

B
BIBLIOTECA POLIROM

Eowyn Ivey

Copila
de zăpadă

POLIROM

Eowyn Ivey

Copila de zăpadă

Traducere din limba engleză
de Veronica D. Niculescu

POLIROM
2012

EOWYN IVEY s-a născut în Alaska, unde locuiește și în prezent, alături de soțul și fiicele sale. A studiat jurnalismul la Western Washington University și a urmat cursuri de *creative non-fiction* la University of Alaska Anchorage. A lucrat vreme de zece ani ca jurnalist la ziarul *Frontiersman*. Și-a făcut debutul ca scriitoare cu povestiri publicate în antologia *Cold Flesh* (2010) și în jurnalul literar *Cirque*. În prezent, lucrează la librăria independentă Fireside Books, fiind într-o permanentă legătură cu cărțile și cu cititorii.

Copila de zăpadă (2012), romanul ei de debut, îmbină admirabil atmosfera de basm a ținuturilor acoperite de zăpadă din Alaska și realitatea dură a vieții de fermier într-o regiune sălbatică, neprietenoasă, care nu-și dezvăluie ușor secretele. Ajunși deja la jumătatea vieții, Jack și Mabel se luptă să-și clădească o viață nouă în Alaska anilor '20, însă durerea pricinuită de lipsa copiilor sapă o prăpastie tot mai adâncă între ei. Într-o clipă de exaltare, la căderea primei zăpezi din an, cei doi clădesc o copilă de zăpadă cu chip delicat, buze trandafirii și păr bălai. Nu mică le este însă mirarea a doua zi, când descoperă că fetița de zăpadă a prins viață, ca și cum povestea Snegurocicăi, ce încântase copilăria lui Mabel, ar fi devenit dintr-odată realitate. Din acea clipă, Faina, copila de zăpadă, va deveni parte din familie și prezența ei delicată, candidă, zgłobie le va schimba viețile pentru totdeauna. *Copila de zăpadă* împletește cu subtilitate și sensibilitate realismul magic al scriitorilor sud-americani cu o proză dură, viguroasă, dramatică în stilul lui Jack London.

Fiicelor mele, Grace și Aurora

Partea întâi

— *Nevastă, hai să mergem în curtea din spate și să facem o fetiță de zăpadă ; și poate c-o să prindă viață și o să fie fiica noastră.*

— *Bărbate, a zis bătrâna, nu se știe ce se poate întâmpla. Hai să mergem în curte și să facem o fetiță de zăpadă.*

„Little Daughter of the Snow“
de Arthur Ransome

Râul Wolverine, Alaska, 1920

Mabel știuse că va fi liniște. Până la urmă, asta era și ideea. Fără copii gângurind sau plângând. Fără copii din vecini chiuind a joacă de-a lungul aleii. Fără lipăit de piciorușe pe treptele de lemn tocite de generații sau țcănit și păcănit de jucării pe podeaua bucătăriei. Toate aceste sunete ale eșecului și regretului său aveau să rămână în urmă, iar în locul lor avea să fie liniște.

Își imaginase că în liniștea sălbăticeii din Alaska avea să fie un calm asemenea cu al zăpezii care cade noaptea, un aer încărcat de promisiuni, dar lipsit de sunete, însă nu asta a găsit. În schimb, când mătura podeaua de scânduri, firele aspre ale măturii scrâșneau de parcă un chițcan cu colți ascuțiți i-ar fi ronțait inima. Când spăla vasele, farfuriile și castroanele zăngăneau de parcă s-ar fi spart în fărâme. Unicul sunet care nu era făcut de ea era un subit „cra-craaa“ de afară. Mabel a stors cârpa de vase și a privit pe fereastra bucătăriei, la timp cât să vadă cum un corb își croia fâlfâind calea dintr-un mestecăn în altul. Fără copii fugărindu-se printre frunzele de toamnă, strigându-se pe nume. Nici măcar un copil singur-singurel într-un leagăn.

Existase unul. Un lucrușor mititel, născut țeapăn și tăcut. Cu zece ani în urmă, dar chiar și acum, se pomenea purtată înapoi, la acea naștere, atingând brațul lui Jack, oprindu-l, întinzându-se. Ar fi trebuit să o facă. Ar fi trebuit să cuprindă capul bebelușului în palmă și să taie câteva dintre firișoarele de păr, ca să le păstreze într-un medalion, la gât. Ar fi trebuit să-i privească fața micuță și să afle dacă era băiat sau fată, iar apoi să stea lângă Jack când îl îngropa iarna, în pământul Pennsylvaniei. Ar fi trebuit să-i marcheze mormântul. Ar fi trebuit să-și dea voie să jelească.

Era un copil până la urmă, deși arăta mai degrabă a prunc schimbat de spiriduși. Cu fața trasă, fălci mititele, urechi ascuțite ; atâta apucase să vadă și pentru atâta plânsese, fiindcă știa că și așa l-ar fi putut iubi.

Mabel stătea de mult la fereastră. Corbul zburase, dispărând peste vârfurile copacilor. Soarele se strecurase pe după un munte și lumina scăzuse. Ramurile erau golașe, iarba de-un gri gălbui. Nici un

singur fulg de zăpadă. De parcă tot ce era bun și strălucitor fusese șters de pe fața pământului, măturat precum colbul.

Venise noiembrie, iar asta o înspăimânta, fiindcă știa ce aducea – frig pogorând în vale ca o moarte, vânt înghețat strecurându-se prin crăpăturile dintre buștenii colibei. Și, mai ales, întuneric. Un întuneric atât de deplin, încât până și orele vag luminate aveau să fie înghițite.

A intrat în iarna trecută oarbă, neștiind la ce să se aștepte de la acest tărâm nou și aspru. Acum știa. Până în decembrie, soarele avea să răsară chiar înainte de prânz și să dea ocol culmilor vreme de câteva ore de crepuscul, înainte de-a se cufunda la loc. Mabel avea să picotească stând într-un scaun lângă soba cu lemne. N-avea să se atingă de nici una dintre cărțile ei preferate ; paginile vor fi lipsite de viață. N-avea să deseneze ; ce era de surprins în caietul cu schițe ? Ceruri sumbre, cotloane întunecate. Avea să-i fie din ce în ce mai greu să-și părăsească patul cald în fiecare dimineață. Avea să bâjbâie pe-acolo cu un mers somnoros, să încropească mese și să întindă rufe ude prin colibă. Jack avea să se chinuie să țină animalele în viață. Zilele aveau să se scurgă, strânsoarea iernii să crească.

Toată viața crezuse în ceva mai mult, în misterul ce prindea contur la limita simțurilor ei. Era fâlfâitul aripilor de molie pe geam și era promisiunea nimfelor apei pe fundurile pestrițe ale pârlurilor. Era mirosul stejarilor din serile de vară când se îndrăgostea și era felul în care zorii se avântau peste iaz și luminau apele.

Mabel nu-și putea aminti când surprinsese ultima oară un astfel de licăr.

A strâns cămășile de lucru ale lui Jack și s-a așezat să le cârpească. Încerca să nu se uite pe fereastră. Măcar de-ar fi nins. Poate că albul avea să îndulcească liniile sumbre. Poate reușea să capteze un pic de lumină și apoi s-o oglindească în ochii ei.

Dar toată după-amiaza norii au rămas într-un strat înalt și subțire, vântul a smuls frunze moarte de pe ramurile copacilor, iar lumina zilei a picurat ca dintr-o lumânare. Mabel s-a gândit la frigul cumplit care avea să o întemnițeze de una singură în colibă, iar respirația i s-a accelerat, tot mai sacadată. A început să măsoare podeaua cu pasul. Își repeta încetișor : „Nu pot să fac asta. Nu pot să fac asta“.

În casă existau arme, iar ea se mai gândise la ele înainte. Pușca de vânătoare de lângă bibliotecă, cealaltă pușcă de deasupra ușii, plus un revolver pe care Jack îl ținea în sertarul de sus al biroului. Nu trăsesese niciodată cu vreuna din ele, dar nu asta o reținea. Ci violența și sângele dizgrațios al unui asemenea act, și condamnarea ce urma să vină inevitabil după ce se afla. Oamenii aveau să spună că fusese slabă, ca fire sau ca suflet, sau că Jack era un soț jalnic. Și cum rămânea cu Jack ? El câtă rușine sau furie avea să simtă ?

Râul însă – era cu totul altceva. Nici un suflet de condamnat, nici măcar al ei. Ar fi doar un nefericit pas greșit. Oamenii ar zice : Săraca, de-ar fi știut că nu o s-o țină gheața. De-ar fi cunoscut pericolele.

După-amiaza a scăzut într-un asfințit, iar Mabel a părăsit fereastra pentru a aprinde o lampă cu gaz pe masă, de parcă ar fi intenționat să pregătească cina și să aștepte întoarcerea lui Jack, de parcă această zi avea să se termine ca oricare alta, însă în gând deja urma poteca prin pădure către râul Wolverine. Lampa ardea în timp ce își lega șireturile ghetelor de piele, își punea haina de iarnă peste rochia de casă și ieșea afară. Măinile și capul îi erau descoperite în bătaia vântului.

Înaintând cu pași mari printre copacii pleșuvi, se simțea în același timp înviorată și amorțită, înfiorată de limpezimea țelului ei. Nu se gândea la ce lăsa în urmă, ci doar la acest moment, cu un soi de claritate în alb-negru. Bocănitul răsunător al tălpilor ghetelor pe pământul înghețat. Adierea de gheață în păr. Răsuflările adânci. Era neobișnuit de puternică și de sigură.

A ieșit din pădure și a rămas pe malul râului înghețat. Era o atmosferă calmă, în afara vreunei rafale răzlețe de vânt ce-i învălmășea fusta pe ciorapii de lână și făcea aluviunile să se rotească în vârtejuri pe gheață. Mult în susul albiei, valea în care se topea ghețarul se întindea pe o lățime de 800 de metri, cu baraje de pietriș, lemne plutite și canale întrețesute, cu apa abia trecând de genunchi, însă aici râul era îngust și adânc. Mabel putea vedea stânca șistoasă din partea îndepărtată, ce se pierdea sub gheața întunecată. Dedesubt, apa ar trebui să-i ajungă mult deasupra capului.

Stânca a devenit destinația ei, deși se aștepta să se înece înainte să ajungă acolo. Gheața era subțire de doar doi-trei centimetri și, chiar și în toiul iernii, nimeni n-ar fi îndrăznit să traverseze prin acest punct periculos.

La început, ghetele i s-au poticnit printre bolovani înghețați de pe țărmul nisipos, dar apoi a continuat să meargă clătănându-se de-a lungul malului abrupt și a traversat un mic pârâiaș unde gheața era subțire și fragilă. Pas după pas aceasta se sfărâma, dând la iveală nisipul uscat de dedesubt. Apoi a traversat o porțiune pustie, de pietriș, și și-a ridicat fusta pentru a sări peste un buștean adus de ape, decolorat de intemperii.

Când a ajuns la cursul principal al râului, unde apa încă mai curgea la vale, gheața nu mai era fragilă și albă, ci neagră și suplă, de parcă abia s-ar fi întărit în noaptea trecută. Și-a trecut talpa ghetei peste această suprafață și aproape c-a izbucnit în râs la propria-i absurditate – să fii atent să nu aluneci tocmai când te rogi să te prăbușești.

Se afla la câțiva metri de terenul sigur, când și-a permis să se oprească și să privească în jos, printre ghete. Era de parcă ar fi mers pe sticlă. Putea vedea rocile de granit pe sub apa curgătoare, de un turcoaz întunecat. O frunză galbenă a trecut plutind, iar ea s-a imaginat măturată odată cu aceasta și privind o clipă în sus, prin gheața deosebit de clară. Înainte ca apa să-i inunde plămânii, avea să apuce oare să vadă cerul ?

Ici și colo, bule mari cât palma erau înghețate în cercuri albe, iar alte locuri erau brăzdate de fisuri mari. S-a întrebat dacă gheața era slăbită în acele puncte și dacă ar trebui să le caute sau să le evite. Și-a îndreptat umerii, a întors fața înainte și a pornit mai departe, fără să se uite în jos.

Când a traversat mijlocul canalului, peretele stâncii era aproape la o lungime de braț, apa era un

ropot înăbușit, iar gheața ceda ușurel sub ea. Fără să vrea, a privit în jos, iar ce-a văzut a îngrozit-o. Nici o bulă. Nici o fisură. Doar un întuneric fără fund, de parcă cerul nopții s-ar fi aflat sub ghetele ei. Și-a mutat greutatea ca să facă încă un pas spre stâncă și deodată s-a auzit o fisură, o pocnitură profundă, răsunătoare, ca atunci când sare dopul unei sticle uriașe de șampanie. Mabel și-a depărtat picioarele, genunchii îi tremurau. A așteptat ca gheața să cedeze, ca trupul să-i plonjeze în râu. A urmat o altă bufnitură, apoi un trosnet, iar ea a fost sigură că gheața îi plesnea sub ghete, însă aproape imperceptibil cu excepția sunetului cumplit.

A așteptat și a răsuflat, dar apa nu s-a ivit. Gheața o ținea. A patinat încet pe tălpi, întâi cu una, apoi cu cealaltă, iar și iar, un târșăit lent până când a ajuns în locul unde gheața se întâlnea cu stânca. Nu-și imaginase niciodată că o să stea acolo, în partea îndepărtată a râului. Și-a lipit mâinile goale de șistul rece, apoi întreaga lungime a trupului, până când fruntea îi era apăsată de acesta și putea mirosi stânca, străveche și umedă.

Răceala acesteia începuse să-i pătrundă în trup, așa că și-a coborât brațele, s-a întors cu spatele la peretele de stâncă și și-a început călătoria înapoi tot pe unde venise. Inima îi zvâcnea în gât. Picioarele îi erau nesigure. Se întreba dacă acum, când își croia drum către casă, avea să plonjeze spre moarte.

Pe când se apropia de terenul sigur, ar fi vrut să o ia la fugă într-acolo, dar simțea gheața prea alunecoasă sub ghete, așa că și-a târșăit picioarele de parcă ar fi patinat, iar apoi s-a poticnit de mal. A găfâit, a tușit și aproape c-a început să râdă, de parcă totul ar fi fost o glumă, o nebunie. Apoi s-a aplecat, cu mâinile pe coapse, și-a încercat să se liniștească.

După ce s-a îndreptat ușurel, a văzut pământul întinzându-se vast înaintea ei. Soarele apunea în josul râului, aruncând o nuanță rece de roz peste munții cu cușme albe ce împrejmuiu ambele părți ale văii. În susul râului, tufele de salcie și barierele de pietriș, pădurile de molid și pâlcurile joase de plop se îngrămădeau la poalele munților într-un albastru de oțel. Nu tu câmpuri sau garduri, case sau șosele ; nici măcar un singur suflet viu cât vedeai cu ochii în toate direcțiile. Doar sălbăticie.

Era frumos, Mabel știa, dar era o frumusețe care te sfâșia de viu și te seca, lăsându-te neajutorat și descoperit, dacă mai apuca să-i supraviețuiești. A întors spatele râului și a pornit către casă.

Lampa încă mai ardea când a ajuns înapoi ; fereastra bucătăriei strălucea în timp ce se apropia de colibă, iar când a deschis ușa și a pășit înăuntru, o lumină caldă și palpătoare a învăluit-o. Totul era nefamiliar și auriu. Nu se așteptase să se întoarcă aici.

I se părea că lipsise cu orele, însă nu era nici șase seara, iar Jack nu se întorsese. Și-a scos haina și s-a dus la soba cu lemne, lăsând dogoarea să-i pătrundă dureros în mâini și picioare. Îndată ce-a reușit să desfacă și să strângă degetele, a scos oale și tigăi, minunându-se că îndeplinea o sarcină atât de anostă. A mai băgat lemne în sobă, a gătit cina, iar apoi s-a așezat, cu spatele drept, la masa din scânduri, cu

mâinile împreunate în poală. Peste câteva minute, Jack a intrat pe ușă, tropăind ca să-și curețe cizmele și scuturându-și paiele de pe haina de lână.

Convinsă că avea să-și dea seama din ce scăpase, s-a uitat la el și a așteptat. Jack și-a clătit mâinile în lighean, s-a așezat lângă ea și și-a plecat capul.

— Doamne, binecuvântează această mâncare, a murmurat. Amin.

Ea a pus câte un cartof în fiecare farfurie, lângă morcovii fierți și fasolea roșie. Nici unul dintre ei nu vorbea. Se auzea doar scrâșnetul cuțitelor și-al furculițelor în farfurii. A încercat să mănânce, dar îi era imposibil să se forțeze. Cuvintele îi zăceau ca niște bolovani de granit în poală, iar când în cele din urmă a vorbit, fiecare era greu și apăsător și abia izbutea să-l rostească.

— Azi m-am dus la râu, a zis.

El nu a ridicat capul. A așteptat s-o întrebe de ce ar fi făcut una ca asta. Poate că atunci i-ar fi putut spune.

Jack a înțepat morcovii cu furculița, apoi a strâns fasolea cu o felie de pâine. Nu dădea vreun semn că ar fi auzit-o.

— E înghețat tot, până la stâncă, a zis ea aproape șoptit.

Cu ochii plecați, cu răsuflarea tăiată, a așteptat, dar nu se auzea decât mestecatul lui Jack, iar apoi zdrăgănitul furculiței lui în farfurie.

Mabel a ridicat privirea și i-a văzut mâinile arse de vânt și manșetele roase, zbârciturile care i se întindeau pe la colțurile ochilor plecați. Nu-și putea aminti când atinsese ultima oară acea piele, iar gândul a durut-o ca singurătatea, drept în piept. Apoi i-a zărit câteva fire argintii în barba cu nuanțe roșcate. Când apăruseră ? Deci și el albea. Fiecare dintre ei pălind fără ca celălalt să bage de seamă.

Ea își plimba mâncarea prin farfurie cu furculița. A aruncat o privire spre lampa ce atârna de tavan și a văzut cioburi de lumină izvorând din ea. Plângea. Pentru o clipă a stat și a lăsat lacrimile să-i curgă de-o parte și de alta a nasului, până când i-au ajuns la colțurile gurii. Jack continua să mănânce, cu capul plecat. Ea s-a ridicat și și-a dus farfuria pe tejgheaua micuță din bucătărie. Întorcându-se, și-a șters fața cu șorțul.

— Gheața nu-i groasă încă, a zis Jack de la masă. Mai bine ține-te departe de ea.

Mabel a înghițit, și-a dres glasul.

— Da. Sigur, a zis.

Și-a făcut de lucru la tejghea până i s-a limpezit privirea, apoi s-a întors la masă și a mai pus cu polonicul niște morcovi în farfuria lui Jack.

— Cum e terenul cel nou ? l-a întrebat.

— Merge.

A băgat o bucată de cartof în gură, apoi s-a șters cu dosul palmei.

— O să tai și-o să scot restul de copaci zilele viitoare, a zis. Apoi o să mai ard ceva cioturi.

— Vrei să vin și eu să te ajut ? Aș putea să am grijă de focurile de la cioturi în locul tău.

— Nu. Mă descurc.

În acea noapte, în pat, a fost mai profund conștientă de el, de mirosul de paie și de acele de molid din părul și barba lui, de greutatea lui în patul care trosnea, de sunetul răsuflării lui lente, obosite. Stătea culcat pe-o parte, cu spatele la ea. S-a întins, vrând să îl atingă pe umăr, însă și-a coborât brațul și a rămas întinsă în beznă, privind-i spatele.

— Crezi că o să reușim să ieșim din iarnă ? l-a întrebat.

Nu i-a răspuns. Poate că adormise. Atunci s-a întors cu fața la peretele din bușteni.

Când el a vorbit, Mabel s-a întrebat dacă amețeala sau emoția îi făceau vocea să sune grav.

— Nu prea avem de ales, nu ?

2

Dimineața era atât de rece, încât atunci când Jack a ieșit prima oară afară și a înhămat calul, ghetele de piele îi stăteau țepene și mâinile nu-l ascultau. Un vânt din nord sufla fără încetare dinspre râu. I-ar fi plăcut să rămână acasă, dar apucase deja să stivuiască într-o lădiță plăcintele lui Mabel, înfășurate în șervete, ca să le ducă la oraș. S-a plesnit peste brațe și a tropăit ca să-și pună sângele în mișcare. Era al naibii de frig, până și izmenele lungi de sub jeanși păreau doar o foicică de bumbac care-i înfășura picioarele. Nu-i era ușor să lase confortul de la gura sobei pentru a înfrunta asta de unul singur. Soarele amenința să se ridice de cealaltă parte a râului, însă lumina sa era slabă și argintie și nu aducea cine știe ce alinare.

Jack s-a suit în căruța deschisă și a scuturat hățurile. Nu s-a uitat înapoi, peste umăr, însă a simțit coliba micșorându-se printre molizii din spatele său.

Pe când drumul traversa un câmp, calul a părut să se împleticească și apoi a scuturat din cap. Jack a oprit căruța și a scrutat câmpul și copacii din depărtare, dar n-a văzut nimic.

Al naibii cal. El și-ar fi dorit unul de tracțiune, frumușel și potolit, încet și puternic. Dar pe-aici caii erau ceva mai rar decât dinții de găină și nu prea avea din ce alege – o iapă bătrână și deșelată, care părea să fie deja cu un picior în groapă, și acesta, tânăr și abia dat pe brazdă, mai potrivit să se cabreze într-un ring decât să-și câștige traiul muncind. Jack se temea să nu-l bage în mormânt.

Chiar acum câteva zile trăgea buștenii de pe terenul cel nou, când calul s-a speriat de o creangă și l-a doborât pe Jack la pământ. Abia se ferise să nu fie strivit de buștean când calul se năpustise înainte. Își simțea încă antebrațele și fluierile picioarele de parcă i-ar fi fost frânte, iar spatele îl durea în fiecare

dimineată.

Asta era de fapt adevărata problemă. Nu calul agitat, ci omul obosit și bătrân. Adevărul i s-a răsucit în golul stomacului ca un lucru făcut anapoda. Era prea multă muncă pentru un bărbat de vârsta lui. Nu progresa, nici măcar muncind zi de zi cât de mult și de sârguincios putea. După o vară lungă și o toamnă fără zăpadă, nu deștelenise nici măcar pe-aproape cât pământ ar fi trebuit pentru asigurarea traiului. Anul ăsta scosese o recoltă prăpădită și slăbuță de pe un petic de teren, și abia le ajunsese să cumpere făină pentru iarnă și să le mai rămână câte ceva. Socotea că mai avea destui bani rămași din vânzarea părții lui din ferma de acasă, din est, ca să-i mai țină încă un an, însă asta numai dacă Mabel continua să vândă plăcinte la oraș.

Dar nici asta nu era în regulă, adică Mabel să frece podelele de scândură și să vândă plăcinte coapte de ea. Ce diferită ar fi putut să fie viața ei. Fiica unui profesor de literatură, de familie bună, ar fi putut să studieze cărțile și arta și să-și petreacă după-amiezile în compania altor femei rafinate. Cu servitori, cești de ceai din porțelan și prăjiturele făcute de altcineva.

Pe când se îndrepta către marginea unui teren pe jumătate deștelenit, calul s-a smucit iarăși, a scuturat din cap și a fornăit. Jack a tras de hățuri. Și-a mijit ochii și a cercetat copacii căzuți dimprejur și, dincolo de ei, mestecenii, molizii și plopii încă în picioare. Pădurea era liniștită, nu se auzea nici măcar ciripitul vreunei păsări. Calul a lovit cu copita în pământul tare și apoi a rămas nemișcat. Jack a încercat să-și domolească respirația, ca să poată vedea și asculta.

Ceva îl urmărea.

Era un gând prostesc. Cine-ar fi putut să fie acolo ? S-a întrebat, nu pentru prima oară, dacă animalele sălbatice îi puteau da acea senzație. Dobitoacele, precum vacile sau găinile, se puteau holba la spinarea unui om cât e ziua de lungă, fără ca acesta să simtă vreo pișcătură în ceafă. Dar poate creaturile pădurii erau diferite. A încercat să-și imagineze un urs târșându-și labele prin pădure, plimbându-se încolo și-ncoace și privind-i, pe el și pe cal. Nu părea probabil, iarna fiind atât de aproape. La vremea asta urșii ar trebui să-și caute bârlog.

Ochii îi surprindeau când și când câte-un ciot sau un punct umbros printre copaci. Vezi-ți de treabă, omule, și-a zis. O să înnebunești căutând ceva care nu există.

A dat să scuture hățurile, dar apoi a mai privit o dată lung peste umăr și a văzut-o – o mișcare fulgerătoare, o pată maro-roșcată. Calul a fornăit. Jack s-a răsucit încet pe capra căruței.

O vulpe roșcată a țâșnit printre copacii căzuți. A dispărut o clipă, dar s-a ițit iarăși, mai aproape de pădure, alergând cu coada roșie și înfoiată la o palmă de pământ. S-a oprit și a întors capul. Pentru o clipă, privirea i s-a pironit într-a lui Jack și acolo, în ochii ei aurii și îngustați, a văzut el sălbăția locului. De parcă ar fi privit sălbăția însăși drept în ochi.

S-a îndreptat pe capră, a scuturat hățurile și a lăsat calul să o ia la trap, amândoi fiind nerăbdători să lase vulpea în urmă. Timp de o oră, a mers cu căruța, cocoșat și înfrigurat, înaintând printre hârtoape, străbătând kilometri de pădure neatinsă. Când s-au apropiat de oraș, calul și-a întezit pasul, iar Jack a

trebuie să-l domolească pentru ca lada să nu se răstoarne din căruță.

Pe-acasă, Alpine nici nu s-ar fi numit oraș. Nu era nimic mai mult decât o mână de clădiri prăfuite, cu fațade false, cocoțate între liniile de tren și râul Wolverine. Prin preajmă, câțiva împrăprietăriți desțeleniseră pământul de copaci, înainte de a-l abandona. Unii plecaseră să ceară aur sau să lucreze la șinele de tren, dar cei mai mulți își puseseră coada pe spinare și-o tuliseră acasă, fără nici o intenție de-a se mai întoarce vreodată în Alaska.

Jack a urcat lada cu plăcinte pe scări, spre restaurantul hotelului, unde i-a deschis ușa nevasta proprietarului. La șaiszeci și ceva de ani, Betty avea părul tuns scurt, bărbătește, și conducea locul de parcă ar fi susținut un *one-woman show*. Soțul ei, Roy, lucra pentru administrația locală și rareori se afla pe-acolo.

— Bună dimineața, Betty, a zis Jack.

— E urâtă, din câte pot eu să-mi dau seama.

A trântit ușa după ei.

— Rece ca naiba și nici urmă de zăpadă. N-am mai pomenit așa ceva. Ai adus ceva plăcinte de-ale lui Mabel ?

— Da, doamnă.

Le-a așezat pe tejghea și a dat șervetele deoparte.

— Da' bine mai gătește femeia asta, a zis Betty. Toată lumea-ntreabă de plăcintele ei.

— Mă bucur să aud.

Ea a numărat câteva bancnote din casă și le-a pus pe tejghea, lângă ladă.

— Știu că risc să pierd ceva clienți, Jack, dar mă tem că n-o să mai avem nevoie de ele de azi înainte. Soră-mea vine să locuiască cu noi, iar Roy zice că trebuie să-și câștige chiria făcând prăjituri.

El a luat bancnotele și le-a băgat în buzunarul hainei, de parcă n-ar fi auzit ce spunea. Dar apoi și-a dat seama.

— Gata cu plăcintele ? Ești sigură ?

— Îmi pare rău, Jack. Știu că nu-i momentul potrivit, tocmai în prag de iarnă, dar...

Vocea i s-a stins, părea deosebit de jenată.

— Am putea scădea prețul, dacă ar ajuta la ceva, a zis el. Avem nevoie de fiecare bănuț.

— Îmi pare rău. Pot să te servesc cu o cafea și ceva de mâncare ?

— O cafea e de-ajuns.

Și-a ales o masă de lângă o fereastră mică, ce dădea înspre râu.

— E din partea casei, i-a zis ea așezându-i ceașca în față.

Nu rămânea niciodată aici când aducea plăcintele la oraș, dar în dimineața asta nu era prea

nerăbdător să o pornească înapoi. Ce-avea să-i spună lui Mabel ? Că trebuiau să-și facă bagajele și să se ducă acasă cu coada între picioare ? Să renunțe la gospodărie ca toți cei dinaintea lui ? A amestecat zahărul în cafea și a privit pe fereastră. Un bărbat cu ghete de piele roase și cu atitudinea degajată a cuiva aflat într-o tabără la munte se plimba pe marginea râului. Purta un sac de dormit rulat pe raniță, ducea un husky mișos de o funie, iar în cealaltă mână căra o pușcă de vânătoare. Dincolo de el, Jack putea vedea un abur alb învăluind vârfurile. În munți ninge. Curând avea să fie zăpadă și aici, în vale.

— Știi, se caută ajutoare pentru mină.

Betty i-a strecurat o farfurie cu ouă și șuncă în față.

— Poate că nu-ți dorești să faci din asta o meserie, dar te-ar putea ajuta să treci hopul.

— Mina de cărbune din nord ?

— Mda. Nu se plătește rău, și o să se tot lucreze acolo câtă vreme reușesc să curețe șinele de tren. Îți dau mâncare și adăpost și te trimit acasă cu ceva bani în buzunar. Merită să te gândești.

— Mersi. Și mersi pentru asta.

A arătat spre farfurie.

— Lucru sigur.

O treabă uitată de Dumnezeu, lucrul în mina de cărbune. Fermierii erau născuți ca să lucreze la lumină și la aer, nu în tunele, prin stâncă. Iar acasă văzuse bărbați întorcându-se din mină cu fețele negre de praf de cărbune și tușind sânge murdar. Chiar dacă ar fi vrut și ar fi putut, asta ar fi însemnat să o lase pe Mabel singură acasă zile, poate săptămâni în șir.

Le trebuiau însă bani gheață. Doar o lună sau două puteau fi de-ajuns ca să răzbească până la recolta viitoare. Timp de o lună sau două putea îndura aproape orice. A mâncat ultima bucătică de șuncă și era gata să plece când pe ușa restaurantului a intrat gălăgios George Benson.

— Betty, Betty, Betty. Ce ai pentru mine azi ? Niște plăcinte din alea ?

— Proaspete, abia aduse, George. Ia un loc și-ți aduc o felie.

George s-a întors către mese și l-a zărit pe Jack.

— Hei, salut, vecine ! Știi ceva – nevastă-ta face o plăcintă cu mere grozavă.

Și-a aruncat haina pe spătarul unui scaun și s-a plesnit peste burta rotundă.

— Pot să stau cu tine ?

— Sigur.

George locuia cam la șaisprezece kilometri, de partea cealaltă a orașului, cu soția și cei trei băieți. Jack îl întâlnea de câteva ori la magazinul universal și aici, la restaurant. Părea un tip de treabă și întotdeauna vorbea cu el de parcă s-ar fi știut de când lumea. El și George erau cam de-o vârstă.

— Cum mai merge pe la tine ? l-a întrebat George așezându-se în fața lui.

— Merge.

— Ai ceva ajutor ?

— N-am. Lucrez așa, de unul singur. Am deștelenit unu-două terenuri bunicele. Dar mereu mai e ceva

de făcut. Știi cum merge treaba.

— Am putea să ne unim forțele pentru câteva zile din când în când – eu și băieții mei să venim la tine cu caii noștri de tracțiune, iar apoi să tu vii să ne dai o mână de ajutor.

— E o ofertă generoasă.

— Te-am putea ajuta să mai termini din treburi, a continuat George, iar soția ta ar putea veni la noi să petreacă ceva timp așa, ca-nre fete, cu Esther, să vorbească despre gătit sau cusut sau despre ce-or mai vorbi ele. Ea se mai satură de noi, băieții. Ar fi încântată să vă primească pe toți.

Jack n-a spus nici da, nici nu.

— Copiii tăi au crescut și-au plecat cu toții ? a întrebat George.

Jack nu se așteptase la asta. El și Mabel erau destul de înaintați în vârstă, nu-i așa, încât copiii le puteau fi deja mari, având propriile lor familii. S-a întrebat dacă arăta așa cum se simțea, de parcă cineva întinsese un picior și-i pusese piedică.

— Nu. N-avem.

— Cum ? N-aveți nici unul, zici ?

— Nu.

L-a privit pe George. Dacă spuneai că n-ai făcut copii, suna ca o opțiune, și ce fel de nebunie mai era și asta ? Dacă spuneai că n-ai putut să faci, discuția devenea stânjenitoare, iar ceilalți judecau fie bărbăția ta, fie sănătatea nevestei. Jack a așteptat și a înghițit în sec.

— Bănuiesc că se poate trăi și așa. George a scuturat din cap, chicotind. Pun pariu că-i mult mai multă liniște pe la voi pe-acasă. Uneori, băieților mei le place să mă scoată din minți. Scandal din una, din alta, tre' să-i tragi din pat dimineața de parcă-s loviți de vărsat. Să scoți de la ăl mai mic o zi de lucru bună e la fel de ușor ca și cum te-ai lua la trântă cu un porc.

Jack a râs ușurat, a sorbit din cafea.

— Am avut și eu un frate așa. Aproape că era mai ușor să-l lași să doarmă.

— Mda, așa-s unii, cel puțin până se strâng la casa lor și se prind care-i treaba.

Betty a venit la masa lor cu o ceașcă și o felie de plăcintă pentru George.

— Tocmai îi spuneam lui Jack că se caută ajutoare pentru mină, a zis ea în timp ce turna cafeaua fierbinte. Știi, ca să poată ieși din iarnă.

George a ridicat din sprâncene, apoi s-a încruntat, dar n-a vorbit până când Betty nu s-a întors în bucătărie.

— Doar n-ai de gând, nu ?

— Merită măcar să te gândești.

— Doamne. Ți-ai pierdut cumva mințile ? Tu și cu mine – noi nu mai suntem puișori primăvăratoci, iar găurile alea afurisite sunt pentru oameni tineri, dacă e să fie pentru cineva.

Jack a încuviințat, stânjenit de discuție.

— Știu că nu-i absolut deloc treaba mea, dar pari să fii un tip cumsecade, a continuat George. Știi de

ce caută ajutoare ?

— Nu.

— Nu mai reușesc să-și țină oamenii, de la incendiile de acum câțiva ani. Paisprezece, morți de-a binelea. Unii arși așa de tare că nici nu mai știai care-i care. Pe șase dintre ei nici nu i-au mai găsit. Eu îți zic, Jack, nu merită banii pe care ți i-ar da.

— Înțeleg. Doar că... hm, sunt încolțit. Nu prea știu cum să mă mai descurc.

— Trebuie s-o scoți la capăt până la recoltă ? Ai bani de semințe pentru la primăvară ?

Jack a zâmbit amar.

— Dacă ne abținem să mâncăm până atunci.

— Ai morcovi și cartofi puși deoparte, nu ?

— Sigur.

— Ți-ai făcut rost deja și de-un elan ?

Jack a clătinat din cap.

— N-am fost niciodată cine știe ce vânător.

— Ei, ascultă la mine – atâta trebuie să faci. Atârni niște carne în hambar, și-atunci tu și nevastă-ta sunteți aranjați până la primăvară. N-o să fie prăjiturile și caviar, dar nici n-o să muriți de foame.

Jack se uita în ceașca de cafea goală.

— Așa facem cei mai mulți dintre noi, a continuat George. Așa-s primii ani, slabi. Eu îți zic, poate c-o să ți se aplece de atâta elan și cartofi, dar așa o scoți la capăt.

— Asta-i drept.

De parcă de-acum totul ar fi fost aranjat, George și-a terminat felia de plăcintă din câteva mușcături uriașe, și-a șters gura cu șervetul și s-a ridicat. I-a întins mâna lui Jack.

— Ar cam trebui să mă duc. Esther o să zică sigur c-am făcut ceva pe ziua asta dacă nu mă duc acasă.

Strânsoarea mâinii îi era puternică și prietenoasă.

— Dar nu uita ce ți-am zis. Și când o fi să destelenești terenurile alea, cu bucurie venim și te-ajutăm.

Trece și ziua mai repede când ai tovărășie.

Jack a încuviințat.

— Apreciez.

Stătea singur la masă. Poate era o greșeală că se izolaseră așa, Mabel nu avea nici măcar o singură prietenă cu care să mai vorbească. Nevasta lui George putea fi un dar ceresc, mai ales dacă el pleca în nord să muncească la mină, iar Mabel rămânea singură în gospodărie.

Ea ar fi zis altceva. Oare nu lăsaseră totul în urmă ca să înceapă o viață nouă, doar ei doi ? Am nevoie de liniște și pace, îi zisese ea, nu o dată. Se ofilise și se închisese în ea, și totul începuse când

pierduseră copilul ăla. Ea i-a zis că nu mai poate îndura să ia parte la încă o întrunire de familie, cu toată sporovăiala și bârfa aia stupidă. Dar Jack își amintea mai multe. Își amintea femeile gravide zâmbind în timp ce-și mângâiau burțile și bebelușii abia născuți plângând în timp ce erau trecuți de la o rudă la alta. Își amintea fetița care se agățase de fusta lui Mabel și îi zisese „Mami“, confundând-o cu altă femeie, și pe Mabel arătând de parcă ar fi fost pălmuită. Își mai amintea și că el o neglijase, continuând să vorbească cu un grup de bărbați și prefăcându-se că nu văzuse.

Fiul cel mare al Bensonilor era pe cale să se căsătorească și în curând un copilaș avea să învețe să meargă prin casă. S-a gândit la Mabel, la zâmbetul acela mic și trist și la zvâcnetul din colțul interior al ochilor ei, care-ar fi trebuit să stârnească lacrimi, dar n-o făcuse niciodată.

A salutat-o din cap pe Betty când și-a luat lada goală și a ieșit, îndreptându-se spre căruță.

3

Cerul plumburiu părea să-și țină răsuflarea. Se apropia luna decembrie și tot nu era zăpadă în vale. Timp de câteva zile, termometrele au rămas la -25° . Când Mabel a ieșit să hrănească găinile, a fost uimită de frig. Îi străpungea pielea, făcându-i oasele bazinului și încheieturile degetelor s-o doară. A privit câțiva fulgi de zăpadă uscați căzând, însă nu erau decât o pulbere, iar vântul dinspre râu o mătura către rocile și ciaturile dezgolite în nămeți mici și murdari. Era greu să discerni puțina zăpadă de aluviunile delicate, suflate în rafale din albia râului, ce acopereau totul.

Jack zicea că la oraș oamenii erau ușurați că nu venise zăpada – șinele trenului erau curate și mina mergea. Dar alții își făceau griji că gerul năprasnic însemna o primăvară târzie și o însămânțare începută mai târziu.

Ziua scădea. Lumina ținea numai șase ore și era foarte slabă. Mabel își organiza orele după un șablon – spălat, cârpit, gătit, spălat, cârpit, gătit – și încerca să nu se mai imagineze plutind pe sub gheață ca o frunză galbenă.

Ziua de copt plăcinte era un mic dar, un motiv de nerăbdare. Când aceasta a sosit, s-a trezit devreme și tocmai scotea cutia cu făină și borcanul cu untură când a simțit mâna lui Jack pe umăr.

— Nu e nevoie, a zis el.

— De ce nu ?

— Betty mi-a zis să ne oprim cu plăcintele.

— Săptămâna asta ?

— De tot. O pune pe sora ei să i le facă.

— Ah, a zis Mabel.

A pus făina la loc pe raft și a fost surprinsă de intensitatea dezamăgirii sale. Plăcintele fuseseră

singura ei contribuție reală în gospodărie, o sarcină de care era destul de mândră. Și mai erau și banii.

— Dar fără asta, Jack, o să avem destui bani ?

— Mă descurc eu. Nu-ți face griji.

Mabel și-a amintit acum că se trezise într-un pat gol. El stătea la masa din bucătărie, în lumina licărindă a lumânării, cu niște ziare întinse înaintea lui. Ea se dusesese înapoi la culcare, fără să se gândească la lucrul acela atunci. Dar în dimineața asta el părea atât de bătrân și obosit. Mergea ușor încovoiat, gemuse când se dăduse jos din pat și se ținuse de șale. Când Mabel l-a întrebat dacă era în regulă, el mormăise ceva despre cal, dar i-a zis că era bine. Începuse să se agite din cauza lui, dar a oprit-o cu un gest. Las-o baltă, i-a zis. Las-o.

Mabel i-a adus niște biscuiți rămași și un ou fiert tare, pentru micul dejun.

— George Benson și fiii lui o să vină azi, ceva mai încolo, ca să mă ajute la trasul buștenilor, a zis el în timp ce descojea oul.

Nu părea să bage de seamă că ea îl privea lung.

— George Benson ? l-a întrebat. Și cine e George Benson ?

— Ce ? Cum ?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

— L-am mai pomenit și înainte.

A luat o mușcătură din ou și, cu gura pe jumătate plină, a zis :

— Știi, el și Esther locuiesc chiar pe râu, mai jos de oraș.

— Nu. N-am știut.

— O să ajungă aici în câteva ore. Nu-ți face griji în legătură cu prânzul – o să lucrăm fără oprire. Dar să pui trei farfurii în plus la cină.

— Credeam că... Dar n-am vorbit noi că... Și de ce vin aici ?

Jack a tăcut, apoi s-a ridicat de la masă și și-a luat ghetetele de piele de lângă ușă. S-a așezat la loc pe scaun, și le-a tras în picioare și le-a legat cu mișcări iuți, apăsate.

— Ce să zic, Mabel ? Am nevoie de ajutorul lor.

Ținea capul plecat și strângea tare șireturile.

— Asta e, pur și simplu.

Și-a luat haina din cui, încheindu-se la nasturi din mers, de parcă abia aștepta să iasă pe ușă.

George Benson și doi dintre fiii săi au ajuns cam după vreo oră. Băiatul cel mare părea să aibă optsprezece sau douăzeci de ani, iar cel mic nu mai mult de treisprezece-paisprezece ani. Mabel i-a privit pe fereastră, când se întâlneau cu Jack la hambar. Și-au strâns mâinile, Jack dând din cap și zâmbind larg. Bărbații și-au luat uneltele și s-au îndreptat spre teren, conducând caii de tracțiune aduși de Bensoni. N-

au trecut deloc pe la colibă. A așteptat ca Jack să se uite după ea la fereastră, să-i facă cu mâna, așa cum obișnuia uneori dimineața, dar n-a făcut-o.

S-a lăsat seara, iar Mabel a aprins lămpile și a pregătit cina pentru ei. Când aveau să se întoarcă bărbații de la muncă, avea să încerce să fie amabilă, dar nu peste măsură de prietenoasă. Nu voia să încurajeze asta. Poate că Jack avea nevoie de ajutor în această zi anume, dar ei n-aveau nevoie de prieteni sau de vecini. Altfel, de ce-ar mai fi venit aici ? Ar fi putut sta acasă, unde era destulă lume. Nu, ideea era să găsească alinare de unii singuri. Oare Jack nu pricepuse asta ?

Când s-au întors, bărbații nu i-au aruncat lui Mabel nici o privire. Nu erau neciopliți. George Benson și fiii lui au salutat-o dând politicos din cap și au zis „săru’ mâna, doamnă“ și „îmi dai și mie cartofii, te rog“, dar fără să se uite la ea cu adevărat, și în general au vorbit tare între ei, despre caii de muncă, despre vreme și despre recolte. Au glumit pe seama uneltelor rupte și a blestematei idei de-a „întemeia o gospodărie“ în acest loc uitat de Dumnezeu, iar George s-a plesnit peste genunchi și și-a cerut scuze pentru înjurături, pe când Jack râdea tare și cei doi băieți își umpleau gurile până la refuz. Mabel a stat tot timpul la tezgheaua din bucătărie, dincolo de lumina lămpii cu gaz.

Ar fi trebuit să fie parteneri, ea și Jack. Asta ar fi trebuit să fie noua lor viață împreună. Și-acum el stătea și râdea cu străinii, când ei nu-i zâmbise cu anii.

Mai târziu, după cină, George a tras de băieții lui obosiți până i-a sculat în picioare și le-a zis că era vremea să se ducă acasă.

— Mama voastră o să se mire unde naiba am dispărut, a zis.

A înclinat din cap către Mabel.

— Mulțumim mult pentru masa grozavă. Știți, i-am zis lui Jack că ar trebui să veniți odată împreună pe la noi. Lui Esther sigur i-ar plăcea să vă cunoască. Cei mai mulți dintre oamenii stabiliți pe-aici sunt niște celibatari bătrâni și soioși. I-ar plăcea să aibă ceva companie feminină.

Ea ar fi trebuit să le mulțumească fiindcă au venit să ajute și să spună că va trece într-o zi să-i cunoască nevasta, dar nu a zis nimic. Se putea vedea pe ea însăși prin ochii lor – o femeie severă din est. Nu-i plăcea ce vedea.

După ce George și fiii lui au plecat, a încălzit apă pe plită și a spălat farfuriile, găsind o oarecare satisfacție în zăngănit, dar furia i s-a domolit când a văzut că Jack adormise de mult în scaunul lui. Rămăsese singură cu zarva și cu zgomotul ei fără folos.

Acoperindu-și mâinile cu șorțul, a apucat ligheanul cu apă murdară în care spălase vasele, a apăsat zăvorul ușii cu cotul, a deschis-o și a ieșit. A traversat curtea bătătorită și a aruncat apa într-o mică viroagă din spatele colibeii. Un val de abur a învăluit-o și s-a risipit încet. Deasupra, stelele sclipeau, metalice și îndepărtate, iar cerul nopții i s-a părut crud. A lăsat aerul rece să-i umple nările și să-i

răcorească pielea. Aici, lângă colibă, totul era liniștit, dar putea auzi vântul mugind pe râul Wolverine.

Au trecut câteva zile înainte ca Jack să-i menționeze iarăși pe Bensoni, și iarăși a adus subiectul în discuție ca din întâmplare.

— George zice să mergem la ei cam pe la prânz de Ziua Recunoștinței. I-am spus că o să faci una dintre plăcintele tale. Le simte lipsa când se duce la hotel.

Mabel n-a zis nici da, nici nu, nici n-a pus întrebări. S-a mirat cum de Jack putea fi sigur că l-a auzit.

Pe când răsfoia rețetele din cutia ei, încercând să se decidă ce să coacă, s-a gândit la Ziua Recunoștinței de acasă, din valea râului Allegheny, unde mătușile, unchii, verii, bunicii și nepoții, prietenii și vecinii lui Jack se adunau la ferma familiei ca să sărbătorească. Zilele acelea fuseseră cele mai cumplite pentru Mabel. Chiar și pe când era copil se simțea stânjenită în mulțime, iar pe măsură ce-a crescut, tachinările și vorbăria i s-au părut tot mai infernale. În timp ce bărbații se plimbau prin livezi ca să discute afaceri, ea era captivă în regatul femeilor, unde se discuta despre nașteri și morți, nici unele dintre acestea nefiind un subiect potrivit de flecăreală pentru ea. Și chiar sub suprafața acestei flecărelor plutea insinuarea eșecului ei, șoptită și amuțită de îndată ce ea intra și ieșea din încăperi. Poate că, continuau șoaptele, poate că Jack ar fi trebuit să-și aleagă o femeie mai robustă, o femeie care nu se teme de munca grea și care avea șolduri bune pentru naștere. Intelectualele alea or fi ele capabile să discute despre politică și marea literatură, dar – pentru numele lui Dumnezeu – sunt în stare să dea naștere unui copil ? N-o vezi cum se fâțâie de colo-colo, de parcă nici nu și-ar putea ridica nasul mai sus de-atât ? Cu spatele drept băț. Și cu o dispoziție, vai, așa de delicată. Prea mândră ca să adopte un copil orfan.

Mabel se scuza când ieșea să ia un pic de aer, dar asta nu făcea decât să atragă atenția vreunei mătuși bătrâne băgăcioase sau a vreunei cumnate bine intenționate, care o sfătuia să fie și ea un pic mai abordabilă, mai prietenoasă, fiindcă atunci s-ar înțelege probabil mai bine cu familia lui Jack.

Poate că la fel o să fie și cu Bensonii. Poate că ei o vor crede nepotrivită ca să reziste la o fermă din Alaska sau o vor socoti stearpă și rece, o povară pentru Jack. Deja un sâmbure de ciudă încolțea în ea. S-a gândit să îi spună lui Jack că era prea bolnavă ca să meargă. Dar în dimineața Zilei Recunoștinței s-a trezit devreme, mult înaintea lui Jack, a mai băgat lemne în sobă și a început să frământa aluatul. Avea să facă o plăcintă cu nuci, după rețeta mamei sale, și o plăcintă cu mere uscate. Oare ajungeau două plăcinte ? Doar îi văzuse pe băieți mâncând, înghițeau pe nemestecate și goleau farfuriile cât ai clipi. Poate c-ar trebui să facă trei. Dacă li se părea crusta prea tare sau dacă nu le plăceau nucile sau merele ? Dar n-ar trebui să-i pese ce credeau Bensonii. Și totuși, plăcintele aveau s-o reprezinte. Poate li se părea ea dură și nerecunoscătoare, dar – Doamne – ce bine gătea.

Punând plăcintele în cuptorul cu lemne, Mabel și-a ales o rochie din bumbac des, despre care spera

să fie potrivită. A încins fierul pe plită. Voia să arate prezentabil, dar nu ca o străină prea bine îmbrăcată. Când a fost gata, iar plăcintele făcute, a pregătit niște pături de lână și broboade pentru față pentru ea și Jack. Avea să fie un drum lung și friguros, în căruța deschisă.

După ce Jack a hrănit și adăpat animalele și a înhămat calul, Mabel s-a așezat lângă el pe capra căruței, cu plăcintele calde încă în poală, înfășurate în prosoape. Simțea un fior de entuziasm neașteptat. Orice s-ar întâmpla la Bensoni, era bine să iasă din colibă. Nu mai părăsise gospodăria de săptămâni. Și Jack părea mai vii. A plescăit din limbă către cal și, în timp ce înaintau pe drum spre ieșirea de pe proprietatea lor, i-a arătat lui Mabel unde deștelenise și i-a povestit despre planurile lui de primăvară. I-a descris cum aproape că-l omorâse calul în ziua aceea și cum se speriasse de vulpea roșcată.

Mabel și-a strecurat brațul pe sub al lui.

— Ai reușit să faci foarte multe.

— N-aș fi reușit fără Bensoni. Caii ăia de povară ai lor sunt cu totul altă treabă. Îl fac de râs pe ăsta.

A scuturat ușor hățurile.

— Pe soția lui ai întâlnit-o deja ?

— Nu. Doar pe George și pe fiii lui. George a lucrat într-o mină de aur când era mai tânăr, dar a întâlnit-o pe Esther și au decis să se așeze la casa lor și să-și întemeieze o familie.

Jack a ezitat, și-a dres glasul.

— În tot cazul, pare un om de treabă. Cu siguranță, ne-a fost de ajutor.

— Da. Ne-a fost.

Când au ajuns la Bensoni, cineva a ieșit din hambar ținând ridicat un curcan fără cap ce se zvârcolea. E George, s-a gândit ea, dar persoana era prea scundă și avea o coadă groasă și cenușie ce se iveau de sub o căciulă de lână.

— Trebuie să fie Esther, a zis Jack.

— Crezi ?

Femeia și-a înălțat bărbia a salut, apoi s-a luptat cu uriașa pasăre muribundă pe care o ținea în brațe. Sângele îi împrăștia picioarele.

— Intrați în casă, a strigat către ei. O să vă ajute băieții cu calul.

În colibă, Mabel a rămas singură la masa din bucătărie, care era vrayște, în timp ce Jack a dispărut afară cu George și fiul cel mic. Cu mâinile în poală, cu spatele drept, s-a întrebat unde vor mânca. Masa era plină de maldăre de registre, șiruri de borcane goale și spălate și suluri de stofă. Coliba mirosea puternic a varză și a merișoare sălbatice, acrișoare. Nu era cu mult mai mare decât a lui Jack și Mabel, doar că avea un pod unde bănuia că se aflau paturile. Coliba era cumva strâmbă, într-un fel ce-ți dădea amețeli, cu podeaua lăsată într-o parte, iar colțurile nu chiar drepte. Pietre, craniile albite de animale și flori sălbatice uscate garniseau pervazurile. Mabel nu se clintea, și totuși se simțea ca o băgăcioasă numai lăsându-și privirea să rătăcească.

A tresărit când ușa s-a dat de perete.

— A naibii pasăre. Ai zice că ar trebui să știe care-i treaba cu datul duhului. Dar nu, ea trebuie să facă tărăboi când nici nu mai are capul lângă restul corpului.

— Vai. Vai de mine. Pot să ajut cumva ?

Femeia a tropăit pe lângă masă fără să-și scoată ghetetele murdare și a aruncat curcanul pe tejgheaua ticsită. O cutie cu untură a căzut zăngănind pe podea. Esther i-a tras un șut și s-a întors către Mabel, care stătea uluită și ușor înspăimântată. Esther a zâmbit larg, a întins o mână pătată de sânge.

— Mabel ? Nu-i așa ? Mabel ?

Mabel a dat din cap și și-a încredințat mâna strânsorii viguroase a lui Esther.

— Esther. Dar bănuiesc că ți-ai dat seama deja. Bine c-ai venit, în sfârșit.

Pe sub haina de lână, Esther purta o cămașă înflorată și o salopetă de jeans bărbătească. Fața îi era stropită cu sânge. Și-a scos căciula de lână și firisoare pufoase de păr i-au rămas ridicate. Și-a legănat coada, dându-și-o pe spate, și a început să umple o oală mare cu apă.

— Ai zice că, cu atâția bărbați pe-aici, aș putea găsi pe careva să-mi omoare și să-mi jumulească un curcan. Dar n-am eu bafta asta.

— Sigur nu pot să ajut cumva ?

Poate că Esther avea să se scuze pentru felul în care arăta sau pentru dezordinea din casă. Poate că exista vreo explicație, vreun motiv.

— Nu. Nu. Stai liniștită și simte-te ca acasă. Poți să faci niște ceai, dacă vrei, cât bag eu blestemata asta de pasăre în cuptor.

— Ah. Da. Mulțumesc.

— Știi ce-a făcut ăla mai mic ? Noi creștem aici câțiva curcani, pentru nimic altceva decât ca să-i gătim la asemenea ocazii, iar el se duce ieri și împușcă o duzină de cocoși polari. Zice : Hai să-i mâncăm pe ăștia de Ziua Recunoștinței. Ce-mi trebuie mie o duzină de cocoși polari morți de Ziua Recunoștinței ? De ce să mai îndopi curcanii dacă ai de gând să mănânci cocoși ?

S-a uitat la Mabel de parcă ar fi așteptat un răspuns.

— N-am... N-am nici cea mai mică idee. N-am mai mâncat niciodată cocoși polari.

— Păi, sunt destul de buni. Dar Ziua Recunoștinței, după mine, se ține cu curcan.

— Am adus plăcinte. Pentru desert. Le-am pus pe scaunul acela. Nu eram sigură unde să le pun.

— Perfect ! Nici măcar n-am mai apucat să mă gândesc la ceva dulce. George zice că Betty e o fraieră să renunțe la plăcintele tale. Îți ridică în slăvi prăjiturile. Nu că ar avea el nevoie de așa ceva. Ai văzut ce burdihan are ?

Din nou s-a uitat la Mabel așteptând.

— Ah, dar n-aș...

Râsul lui Esther era un hohot puternic, subit.

— Eu îi tot zic că el susține, de unul singur, restaurantul ăla de la hotel, iar asta începe să se vadă, a spus ea.

În următoarele ore, a fost de parcă Mabel căzuse printr-o gaură într-o altă lume. Era ceva total diferit de lumea ei liniștită, bine ordonată, de întuneric, lumină și tristețe. Acesta era un loc dezordonat, însă primitiv și plin de râsete. George le-a tachinat pe cele două femei, cum că turuie „ca morile stricate“ în loc să pregătească mâncarea, și se înserase binișor înainte ca prânzul să fie gata, dar nimeni nu părea să se supere. Curcanul era uscat pe dinafară și cam nefăcut înăuntru. Și-a luat fiecare cu mâna lui ce bucată a vrut. Piureul de cartofi era cremos și perfect. Sosul era plin de cocoloașe. Esther nu s-a scuzat deloc. Au mâncat cu farfuriile legănându-li-se în poală. Nimeni n-a rostit nici o rugăciune, dar George a ridicat paharul și a zis :

— Pentru vecini. Și ca să mai trecem o iarnă.

Au înălțat toți paharele.

— Și ca să mâncăm cocoși polari la anu', a zis Esther, iar toată lumea a râs.

După masă și plăcinte, Bensonii au început să povestească despre traiul lor în gospodărie, despre cum odată zăpada făcuse niște nămeți atât de mari, încât caii puteau trece peste gard oricând pofteau, despre vreme atât de rece, încât apa murdară de la vase se prefăcea în gheață în aer, când o aruncai afară.

— Și totuși, n-aș trăi în nici un alt loc din lume, a zis Esther. Dar voi ? Veniți amândoi de la ferme din sud ?

— Nu. De fapt, familia lui Jack are o fermă pe râul Allegheny, în Pennsylvania.

— Ce se face pe-acolo ? a întrebat George.

— Mere și fân, în general, a zis Jack.

— Și tu ? s-a întors Esther către Mabel.

— Bănuiesc că eu sunt oaia cea neagră. Nimeni altcineva din familia mea nu s-ar gândi să locuiască la o fermă sau să se mute în Alaska. Tata a fost profesor de literatură la Universitatea din Pennsylvania.

— Și tu ai lăsat totul baltă ca să vii aici ? Unde naiba ți-a fost mintea ?

Esther a împuns-o jucăuș în braț.

— El te-a convins, nu ? Așa e de obicei. Bărbații ăștia își târăsc bietele femei după ei, le duc în nordul îndepărtat chipurile pentru aventură, când de fapt tot ce vor e o baie fierbinte și o menajeră.

— Nu. Nu. Nu-i așa.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei, chiar și ai lui Jack. A ezitat, dar apoi a continuat.

— Eu am vrut să vin aici. Și Jack a vrut, dar atunci când am făcut-o într-adevăr a fost la insistența mea. Nu știu exact de ce. Cred că aveam nevoie de-o schimbare. Simțeam nevoia să facem ceva pentru noi. Are vreo noimă ? Să-ți deștelenești singur pământul și să știi că-i al tău, pur și simplu. Să nu primești nimic de-a gata. Alaska părea locul potrivit pentru un nou început.

Esther a zâmbit larg.

— Nu te prea pui cu dânsa, nu-i așa, Jack ? Le zice bine. Nu-s multe ca ea.

Deși n-a ridicat privirea, Mabel știa că Jack se uita la ea și că obrajii ei erau îmbujorați. Vorbea așa de rar într-o companie atât de diversă. Poate că spusese prea multe.

Apoi, când conversația a început să se desfășoare în jurul ei, s-a întrebat dacă spusese adevărul. Oare de asta veniseră în nord – ca să-și clădească o viață ? Sau teama o mânase ? Teama de gri, nu doar în suvițele părului și în obrajii ei veștezi, ci de griul ce pătrundea mai adânc, în oase, făcând-o să creadă că s-ar putea preschimba într-un praf fin și risipi pur și simplu în vânt.

Mabel își amintea după-amiaza de acum mai puțin de doi ani. Însorită și senină. Mirosul livezii în aer. Jack stătea în leagănul de pe veranda casei părinților lui, ferindu-și ochii de soare. Era un picnic de familie, dar pe moment stăteau singuri. Ea a băgat mâna în buzunarul rochiei, scoțând un bilet scris de mână și împăturit – „Iunie 1918. Alaska, noua noastră patrie“.

„Ar trebui să plecăm“, a zis ea.

„Acasă ?“, a întrebat el.

„Nu“, a zis ea, ridicând anunțul. „În nord.“

Guvernul federal căuta fermieri care să-și întemeieze gospodării în zona aflată de-a lungul noii căi ferate. Căile ferate din Alaska și compania de transport naval ofereau reduceri pentru cei suficient de curajoși încât să întreprindă călătoria.

S-a străduit să păstreze un ton neutru, să nu lase disperarea să-i răzbată din glas. Jack se ferea de entuziasmul ei. Amândoi se apropiau de vârsta de cincizeci de ani. Era adevărat că în tinerețe el visase să plece în Alaska, să se pună la încercare într-un loc atât de sălbatic și măreț, dar nu era prea târziu acum pentru așa ceva ?

Jack avea cu siguranță asemenea îndoieli, dar nu vorbea despre ele. Le-a vândut fraților săi partea lui din teren și afacere. Ea a umplut cuferele cu vase și tigăi și cât de multe cărți s-a putut. Au călătorit cu trenul către coasta vestică, apoi cu vaporul cu aburi de la Seattle la Seward, în Alaska, și iarăși cu trenul la Alpine. Fără vreun avertisment și fără să se vadă vreun semn de civilizație, trenul se oprea și un singur om cobora, își lua bagajele pe umăr și dispărea printre molizi și văi de pârâu. Se întinsese și-și așezase mâna pe brațul lui Jack, însă el privea pe fereastra trenului, cu o expresie de nepătruns.

Își imaginase că împreună vor lucra pe câmpuri înverzite, înconjurați de munți înalți și înzăpeziți ca Alpii Elvețieni. Aerul avea să fie rece și curat, cerul nesfârșit și albastru. Unul lângă celălalt, asudați și oboșiți, aveau să-și zâmbească așa cum o făcuseră când erau tineri și îndrăgostiți. Avea să fie o viață grea, dar numai a lor. Aici, la capătul lumii, departe de tot ce era familiar și sigur, aveau să-și clădească o casă nouă în sălbăticie și să se descurce ca parteneri, departe de umbra livezilor cultivate și a generațiilor viitoare.

Și iată-i acum. Niciodată împreună pe câmp. Vorbindu-și din ce în ce mai puțin. În prima vară el o

pusese să stea în oraș, la hotelul mizer, în timp ce construia coliba și hambarul. Șezând pe marginea saltelei înguste, care cu siguranță găzduise mai mulți mineri și vânători decât femei din Pennsylvania, Mabel s-a gândit să îi scrie surorii sale. Era singură. Soarele neîncetat nu-i lăsa nici o clipă de odihnă. Totul înaintea ei – perdelele de dantelă de la fereastră, placajul de șindrilă, propriile ei mâini ce îmbătrâneau – era stors de culoare. Când ieșea din camera de hotel, nu era decât o singură uliță, noroioasă, cu urme adânci de roți, în afară de calea ferată. Începea printre copaci și se termina printre copaci. Fără trotuare. Fără cafenele sau librării. Doar Betty, purtând cămășile ei bărbătești și pantalonii de lucru și debitând nesfârșite sfaturi despre cum să pui varză murată sau să conserve carne de elan, cum să scapi de mâncărimea de la mușcăturile de țânțar cu oțet, cum să sperii urșii cu o goarnă.

Mabel voia să-i scrie surorii ei, dar nu putea recunoaște că greșise. Toți o avertizaseră că teritoriul Alaskăi era pentru bărbați rătăciți și femei fără sare și piper, că n-avea să-și găsească locul în sălbăticie. Ea strângea în pumn anunțul ce promitea o patrie nouă și nu scria nici o scrisoare.

Când Jack a dus-o în sfârșit la gospodărie, își dorea să creadă. Deci asta era Alaska – aspră, austeră. O colibă din bușteni proaspăt cojiți, tăiați chiar de pe acel teren, un petic de glod și cioturi pe post de curte, munți ce zimțau cerul. În fiecare zi întreba : Pot să vin cu tine la câmp ? dar el zicea : Nu, rămâi aici. Jack se întorcea seara încovoiat de spate și plin de răni, vânătăi și mușcături de insecte. Ea gătea și deretica, și iar gătea și deretica, și se pomenea consumată de gri, până și vederea îi era estompată și lumea dimprejurul ei secată de culoare.

Mabel și-a netezit poala cu palmele, alungând cutele din țesătură iar și iar, până când urechea ei a prins câteva dintre cuvintele din jur. Ceva despre mina de la nord de oraș.

— Eu îți zic, Jack. Nu te mai gânde, spunea George. E cea mai rapidă cale de-a părăsi lumea asta.

Mabel și-a păstrat calmul, a rămas așezată.

— Mină de cărbune ai zis ? a întrebat.

— Știu că-s vremuri grele, Mabel, dar nu e nimic rușinos, a zis George și i-a făcut cu ochiul. Nu trebuie decât să-ți ții bărbatul acasă și să rezistați. O să fie bine.

Când George și fiii lui au început să vorbească despre multele moduri îngrozitoare în care un om putea fi mutilat și ucis în subteran, Mabel s-a întors către Jack și a șoptit feroce :

— Aveai de gând să mă lași și să te duci să lucrezi în mină ?

— Vorbim mai târziu, i-a zis el.

— Tot ce vă trebuie vouă, oameni buni, e să vă faceți rost de-un elan în hambar și să vă păstrați banii pentru la primăvară, a zis George.

Mabel s-a încruntat, neînțelegând.

— Un elan, a întrebat ea, în hambarul nostru ?

Esther a râs.

— Nu unul viu, dragă, a zis ea. Carnea. Doar cât să vă țină de foame. Am făcut-o și noi, cu ani în urmă. S-ar putea să vi se aplece de cartofi fierți, cartofi prăjiți, carne fiartă, carne prăjită, dar o să vă ajute să treceți peste perioada asta.

— E cam târzior acum pentru elan, a bombănit fiul cel mic de acolo de unde se afla, în bucătărie, cu mâinile îndesate în buzunare. Ar fi trebuit să-și facă rost de unul înainte de rut.

— Încă mai sunt, Garrett, a zis George. Doar că trebuie să muncească un pic mai mult ca să găsească unul.

Băiatul a ridicat neîncrezător din umeri.

— Nu-l luați în seamă, a zis Esther, arătând cu degetul mare în direcția băiatului. Se crede următorul Daniel Boone.

Unul dintre fiii mai mari a râs și l-a pocnit cu pumnul în braț. Băiatul cel mic și-a încleștat pumnii și apoi și-a pocnit fratele mai mare suficient de tare încât să-l facă să se ciocnească de masa din bucătărie. A urmat o încăierare zgomotoasă, iar Mabel s-a alarmat, până când a observat că George și Esther nici nu-i băgau în seamă. În cele din urmă, când tărbăoiul a devenit prea mare chiar și pentru Bensoni, Esther a zberlat : „Ajunge, băieți !“, iar ei s-au liniștit.

— Garrett o fi cam prea cocoș, dar îți zic, Jack, are o mână grozavă la tras cu pușca.

George a arătat mândru cu bărbia spre cel mai tânăr băiat.

— A împușcat primul elan când avea zece ani. Aduce acasă mai mult vânat decât noi toți la un loc.

Esther s-a aplecat către Mabel și a zis :

— Printre care și toți acei minunați cocoși polari.

Mabel a încercat să zâmbească, dar alte gânduri i se derulau în minte. Jack avea de gând să o abandoneze. Să o lase singură în coliba aia mică și întunecoasă.

Acum bărbații vorbeau cu toții despre vânatul elanului, și iarăși a avut senzația supărătoare că mai discutaseră și înainte despre asta și că, din nou, ea era străina ignorantă.

— Trebuie să-ți iei pușca cu tine peste tot, chiar și când te duci doar să muncești la câmp, l-a auzit ea pe fiul cel mic zicându-i lui Jack. Să mergi la poalele dealurilor. De cele mai multe ori, zăpada îi alungă în jos, către râu. Dar cum anul ăsta întârzie, probabil că încă-s sus, mâncând mestecăn și plop.

Băiatul abia reușea să-și ascundă disprețul pentru Jack.

— Mare păcat că n-ai împușcat unul de cu toamnă, a zis. O să te cam chinui la vânătoare. Elanii se adună în turmă numai în timpul rutului. Atunci sunt diferiți. Masculii o iau razna prin pădure. Își lovesc coarnele de copaci. Se tăvălesc prin propriul pișat. Mugesc după femele.

— Am auzit eu ceva, acum vreo lună sau cam așa, a zis Jack. Eram afară, despiciând lemne, și ceva a început să mârâie la mine din pădure. Apoi „Poc. Poc“. De parcă mai tăia cineva lemne.

— Elanul mascul. Te striga, își ciocnea coarnele de un copac. Voia să se ia la luptă cu tine. A crezut că ești un alt mascul.

Băiatul a zâmbit aproape ca și cum Jack era departe de-a fi de statura unui elan.

Esther a observat stânjeneala lui Mabel, dar a interpretat-o greșit.

— Nu-ți face griji, dragă. O să vă obișnuieți cu carnea de elan. Se poate să fie mai greu și mai periculos în perioada asta a anului, dar o să vă țină de foame.

Mabel a zâmbit vag.

Când a venit vremea să plece, Bensonii au insistat ca Jack și Mabel să rămână peste noapte, dar Jack a zis că trebuiau să ajungă acasă ca să se îngrijească de animale, iar Mabel le-a mulțumit, zicând că doarme mai bine în patul ei.

— E frig astă-seară, a zis Esther în timp ce-o ajuta pe Mabel să-și pună haina.

— O să ne descurcăm. Mulțumesc oricum.

Esther a vârât un borcan în haina lui Mabel, i-a încheiat nasturii de parcă ar fi fost un copil și i-a strâns gulerul.

— Păstrează la cald aluatul ăla fermentat pe drum spre casă sau se alege praful de el. Și ține minte ce ți-am zis, să adaugi din când în când niște făină.

Mabel a strâns în brațe borcanul răcoros și i-a mulțumit iarăși lui Esther.

Era senin și bătea vântul. Luna lumina făgașele de pe drum și albăstrea pământul și copacii. În timp ce se îndepărtau, Mabel a privit în urmă, la ferestrele luminate ale casei Bensonilor, și apoi și-a ascuns iarăși fața în broboadă. Jack și-a dres glasul. Mabel se aștepta să spună ceva despre planul de-a pleca la mină. Era pregătită să fie nepărtinitoare, cu toată furia.

— O familie pe cinste, nu-i așa ? a zis el.

Ea n-a vorbit imediat.

— Da, a zis în cele din urmă. Așa e.

— Lui Esther i-a plăcut de tine. Ce-ați tot vorbit acolo ?

— O... de toate, cred.

Mabel a tăcut, apoi a zis :

— M-a întrebat de ce n-am făcut copii.

— Și ?

— A zis că putem să-i luăm pe băieții lor ori de câte ori poftim.

Jack a chicotit, iar Mabel a zâmbit în broboadă, în ciuda a ce simțea.

În seara următoare, a început să ningă pe la asfințit. Cei dintâi fulgi se adunau în pâlcuri în timp ce se roteau și fluturau spre pământ. Mai întâi doar câțiva, ici și colo, iar apoi văzduhul s-a umplut de ninsoarea ce cădea, surprinsă în lumina ferestrei în vârtejuri de vis. Lui Mabel i-a reamintit de vremurile când era mică, o fetiță îngenuncheată pe o canapea lângă fereastră, pentru a privi primii fulgi de zăpadă ai iernii cernându-se prin lumina felinarelor din stradă.

Mai târziu, când s-a întors la fereastra din bucătărie, l-a văzut pe Jack ieșind din pădure și înaintând prin zăpadă. Nu avusese succes la vânătoare ; își dădea seama după cum ținea capul plecat și își târa picioarele.

Mabel a reluat pregătirea cinei. A dat deoparte perdelele de stambă din fața rafturilor din bucătărie și a scos două farfurii. A întins fața de masă. S-a gândit la harababura din coliba Bensonilor și a zâmbit. Esther în salopetă bărbătească – cât de încrezătoare pășise în bucătărie și trântise curcanul mort pe tejghea. Mabel nu mai întâlnește o femeie ca ea. Nu își lua rămas-bun în tăcere, nu mima neajutorarea și nu își camufla opiniile în drăgălășenii.

Seara trecută, George le povestise cum Esther împușcase un urs grizzly mare de doi metri și ceva în curte, cu câteva veri în urmă. Era singură acasă, când a auzit o bufnitură puternică. S-a uitat afară și-a văzut ursul încercând să intre în grajd. Stătea ridicat și izbea cu labele lui uriașe, iar și iar, în ușa de lemn. Apoi s-a lăsat iar în toate cele patru labe, s-a plimbat încolo și-ncoace, și-a lipit botul de bușteni și a început să adulmece. Mabel ar fi fost îngrozită, dar nu și Esther. Ea era furioasă la culme. N-avea să lase un urs să-i ia ei vacile. Calmă, s-a dus înăuntru și a luat o pușcă, apoi a ieșit iarăși în curte și a împușcat imediat ursul. Mabel își putea imagina perfect scena – Esther stând în țărână, cu picioarele ușor depărtate, țintind hotărâtă. Nu era ea dintre cele care să șovăie sau să se sinchisească de etichetă.

Mabel stătea iar la fereastră. Zăpada cădea mai repede și mai deasă. Pe când privea afară, Jack a ieșit din hambar cu o lampă în mână, iar ninsoarea se învârtejea împrejurul lui, în cercul de lumină. Și-a întors capul, de parcă ar fi simțit ochii ei ațintiți asupra-i, și s-au privit de la distanță, fiecare în buzunarul său luminos, cu zăpada căzând ca un văl între ei. Mabel nu-și amintea ultima oară când se mai priviseră atât de pe îndelete, iar momentul acesta era precum neaua, lent și troienit.

Când se îndrăgostise de Jack, visase că poate zbura, că într-o noapte caldă și albastră precum cerneala își desprinde tălpile goale din iarbă pentru a pluti printre vârfurile înfrunzite ale copacilor și stele, în cămașa de noapte. Senzația revenise.

Văzut prin fereastră, aerul nopții părea dens, prelunga cădere prin beznă a fiecărui fulg de nea era lentă. Era acel fel de ninsoare care făcea copiii să iasă în fugă din case, să-și înalțe fețele spre cer și să se rotească cu brațele deschise.

Ea stătea vrăjită, în șorțul ei, cu o cârpă de vase în mână. Poate că era amintirea aceluia vis, sau natura

hipnotică a zăpezii căzând în vârtejuri. Poate că era Esther, cu salopeta și bluza ei înflorată, împușcând urși și râzând tare.

Mabel și-a dezlegat șorțul și a pus cârpa deoparte. Și-a strecurat picioarele în ghete, și-a pus una dintre hainele de lână ale lui Jack și a luat o pălărie și niște mănuși cu un deget.

Afară, a simțit pe față aerul curat și rece, putea mirosi fumul de lemne ce ieșea pe coș. A lăsat ninsoarea să plutească împrejurul ei, iar apoi a făcut ceea ce făcea când era mică – și-a ridicat fața către cer și a scos limba. Vâltoarea din înalturi era amețitoare, iar Mabel a început să se rotească încet pe loc. Fulgii de zăpadă i se lipeau de obraji și de pleoape, îi umezeau pielea. Apoi s-a oprit și a privit zăpada așezându-i-se pe mânecile hainei. Pentru o clipă a studiat modelul unui singur fulg ca o steluță, înainte ca acesta să se topească în lână. Era, și-acum nu mai era.

Împrejurul tălpilor ei, stratul de zăpadă creștea. A lovit ușurel cu piciorul, iar zăpada s-a strâns, umedă și grea. Zăpadă de bulgări. A strâns un pumn, cu palma goală. Era compactă și păstra forma degetelor ei. Și-a pus mănușile și a făcut un bulgăre, bătătorindu-l, modelându-l.

A auzit pașii lui Jack apropiindu-se și, ridicând privirea, l-a văzut venind spre colibă. Și-a mijit ochii spre ea. Mabel ieșea atât de rar pe-afară, și niciodată noaptea. Reacția lui a stârnit în ea o dorință neașteptată, copilărească. A mai bătătorit un pic bulgărele de zăpadă, l-a privit pe Jack și a așteptat. Când s-a apropiat, l-a aruncat în el și, chiar când bulgărele îi pornea din mână, și-a dat seama că era un lucru bizar și s-a întrebat ce va urma. Bulgărele s-a izbit de piciorul lui, chiar deasupra ghetei.

El s-a oprit, s-a uitat la cercul de zăpadă de pe cracul pantalonilor și apoi la Mabel, cu un amestec de enervare și confuzie pe chip, iar apoi, deși fruntea îi era încă încruntată, un zâmbet mic i s-a ivit în colțul gurii. S-a aplecat și a pus atent lampa alături, în zăpadă, apoi și-a plesnit cu mâna înmănușată pantalonii, scuturând zăpada. Mabel și-a ținut răsuflarea. El a rămas aplecat, cu mâna la ghete, iar apoi, mai repede decât putea reacționa Mabel, a luat un pumn de zăpadă și a aruncat un bulgăre perfect modelat către ea. A nimerit-o în frunte. Ea a rămas neclintită, cu brațele pe lângă corp. Nici unul dintre ei nu vorbea. Ningea împrejurul lor, pe creștetele și pe umerii lor. Mabel și-a șters zăpada topită de pe frunte și l-a văzut pe Jack privind-o cu gura deschisă.

— Eu... nu... n-am vrut să...

Iar ea a râs. Zăpadă topită îi picura în josul tâmpelilor, fulgi îi poposeau în gene. A râs și a tot râs până când s-a îndoit, apoi a luat alt pumn de zăpadă și l-a aruncat înspre Jack, iar el i-a răspuns aruncând încă unul, bulgării zburau prin aer. Majoritatea cădeau la picioarele celuiilalt, dar uneori li se izbeau ușor de umeri sau de piept. Râzând, s-au fugărit în jurul colibei, pitindu-se după colțurile din bușteni și trăgând cu ochiul tocmai la timp cât să vadă bulgărele celuiilalt venind. Tivul fusteii lungi a lui Mabel se târa prin zăpadă. Jack o fugărea, cu un bulgăre în fiecare mână. Ea s-a împiedicat și a căzut, însă când el a alergat într-acolo, a aruncat cu zăpadă afânată înspre el, râzând mereu, iar Jack a azvârlit ușor bulgării în ea. Apoi și-a proptit palmele pe genunchi, îndoindu-se de spate și respirând zgomotos.

— Suntem prea bătrâni pentru asta, a zis.

— Chiar suntem ?

El i-a întins mâna și a ajutat-o să se ridice în picioare, până când au ajuns piept în piept, gâfâind și zâmbind, acoperiți de zăpadă. Mabel și-a lipit fața de gulerul umed al hainei lui, iar el și-a petrecut brațele, îngroșate de haina de lână, pe după umerii ei. Au stat o vreme așa, lăsând ninsoarea să cadă pe ei.

Apoi Jack s-a desprins, și-a scuturat zăpada din părul ud și a dat să ia lampa.

— Stai, a zis ea. Hai să facem un om de zăpadă.

— Ce ?

— Un om de zăpadă. E perfectă. Perfectă pentru un om de zăpadă.

El a ezitat. Era obosit. Era târziu. Erau prea bătrâni pentru prostii din astea. Erau o mie de motive ca să n-o facă, știa și Mabel, și totuși el a pus lampa la loc în zăpadă.

— Bine, a zis.

Nehotărârea i se citea în felul în care își ținea capul plecat, dar cu toate astea și-a scos mănușile de lucru din piele. I-a cuprins obrajii în palmele goale și cu degetul mare i-a șters zăpada topită de sub ochi.

— Bine.

Zăpada era perfectă. Se prindea în straturi dense în timp ce o rostogoleau pe pământ, făcând bulgări. Mabel l-a făcut pe ultimul, mai mic, pentru cap, iar Jack le-a așezat pe toate unul peste altul. Silueta abia îi ajungea la talie.

— E cam micuț, a zis el.

Ea s-a dat un pas înapoi și l-a cercetat de la distanță.

— E numai bun, i-a răspuns.

Au îndesat niște zăpadă în crăpăturile dintre bulgări, au netezit marginile. El s-a îndepărtat de lumina lămpii și a ferestrei colibeii, intrând într-un pâlcc de copaci. S-a întors cu două crengi de mesteacăn și a înfipt câte una de fiecare parte a creației lor. Acum avea brațe.

— O fată. Hai să facem o fetiță, a zis ea.

— Bine.

Ea a îngenuncheat în zăpadă și a început să modeleze partea de jos ca o fustă ce se evaza din fetița de zăpadă. Și-a trecut palmele pe deasupra, înlăturând din straturile de nea și subțind conturul, până ce a semănat cu o copilă. Când s-a ridicat, l-a văzut pe Jack lucrând cu un briceag.

— Gata, a zis el.

S-a dat un pas înapoi. În zăpada albă erau sculptați niște ochi perfecți, minunați, un nas și buze mici, albe. Ei i se părea că putea distinge chiar și pomeții și o bărbie mititică.

— Ah.

— Nu-ți place ?

Părea dezamăgit.

— Nu. Ah, nu. E atât de frumoasă. Doar că n-am știut...

Cum ar fi putut să-și exprime în cuvinte surprinderea ? Niște trăsături atât de delicate, modelate de mâinile lui aspre, era de parcă i-ar fi întrezărit dorințele. Cu siguranță că și el își dorise copii. Vorbiseră despre asta adesea la început, când se căsătoriseră, glumind că vor face o echipă de fotbal, dar plănuiind de fapt să aibă doar trei sau patru. Ce amuzant ar fi fost Crăciunul cu o casă plină de micuți, își spusese în prima lor iarnă tăcută petrecută împreună. Era o atmosferă solemnă pe când își deschideau darurile primite unul de la celălalt, dar sperau că la un moment dat diminețile de Crăciun vor răsuna de copii care aleargă și țipă de încântare. Ea cususe o șosețică pentru primul lor născut, iar el desenase planurile pentru un căluț de lemn pe care urma să-l construiască. Oare avea să fie o fată sau un băiat ? Cum ar fi putut ști că după douăzeci de ani tot fără copii vor fi, doar un bărbat în vârstă și o femeie în vârstă singuri în sălbăticie ?

Pe când stăteau acolo împreună, ningea mai puternic și mai iute și de-abia se mai vedea la distanță mai mare de un metru și ceva.

— Îi trebuie niște păr, a zis el.

— Ah. M-am gândit și eu la ceva.

Jack s-a dus spre hambar, Mabel către colibă.

— Uite, a strigat ea din cealaltă parte a curții când a ieșit din nou. Mănuși cu un deget și un fular pentru fetiță.

El s-a întors cu o legătură de iarbă sălbatică și galbenă de lângă hambar. A înfipt-o fir cu fir în zăpadă, alcătuiind un păr rebel și galben, iar ea a înfășurat fularul în jurul gâtului și a pus mănușile în vârful crengilor de mesteacăn, cu firul roșu care le unea trecând prin spatele copilei de zăpadă. Sora lui Mabel le împletise din lână roșie, iar fularul avea un model pe care Mabel nu-l mai văzuse înainte – strop de rouă, îi zisese sora ei. Prin modelul larg, Mabel putea vedea zăpada albă.

A fugit într-un colț al colibeii, unde creștea o tufă de merișor. A cules o mână de fructe înghețate, s-a întors la fata făcută din zăpadă și a stors sucul acestora pe buzele ei. Zăpada s-a colorat într-o nuanță delicată de roșu.

Ea și Jack au rămas unul lângă altul, privind fata de zăpadă.

— E frumoasă, a zis ea. Nu crezi ? E frumoasă.

— Ne-a cam ieșit, nu-i așa ?

Stând nemișcată, Mabel a început să simtă umezeala din hainele îmbibate și să tremure.

— Ți-e frig ?

A scuturat din cap.

— Hai înăuntru să ne încălzim.

Mabel n-ar fi vrut să se termine. Zăpada liniștită, apropierea. Dar dinții au început să-i clănțane. A

încuviințat din cap.

Înăuntru, Jack a mai pus câțiva bușteni de mesteacăn în sobă, iar focul a trosnit. Mabel s-a apropiat cât de mult a îndrăznit și și-a tras jos mănușile ude, pălăria, haina. El, la fel. Bulgări de zăpadă cădeau pe plită și sfârâiau. Rochia ei atârna grea și udă, lipindu-i-se de piele, iar ea și-a descheiat-o și și-a scos-o. El și-a dezlegat ghetetele și și-a scos cămașa umedă peste cap. Curând erau goi și tremurau unul lângă celălalt. Ea nu și-a dat seama că erau complet dezbrăcați decât când el s-a apropiat și i-a simțit mâna aspră pe șale.

— E mai bine ? a întrebat-o.

— Da.

Ea și-a întins brațele peste umerii lui, unde pielea îi era încă rece la atingere, iar când și-a lipit nasul de curbura gâtului lui, a văzut cum zăpadă topită îi atârna în picuri prin barbă.

— Hai să ne băgăm în pat, a zis Jack.

Chiar după atâția ani, ceva înăuntru ei încă mai palpita la atingerea lui, iar vocea lui, răgușită și șoptită în urechea ei, îi înfiora șira spinării. Dezbrăcați, s-au dus în dormitor. Sub pături, au băjbâit fiecare după trupul, brațele și picioarele, șira spinării și șoldurile celuilalt, până când au regăsit liniile familiare și delicate, asemenea pliurilor dintr-o veche hartă ce a fost îndoită iar și iar de-a lungul anilor.

Apoi au rămas întinși împreună, Mabel cu obrazul pe pieptul lui.

— N-o să pleci la mină, nu-i așa ?

El și-a apăsat buzele pe creștetul ei.

— Nu știi, Mabel, i-a șoptit în păr. Fac și eu tot ce pot.

5

Jack s-a trezit pe frig. În puținele ore în care dormise, vremea se schimbase. Își putea da seama după miros, o simțea în mâinile cuprinse de artrită. S-a ridicat într-un cot și s-a întins spre noptieră, până a găsit chibriturile și-a aprins lumânarea. Spatele și umerii îi erau înțepenite în timp ce își cobora picioarele din pat. A rămas așezat pe marginea patului până când frigul a devenit insuportabil. Nu departe de perna pe care dormea Mabel, gheața se strecurase printre bușteni, cu cristalele sale franjurate. A înjurat încet și i-a tras pătura peste umeri. O casă caldă, sigură – nici măcar atât nu-i putea oferi. A dus sfeșnicul în camera principală. Ușa metalică și grea de la sobă a zăngănit puternic când a deschis-o. Câțiva cărbuni ardeau mocnit în cenușă.

Când s-a întins după ghete, a zărit pe fereastră o fluturare printre copaci. A rămas lângă geamul tivit cu flori de gheață, privind cu atenție afară.

Zăpada proaspătă se așternuse ca o plapumă peste pământ, sclipind și strălucind argintie în lumina

lunii. Hambarul și copacii din depărtare erau doar niște contururi vagi. Acolo, la marginea pădurii, a văzut-o din nou. O scânteiere alb-albăstrie. Era încă năuc de somn. A închis încet ochii, i-a deschis iarăși și a încercat să se concentreze.

Iat-o. O siluetă mică ce se ițea printre copaci. Ce era aceea, o fustă ? Un fular roșu la gât și păr alb atârându-i pe spate. Micuță. Iute. O fetiță. Alergând la marginea pădurii. Apoi dispărând între copaci.

Jack s-a frecat cu palmele la ochi. Nu dormise destul. Asta trebuia să fie. Prea multe zile lungi. A părăsit fereastra și și-a vârât picioarele în ghetete, lăsând șireturile nelegate. A deschis ușa, iar aerul rece i-a tăiat răsufarea. Zăpada îi trosnea sub ghetete în timp ce mergea către stiva de lemne. Abia când se întorcea cu un braț de lemne de mesteacăn a observat fetița lor de zăpadă. A pus lemnele jos și s-a dus cu brațele goale acolo unde se aflase aceasta. În locul ei era un morman mic de zăpadă răscolită. Mănușile cu un deget și fularul dispăruseră.

A împins zăpada cu vârful ghetetei.

Un animal. Poate un elan o dărmase. Dar fularul și mănușile ? Un corb sau o gaiță canadiană, poate. Se știe că păsările sălbatice fură lucruri. Când a dat să se întoarcă, a observat urmele. Lumina lunii cădea în adâncituri. Urmele treceau prin zăpadă, se îndepărtau de colibă și se pierdeau printre copaci. S-a aplecat ca să le vadă mai bine. Lumina argintiu-albăstrie era slabă, așa că la început nu și-a crezut ochilor. Coiot sau poate râs. Altceva. S-a aplecat mai bine și a atins urma cu vârful degetelor goale. Urme de om. Mici. De mărimea unui copil.

Jack tremura. Pielea i se făcuse de găină, iar degetele goale de la picioare îl dureau de frig în ghetete. A lăsat urmele și mormanul de zăpadă, și-a stivuit lemnele în curbura brațului și s-a dus înapoi, închizând iute ușa în urma lui. În timp ce vâră fiecare bucată de lemn în sobă, se întreba dacă n-o va trezi gălăgia pe Mabel. Erau doar ochii lui, care-i jucau feste. O să-și revină în zori. A stat lângă sobă până când focul a început iarăși să duduie, apoi a închis ușița.

S-a cuibărit sub pătură, lipit de trupul cald al lui Mabel, iar ea a gemut ușor în somn, dar nu s-a trezit. Jack a stat întins lângă ea, cu ochii larg deschiși și mintea vâjâindu-i, până când în cele din urmă s-a cufundat într-un fel de somn care nu era cu mult diferit de starea de veghe, un somn derutant și agitat, unde visele cădeau și se topeau ca fulgii de zăpadă, unde copiii alergau cu pași ușori printre copaci, iar fularele fâlfâiau în ciocurile corbilor negri.

Când Jack s-a trezit din nou, soarele răsărise, iar Mabel era în bucătărie. Își simțea trupul obosit și înțepenit, de parcă n-ar fi dormit deloc, ci și-ar fi petrecut noaptea desplicând lemne sau legând baloți de fân. S-a îmbrăcat și, în șosete, s-a îndreptat spre masă. Mirosea a cafea și a clătite.

— Cred că a mers, Jack.

— Ce ?

— Aluatul acela fermentat pe care mi l-a dat Esther. Uite, gustă-le.

Mabel a pus o farfurie cu clătite pe masă.

— Ai dormit bine ? l-a întrebat. Arăți absolut distrus.

Cu o mână pe umărul lui, s-a întins peste el, ca să îi toarne cafea în cană, din ibricul de email albastru. El a ridicat cana, a ținut-o caldă între palme.

— Nu știu. Cred că nu.

— E tare frig afară, nu ? Dar frumos. Toată zăpada asta albă. Atât de luminoasă.

— Ai ieșit pe-afară ?

— Nu. Nu de când am dat o fugă la toaletă în toiul nopții.

El s-a ridicat de la masă.

— Nu mănânci micul dejun ? l-a întrebat.

— Mă duc doar să iau niște lemne. Era cât pe ce să se stingă focul.

De data asta și-a pus haina și niște mănuși înainte să deschidă ușa. Neaua reflecta lumina soarelui atât de puternic, încât și-a mijit ochii. S-a dus la stiva de lemne, apoi s-a întors spre colibă și a văzut copila de zăpadă, sau ceea ce mai rămăsese din ea. Tot doar un morman nedefinit de omăt. Nici urmă de fular. Nici urmă de mănuși. Exact așa cum fusese astă-noapte, însă acum era o realitate limpede ca lumina zilei. Și urmele de pași încă treceau prin zăpadă, traversau curtea și dispăreau între copaci. Apoi a văzut iepurele mort. Un iepure de zăpadă alb, lângă treptele de la intrare. A trecut pe-alături fără să se oprească. Înăuntru, a lăsat lemnele să cadă cu zgomot pe podea, lângă sobă, apoi a rămas privind în gol.

— Tu ai observat ceva ? a zis el în cele din urmă.

— Te referi la ger ?

— Nu. La ceva ieșit din comun.

— Adică ?

— Mi s-a părut că aud ceva azi-noapte. Probabil n-a fost nimic.

După micul dejun, Jack s-a dus să hrănească animalele. În drum spre hambar, a înșfăcat iepurele mort și l-a ținut pe lângă corp, așa încât Mabel să nu-l observe pe fereastră. Odată ajuns în hambar, l-a privit atent. Putea vedea unde fusese strâns de gât, cel mai probabil cu un laț subțire, care îi trecuse prin blana albă și prin puful fin de dedesubt. Era înghețat bocnă. Mai târziu, după ce s-a îngrijit de animale, s-a dus în spatele hambarului și a aruncat iepurele mort cât de departe a putut, între copaci.

Când s-a întors la colibă, Mabel încălzea apă pentru spălat.

— Ai văzut urmele ? l-a întrebat peste umăr.

— Ce urme ?

Ea a făcut semn către fereastră.

— A, alea. Trebuie să fi fost o vulpe.

— Puii sunt în regulă ?

— Da, sunt bine. Sunt bine toți.

Jack a dat jos pușca de deasupra ușii și i-a zis că se duce după vulpe. Acum știa ce îl neliniștise în privința urmelor. Începeau de la mormanul de zăpadă și duceau într-o singură direcție – se pierdeau în pădure. Nu existau urme care să vină spre curte.

Șerpuiau printre mesteceni, peste bușteni căzuți și împrejurul tufelor uscate de trandafir sălbatic. Jack a urmat cotiturile și buclele. Nu păreau a fi urmele unui copil răătăcit. Mai degrabă ale unui animal sălbatic, o vulpe sau o hermină. Țâșnind ici și colo, gonind pe deasupra zăpezii, făcând mici ocoluri înapoi și iar înainte, până când Jack n-a mai fost sigur dacă erau aceleași. Dacă se rătăcise, de ce nu venise la ușă ? De ce nu ceruse ajutor ? Și urmele nu mergeau către drumul căruței, către sud, către oraș și alte gospodării. Ci se plimbau printre copaci fără o direcție anume, iar când a privit înapoi peste umăr, n-a mai putut vedea coliba și a înțeles că urmele șerpuiau către nord, către munți. Urmele de ghetete se intersectau ici și colo cu altele, de astă dată deosebite. De vulpe, încrucișându-se cu cele ale pașilor copilei, apoi dispărând. A continuat să meargă pe urmele copilei. De ce s-ar ține o vulpe după o fetiță printre copaci ? Se uita în jos din când în când, apoi punea totul la îndoială. Poate că fetița se ținea după vulpe. Poate că de aceea urmele lăsate de ea erau atât de haotice.

Jack s-a oprit lângă un plop căzut, s-a sprijinit de trunchiul lui gros. Pesemne că se depărtase de urmele inițiale. Și-a șters sudoarea de pe frunte. Era frig, dar aerul era uscat și nu bătea vântul, iar el se încinsese. S-a întrebat dacă nu se încurcase. Probabil că în tot timpul ăsta mersese pe urmele vulpii. S-a întors și s-a aplecat să le cerceteze, aproape așteptându-se să vadă urma perniței și a ghearelor. Dar nu, erau tot urme plate, de mărimea tălpii unui copil.

S-a mai ținut o vreme după ele, până când s-au pierdut unduindu-se într-o viroagă mică și printr-o pădure deasă de molizi întunecați. Nu se putea strecura cu ușurință printre copacii aceia. Deja plecase de ceva vreme. S-a întors și l-a trecut un fior de teamă – atât de absorbit privise în jos, la urmele pașilor, când venise, încât nu prea dăduse atenție peisajului dimprejur. Copacii și zăpada arătau la fel în toate direcțiile. Apoi și-a amintit de urmele ghetelor lui în zăpadă. Avea să fie cale lungă și întortocheată până acasă, dar așa o să ajungă.

Mabel aștepta neliniștită la ușă când s-a întors. Și-a șters mâinile de șorț și l-a ajutat să-și dea jos haina.

— Începusem să-mi fac griji.

Jack și-a încălzit mâinile lângă sobă.

— Ei ? Ai găsit vulpea ?

— Nu, doar alte urme, peste tot.

Nu i-a zis de copilă sau de iepurele mort de pe treptele casei. Cumva, se gândea că ar tulbura-o.

6

Mabel a privit agitată urmele care traversau zăpada când se întorcea de la toaleta din curte. Niciodată nu se mai apropiase așa de mult o vulpe de coliba lor. Știa că sunt niște animale mici, dar cu toate astea o speriau. Pășea peste urme, când deodată forma lor plată și alungită i-a atras atenția. Nu erau nicidecum urme de animal. Fiecare era amprenta perfectă a tălpii unei ghete micuțe. Și-a înălțat capul și le-a urmărit cu privirea, ducând înapoi către copila de zăpadă pe care o făcuse împreună cu Jack seara trecută. Dispăruse.

S-a grăbit înapoi în colibă, cu răsuflarea tăiată.

— Jack ? Ne-a stricat cineva copila de zăpadă. A fost cineva în curtea noastră.

El stătea la tejghea, ascuțindu-și briceagul.

— Știu.

— Dar parcă ai zis că a fost o vulpe.

— Sunt și urme de vulpe în pădure.

— Dar astea de-aici ?

— Ale unui copil.

— După ce-ți poți da seama ?

— După mărimea urmelor. Și sunt aproape sigur că am văzut-o. Noaptea trecută. Alergând printre copaci.

— Ai văzut-o ? Pe cine ?

— O fetiță. Purta fularul tău roșu.

— Cum ? Și de ce nu mi-ai zis ? Te-ai dus după ea ?

— Azi-dimineață. Când ți-am zis că mă duc să caut vulpea. Am încercat să aflu unde s-a dus, însă am pierdut urma.

— Dar noaptea trecută... era o fetiță singură afară, pe gerul ăla, și tu nu te-ai dus să vezi dacă avea nevoie de ajutor ? Trebuie să se fi rătăcit din coliba cuiva.

— Nu știu, Mabel.

Ea a ieșit iarăși afară și s-a tot uitat la urmele micuțe. Doar un singur șir, traversând zăpada, îndepărtându-se de colibă, printre copaci.

În următoarele câteva zile, cerul s-a înseninat, un frig năprasnic a pus stăpânire pe vale, iar urmele copilei s-au conturat în gheață. Șerpuiau scânteind delicat prin gândurile lui Mabel, făcând-o să se simtă de parcă ar fi uitat ceva.

Într-o seară, s-a dus la raftul unde, între suporturi de mahon, se afla o duzină dintre cărțile ei preferate – *Poemele* lui Emily Dickinson, *Plimbarea*¹ lui Henry David Thoreau, *Regina Clopoțica*² a lui Frances Hodgson Burnett. Trecându-și distrată degetele peste cotoarele cărților, s-a gândit la un basm pe care tatăl ei i-l citea adesea. Și-a amintit pielea uzată și albastră a copertei și tenta aurie a ilustrațiilor. Într-o imagine, își amintea, o copilă își întindea mâinile înmănușate către un bărbat și o femeie în vârstă, îngenuncheați dinaintea ei, care o făcuseră din zăpadă.

În ziua următoare, când s-a dus să dea de mâncare găinilor din hambar, Mabel a trecut pe lângă urmele mititele de ghetе.

Când s-a trezit, coliba era cufundată în tăcere, iar ea a simțit schimbarea înainte să se uite pe vreo fereastră sau să deschidă ușa. Era o liniște înăbușită, un frig dens apăsând asupra pereților colibei, deși înăuntru era cald. Jack îi lăsase un foc duduind înainte să plece din nou la vânat de elani. Ceea ce simțise i s-a confirmat când a privit pe fereastră și a văzut un peisaj cu totul nou, sclipitor. Ninsese, iar de această dată era o zăpadă zdravănă, care se adunase cu repeziciune peste noapte și îngropase coliba și anexele gospodăriei. Prefăcuse bolovanii și cioturile în dâmburi moi și albe. Se adunase în perne pufoase pe ramurile molizilor, atârna greoaie peste streășina colibei și ștersese urmele din curte.

A dus un coș cu firimituri de pâine și bucățele de mere uscate, rămase dintr-o plăcintă, în hambar, pentru pui. Găinile au liniștit-o, așa cum stăteau înșirate pe stinghiile de molid din hambar, cu penele zburlete de frig. Când a intrat, au țopăit pe pământul plin de paie și au cloncănit ca niște bătrâne care întâmpină un vecin. S-au foit și și-au întins aripile. Una dintre găinile cu negru și alb a ciugulit o bucățică dintre degetele lui Mabel, iar ea a mângâiat-o pe spate când s-a îndepărtat legănându-se. A căutat în fiecare cuib și, în cele din urmă, sub burta moale a unei găini roșcate, a găsit două ouă calde.

Mabel le-a pus în coș, în timp ce ieșea din hambar. Când s-a întors ca să închidă ușa, a observat o străfulgerare albastră între molizii încărcăți de zăpadă de dincolo de curte. Și-a mijit ochii și nu a mai văzut albastru, ci blană roșcată. Țesătură albastră. Blană roșcată. O copilă, subțirică și ageră, în haină albastră, trecând printre copaci. După ce a clipit o dată, haina micuță a dispărut și a mai rămas doar blana furișându-se, și era ca în imaginile acelea alb-negru pe care le văzuse în New York, când se uitase într-o cutie luminoasă, din aceea cu fise. Mișcare apărând și dispărând, copilă și sălbăticiune, fiecare ca un licăr trecător.

Mabel a mers spre pădure, la început încet, apoi ceva mai repede. Se uita după fetiță, dar o pierduse.

Când s-a apropiat de marginea pădurii și a scrutat cu privirea printre ramurile pline de nea, a fost

uimită să vadă copila atât de aproape, doar la vreo sută de metri distanță. Fetița stătea ghemuită, cu spatele la Mabel, cu părul de-un blond alburiu răsfirat în evantai peste haina de lână albastră. Întrebându-se dacă ar trebui să o strige, Mabel și-a dres glasul, și tocmai sunetul acesta a speriat-o pe copilă. Fetița s-a ridicat, a înhățat un sac de pe zăpadă și a luat-o la fugă. Chiar când dispărea pe după unul dintre cei mai groși molizi, a privit înapoi peste umăr, iar Mabel i-a văzut ochii albaștri și strălucitori și chipul mic, ca de drăcușor. Nu avea mai mult de opt-nouă ani.

Mabel s-a luat după ea, înotând prin zăpada care-i ajungea până la genunchi și aplecându-se ca să se strecoare pe sub ramuri. Zăpada îi cădea pe căciula împletită și picura în josul gulerului hainei, dar ea tot înainta printre crengi. Când a ajuns și și-a șters zăpada de pe față, a descoperit vulpea roșcată acolo unde fusese copila. Avea botul cufundat în zăpadă și spatele cocoșat, ca al unei pisici care linge lapte dintr-un castron. Își scutura capul într-o parte și smulgea ceva cu dinții. Mabel a rămas înlemnită. Niciodată nu mai fusese așa de aproape de un animal sălbatic. Doar câțiva pași și ar fi putut atinge blana arămie cu picățele negre.

Animalul a privit în sus, către ea, cu capul încă plecat spre pământ, cu mustățile lungi și negre lipite de botul alungit. Apoi Mabel a văzut sângele și s-a luptat cu senzația de vomă. Vulpea mânca ceva ce omorâse, iar sângele împrôscase zăpada și îi mânjise botul.

— Nu ! Fugi ! Fugi de-aici !

Mabel și-a fluturat brațele înspre vulpe, iar apoi, simțindu-se deodată furioasă și vitează, a pornit către ea. Animalul a ezitat, probabil nedorind să-și abandoneze masa, dar apoi s-a întors și a luat-o pe urmele fetei, printre copaci.

Mabel s-a dus la acel loc din zăpadă și a văzut ceea ce spera să nu vadă. O priveliște îngrozitoare – intestine argintii, oase mititele, sânge și pene.

În dimineața aceea nu număraseră puii. S-a uitat mai atent și a văzut că nu era de fapt una dintre găinile ei, ci o pasăre sălbatică, cu pene maro pestrițe și cu capul mic, sucit.

A lăsat lucrușorul acela mâncat pe jumătate și a luat-o pe urmele întortocheate ale copilei și vulpii, printre copaci. În timp ce mergea, rafale de vânt scuturau zăpada de pe ramurile copacilor și îi suflau rece în față. Îi îngreunau respirația, așa că și-a întors capul într-o parte și a continuat să meargă prin pădure. Vântul a răbufnit iarăși, răscolind zăpada de pe pământ și din copaci și ridicând-o în aer. Apoi s-a pornit să sufle neîntrerupt, iar Mabel s-a avântat înainte, cu privirea în jos, dar acum nu mai putea vedea pe unde merge. Un viscol pornit din senin. Mabel s-a întors cu spatele la vânt și zăpadă și a pornit-o spre casă. Nu era îmbrăcată potrivit pentru o asemenea expediție, și fata se afla cu siguranță prea departe. Pe când se apropia de hambar, zăpada viscolită i-a acoperit urmele, și pe ale copilei și ale vulpii. N-a mai văzut pasărea moartă sau petele de sânge când a trecut pe acolo – dispăruseră și ele.

— Am văzut copila, i-a zis Mabel lui Jack când a sosit la cină. Fetița pe care mi-ai descris-o, din noaptea trecută... Am văzut-o în spatele hambarului.

— Ești sigură ?

— Da. Da. Era urmată de o vulpe și am crezut că ne-a omorât unul dintre pui, dar era altceva, o pasăre sălbatică.

Jack a mijit ochii, de parcă s-ar fi îndoit.

— Chiar am văzut-o, Jack.

El a dat din cap și și-a agățat haina în cuierul de lângă ușă.

— Ai auzit de cineva care să fi pierdut un copil ? l-a întrebat. Când ai fost ieri în oraș, ai auzit vreun zvon ?

— Nu. Absolut nimic.

— Ai întrebat ? Ai spus cuiva de ea ?

— Nu, Mabel. Nu prea am văzut rostul. M-am gândit că ori s-a dus ea acasă, ori au pornit ei o căutare, laolaltă.

— Dar uite că s-a întors și astăzi. Chiar lângă hambarul nostru. De ce-ar veni aici ? Dacă s-a rătăcit sau are nevoie de ajutor, de ce nu vine pur și simplu la ușă ?

El a dat din cap, înțelegător, însă apoi a schimbat subiectul. A zis că nu zărise decât un elan, o femelă, cu puiul. I-a spus că vor fi nevoiți să taie puii de îndată ce sacul cu merinde se va termina ; n-aveau destui bani ca să cumpere altele. Veștile bune, a continuat el, erau că se întâlneau ieri cu George la restaurantul hotelului și îi invitasă pe Bensoni la cină duminica viitoare.

Abia de-aici, de la această ultimă parte, Mabel a ascultat atent. Era bucuroasă că vor veni Bensonii. Cu siguranță că Esther putea să-i spună ceva despre copilă ; ea cunoștea familiile din vale și poate că avea să știe de ce hoinărea fetița singură prin pădure.

7

Noaptea, când Jack se ducea la culcare și închidea ochii, pe dosul pleoapelor avea gravate ramuri de copaci, urme de vânat și stânci înzăpezite, așa încât somnul i se contopea cu lungile zile petrecute la vânătoare. De zile în șir, se trezise în cele mai multe dimineți înainte de-a se lumina și plecase cu pușca și rucsacul în căutarea elanului, simțindu-se ca un impostor de fiecare dată. Pierduse mare parte dintr-o după-amiază pe urmele a ceea ce se dovedise a fi un porc-mistreț care mesteca o ramură joasă. Hoinărise în susul și-n josul râului Wolverine, în munți, înainte și înapoi, pe la poalele dealurilor, și era sătul de asta până peste cap.

A rămas întins în pat mai mult decât de obicei și s-a gândit să nici nu se mai scoale deloc. Dar

George avea dreptate – dacă reușea să facă rost de un elan, el și Mabel puteau trăi din carnea aceea și cartofi până la recoltă. Rămăseseră fără cafea, zahăr, mere uscate, lapte praf, untură. Vor fi nevoiți să taie puii și să lase calul să flămânzească. Fără valuri de stofă nouă sau gablonzuri din oraș. Avea să fie o iarnă mizerabilă, dar măcar nu vor muri de foame.

S-a ridicat, s-a îmbrăcat și a hotărât ca mâine să se ducă la oraș și să se intereseze de lucrul la mină. O fi greu pentru trupul lui bătrân, dar măcar să aibă după ce să tragă linie la capătul zilei. În ciuda zăpezii, îi zisese Betty, trenul mergea și mina era deschisă. Marina își sporise comanda de cărbune, iar cei de la calea ferată angajaseră o echipă de oameni ca să țină șinele curate. Nimeni nu știa cât va dura munca, dar deocamdată se făceau angajări.

Orașul era însă închis în zilele de duminică, așa că n-avea decât să mai prăpădească o zi prin pădure. Putea să cutreiere până după-amiază, când veneau Bensonii la cină. A părăsit coliba, cu pușca și rucsacul, și a mers pe drumul căruței către terenul îndepărtat. Zăpada îi trecea bine de marginea ghetelor. Nu avea nici un gând să rătăcească în sus, către munți, unde era chiar și mai adâncă. Avea să se țină prin preajma casei, sperând că zăpada forțase animalele să rămână jos, de-a lungul râului.

Cerul era mohorât și plumburiu, iar Jack îi simțea apăsarea. A mers prin câmp, neaua încetinindu-l, și a intrat în pădure, dar fără nici o tragere de inimă.

Niciodată nu se considerase un orășean. Muncise din greu toată viața la ferma familiei din valea râului Allegheny. Știa cum să mânuiască unelte, să se folosească de animale și să are pământul. Însă acasă pământul fusese lucrat de generații, iar asta se vedea în curbele sale moi și în copacii impunători. Până și căprioarele erau pe jumătate domesticate, leneșe și bine hrănite, păscând prin pârlouge. Ca băiat, hoinărise de-a lungul pârloului, prin livada părintească. Culesese fire de iarbă și le ronțăise codițele fragede. Până și aerul în sine avea o anumită prospețime crudă, nu prea rece, nu prea fierbinte, o briză blândă. Se cocoțase pe ramurile prietenoase ale stejarilor și rătăcise pe spinările dâmburilor înverzite. Acele plimbări fără țintă ale copilăriei erau printre cele mai dulci amintiri ale lui.

Dar aici nimic nu semăna cu ce era acasă. Nu își savura singurătatea în aceste păduri, ci era agitat și vigilent, temându-se mai ales de propria-i nepricepere. Când lucra pământul, se împiedica de rădăcinile rășchirate, tăia cu toporul copac după copac ca să mai deștelenească vreun metru și dădea peste bolovani atât de mari, încât trebuia să se folosească de cal ca să-i scoată de pe teren. Cum putea fi cultivat un asemenea pământ ?

Oriunde se oprea lucrul, se ivea sălbăticia, mai străveche, mai feroce, mai puternică decât își putea cineva imagina. Molizii negri, subțiri și înalți, erau atât de deși pe alocuri, încât nu puteai strecura un braț printre ei, și toate lucrurile însuflețite păreau ascuțite și ostile – spinii de ciomagul-dracului care lăsau răni supurânde, urzicile care înțepau și inflamau și uneori roiuri de țânțari atât de dense, încât trebuia să reziste panicii. În primăvară, când se apucase de doborât copacii și de întors brazda, țânțarii se înălțaseră în nori din pământul răscolit. Purta o plasă pe cap ; era mai greu de văzut așa, dar fără ea ar fi fost insuportabil. Când ștergea cu mâna pielea calului, palmele i se mânjeau de sânge de la insectele

sătule.

Iar acum, asta era o binecuvântare – că era prea frig pentru țințari. Duse erau și luxurianța verii, desișul verde al ramurilor de plop, frunzele late de crucea-pământului, răbufnirile de pufuliță. Lipsite de frunziș, terasele înzăpezite și viroagele se înălțau spre munți ca o șiră a spinării albită de vreme. Jack se uita printre copacii dezgoliți și nu vedea nici un semn de viață. Nici un elan, nici o veveriță, nici măcar o singură pasăre cântătoare. Un corb prăpădit i-a trecut pe deasupra capului, zburând liniștit mai departe, de parcă ar fi fost în căutarea unor pământuri mai bogate.

Când Jack le spusese fraților săi că se mută în Alaska, ei îl invidiaseră. Ținutul lui Dumnezeu, ziseseră. Patria laptelui și-a mierii. Elani, reni și urși – vânat așa de abundent, de n-o să știi ce să împuști mai întâi. Și pâraie așa de pline de somoni, încât să le poți traversa călcând pe spinările peștilor.

Ce adevăr diferit găsisese aici. Alaska nu ceda nimic cu ușurință. Era săracă, sălbatică și nepăsătoare la strădaniile omului, iar el văzuse asta în ochii acelei vulpi roșcate.

Jack a ajuns la un buștean și s-a apucat, cam fără chef, să dea deoparte zăpada înainte să se așeze. Și-a pus pușca pe genunchi, și-a dat jos căciula de lână și și-a trecut degetele prin păr. A stat o vreme aplecat, cu coatele pe pușcă, cu capul în palme. Îndoielile îl cocoșau, gata să îl sugrume, șoptindu-i în ureche : Ești bătrân. Foarte, foarte bătrân.

Dacă era să crape în pădurile astea, nimic nu avea să-i sară în ajutor. Vântul de nord avea să sufle dinspre ghețar, pământul avea să rămână bocnă, iar o vulpe roșcată la fel cu aceea pe care o privise în ochi putea să fie prima care să-i adulmece trupul fără viață și să ia o îmbucătură de ici, de colo. Corbii și coțofenele aveau să se pogoare ca să-i sfâșie carnea înghețată și poate o haită de lupi avea să se abată în cele din urmă pe la hoitul lui, iar în curând din el n-avea să mai rămână decât o grămadă de oase. Singura lui speranță ar fi Mabel, dar apoi s-a gândit la cum s-ar lupta ea cu greutatea lui de mort. S-a ridicat în picioare și și-a pus pușca pe umăr.

Plânsese numai de câteva ori de când era adult – când îi murise mama și când el și Mabel pierduseră acel bebeluș. Nu era să își dea drumul acum. A început să pună un picior înaintea celuilalt, mergând fără să vadă sau să simtă.

Liniștea a fost cea care i-a spulberat mohorârea. O liniște plină de prezență. A ridicat capul. Era ea. Fetița era în fața lui, doar la câțiva metri distanță. Stătea pe zăpadă, cu brațele pe lângă corp, cu o urmă de zâmbet pe buzele palide. Blană albă îi garnisea haina și ghetetele de piele. Chipul îi era încadrat de blana maronie și pufoasă a unei căciuli de zibelină, fata purta fularul roșu și mănușile lui

Mabel. Copila era pudrată cu cristale de gheață, de parcă tocmai ar fi traversat o furtună de zăpadă sau ar fi petrecut o noapte fantastic de rece afară.

Jack i-ar fi vorbit, însă privirea ei îl încremenise – albastrul spart al gheții de pe râu, al crevaselor din ghețar, al razelor lunii. Ea a clipit, cu genele blonde scânteindu-i de chiciură, și a tuit-o.

— Stai ! a strigat.

S-a împiedicat, dând să alerge după ea.

— Stai ! Nu te teme !

Era stângaci, se împotmolea în propriile-i ghete și răscolea zăpada. Ea gonea înainte, dar adesea se oprea ca să se uite în urmă, după el.

— Te rog, a strigat iarăși. Stai !

Un sunet a răzbătut până la urechile lui Jack, ca al vântului care agită frunzele uscate sau al zăpezii viscolite pe deasupra gheții sau poate ca o șoaptă îndepărtată. Șșșș.

Nu a mai strigat. Se strecura pe sub crengile copacilor și înainta prin zăpadă, pe urmele copilei care îl ducea tot mai departe și mai departe în pădure. Era nevoit să se uite atent pe unde calcă, să nu se împiedice, dar de fiecare dată când înălța privirea, ea îl aștepta.

Și apoi, deodată, ea nu mai era. S-a oprit, a mijit ochii și a scrutat zăpada, în căutarea urmelor ei. Nu a zărit nici un semn. Și iarăși și-a dat seama de calmul tăcut și straniu al pădurii.

Din spatele lui s-a auzit un fluierat ascuțit, voios, asemenea cântecului de pițigoi, și atunci s-a întors, așteptându-se să vadă o pasăre sau poate copila. Când colo, un elan stătea la mai puțin de cincizeci de metri de el. Și-a ridicat capul încet, ca și cum coarnele masive, cu multe ramificații, ar fi fost o povară imensă. Nasul lung și gulerul maro îi erau pătate de zăpadă. Și-a legănat încet coarnele într-o parte și-n cealaltă. Jack nu mai văzuse niciodată un asemenea animal magnific. Așa cum stătea, proptit în cele patru picioare uscățive, trebuie să fi avut peste doi metri la greabăn, iar gâtul îi era zdravăn ca trunchiul unui copac.

În buimăceala lui, Jack aproape c-a scăpat din vedere un fapt evident – că aceasta era prada lui. Nu mai vânase decât de câteva ori, când era un puști, mai ales iepuri și fazani, deși avea și niște amintiri vagi de la o vânătoare de căprioare, într-o dimineață rece și umedă, cu verii lui. Însă asta era altceva. Nu mai era vorba de sport sau de-o aventură de flăcăi. Era vorba de trai, și totuși era așa de slab pregătit. Nu-și mai putea aminti mare lucru de la acea vânătoare de căprioare, dar știa că el nu trăsese deloc.

S-a așteptat ca animalul să se sperie când a băgat un cartuș în pușcă, dar acesta nu s-a arătat decât vag interesat și s-a întors la îndeletnicirea sa de a mânca vârfulurile crenguțelor de salcie.

Jack și-a lipit obrazul de patul de lemn și a încercat să-și stabilizeze strânsoarea. Răsuflarea i se înălța ca un abur în aerul rece, încetșoșându-i vederea, așa că și-a ținut respirația, a ținut inima elanului și a apăsat pe trăgaci. Nu a auzit bubuitura și nici nu a băgat de seamă reculul puștii. A fost doar momentul impactului, animalul clătinându-se de parcă o greutate uriașă s-ar fi prăbușit asupra sa, și apoi căderea.

Jack a coborât pușca și a făcut câțiva pași spre elan. Dădea din picioare și își răsucea îngrozitor

gâtul. Jack a încărcat iarăși. Elanul s-a zbătut în zăpadă și, pentru o clipă, Jack a privit în ochii lui sălbatici, dați peste cap. A ridicat pușca și a tras un glonț în capul animalului. Nu s-a mai clintit.

Lui Jack îi tremurau genunchii când și-a proptit pușca de un copac și s-a apropiat de animalul mort. Și-a pus palmele pe corpul cald încă al animalului și a înțeles în sfârșit cât de mare era. Coarnele l-ar fi putut ține pe Jack ca într-un leagăn, iar brațele lui nu i-ar fi putut înconjura pieptul. Trebuia să cântărească peste cinci sute de kilograme, iar asta însemna sute de kilograme de carne bună, proaspătă.

O făcuse. Aveau mâncare pentru iarnă. Nu se mai ducea la mină. Îi venea să sară în sus și să chiuie. Îi venea să o sărute apăsător pe buze pe Mabel. Își dorea să-l plesnească cineva ca George puternic pe spinare și să-i zică : Bravo.

Voia să sărbătorească, dar era singur, pădurea avea un aer solemn, iar dincolo de fiorul din piept mai era altceva. Nu vină sau regret. Ceva mai subtil. A apucat ambele coarne de la bază, ca să mute capul. Era greu, dar proptindu-se între coarne a reușit să împingă capul și gâtul. Apoi și-a scos cuțitul din rucsac și l-a ascuțit de o pilă. În tot acest timp, a analizat simțământul care îl măcina, iar în cele din urmă l-a putut pune în cuvinte – avea senzația că era dator.

Luase o viață, o viață însemnată, judecând după animalul întins dinaintea lui. Era obligat să aibă grijă de carne și să o ducă acasă, cu recunoștință.

Dar mai era și ceva legat de copilă. Fără ea, n-ar fi văzut elanul. Ea îl condusesese aici și îl prevenise atunci când, ca un bleg, trecuse pe lângă animal. Jack o văzuse cum se mișca prin pădure, cu grația unui animal sălbatic. Ea cunoștea zăpada, iar aceasta o purta cu delicatețe. Ea cunoștea molizii, știa cum să se strecoare printre ramurile lor, și cunoștea animalele, vulpea și hermina, elanul și păsările cântătoare. Știa pe de rost ținutul acesta.

Stând îngenuncheat în zăpada însângerată, Jack s-a gândit că poate aceasta era calea prin care omul își ținea promisiunile, învățând și primind în suflet această stranie sălbăticie – ocrotită și neajutorată, violentă și umilă, fremătând în măreția sa.

Munca era prea grea pentru forța și experiența lui Jack. Mai tranșase el pui și câteva hălci de vită, dar nu era același lucru. Acesta era un animal sălbatic colosal, absolut intact, lățit în propriul sânge în mijlocul pădurii. Trăsese bine, glonțul trecuse prin piept și plămâni. Trebuia să deschidă burta, ca să scoată intestinele și să lase să iasă căldura înainte să se strice carnea, dar n-avea să fie treabă ușoară. Picioarele elanului, fiecare cântărind peste cincizeci de kilograme, îl stinghereau, îi stăteau în cale. A încercat să-și proptească umărul pe sub unul dintre picioarele din spate, ca să scoată la iveală burta, dar era prea greu. A scos o bucată de sfoară din rucsac și a legat cu ea glezna elanului. Cu toată puterea, a tras în sus și într-o parte, iar apoi a legat frânghia de un copac din spatele elanului. Astfel pânțelele a rămas descoperit, deși Jack se temea că, dacă frânghia ar ceda, piciorul l-ar trosni zdravăn în ceafă.

Și-a ascuțit iar cuțitul, numai din cauză că nu era sigur cum să înceapă. Lumina zilei era pe sfârșite, așa că a împlântat cuțitul în burtă, amintindu-și că trebuia să fie atent să nu întepe mațele și să strice carnea, apoi a tras ușor cuțitul în afară, înainte de a tăia de jos în sus.

Era vârat până la coate între intestine și pătat de sânge când a auzit ceva apropiindu-se prin pădure. S-a gândit că ar putea fi copila, dar apoi și-a amintit cât de ușor se mișca ea. A auzit nechezatul unui cal. S-a ridicat, și-a îndreptat spatele și și-a șters cuțitul de pantaloni.

Era Garrett Benson, călărind printre copaci.

— Salutare, l-a strigat Jack.

— Am auzit împușcături. Ai nimerit vreunul ?

— Mda.

— Un mascul ?

Jack a încuviințat.

Băiatul a priponit calul de un copac din preajmă. Pe măsură ce se apropia, se vedea cum face ochii tot mai mari.

— Sfinte Sisoe ! Ditamai elanul.

Garrett s-a dus la coarne, a încercat să-și întindă brațele de la unul la celălalt și nu a reușit.

— Sfin-te Sisoe, a zis iarăși, mai încet.

— E mare ?

— Meserie.

Un băiat încercând să adopte limbajul unui bărbat.

— Meserie !

— N-am știut. E primul elan pe care-l văd de aproape.

Garrett și-a scos mânușa și a întins mâna.

— Felicitări ! E a-ntâia !

Jack s-a șters un pic de sânge pe pantaloni și a strâns mâna băiatului.

— Mersi, Garrett. Apreciez. Trebuie să mărturisesc că nu mă așteptam la asta.

— Pe bune. Zău, e a-ntâia de-a-ntâia.

Asta era o latură a lui Garrett pe care n-o mai văzuse. Zâmbetul țâfnos și superior dispăruse, iar chipul băiatului strălucea.

— Călăream pe lângă râu, uitându-mă după locuri în care să pun capcane, când am auzit pușca, a zis Garrett. Poc. Poc. Două împușcături. Țsta-i întotdeauna semn bun. Mi-am dat seama c-ai doborât ceva. Dar, maică-măiculiță, nu mi-am imaginat c-o să fie așa ceva.

— Mie mi s-a părut de dimensiuni normale, a zis Jack.

Băiatul a tăcut, plin de respect, în timp ce-și trecea o mână de-a lungul unuia dintre coarne.

— E mai mare decât toți pe care i-am văzut până acum, a zis. Cu siguranță mai mare decât tot ce-am împușcat eu vreodată.

Părerăa lui despre Garrett s-a îmbunătățit. Nu mulți băieți de treisprezece ani puteau ieși câștigători dintr-o luptă corp la corp cu invidia.

— Cred că m-am ales cu ceva treabă pe cap, a zis Jack.

— E ceva. Dar împreună o să ne descurcăm.

— Nu trebuie să te simți obligat în vreun fel să mă ajuți.

Băiatul a scos un cuțit dintr-o teacă de la curea.

— Mi-ar face plăcere.

— Bine, aș aprecia mult. Poate că mi-ai putea da câteva sfaturi, să mă îndrumi un pic. Adevărul e că mă depășește.

— Se pare că ai început bine, scoțând mațele afară.

Băiatul a dat blana deoparte și a privit în coșul pieptului.

— Mda, uite. Trebuie doar să tai chestia aia și totul o să iasă foarte ușor.

După ce au tăiat inima și ficatul, fiecare mai mare decât o farfurie plată, Jack le-a strecurat, umede, într-un sac.

În următoarele ore, Jack și băiatul au muncit la elan. Era istovitor. Lui Jack îi înghețaseră și amortiseră mâinile și se tăiasă de câteva ori cu cuțitul. Spatele și genunchii îl dureau. Soarele coborâse printre copaci, aerul se răcise, animalul mort înțepenise, dar ei munceau mai departe. Când și când, Garrett îl sfătuia unde să taie sau cum să despice o articulație. Ținea picioarele în loc sau trăgea de blană, așa încât Jack să poată lucra mai ușor. Mai glumeau, mai vorbeau, dar cel mai mult doar munceau, și era bine.

După ce au tăiat cele patru picioare și antricoatele, mușchiulețul, cotletul și carnea de pe gât, Garrett a adus un mic fierăstrău din desagii lui și au tăiat coarnele de pe craniu.

— Pe astea trebuie să le iei din seara asta, a zis Garrett. Ca să le putem arăta tuturor. N-o să ne creadă doar pe vorbe.

Jack ar fi preferat să lase coarnele și să mai încarce niște carne pentru acasă, dar a hotărât că hălciile vor fi în siguranță atârinate în copaci peste noapte, până când avea să revină, cu calul și căruța, dimineață. Nu voia să-l dezamăgească pe băiat după cât îl ajutase, așa că au legat coarnele, organele vitale și câteva dintre cele mai bune bucăți de carne de șaua lui Garrett.

— Bun cal mai ai, i-a zis Jack în timp ce priponeau zdravăn încărcătura. Nu se împotrivește când legăm carnea pe el.

— Eu l-am cumpărat. De la un miner care îl punea la cărat. O să-l folosesc la pus capcane.

Plini de sânge și oboșiți, și-au croit calea printre copaci, Garrett trăgând calul de o frânghie. Jack nici nu-și dăduse seama că erau foarte aproape de terenul lui, iar de acolo au urmat drumul căruței. Aproape

că se întunecase când au intrat în curte.

— Îți sunt foarte recunoscător pentru ajutor, a zis Jack. Altfel aş fi acolo şi-acum, tranşând de unul singur.

— Bine. Bine, a răspuns Garrett. Stai să vadă mama şi tata.

Cu Jack mergând şontâc-şontâc după el, Garrett s-a grăbit spre hambar.

— Se pare că ai tăi ți-au luat-o înainte, a strigat Jack când a văzut sania în curte.

Chiar atunci, George şi cei doi fii mai mari au ieşit din hambar.

— N-o să credeţi una ca asta ! a zbierat Garrett. Jack a împuşcat cel mai mare elan pe care l-a văzut neam de neamul vostru vreodată !

8

În acea dimineaţă, când se pregătea pentru sosirea Bensonilor, Mabel şi-a amintit cum fusese la ei, de Ziua Recunoştinţei. N-avea să se agite din cauza petelor de pe faţa de masă sau a faptului că podeaua din scânduri nu putea fi frecată aşa încât să devină absolut curată. Cina avea să fie gătită bine, dar nu într-atât încât să pară că s-ar fi dat peste cap pentru ei. Ea nu avea salopete bărbăteşti şi nici nu-şi dorea să aibă. Fusta lungă şi manşetele ei elegante păreau exagerate, dar numai pe astea le avea.

Până spre sfârşitul dimineţii coliba era curată şi masa aranjată. A petrecut cam o oră tot migălindu-şi părul şi rearanjând vesela pe masă. S-a simţit uşurată când a asfinţit şi Bensonii au sosit într-o sanie trasă de unul dintre caii lor de povară. George şi cei doi fii mai mari au dus calul în hambar, în timp ce Esther a descărcat câteva lucruri din sanie şi a venit la uşă. N-a existat nici un ciocănit, nici o ocazie de-a o invita în casă. Esther a intrat într-un suflet şi-a trecut pe lângă Mabel.

— Slavă Domnului, în sfârşit am ajuns.

A trântit un sac de cereale prăfuit pe masă, aproape doborând o farfurie pe podea.

— M-am gândit că v-ar prinde bine nişte ceapă. Ne-am pomenit cu mai multă decât ne trebuie.

Şi-a descheiat haina şi a scos nişte borcane cu filet din buzunarele enorme.

— ăsta-i gem de rubarbă. Grozav la clătitele din aluat fermentat. Ți-a ieşit ceva din ăla de-atunci ? Trebuie să-l înmulţeşti. Nu-l lăsa nici să se încălzească, nici să se răcească prea tare. Ah, ăsta e de mure şi zmeură, aşa cred. Posibil să fie şi nişte coacăze pe-acolo. Greu de zis. Dar sigur o să fie bun. Ah, uite şi nişte mazăre murată şi condimentată. Preferata lui George. Nu-i spune c-am şterpelit un pic pentru tine.

Esther şi-a dat jos haina şi a aruncat-o pe spătarul unui scaun.

— M-am temut c-o să îngheţe pe drum încoace. A trebuit să le țin lipite de mine, ca să fiu sigură.

A râs şi s-a uitat la Mabel de parcă abia atunci ar fi observat-o. Şi-a aruncat braţele în jurul umerilor lui Mabel şi a strâns-o puternic, apăsându-şi obrazul rece de al ei.

— Ah, ce bine-i să te văd. M-am tot ținut de capul lui George, de la Ziua Recunoștinței încioace, să venim pe la voi. Nu prea-i bine să fii femeie în ținutul ăsta, nu-i așa ? Prea mulți bărbați, după părerea mea. Și bineînțeles că și eu m-am pus pe făcut numai băieți, de parcă nu erau deja destui.

Esther a răs și și-a scuturat coada lungă, împletită. Apoi s-a uitat prin colibă, iar Mabel a simțit un amestec de mândrie și jenă, convinsă că Esther cerceta perdelele și bucătăria curată și îi evalua calitățile de gospodină.

— Drăguță colibă aveți, solidă. George zice că aveți ceva probleme cu gheața care intră prin crăpături, dar asta ni se întâmplă tuturor în zilele reci. Eu zic să faci un foc zdravăn. Se pare că aveți o sobă cu lemne sănătoasă. Asta contează enorm.

Esther stătea în picioare lângă sobă, cam ca și Jack, cu brațele larg deschise. Mabel și-a dat seama că nu se uitase niciodată atentă la sobă și se gândea că Esther va mai observa și masa atent aranjată sau cele câteva fotografii atârinate pe pereți. Era de parcă vedea și ea acum o colibă complet diferită.

— Jack n-a ajuns acasă încă. Ar trebui să apară din clipă în clipă, și-atunci o să luăm cina. Vrei niște ceai ? Am pus deja apa.

— Ah, ar fi grozav. Sunt înghețată și udă de la drumul încioace. Dar nu mă plâng. Mi-a plăcut întotdeauna zăpada.

— Da, știu ce vrei să spui. Sau cel puțin pot zice că mă obișnuiesc în sfârșit cu ea. Cu multe trebuie să te obișnuiești pe-aici.

Esther a răs.

— Absolut. Nu știu dacă te și obișnuiești vreodată cu adevărat. Doar că-ți intră în sânge, așa încât nu mai suporti să te afli în altă parte.

Cele două femei ședeau la masă, Mabel sorbindu-și ceaiul și Esther vorbind. Mabel aștepta ocazia să întrebe de copilă, dar Esther părea să nu-și mai tragă răsuflarea.

— Sigur o să-ți turui toată seara. Dar e așa de bine să vii în vizită la o femeie. Băieții ăia, na, fac și ei tot ce pot, dar sunt cu mult mai fericiți dacă îmi țin gura. În jurul mesei, la cină, întotdeauna e mârâială și bodogăneală, mai dă-mi din aia și din aialaltă. Dar mie, mie-mi place să șed și să vorbesc ca lumea. Cam asta-i tot ce-mi lipsește, uneori, de la oraș. Doar o conversație bună din când în când. Nici nu prea-mi pasă despre ce vorbim.

Iar apoi s-a pornit să povestească despre recolta de anul trecut și despre planurile de extindere a căii ferate, despre cum veniseră ștabii de la Washington până aici ca să inspecteze șinele și să pozeze pentru fotografii și cum toate astea, mineritul și extinderea, vor însemna o cerere mai mare pentru produsele agricole. Apoi a vorbit despre lupii care bântuiau prin preajma râului și despre cum fiul lor cel mic voia să prindă câțiva, pentru recompensă.

— Băiatul ăla n-a apărut încă, nu-i așa ? Trebuia să ne întâlnim aici la cină, să vină călare pe lângă râu.

Apoi Esther a întrebat de vulpea pe care o văzuse Jack pe câmp.

— O să vă fure din pui de-ndată ce prinde ocazia, a zis ea. Ar trebui să o împușcați prima oară când o mai vedeți.

Nimeni nu-i sugerase lui Mabel să împuște ceva în toată viața ei. N-a zis că nu pusese niciodată mâna pe o armă. În fața lui Esther, ar fi părut penibil.

— Ah. Da, a zis. Bănuiesc că așa ar trebui.

Se pregătea să spună că, într-adevăr, văzuse și ea vulpea, însoțită de o fetiță, chiar lângă hambarul lor. Dar tocmai atunci ușa s-a dat de perete.

— Asta e, norocul începătorului, a zis George. Jack a împușcat cel mai mare elan din toată valea. Fetelor, trebuie să veniți să vedeți.

Mabel a încercat să-și imagineze ce o să vadă în hambar, pe când mergea în urma lui George și a lui Esther prin zăpadă. Se aștepta la animalul întreg, încă cu piele și blană, încă un elan. Când a pășit în lumina felinarului și a văzut coarnele tăiate, cu ciotul lor de os însângerat, a rămas cu răsuflarea tăiată.

— Sfinte Sisoe ! a exclamat Esther.

— Exact asta am zis și eu, mamă. Nu-i așa ? s-a întors băiatul spre Jack. Sfin-te Sisoe.

Vocea lui tânără și entuziasmată a făcut-o pe Mabel să se înfioare, aproape la fel de tare ca și scena dinaintea ei.

— Coarnele alea trebuie să atingă vreun metru șaptezeci și cinci de la un capăt la altul, a zis Garrett, pozând în spatele lor ca un vânător african cu trofeul.

Deodată Jack a cuprins-o de talie, de la spate, a rotit-o cu fața spre el și a ridicat-o în aer pentru o clipă.

— Am reușit, iubire. Am făcut rost de-un elan !

A sărutat-o iute și apăsat pe gât, de parcă ar fi fost un bărbat cu mult mai tânăr, iar ea o femeie mai tânără. Mirosea a animal sălbatic și a băutură, iar ochii îi sclipeau de la alcool. Când a lăsat-o la loc pe pământul acoperit cu paie, era dezorientată.

— Ah, atât a putut zice.

Hambarul a răsunat de vorbe și urări, în timp ce Jack le-a povestit cum a auzit ceva în spate, s-a întors și, iată, elanul era la numai câțiva pași de terenul lui, iar el l-a împușcat, după care a venit Garrett, și cum nu s-ar fi putut descurca fără el. O sticlă a fost trecută, nu tocmai discret, printre bărbați și cei doi băieți mai mari, iar fiecare dintre ei a înălțat-o și a strigat „Noroc !“, în timp ce mezinul s-a rugat zadarnic pentru o dușcă.

— Nu încă, bobocel, i-a zis Esther și apoi a luat ea însăși un gât, iar bărbații au râs cu toții.

Mabel stătea tăcută, absentă. Dar Esther s-a întors către ea, întinzându-i sticla.

— Of, hai, haide, i-a zis jucăușă. Un toast pentru vânătorul tău !

Așa că Mabel a luat băutura și a pus sticla rece la gură. Vaporii de alcool au fost de-ajuns ca s-o facă să tușească, dar ea a dus-o iarăși la gură și a lăsat lichidul rece-încins să îi scalde buzele, iar apoi a tușit și-a tot tușit, dând sticla înapoi, în timp ce toți râdeau veseli.

— Deci, adio mină de cărbune pe anul ăsta, nu-i așa, Jack ? a întrebat George.

— Se pare că da. Se pare c-o să avem parte de-o iarnă de modă veche în Alaska – elan și cartofi până ne-om sătura.

Mabel i-a zâmbit lui Jack, știind că ar trebui să fie fericită, dar nu-și putea alunga din minte osul craniului tăiat cu fierăstrăul, de la picioarele ei.

Tocmai când îi amorțeau mâinile de frig, toată lumea a hotărât să meargă înapoi în colibă, la masă. Jack a luat lampa din cuiul său dintr-o bârnă și a apucat-o pe Mabel pe după umeri, în timp ce mergeau prin zăpadă. Deodată, era căsătorită cu un vânător din nord, un om al pădurii care eviscera elani și se cinstea cu băătură de contrabandă într-un hambar. Totul era anapoda și nefamiliar.

Petrecăreții gălăgioși și-au croit drum către colibă, vorbind toți odată și scuturându-și zăpada de pe îmbrăcăminte. Când Jack și-a dat jos haina, brațele îi erau acoperite de dâre uscate de sânge și era mânjit și pe cămașă și pantaloni. Nimeni altcineva n-a observat, dar el s-a uitat la Mabel și în jos, la el.

— Presupun că ar trebui să mă spăl înainte de cină.

Garrett a adus sacul și l-a pus pe tejgheaua din bucătărie. Din acesta, Esther a scos un mușchi brăzdat de vene, oval, de mărimea unei pâini, iar Mabel și-a dat seama că era inima animalului. Esther a început să taie felii subțiri cu un cuțit.

— Încălzește o tigaie, dragă, i-a zis lui Mabel peste umăr. O să servim și-un pic din asta la cină. Atât de proaspătă, nu există ceva mai bun decât inima de elan.

Înainte ca Mabel să se poată gândi sau mișca, Esther a pus o tigaie de fontă la încălzit pe sobă.

— Dă-mi o ceapă de-acolo, te rog. O să tai una ca s-o arunc în tigaie.

Următoarea oră a fost ca o ceață pentru Mabel, mintea plutindu-i în mirosul cărnii prăjite și al cepei și în zgomotul conversației gălăgioase. Cineva trebuie să fi făcut piureul. Cineva trebuie să fi pus pâinea și morcovii feliați și să fi deschis un borcan cu dulceață de ceapă. Înainte ca ea să înțeleagă că se petrecuseră toate acestea, stăteau cu toții grămadă la masă, mezinul cu farfuria în poală, iar Mabel tăia cu un cuțit de friptură o bucată din inima elanului și lua prima îmbucătură.

— Gustos, nu-i așa ? a întrebat Esther.

Mabel a încuviințat și a mestecat, încercând să nu se gândească la mușchiul ce se contracta și bătea în pieptul elanului. Gusta carnea prăjită și sângele de culoarea aramei, și nu era așa de groaznic cum se temuse.

Pe când conversația se domolea și toată lumea termina de mâncat, Esther s-a uitat peste masă și a zis :

— Nu te pregăteai să-mi spui ceva ? Când a dat George buzna pe ușă ?

— Ah, nu-mi mai amintesc acum.

— Vorbeam ceva de vulpe...

Mabel s-a fâstâcit.

— Da, am vrut să te întreb ceva, dar poate să mai aștepte, a răspuns.

— Ah, nu ne bagă nimeni în seamă. Zi-i, dă-i drumul.

Esther a fluturat din mână, nerăbdătoare. Mabel a văzut că avea dreptate, bărbații spuneau povești vânătoarești și uitaseră cu totul de ele.

— Păi, voiam să te întreb... știi cumva dacă locuiește vreo fetiță pe undeva pe-aici, aproape de noi ? O fetiță blondă ?

— O fetiță ? Stai să mă gândesc. Acum în vale nu mai sunt decât câteva familii. Cele mai multe gospodării sunt ținute de bărbați singuri, care au dat de aur sau așa ceva. Familia Wright are două fete, dar sunt roșcate. Păr creț și roșcat și obraji ca merele mititele. Și nu sunt deloc aproape de-aici. Mai degrabă sunt dincolo, înspre noi. Pe la voi, păi, ar fi câteva tabere de indieni pe râu, dar ei stau de obicei doar pe timpul verii, când e somon. Și, bineînțeles, printre ei nu-i nici un blond.

Esther s-a ridicat și a început să strângă vasele și să le stivuiască pe masă. Bărbații s-au oprit din vorbit ca să-i întindă argintăria și cuțitele, dar apoi s-au întors la discuții.

— Motivul pentru care întreb, a zis Mabel aplecându-se către Esther și vorbind încet, este fiindcă a fost pe la noi o fetiță în noaptea trecută. Jack s-a trezit în toiul nopții și a văzut o fată alergând printre copaci. În dimineața următoare... știi, făcuserăm un omuleț de zăpadă, de fapt, o fetiță de zăpadă... și acum era dărâmată, iar fularul și mănușile dispăruseră. Pare o prostie, dar cred că micuța a făcut-o. Nu că m-ar deranja, serios. I le-aș fi dat eu, dacă chiar avea nevoie de ele. Numai că mi-e frică să nu se fi rătăcit sau așa ceva. Închipuie-ți, o fetiță în pădure, pe o iarnă ca asta.

Esther s-a oprit din strânsul vaselor și a ținut-o cu privirea pe Mabel.

— Aici, la voi, zici ? Ai văzut o fetiță blondă gonind pe aici ?

— Da. Nu-i ciudat ?

— Ești sigură ? Sigur nu era doar un animal sau ceva ?

— Nu, sunt sigură. I-am văzut chiar și urmele. Jack a încercat să le urmeze o vreme, dar se tot roteau prin pădure. Apoi, în ziua următoare, am văzut-o și eu, printre copacii de după hambar.

— Mare trăsnaie. Adică, ar fi fetele Wright, dar ele stau la pe puțin șaisprezece kilometri de-aici, probabil mai mult...

Vocea lui Esther s-a stins în timp ce se așeza pe scaun. Apoi s-a uitat peste masă, drept în ochii lui Mabel, și a zâmbit cu blândețe.

— Nu vreau să vorbesc aiurea, Mabel, dar ăsta nu-i un loc în care să te descurci ușor. Iernile sunt lungi, iar uneori se cam adună. Pe-aici i se spune febra colibei. Mai întâi nu prea ești în apele tale, totu-i anapoda, și uneori mintea începe să-ți joace feste.

Aici Esther s-a întins peste masă și a pus o mână peste mâna lui Mabel.

— Începi să vezi lucruri de care te temi... sau lucruri pe care ți le-ai dorit întotdeauna.

Mabel a lăsat-o pe Esther să îi țină mâna o vreme, dar apoi și-a retras-o.

— Nu. Nu înțelegi. Am văzut-o amândoi. În plus, amândoi am văzut urmele, iar mănușile și fularul au dispărut.

— O fi fost un animal sau poate vântul. Sunt fel și fel de explicații.

Bărbații se opriseră din vorbit. Toți o priveau.

— E adevărat. Nu-i așa, Jack ? Am văzut-o. În hăinuța ei albastră.

Jack s-a foit în scaun și a ridicat din umeri.

— Putea fi orice, a zis el.

— Nu. Nu.

Mabel era furioasă.

— Era o fetiță. Ai văzut-o și tu. Și erau urmele tălpilor ei în zăpadă.

— Păi, poate ne-ai putea arăta urmele, a zis Esther. Garrett se pricepe foarte bine la urme. Ar putea să-și dea cu părerea.

Lui Mabel îi venea să țipe sau să plângă, dar a rostit fiecare cuvânt cu grijă.

— Urmele au dispărut. Viscolul de săptămâna trecută le-a acoperit.

— Viscolul ? Păi n-a mai nins de...

Esther s-a oprit și a strâns din buze.

Mabel s-a ridicat și a dus vasele pe tejghea, bucuroasă să scape de la masă. Jack i-a evitat privirea când s-a apropiat de sobă ca să mai pună un buștean pe foc. Ea și-a făcut de lucru cu desertul – biscuiți din aluatul fermentat, garnisiți cu gemul de casă făcut de Esther. În timp ce Mabel trebuia, Esther a venit din spate și i-a strâns ușurel cotul. Era o formă de exprimare a prieteniei și simpatiei, dar pe Mabel a făcut-o să se simtă îngrozitor.

Curând, coliba s-a umplut iarăși de o sporovăială voioasă, care se învârtea în jurul anotimpurilor, muncii pământului și depozitării hranei pentru iarnă. George și Esther i-au făcut pe Jack și pe băieți să râdă cu poveștile lor nebunatice despre urși negri prost-crescuți, farse în aer liber și cai îndărătnici. Nimeni n-a mai vorbit de fetiță sau de urmele care dispăruseră în zăpadă.

Întinericul se lăsa peste colibă, iar Mabel arunca din când în când câte o privire pe fereastră, gândindu-se că ar putea vedea copila, dar nu era decât propria ei reflexie în lumina lămpii.

S-a trezit devreme, ca să încarce carnea în căruță și s-o aducă acasă, iar după ce a atârnat-o de o bârnă în hambar și a adăpostit calul, a intrat pentru masa de prânz. Când Mabel nu se uita, a strecurat un biscuit în buzunar și i-a spus că se duce să lucreze în hambar. S-a dus însă la marginea pădurii.

Părea nedrept să ademenească un copil în felul ăsta. Ca băiat, momise căprioare și ratoni cu bucățele de mâncare, iar răbdarea îndelungată dăduse roade. Odată făcuse o căprioară să-i ia un morcov chiar dintre degete înainte să o zbughească printre copaci. Nu uitase niciodată clipa când, după ce i se păruse că stătuse cu orele pe vine tot așteptând, căprioara își plecase gâtul lung înspre el și luase morcovul. Îi simțise atingerea botului umed pe degete.

A șters zăpada de pe un ciot și a așezat biscuitul, întrebându-se dacă nu cumva curiozitatea era cea care îl mâna. Copila nu era un raton, să fie momit și capturat. Își făcea griji pentru ea. Se simțise stânjenit să o recunoască în fața Bensonilor, dar fetița venise de mai multe ori la gospodăria lor, iar el nu înțelegea ce anume o aducea. Poate că era la ananghie, dar îi era prea rușine sau frică să le bată la ușă. Poate că era singură și pur și simplu căuta companie, dar poate că era ceva mai grav. Adăpost. Îmbrăcăminte. Hrană. Ajutor de vreun fel. Gândul nu-i dădea pace, așa că îi întindea o mână în singurul fel pe care îl știa. În următoarele ore, Jack a lucrat pe-afară, stivuire lemne și făcând poteci cu lopata. În tot acest timp, se uita cu coada ochiului, dar biscuitul rămânea neatins, iar pădurea tăcută.

În dimineața următoare, a văzut că urmele se apropiau de ciot, șerpuiau încolo și-ncoace, pe unde fetița trebuie să se fi ascuns, după un molid, după o tufă. Biscuitul a rămas pe ciot.

În acea seară a scotocit prin colibă, căutând o altă posibilă momeală. A tot ridicat conserve și a deschis cutii până când, în cele din urmă, Mabel l-a întrebat ce pune la cale.

— Nimic, a bâiguit el, vinovat de minciună.

Fiindcă ea i-ar fi dezaprobat eforturile sau ar fi venit cu sugestii, dar el trebuia să procedeze așa cum știa. Tânăr fiind, niciodată nu făcuse o căprioară sau o pasăre sălbatică să se apropie așa de mult încât să poată fi atinsă, dacă se foiau prin preajmă prietenii lui.

Mai mult, discuțiile despre copilă păreau să o necăjească pe Mabel. Zilele astea, era destul de vioaie și avea o anumită strălucire în priviri care îi mergea la inimă lui Jack. Timpul petrecut cu Esther îi făcuse bine. Dar ori de câte ori vorbeau despre fetiță, devenea agitată. Adesea o surprindea privind pe fereastră.

Aceleași trăsături care o făcuseră atât de atrăgătoare când era tânără o făceau acum să pară bolnavă. Avea o imaginație bogată și o fire independentă și tăcută, dar de-a lungul anilor acestea se transformaseră într-o melancolie gravă, care pe el îl îngrijora. Până când nu afla mai multe despre fetița asta și situația ei, simțea că cel mai bine era să-și țină gura.

După ce biscuitul din aluat fermentat, bombonelele mentolate de la oraș și chiar și-o bucată dintr-o plăcintă de-a lui Mabel, pe care o șterpelise Jack, au eșuat rând pe rând, habar nu avea ce să mai încerce.

Și-a amintit de fularul și mănușile pe care le luasefetița și s-a întrebat dacă nu îi era frig și nu avea nevoie de mai multe haine. După cât o zărise, nu prea credea. Părea la ea acasă în zăpadă, îmbrăcată în blănuri și lână.

Apoi, la un drum în oraș, a văzut o păpușă de porțelan în miniatură pe un raft al magazinului universal. Păpușa avea păr lung, blond și drept, nu diferit de al fetei, și purta una dintre acele rochii viu colorate ale unei țărănuțe europene, poate suedeză sau olandeză. Costa prea mult pentru ceva atât de frivol, dar și-a amuțit conștiința, a cumpărat-o pe credit și a ascuns-o în buzunarul de la haină. Când a ajuns acasă, a simțit că nu mai poate aștepta până în dimineața următoare, așa că, deși se lăsase întunericul, a luat-o cu el când s-a dus să hrănească și să adape animalele.

A înșfăcat lampa din hambar și a mers la ciotul unde celelalte daruri rămăseseră neatınse. A scos păpușa din buzunar. Poate că el și Mabel chiar își pierduseră mințile. Febra colibei – nu așa îi zisese Esther ?

Jack a glăsuț în noaptea rece, zicând cât de blând putea :

— Asta e pentru tine. Ești pe-aici ?

Vocea îi era slabă și răgușită. Și-a dres glasul și a strigat iarăși :

— Nu știi dacă ești prin preajmă sau dacă mă poți auzi, dar am vrea să o primești. E doar ceva ce-am luat de la oraș. Păi, cam asta ar fi, noapte bună.

A sperat că o va vedea sau că va auzi cântecul unei păsări dintre copaci, dar nu era decât frig și întuneric. S-a mutat de pe un picior pe altul, a vârât o mână în buzunarul de la haină și în cele din urmă s-a întors cu spatele, lăsând păpușa de porțelan proptită de zăpadă, pe ciot.

Când s-a întors la colibă, Mabel îi încălzise apă pe sobă, ca să se spele. Aburul se înălța în timp ce turna apa într-un lighean. Jack și-a dat jos cămașa, și-a pus un prosop pe umeri, s-a stropit cu apă pe față și și-a săpunit barba. În spatele lui, o putea auzi pe Mabel foindu-se prin bucătărie.

— Ah, a zis ea încet.

Jack și-a înălțat capul din lighean și și-a șters fața cu prosopul.

— Ce-i ?

— Fereastra. Ai văzut ?

În timp ce se uitau, o gheață groasă se desfășura în pene și vârtejuri pe geam, întinzându-se încet din centru către colțuri. Lujeri albi și dantelați creșteau, formând bucle și cârlionți, înfloreau flori de gheață. În câteva secunde, fereastra care fusese doar sticlă limpede era acoperită cu modele întrețesute de gheață, ca o gravură fină.

— O fi de la abur, a zis Mabel aproape în șoaptă.

Și-a apăsat palma pe geam, iar căldura pielii a topit gheața. A făcut cu pumnul un cerc mic în mijlocul

ferestrei și s-a uitat prin el.

— Ah. Ah, a icnit și s-a aplecat mai tare.

— Ce-i, Mabel ? Ce e ?

— E ea.

S-a întors, ținându-și mâna la gât.

— Fețișoara ei, chiar acolo, în fereastra noastră. Avea blană de jur împrejurul capului, ca un animal sălbatic.

— E căciula ei. Căciula ei de jder, cu urechile legate sub bărbie.

— Dar e acolo, chiar acum. Mergi și uită-te.

— Aleargă iute, chiar și pe zăpadă, a zis Jack, dar Mabel i-a dat ghetele și haina și a deschis ușa.

Când a pășit afară, barba și părul, umede, i-au înțepenit bocnă. A mers pe o latură a colibeii, dar nu a văzut decât ceea ce se aștepta – zăpadă, copaci și noapte. Copila dispăruse.

În dimineața următoare, Jack aproape că s-a împiedicat de un coșuleț lăsat la ușa lor.

— Jack ? Ce ai acolo...

— Nu-s sigur.

L-a așezat pe masă, iar el și Mabel s-au aplecat asupra lui. Era făcut din scoarță de mesteacăn, părea cusut grosolan, cu un fel de rădăcină de plantă uscată. Coșul încăpea perfect în două palme și era plin ochi cu fructe de pădure mov. Jack a luat unul, l-a rostogolit între degetul arătător și cel mare, l-a adulmecat, apoi l-a pus pe limbă.

— Ah, Jack, dar nu știi ce-o fi.

— E o afină. Are gust de afină.

Mabel s-a încruntat, dar a băgat și ea una în gură și a gustat-o, neîncrezătoare.

— Ai dreptate. Sunt afine sălbatice. Înghețate ca niște biluțe de sticlă, a zis ea.

S-a așezat la masă și a atins cu băgare de seamă marginile de scoarță, ca și cum coșul i s-ar fi putut sfărâma sub degete.

— Ea era ? l-a întrebat. Ea ni le-a adus ?

— Bănuiesc că știa c-avem clătite la micul dejun, a zis Jack.

Mabel nu a zâmbit.

— Mă duc să iau niște lemne de foc, a zis el.

Jack a mers pe vechile lui urme, pe lângă stiva de lemne, către ciotul de la marginea pădurii. Păpușa dispăruse. Urmele mici ale copilei veneau către ciot, îl ocoleau o dată, iar apoi se duceau drept înapoi printre copaci. Fiecare urmă abia se adâncea în zăpadă, de parcă fata ar fi fost ușoară ca o pană.

Când Jack a adus un braț de lemne înăuntru, Mabel gătea clătitele pe plită. Presărase câteva afine

sălbatică în fiecare dintre acestea și le-au mâncat stând la masă, cu coșulețul între ei. Nu au vorbit despre copilă, nu înainte ca masa să fie strânsă, iar Jack să se pregătească să iasă afară.

— Mă duc să trag niște lemne de pe terenul din est. Toată lumea zice că în curând o să vină o perioadă rece.

— Cum poți ?

Vocea lui Mabel era șoptită și tremurătoare.

— Cum poți să iei micul dejun și să-ți începi ziua de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ?

— E iarnă și-avem nevoie de lemne de foc.

— E un copil, Jack. Poate că n-o poți recunoaște de față cu vecinii, dar ai văzut-o și tu. Știi că e acolo, pe undeva.

Jack a oftat. Și-a terminat de legat ghetetele, iar apoi s-a dus la Mabel și i-a pus palmele pe umeri.

— Ce putem face ?

— Trebuie să facem ceva.

— Dar chiar nu știu ce... Cred că e-n regulă.

Mabel și-a mijit ochii.

— Cum să fie în regulă ? Un copil, rătăcind în toiul iernii ?

— Eu cred că-i e cald. Și probabil că știe cum să facă rost de mâncare. Uită-te la fructe și la coșulețul ăla. Știe să se descurce pe-aici, probabil mai bine ca oricare dintre noi.

— Dar e doar un copil. O fetiță.

S-a gândit că Mabel o să înceapă să plângă și și-a dorit să se afle oriunde altundeva. Nu era firesc, era o lașitate, și mai făcuse asta și în alte dăți – când Mabel pierduse copilul și se zguduia de durere, când rudele șușoteau vorbe aspre, când Bensonii întrebaseră de copila din pădure. Dar parcă avea nevoie să-și tragă răsuflarea. Nevoia era mult prea mare, astfel că, fără să mai spună o vorbă, Jack a părăsit coliba.

10

Fulgi de zăpadă și bebeluși dezbrăcați i se învălmășeau în vise. A visat că se afla în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Ninge și viscolea în jurul ei. A întins mâinile, iar fulgii de zăpadă i se așezau în palmele deschise. Când îi atingeau pielea, se topeau, prefăcându-se în nou-născuți mititei, dezbrăcați, fiecare copil umed nu mai mare decât unghia unui deget. Vântul îi mătura, preschimbându-i din nou în simpli fulgi de zăpadă în torente nesfârșite.

În unele nopți, se trezea de propriu-i plânset. În altele, Jack o scutura ușurel. „Trezește-te, Mabel. Ai un coșmar. Trezește-te.“

La lumina zilei, viselor ei le pălea nuanța de coșmar, rămâneau stranii și ciudate, iar gustul pierderii îi stăruia în gură. Îi era greu să se concentreze la treburi și adesea rătăcea fără țintă prin propria ei minte. O amintire vagă se ițea iar și iar – tatăl ei, o carte de povești legată în piele, o copilă de zăpadă vie în paginile acesteia. Nu își putea aminti clar povestea sau mai mult de câteva dintre ilustrații, și începuse să se neliniștească din pricina acesteia, lăsând gândurile să o copleșească iar și iar. Dacă exista o astfel de carte, atunci putea exista o astfel de copilă ? Dacă un bărbat și o femeie în vârstă scoteau, ca printr-o scamatorie, din zăpadă și sălbăticie, o fetiță, atunci ce le era ea lor ? O fiică ? O fantomă ?

Căutase explicații rezonabile. O întrebase pe Esther despre copiii care locuiau prin zonă. Îl pusese pe Jack să se intereseze în oraș. Dar observase și primele urme de ghete pe nea – începeau de la copila de zăpadă dispărută și de acolo se îndreptau către pădure. Nici un șir de urme nu venea în curte.

Apoi mai era și gheața care se cristalizase pe fereastră sub ochii ei și-ai lui Jack, și furtuna de zăpadă care o făcuse să se întoarcă spre casă când găsisese pasărea moartă. Și, mai presus de toate, era fetița însăși, cu chipul aidoma celui sculptat de Jack în zăpadă, cu ochii întocmai ca gheața. Era fantastic și imposibil, dar Mabel știa că e adevărat – ea și Jack o făcuseră din zăpadă, ramuri de mestecăn și iarbă sălbatică înghețată. Adevărul o uluia. Nu doar că fetița era un miracol, dar era creația lor. Și nu crezi o viață pentru a o abandona în sălbăticie.

La doar câteva zile după ce coșul apăruse pe treptele colibeii, Mabel a decis să-i scrie surorii ei, care încă locuia în casa familiei din Philadelphia. Poate cartea mai era încă în pod, laolaltă cu toate cuferele cu haine și lucrușoare care se strânseseră acolo de-a lungul anilor. S-a așezat la masă, în timp ce o pâine se cocea în cuptor, și s-a delectat cu actul de a scrie. Îi dădea un scop precis. Cartea fie mai era acolo, fie nu mai era, dar dacă sora ei o găsea și i-o trimitea, Mabel era sigură că lucrul acesta avea să conteze. Cartea avea să-i spună soarta bărbatului și a femeii în vârstă, și a copilului zămislit de ei din zăpadă.

„Scumpă soră, sper că această scrisoare te găsește sănătoasă. Noi intrăm în iarnă aici, la gospodăria noastră“, a început.

A continuat descriind zăpada și munții și pe noii lor prieteni, Bensonii. A întrebat de copiii surorii, acum mari, și de casa familiei. Apoi, cât de degajat a putut, s-a interesat de carte.

„Ți-o mai amintești, dragă Ada ? A fost una dintre preferatele mele vreme de câțiva ani, în copilărie. Cred că era legată în piele albastră, dar despre poveste îmi amintesc puțin – nici măcar titlul. Sunt convinsă că îți dau o sarcină imposibilă, dar mă enervează să mă tot chinui să-mi amintesc detaliile cărții. E ca atunci când ai numele cuiva pe limbă, aproape că ți-l amintești, și totuși nu-l știi. Sper ca, din întâmplare, să știi titlul cărții la care mă gândesc și, mai mult, să știi unde s-o găsești în toată harababura aia de cufere și lucruri din pod.“

Mabel și-a mai întrebat sora și dacă i-ar putea trimite niște creioane noi, fiindcă intenționa să se

reapuce de vechea ei pasiune și nu mai avea decât câteva cioturi în cutia cu unelte de desenat.

A lipit scrisoarea, a pus-o deoparte și s-a dus la sobă. A scos pâinea din cuptor, a pipăit-o ușurel ca să vadă dacă era făcută, apoi a strecurat-o înapoi la căldură. A privit către fereastră și l-a văzut pe Jack la stiva de lemne. Apoi a văzut fetița.

Stătea chiar între copacii din preajmă. Jack n-o observase. Își scosese haina și despica buștean după buștean, înălțând toporul greu deasupra capului și abătându-l cu un pocnet asupra lemnului. Fata s-a uitat, apoi s-a furișat mai aproape, pitindu-se după un mesteacăn și trăgând cu coada ochiului. Purta aceeași haină de lână albastră tivită cu blană albă. Pe sub haină, Mabel putea vedea acum, avea o rochie bleu, cu un imprimeu floral, care îi ajungea până sub genunchi și ghete înalte sau mocasini făcuți din pielea și blana vreunui animal.

Mabel a pășit spre fereastră. Oare să iasă pe ușă și să îl strige pe Jack sau să aștepte până când vedea și el fetița ? N-ar fi vrut să o sperie, fiindcă era atât de aproape. Apoi a văzut cum Jack înalță capul și se uită la fată. Copila se afla la mai puțin de zece metri de el. Mabel și-a ținut răsuflarea. Îl putea vedea pe Jack vorbind, dar nu îi putea auzi vorbele. Copila stătea neclintită. Jack a făcut un pas către ea, a întins mâna. Fata a făcut un pas în spate, apoi Jack a început iar să vorbească. Era greu de deslușit de la fereastră, dar lui Mabel i s-a părut că a văzut-o pe fată ridicând o mână, cu mânușă roșie, și fluturând-o ușor. Răsuflarea lui Mabel a aburit geamul. L-a șters cu mâna, chiar la timp ca să o vadă pe fetiță întorcându-se și fugind printre copaci. Jack a rămas cu brațele pe lângă corp, cu toporul la picioare, nemișcat. Mabel s-a năpustit la ușă și a deschis-o.

— Fugi, Jack ! Fugi ! Fugi după ea !

Vocea ei era mai puternică și mai ascuțită decât intenționase. Jack a tresărit, apoi s-a uitat de la Mabel spre pădure și iarăși înapoi. În cele din urmă, a pornit după fată, mai întâi doar mergând încet, apoi mărinind pasul și mășăluind prin zăpadă. Picioarele lui păreau foarte lungi și stângace, cu ghetele mari scârțâindu-i sub pași. N-aveau nimic din fuga sprintenă a fetei.

Ea a așteptat la fereastră. Din când în când se ducea la ușă, o deschidea și se uita afară în toate direcțiile, dar curtea și pădurea de dincolo de ea rămâneau pustii. Au trecut câteva minute, o oră și apoi alta. S-a gândit să se îmbrace, să-și pună ghetele de iarnă și haina și să se ducă după ei, dar știa că n-ar fi fost înțelept. Noaptea se lăsa repede în aceste zile scurte de iarnă.

Cum în colibă se întuneca, Mabel a aprins lămpile cu gaz, a mai pus lemne pe foc și-a încercat să se oprească din umblatul de colo-colo. S-a gândit la mama ei, la cât de des se plimba așa și își frângea mâinile când tatăl lui Mabel nu venea acasă de la vreo întâlnire târzie de la universitate. S-a gândit la nevestele soldaților, ale lucrătorilor din minele de aur și ale vânătorilor, ale bețivilor și afemeiaților, cu toate așteptând în serile lungi. De ce era soarta dintotdeauna a femeii să se frământa, să măsoare camera cu pasul și să aștepte ?

Până la urmă, Mabel s-a forțat să se așeze lângă sobă, cu lucrurile de cârpit, și-a încercat să uite de griji cosând. Nu și-a dat seama că adormise în scaun decât când a intrat Jack. Barba și mustața îi erau

glazurate cu gheață, iar pantalonii îi erau bocnă, acoperiți cu zăpadă. Nu s-a deranjat să își dea jos ghetetele sau să tropăie ca să cadă zăpada de pe ele, ci s-a împleticit către sobă întinzând palmele goale. Nu avea mănuși când îl trimisese după fetiță. I-a luat mâinile într-ale ei. Jack s-a chircit la atingere.

— Ai degerat ?

— Nu știu. Am înghețat, asta-i clar.

Bolborosea cuvintele, fie de la gheața din mustață, fie de oboseală. Mabel i-a frecat mâinile, ca să-i facă sângele cald să circule spre vârful degetelor.

— Ai ajuns-o din urmă ? Ce-ai văzut ?

El și-a tras mâinile dintr-ale ei și și-a scos niște gheață din mustață și barbă. Și-a dat jos ghetetele și apoi haina și pantalonii, pe care le-a atârnat în cielele din spatele sobei, unde avea să se usuce. Coliba mirosea a lână caldă și udă.

— Jack ? M-ai auzit ? Ce-ai găsit ?

El n-a ridicat privirea când a vorbit, ci s-a întors cu spatele la ea și a mers poticnindu-se către dormitor.

— Nimic. Sunt obosit, Mabel. Prea obosit ca să vorbesc.

S-a băgat sub pături și curând sforăia încet, lăsând-o iarăși pe Mabel singură lângă sobă.

11

Jack se socotise întotdeauna dacă nu curajos, atunci măcar priceput și chibzuit. Se ferea de pericolele serioase, de caii năbădăioși care îți puteau rupe spinarea și de uneltele agricole care îți puteau tăia membrele, dar întotdeauna răsese de superstițioși și de mistici. Singur în adâncurile sălbăticiunii, în lumina tot mai slabă a iernii, descoperise însă în sine un soi de teamă animalică. Ceea ce-l făcea să se rușineze mai presus de toate era faptul că nu o putea defini. Dacă Mabel l-ar fi întrebat ce l-a îngrozit când a urmat-o pe fetiță în munți, n-ar fi putut răspunde decât cu nesiguranța sfioasă a unui copil speriat de întuneric. Ce de gânduri tulburătoare i se rotiseră prin minte, povești pe care trebuie să le fi auzit ca băiat, despre vrăjitoare din pădure și oameni care se preschimbă în urși. Nu fetița fusese cea care-l înspăimântase, cât lumea ciudată de zăpadă și stâncă și copaci tainici prin care ea plutea cu ușurință.

Fetița sărea cu dibăcie peste bușteni și zburda prin pădure ca o zână. Se apropiase suficient cât să-i observe blana maro a căciulii și mocasinii de piele înalți până la genunchi, care îi înfășurau strâns picioarele. Lângă stiva de lemne, când îi vorbise, apucase să-i vadă chiar și genele blonde și ochii de un albastru profund, iar când a întrebat-o dacă i-a plăcut păpușa, i-a văzut zâmbetul. Zâmbetul timid și dulce al unei fetițe.

Dar apoi ea a devenit o fantomă, o umbră tăcută. În timp ce Jack încerca să o urmeze, o ceață

înghețată cutreiera pădurea. Cristale mărunte de gheață umpleau aerul și se adunau ca o chiciură pe ramurile copacilor și în genele lui Jack. Mai putea vedea doar la distanță de vreun metru în ceața asta. Se oprea din când în când, încovoidându-se și punându-și mâinile pe genunchi, în timp ce sudoarea îi îngheța pe frunte. Încerca să-și domolească respirația greoaie, dar tot ce auzea atunci era zăpada scârțâindu-i sub ghetete. Copila nu scotea nici un sunet. Auzea rămurele trosnind, dar nu vedea decât un iepure de zăpadă topăind printre anini, iar mai apoi, când se apropia înserarea, o bufniță a strigat din depărtare, dar pe fetiță n-a auzit-o deloc. Uneori nu mai era sigur nici măcar dacă mai era pe urmele ei, dacă nu cumva rățăcea orbește printre copaci ca un om nebun, fermecat. Dar apoi o vedea, chiar înainte, de parcă ea ar fi vrut să fie văzută.

Nu mai știa cât de mult mersese, nici cât de departe ajunsese, dar continuase, dincolo de așezarea lor de o sută șazeci de acri, până sus, la poalele munților, unde vânașe elanul, și dincolo, unde copacii se răreau, lăsând loc tufelor alpine de mesteacăn și rododendron. A urmat o coamă care mărginea valea înzăpezită a râului și a tot urcat pe aceasta până când a ajuns într-un vârf și s-a pomenit că se află într-un defileu muntos îngust, cu stânci șistoase abrupte.

Defileul era străbătut de o stranie rafală de vânt. Mai departe, putea vedea o cascadă înghețată, revărsându-se de pe munte și printre stânci. Dedesubt, pârâul susura făcând bule pe sub gheață și își croia calea printre pietre și sălcii. Dar fetița nu era de văzut nicăieri.

Precaut, mersese pe urmele ei până în defileu. Iar apoi acestea dispăreau în coasta înzăpezită. Nu avea nici o noimă, și totuși exact asta vedea – șirul urmelor ei nu continua în susul dealului sau de-a lungul pârâului ; mergea către un versant al muntelui. Apoi a observat ceea ce părea a fi o ușiță tăiată în coastă, sub o cupolă de zăpadă. Jack s-a așezat pe vine lângă un pietroi, simțind sudoarea rece pe ceafă. Putea să se apropie de ușiță și să o strige pe fată, dar n-a făcut-o. Ce se putea aștepta să găsească ? O fiară de basm care ține captive fete într-o peșteră ? O vrăjitoare croncănitore ? Sau absolut nimic, nici copilă, nici urme, nici ușă, doar nebunie dată în vileag de zăpada neatinsă ? De asta se temea probabil cel mai tare, că avea să descopere că nu urmărise nimic altceva decât o iluzie.

Decât să înfrunte acea posibilitate, Jack a întors spatele ușiței și a pornit-o către casă. O vreme, a mers pe șirul de urme. Uneori erau două șiruri – unele mici lăsate de copilă și ale lui, mai mari. Alteori erau doar ale lui, iar Jack știa că probabil el le distrusese pe ale copilei cu ghetetele lui mari, atunci când o urmărea. Și totuși simțea o neliniște la vederea urmelor lui solitare cotind printre copaci. Se lăsa întunericul, iar el se temea că șirul șerpuitor avea să-l rețină în pădure până la ceasurile cele mai reci și mai întunecate ale nopții, așa că l-a părăsit și s-a îndreptat direct în jos, către albia râului. De acolo putea urma râul Wolverine până la gospodăria lor și, spera el, putea ajunge la colibă într-o oră.

Însă drumul s-a dovedit a fi mai dificil, fiindcă îl purta prin râpe abrupte, unde zăpada îi trecea cu mult de genunchi, și îl făcea să se afunde printr-o pădure deasă de molizi întunecați care amenința să-l dezorienteze. Nu a recunoscut râul când a ajuns la el, nu înainte de-a merge o bucată pe gheață și de-a auzi huruitul de sub el. A luat-o un pic înapoi, până când a fost sigur că era pe teren stabil, iar apoi a mers

În josul râului, către gospodăria lor, bazându-se pe conturul vag al albiei pentru a se ghida.

Bănuia că Mabel o să-l aștepte și o să-i ceară răspunsuri. Era firesc, și totuși îl deranja. Era obosit, îl dureau toate și sigur degerase, și nu avea nimic să-i ofere, în afară de un bărbat în vârstă și obosit care tremurase în ghete la ușa unei copile.

În dimineața următoare, Jack s-a trezit în zgomotul făcut de Mabel prin colibă. Vasele zăngăneau, o mătură foșnea, bufnete și pocnete – acestea erau sunetele inconfundabile ale iritării ei. Jack s-a dat jos din pat.

Și-au văzut fiecare de treburile lui, dar enervarea lui Mabel părea să crească, iar pașii îi deveneau tot mai apăsați și oftaturile tot mai puternice. Până la urmă, avea să se potolească, dar distanța dintre ei avea să crească și să se adâncească. Jack știa asta, și totuși nu reușea să găsească puterea de-a o face să înceteze. A evadat mergând la hambar și la stiva de lemne, lăsând-o pe Mabel cu oftaturile ei.

În următoarele câteva zile, a lucrat în hambar sau în curte, deși știa că ar fi trebuit să ardă maldărele de cioturi de pe câmp. A privit copacii și a căutat urme prin zăpadă. Dacă se întoarce fetița, își zicea, n-o să alerg după ea. N-o s-o mai sperii.

Așa că, atunci când fetița a apărut chiar în preajma lui Jack, după aproape o săptămână, el nu s-a mai apucat să o urmărească, ci a continuat să-și vadă de treabă de parcă nici n-ar fi fost acolo. A stivuit lemnele despicate în spatele hambarului, bucată cu bucată. Până la urmă, fetița s-a așezat pe un butuc de molid, privindu-l. La asfințit, Jack s-a dus în hambar ca să lase toporul și securea. Fetița l-a urmat, la doar câțiva pași în spatele lui, iar apoi s-a oprit la ușa hambarului. Când el a ieșit, stătea acolo, privindu-l cu ochii ei mari și albaștri. A trecut pe lângă ea fără să o bage în seamă. Peste umăr i-a strigat :

— E vremea cinei. Hai înăuntru.

Iar fetița l-a urmat. Jack i-a ținut deschisă ușa colibei. Ea a intrat cu băgare de seamă, de parcă i s-ar fi putut prăbuși podeaua de sub picioare, totuși a intrat. Pe când trecea pragul, pășind în căldura colibei, stratul subțire de chiciură de pe haină și căciulă i s-a topit. Jack a privit bucățelele de gheață de pe mocasinii ei dispărând fără urmă și chiciura din genele ei prefăcându-se în picături. Ochii copilei s-au umezit de parcă ar fi plâns.

Mabel trebăluia la tejgheaua din bucătărie, cu spatele la ei. Jack a închis ușa.

— Cred că s-ar putea să mai avem nevoie de niște lemne pentru foc..., a zis ea, întorcându-se cu o oală de cartofi fierți în mâini.

A ridicat privirea și a văzut fetița lângă Jack. Gura i s-a rotunjit de parcă ar fi urmat să zică ceva, dar

n-a mai apucat, căci a scăpat oala cu cartofi pe jos.

— Ah, ah.

Mabel a rămas privind-și picioarele, udă flească și plină de bucățele de cartofi.

— Vai de mine.

Fetița s-a dat înapoi, speriată de zăngănitul oalei care a lovit podeaua, iar apoi, în coliba liniștită, a scos un mic chicotit și și-a acoperit gura cu mânușile roșii.

Mabel a înșfăcat repede cartofii și i-a pus înapoi în oală, după care a șters apa cu un prosop. În tot acest timp, nu scăpa copila din priviri.

— Poți să-mi dai mie haina, a zis Jack.

Fata și-a dat jos mânușile, iar el s-a întins ca să i le ia. Însă ea a scos ceva din buzunarul hainei. Era un animal mic, cu blană albă și nas negru, iar Jack se aștepta să-l vadă zbatându-se și țopăind. Dar apoi a observat că era doar o blană neînsuflețită, mai scurtă de treizeci de centimetri de la bot la coadă.

— O hermină ?

Copila a încuviințat și i-a dat-o. Pielea uscată trosnea ca un pergament subțire pe sub blană. Mabel a venit lângă el și a atins pleoapele mici și goale și mustățile aspre. Și-a trecut degetele de-a lungul blănii albe, către coada cu vârful negru.

— Ce blăniță drăguță, a zis el și a dat s-o înapoieze fetei.

Dar ea a scuturat din cap.

— Pune-o înapoi în buzunar, a zis el. Nu cumva s-o uiți.

Din nou simpla scuturare din cap, apoi un zâmbet firav.

— Vrea s-o primim noi, a șoptit Mabel.

— Așa e ? E pentru noi ?

Un zâmbet.

— Ești sigură ? a întrebat el.

O încuviințare hotărâtă.

Jack a agățat hermina într-un cui de lângă fereastra de la bucătărie, a netezit blana albă a acesteia cu dosul palmei. Mabel s-a aplecat spre copilă.

— Mulțumesc, a zis ea.

— Poftim.

El a tras un scaun de sub masă.

— Poți să te așezi aici.

Fetița s-a așezat, cu haina și mânușile grămadă în poală, cu căciula din blană de jder încă pe cap.

— Sigur nu vrei să îți iau astea ? a întrebat el.

Fetița n-a răspuns.

— Bine. Cum dorești.

Punând o farfurie cu fripturi de elan în mijlocul mesei, Mabel i-a aruncat o privire lui Jack, și-a mărit

ochii întrebător și și-a înălțat sprâncenele. El a ridicat din umeri aproape imperceptibil.

— Bănuiesc că n-o să servim și cartofi, nu ? a zis Mabel.

S-a uitat la fetiță și a zâmbit.

— Dar mai avem niște biscuiți din aceia groaznici, marinărești. Bănuiesc c-o să ne mulțumim cu ei.

Și niște morcovi fierți.

12

Mabel nu-și imaginase vreodată că fetița avea să stea în fața lor, la masa lor din bucătărie. Cum de se ajunsese aici ? Momentul acesta avea iuțeala și lentoarea fantastice ale unui vis. A așezat o farfurie goală în fața fetiței și s-a luptat cu imboldul de a-i strânge mâna, de a o atinge și a vedea dacă e adevărată. Ea și Jack stăteau așezați pe scaunele lor. El își împreunase mâinile în poală și își plecase capul. Mabel făcuse la fel, dar nu se putea opri s-o privească pe fată.

Era chiar mai mică decât părea de la distanță, iar masa și scaunul păreau impozante pe lângă ea. Cu haina groasă pe ea, copila îi păruse aproape dolofană când gonea printre copaci, dar acum Mabel îi vedea brațele subțiri și umerii mici. Fata purta aceeași rochie de bumbac cu floricele, dar Mabel putea vedea acum că era de fapt o rochie de vară, pentru o femeie adultă. Pe sub aceasta, purta o bluză de corp lungă, care era prea mică ; mânecile nu îi acopereau încheieturile subțiri. Părul fetei era blond-alburiu, dar când Mabel l-a cercetat, a văzut că între șuvițe avea împletite și încâlcite fărâme de licheni gri-verzui, ierburi sălbatice gălbui și bucățele ondulate de coajă de mesteacăn. Era atât de straniu și drăguț, precum cuibul unei păsări sălbatice.

— Doamne, Dumnezeu..., a început Jack.

Fata nici n-a închis ochii, nici nu și-a plecat capul, ci l-a privit, fără să clipească, pe Jack. Buze fine, pomeți abia sugerați pe sub obrazii rotunzi de copil, nas mic – Mabel s-a pomenit amintindu-și chipul pe care îl sculptase Jack în zăpadă. Fața copilei era blândă și tânără, dar avea și o anumită ferocitate, în scânteierea albastră a ochilor și în ascuțimea bărbiei micuțe.

— Îți mulțumim pentru această masă și pentru pământul acesta...

Jack s-a oprit. Mabel nu-și amintea ca el să-și mai fi ales vreodată cu atâta grijă cuvintele pentru rugăciune.

— Te rugăm să fii cu noi când... împărțim această masă, între noi și cu... cu acest copil care ni s-a alăturat.

Fetița a făcut ochii și mai mari și a aruncat o privire de la Jack la Mabel, cu buzele strânse.

— Amin.

— Amin, a repetat Mabel.

Fetița s-a uitat, cu mâinile afundate în haina din poală, cum Mabel puneă friptură de elan în fiecare farfurie. Apoi s-a întins ușor înainte, ca pentru a cerceta carnea.

— Ah. Stai să aduc biscuiții ăia groaznici.

Mabel s-a ridicat și a trecut prin spatele fetei, oprindu-se o clipă ca să-i inspire mireasma – zăpadă proaspătă, ierburi de munte și ramuri de mesteacăn. Mabel și-a lăsat mâna să alunece pe spătarul scaunului, vârful degetelor ei abia atingând părul fetei. Poate că totuși nu era un vis.

De îndată ce Jack și Mabel au început să mănânce, fetița a făcut la fel. A luat un biscuit marinăresc, l-a adulmecat cu zgomot și apoi l-a pus la loc. Mabel a râs :

— Sunt întru totul de acord, a zis punându-l și ea deoparte pe al ei.

Apoi fetița a ridicat friptura apucând-o cu mâinile, a mirosit-o și a mușcat din ea. Când i-a văzut pe Jack și Mabel privind-o, a pus-o la loc. Jack folosea cuțitul și furculița ca să taie feliuțe din friptura lui și să le mănânce.

— E-n regulă, dragă, a zis Mabel. Mănâncă așa cum poțfești.

Fata a ezitat, însă apoi a apucat-o iarăși cu mâinile. Nu a devorat-o, așa cum s-ar fi așteptat Mabel, ca un pui de animal lihnit, ci a mâncat-o grațios, ciugulind ba de colo, ba de dincolo, însă mâncând absolut fiecare bucățică, ba chiar și un zgârci care o brăzda. Apoi copila a apucat fiecare feliuță de morcov fiert și a mâncat-o cu grijă. Farfuria ei era lună atunci când Jack și Mabel încă mai continuau să-și taie friptura.

— Mai vrei ? Nu ? Ești sigură ? Mai e destulă.

Mabel s-a speriat observând ce tare se îmbujoraseră obrajii copilei, iar ochii îi sticleau ca de febră.

— Îți e prea cald, copilă, a zis Mabel. Hai să-ți iau haina. Căciula.

Fata a scuturat puternic din cap. De-a lungul nasului i se iviseră picături mititele de sudoare și, în timp ce Mabel o privea, o picătură mare de apă a alunecat pe tâmpla copilei.

— Deschide ușa, i-a șoptit Mabel lui Jack.

— Cum ?

— Ușa. Deschide-o și proptește-o așa.

— Cum ? Dar e mult sub zero grade.

— Te rog, a implorat ea. Nu vezi ? E mult prea cald aici pentru ea. Du-te... deschide ușa !

Jack s-a supus și a fixat o bucată de lemn de foc în ușă, ca să o țină deschisă.

— Gata, copilă. O să te răcorești. Ești bine ?

Copila se uita cu ochi mari, dar a încuviințat.

— Ai un nume ? a întrebat Mabel.

Jack s-a încruntat spre Mabel. Poate că insista ceva prea repede, dar nu se putea abține. Era disperată să apuce copila, să o strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul.

— Eu sunt Mabel. El e Jack. Locuiești prin preajmă ? Ai o mamă și-un tată ?

Fetița părea să înțeleagă, dar nu scotea un sunet.

— Cum te cheamă ? a întrebat Mabel.

Atunci copila s-a ridicat. Avea haina pusă pe ea încă înainte să ajungă la ușă.

— Ah. Nu pleca. Te rog, a zis Mabel. Îmi pare rău dacă am pus prea multe întrebări. Te rog să rămâi.

Dar fetița ieșise deja pe ușă. Nu părea nici supărată, nici speriată. Când a pus piciorul pe zăpadă, s-a întors către Mabel și Jack.

— Mulțumesc, a zis.

Vocea ei a sunat ca un clopoțel blând în urechea lui Mabel. Iar apoi fetița a dispărut în noapte, cu părul ei lung și blond curgându-i pe spate. Mabel a rămas în ușa deschisă până când aerul rece i-a pătruns picioarele.

13

Fetița apărea și dispărea pe neașteptate, iar asta îl descumpănea pe Jack. Era ceva nepământean în purtarea și înfățișarea ei, în genele înghețate și privirea intensă, de-un albastru rece, în felul în care se înfiripa din pădure. În anumite privințe era atât de clar doar o fetiță, cu osatura ei fragilă și chicotelile rare, înăbușite, dar în altele părea atât de stăpână pe ea și de înțeleaptă, de parcă ar fi cunoscut lumea prin care se mișca mai bine decât orice altă ființă întâlnită vreodată de Jack.

Copila nu se mai arătase de câteva zile, când a venit Garrett în vizită. Era o după-amiază cu ninsoare, aproape că se întunecase încă din miezul zilei, când băiatul a sosit călare, dinspre râu.

— Salut ! i-a strigat lui Jack.

Băiatul a descălecat și și-a scuturat zăpada de pe borul pălăriei.

Garrett mai trecea așa uneori, în drum spre casă, după un tur de pus capcane. Dacă prindea ceva, îi arăta lui Jack, iar apoi, vreme de vreun ceas, se ținea după el în timp ce-și făcea treburile. Îl ajuta să stivuiască lemne sau să mute paleți. Jack îl întreba despre capcane și vânătoare, dar în general băiatul vorbea și neîntrebat. Din ziua în care evisceraseră împreună elanul, băiatul se schimbase, ca și cum ar fi fost dornic să fie prieteni, ba chiar căuta aprobarea lui Jack.

— Azi duci ceva acasă ? a întrebat Jack, arătând cu capul înspre calul lui Garrett.

— Nu. Nimica. Am ratat un coiot care-a fost prea isteț să-mi cadă în plasă. Dacă lași în urmă și cel mai mic miros, orice le ridică bănuieli, ți se duce-ncolo ziua. Nici nu ți se-apropie de capcană. Uneori mi se pare că-s mai greu de prins și decât...

Dar Jack nu mai asculta. Dincolo de umărul lui Garrett, prin ninsoare, zărise fetița la marginea pădurii. Se uita de după trunchiul gros al unui plop.

— Ai văzut ceva ? a întrebat Garrett.

S-a întors, urmărind privirea lui Jack, dar fetița dispăruse.

— Așa mi s-a părut, a zis Jack, dar n-a fost decât o festă a ochilor mei bătrâni.

În ziua următoare, când Jack era singur în curte, copila s-a apropiat în tăcere și s-a așezat pe un ciot, în timp ce el muncea. De câteva ori a deschis gura ca și când ar fi dat să vorbească, dar apoi a închis-o la loc.

Vizitele ei erau determinate de ceva mai mult decât simplă curiozitate sau foame – Jack era sigur. Era ceva ca o vânătaie în pielea de sub ochi ei, ceva înrudit cu tristețea sau sfârșeala.

În timp ce Mabel continua s-o iscodească, la cină, strecurând ici și colo întrebări care rămâneau fără răspuns, Jack a ales să aștepte și să privească. În cele din urmă avea să-și dezvăluie ea intențiile. Deocamdată se bucura de compania ei. Doar de câteva ori se aventurase în coliba lor și întotdeauna refuzase să rămână peste noapte. Dar le adusese mici daruri : blana de hermină albă, coșul cu fructe de pădure, un lipan arctic curățat și gata de aruncat în tigaie. Jack a înțeles până la urmă că și iepurele de zăpadă mort, strangulat și lăsat la ușa lor – și acela fusese tot un dar de la copilă. A regretat că îl aruncase în pădure.

Apoi a venit ziua când copila a sosit fără daruri, însă cu întrebările pe care Jack i le ghicise în privire. A sosit devreme, imediat după ce el terminase micul dejun și ieșise afară în dimineața încețoșată, și l-a urmat prin hambar și prin curte, ca o umbră.

Pe când închidea ușa hambarului, i-a simțit mânuțele mici și reci strângându-l de încheietura mâinii. L-a tras, făcându-l să se aplece spre ea.

Promiți ?

Vocea îi era șoptită și speriată.

Și înainte să-și dea seama de implicațiile unei asemenea promisiuni, deja o urma prin zăpadă. Copila alerga de parcă ar fi fost panicată, de parcă ar fi fost urmărită, dar când Jack cădea în urma ei, ea încetinea și îl conducea către munți și către pantele alpine.

A urmat-o, atât de bine cât putea. Era un tontălău cu pas greoi și răsuflarea tăiată pe lângă ea. Picioarele ei mititele păseau atât de lin și sigur. Drumul părea mult mai lung ca data trecută, când o urmărise noaptea prin pădure. Simțea nerăbdarea fetiței. Se oprea numai cât să o ajungă din urmă, apoi se avânta iarăși, înainte ca el să apuce să-și tragă răsuflarea. Nu mai era atent încotro mergeau, știa doar că urcau. Urcușul lung și lent îi dădea cărcei în pulpe și dureri în piept. Cerul greu, plumburiu îl apăsa. Era slăbit și greoi. De fiecare dată când ajungeau pe o creastă, își zicea : Gata, asta e. În sfârșit am ajuns. Dar apoi porneau mai departe, și mai sus, către creasta următoare, și tot așa iar și iar. Zăpada era mai adâncă

decât data trecută, iar el se trudea să o străbată, în timp ce fata părea să plutească pe deasupra ei.

Ești bine ?

Stătea în fața lui.

Aproape c-am ajuns, i-a zis.

Bine, a răspuns el. Sunt bine. Deschide calea.

A încercat să zâmbească, dar știa că îi ieșea mai degrabă o strâmbătură.

Nu mai sunt așa de tânăr cum eram odată, dar o să mă descurc.

Fata părea să facă un efort ca să meargă mai încet, să îi arate unde putea pune piciorul și unde să se apuce de vreo ramură ca să se ridice peste vreo cornișă.

Apoi el a văzut stâncile în fața lor și a auzit susurul pârâului sub gheață. A urmat fata în susul defileului. Curând au ajuns într-un pâlci de molizi înalți ce păreau nelalocul lor la o înălțime atât de mare pe munte, iar ramurile uriașe și trunchiurile imense dădeau senzația unui adăpost în valea strâmtă. Aici ea a încetinit, fără să se uite în urmă la Jack, și părea să ezite să mai înainteze. Apoi s-a oprit și a arătat către o movilă acoperită cu zăpadă de sub unul dintre copaci.

Ce-i acolo ?

Fata nu a răspuns. Doar a arătat, așa că Jack a trecut pe lângă ea și s-a apropiat de movilă. A dat deoparte niște zăpadă și a descoperit o prelată. S-a uitat iarăși la fată, întrebător, dar ea s-a întors cu spatele.

Când a tras pânza, o duzină de șoareci-de-câmp au fugit roind în zăpadă, iar el a văzut gâtul unui om, zona în care niște păr blond atinge haina de lână a unui pădurar. Jack își simțea inima bătându-i puternic în urechi. Și-a pus palma pe umărul lat și era de parcă ar fi atins un buștean de plop, rece și înghețat, la pământ. Jack a mers împrejurul movilei. A observat pe unde își croiseră șoarecii-de-câmp tunelele prin zăpadă, răspândindu-se ca într-un labirint, în toate direcțiile, dinspre bărbatul mort. Nu voia, însă a dat deoparte zăpada de pe față și cap, apoi de pe o rână și de pe piept. Cadavrul zăcea pe o parte, ghemuit ca un copil, dar nu era de copil. Era un adult, mult mai înalt și mai lat în umeri decât Jack, și nu era nici o îndoială că părăsise această lume. Ochii lui lăptoși, afundați în craniu, priveau în gol înainte. Pielea îi era de un albastru oribil. Cristale de gheață îi crescuseră pe față și pe haine, de-a lungul părului blond și a bărbii lungi și stufoase. Rozătoarele începuseră să-i mănânce obrajii înghețați, nasul și vârful degetelor, iar murdăria lor era peste tot.

Isuse. Doamne, Dumnezeule.

Apoi Jack și-a amintit de fetiță. S-a întors, iar ea stătea chiar acolo, lângă el, privind la omul înghețat.

Cine e ? a întrebat Jack.

Tati al meu, a șoptit ea.

Ce s-a întâmplat ?

Am încercat. Am încercat și-am tot încercat.

Jack a privit-o în ochi – era de parcă ar fi privit apa înghețând pe un lac. Fără scurgeri lacrimogene,

fără oftaturi. Doar o întindere tăcută, albastră.

L-am tras de braț și i-am zis : Hai, tati. Hai, te rog. Dar el n-a vrut să vină. Pur și simplu stătea în zăpadă.

De ce nu voia să se miște ?

Bărbia fetiței tremura în timp ce ea vorbea.

Mi-a zis că apa lui Peter îi ține de cald, dar eu știam că n-o să-i țină. Voiam să-l încălzesc. I-am ținut mâinile și apoi i-am ținut fața, uite așa.

Iar fetița s-a întins în jos și a cuprins obrajii bărbatului mort în palmele ei mici făcute căuș, cu tandrețea unei fiice iubitoare.

Am încercat, dar el era tot mai rece, tot mai rece.

Jack s-a lăsat într-un genunchi lângă cadavru și a simțit mirosul puternic al băuturii. O sticlă verde era prinsă în încleștarea înghețată a uneia dintre mâini. Lui Jack i s-a întors stomacul pe dos. Cum putea să facă un bărbat una ca asta, să bea până la moarte în fața copilului său ?

De ce nu l-am putut încălzi ? a întrebat copila.

Stând încă într-un genunchi, Jack s-a întins și a apucat-o de umerii micuți.

Nu ești tu de vină. Tatăl tău era un om în toată firea, nimeni nu l-ar fi putut salva, decât el însuși. Nu e vina ta.

A tras prelata peste bărbatul mort.

Când s-a petrecut asta ?

În ziua când a dat prima zăpadă, a zis copila.

El știa când. Era în noaptea în care el și Mabel făcuseră micul om de zăpadă în curte. Cu aproape trei săptămâni în urmă.

De ce n-ai cerut ajutor ?

Am ținut vulpea la distanță. Am aruncat cu pietre și am strigat. Și l-am învelit pe tati, ca să nu-l ciugulească păsările. Dar acum... îl mănâncă șoarecii.

Ce putea face el ? S-a ridicat și și-a scuturat zăpada de pe genunchi.

Aș putea aranja să aducem niște ajutoare de la oraș, a zis el.

Ochii fetiței au sclipit a furie. Ai promis. Ai promis.

Și într-adevăr, așa făcuse. Jack a oftat puternic și și-a lovit ghetetele una de cealaltă. Asta depășea granițele tocmelii lor.

N-o să se întâmple astăzi, a zis el. Trebuie să mă gândesc la asta, la cum să avem grijă de... tatăl tău.

Bine.

Fetița era obosită și calmă, nu mai avea chef de luptă.

O să stai cu noi până o să vedem ce facem.

Jack îi vorbea ca în acea primă zi, când îi spusese că e timpul să intre pentru cină, ca și când acestea aveau să fie ultimele cuvinte.

Fetița a rămas pe poziții, cu ochii scânteind din nou.

Nu, a zis ea.

Nu pot să te las aici, în pădure. Nu-i un loc potrivit pentru un copil.

Asta e casa mea, a zis ea.

A rămas pe loc, cu capul înălțat. Vântul de munte bătea printre molizi și îi ciufulea părul blond.

Asta era casa ei. Jack o credea.

În oraș, a întrebat într-o parte și-n alta, zicând că a văzut câțiva copaci însemnați cu toporul, semn de trasee marcate. Vânase cineva prin preajma gospodăriei lui în ultimii ani ? Locuia cineva către munți ?

— Mda. Mda. Ciudat că întrebi, nu m-am mai gândit la tipul ăla de-un car de ani, a zis George. Noi îi ziceam Suedezu', și el nu s-a împotrivit niciodată. N-a pomenit nici un nume, acum că mă gândesc. Mai degrabă era rus, bănuiesc, judecând după felul în care rostea cuvintele.

— Cum arăta ? a întrebat Jack. Sunt curios, doar așa, în caz că-l întâlnesc pe-acolo.

— Un bărbat solid, vânjos. De statura unui tăietor de lemne. Cu părul deschis la culoare. Barbă. Un pic retras, dacă mă-ntrebi pe mine. Deloc genul prietenos, vorbăreț. Esther e cunoscută că invită burlacii la cina de duminică din când în când, dar pe el nu l-a invitat niciodată. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el. Crezi că încă mai pune capcane prin zona ta ?

Și Betty și l-a amintit.

— Ah, ăla era un gagiu ciudat, i-a spus ea lui Jack în timp ce-i turna o ceașcă de cafea. Ca ăi mai mulți dintre ei, vara strecura pământul căutând aur, iarna pune capcane. O fi dat lovitura și-o fi plecat de unde-o fi venit. Nu pricepeam mare parte din ce spunea, mereu amesteca vorbe din altă limbă cu engleza.

— L-ai văzut în ultima vreme ? a întrebat Jack. Nu vreau decât să știu cu cine am de-a face, dacă-mi ies în cale capcanele lui.

— Nu. Nu-mi amintesc când a fost aici ultima oară. Dar nici nu venea la oraș decât de câteva ori pe an. Își cheltuia tot timpul liber bând cu indienii din susul râului, din câte-am auzit.

— Mă-ntreb ce s-o fi ales de el.

Jack și-a amestecat cafeaua, aparent nepăsător.

— Cine știe. Poate că s-a întors de unde-o fi venit. Sau poate că s-o fi înecat în râu sau l-o fi mâncat vreun urs. Se întâmplă mereu. Oamenii vin și pleacă. Uneori pur și simplu dispar de pe fața pământului.

— Îți amintești să fi avut copii ?... Sau nevastă ? Mă gândeam că poate Mabel ar vrea s-o cunoască.

— N-aș putea zice. Mi se părea un tip destul de singuratic.

O tristețe ca o sfârșeală pusese stăpânire pe Jack pe când se întorcea călare acasă. Calul tropăia puternic și își scutura capul, ca înviorat de aerul proaspăt. Lui Jack îi înțepeniseră mâinile tot ținând hățurile. S-a gândit la fetiță, sus pe versantul muntelui, cu tătucul ei mort și înghețat, și s-a întrebat dacă proceda bine. Îl făcuse să promită că nu va spune nimănui, mai ales lui Mabel, iar Jack înțeleșese. Nici o femeie n-ar fi lăsat un copil să rămână singur în sălbăticie, alături de cadavrul tatălui. Fetița se temea să nu fie smulsă din lumea care îi era familiară. Jack văzuse cum, o dată sau de două ori, când Mabel se întinsese ca să-i dea deoparte părul din ochi sau să o ajute să-și încheie haina albastră de lână, fetița se crispase și se trăsese înapoi. Își încleștase fălcuțele și își țuguiaze buzele de parcă ar fi zis : Pot să-mi port de grijă și singură.

Jack era absolut convins că așa și era. Fata cunoștea pădurea și cărările. Găsise hrană și adăpost. Dar oare asta era tot ceea ce îi trebuia unui copil ? Mabel ar fi zis că nu. Ar fi zis că fata avea nevoie de căldură și afecțiune și de cineva care să aibă grijă de ea, dar Jack se întreba dacă asta nu avea de-a face mai mult cu dorințele unei femei decât cu nevoile unui copil.

În plus, îi promisese fetei. Făcuse puține promisiuni în viață, dar atâtea câte făcuse, le ținuse cum se pricepuse mai bine.

Secretul se ținea de Jack precum mireasma fumului negru de lemn și a zăpezii topite. Seara, Mabel și-a lipit fața de barba lui și i-a atins părul cu degetele.

— Ce-ai ars ?

— Doar niște rânduri de cioturi de vara trecută. E o vreme potrivită pentru ars. Nici prea vântoasă, nici prea uscată.

— Da. Presupun că este.

Nu părea prea convinsă.

Dezghețarea pământului lua mai mult decât prevăzuse el. A târât bărbatul mort de sub copac și a doborât molidul. Apoi a tăiat lemnul și a făcut un foc din ramurile sale uscate ca iasca. Fetița a privit copacul arzând. Stătea deoparte, iar flăcările îi jucau în ochi. Jack a întrebat-o dacă putea să aibă grijă de foc cât lipsea el, dar ea a scuturat din cap. Așa că, atunci când ziua scurtă s-a încheiat și s-a lăsat seara, a stivuit cât de multe lemne a îndrăznit și apoi a coborât muntele. În spatele lui, focul trosnea și pocnea și împurpura noaptea.

În ziua următoare, a râcâit pământul înghețat de sub lemnul care ardea mocnit, săpând cât de adânc a putut, cu o lopată. În locul ăsta se trudea mult pentru un mormânt în luna decembrie. Dar avea să reușească. A lăsat bărbatul sub o prelată, departe de foc. Era un gând macabru, dar nu voia ca trupul să se dezghețe. Așa rămânea înghețat bocnă.

În a treia zi, Jack s-a târât spre casă plin de funingine și rupt de oboseală. Mabel aștepta.

— A trecut George, i-a zis ea. I-am zis că ești pe terenul cel nou, arzi cioturi.

— Da ?

— Mi-a zis că nu erai acolo. N-a dat de tine.

— Hm...

N-a privit-o în față. Ea l-a apucat de mână și l-a strâns ușurel.

— Ce e ? Unde-ai fost ?

— Nimic. Nicăieri, am lucrat. Cine știe cum de nu m-a văzut George.

În dimineața următoare, Jack a continuat să sape în pământul mai moale și a făcut din nou focul. Era scaldat în sudoare și acoperit de noroi și cărbune de la buștenii pe jumătate arși. Fata nu se putea zări pe nicăieri, dar uneori simțea ceva urmărindu-l de după copaci și se întreba dacă o fi fata sau vulpea roșcată pe care o văzuse strecurându-se când și când printre bolovanii acoperiți de nea.

Până la amiază, groapa părea destul de mare pentru a fi îngropat un om. Jack a mai tras niște ultimi cărbuni din groapă și apoi s-a sprijinit în lopată, odihnindu-și obrazul pe mână. Nu era primul mormânt pe care îl săpa singur. Și-a amintit de un mormânt mic, de un corp mititel și lipsit de viață, nu cu mult mai mare decât inima unui bărbat.

Jack a strigat copila.

E vremea, a zis. E vremea să-l așezăm pe tati al tău în locul de odihnă.

Ea a apărut de după un molid.

S-a stins ? a întrebat ea.

Focul ? Da, s-a stins.

Coșciug nu avea. Jack nu avea scânduri ca să facă unul și nu voise să atragă prea multă atenție întrebând prin sat. Prelata trebuia să fie de-ajuns. Jack a împins și a tras de pânză până s-a desprins din gheață, iar apoi a târât corpul prin zăpadă până la mormânt.

Ți-ai luat rămas-bun ?

Fetița a încuviințat. Jack se simțea rău. Poate să fi fost doar ziua asta atât de lungă, cu transpirat și cu înghețat și fără nici o poftă de masa de prânz. Dar nu i se părea în regulă să îngroape un om fără să anunțe autoritățile sau să semneze vreun fel de act sau măcar să fie de față vreun om al bisericii care să citească ceva din Biblie. Nu vedea nici o ieșire. Cel mai rău lucru care se i putea întâmpla acestei copile, în afară de faptul că îi murise tatăl sub ochi, ar fi fost să fie implicate autoritățile. Ar fi fost expediată în vreun orfelinat, departe de munții aceștia. Lui îi părea a fi și puternică și delicată, ca un lucru sălbatic ce

prosperă în locurile sale, dar se veștejește dacă e luat și dus în altă parte.

Fără un alt om care să-l ajute să îl coboare încet, Jack a împins trupul înfășurat în prelată în groapă, unde a căzut cu o bufnitură cumplită.

Să-l acopăr acum ? a întrebat.

Fetița a încuviințat.

Jack a început să arunce cu lopata pământ și cărbuni negri, stinși. S-a întrebat dacă avea puterea să termine, dar a continuat, lopată după lopată, cu fata tăcută stând alături de el. Din când în când bătătorea cu picioarele pământul, ca să se așeze mai bine, iar fata i se alătura, țopăind pe mormânt, cu fețișoara încruntată, cu căciula din blană de jder atârându-i pe spate de șnururile legate de gât.

Deci e gata, a zis Jack.

A mai nivelat niște ridicături de pământ de pe mormânt.

Fetița s-a apropiat. A rămas în picioare, alături de Jack, cu ochii închiși. Iar apoi și-a fluturat brațele prin aer. Fulgi de zăpadă mai ușori decât penele s-au risipit pe mormânt. Era mai multă zăpadă decât putea ține în brațe un copil și se cernea de parcă ar fi căzut din cerul senin de deasupra. Jack a tăcut până ce s-a așezat și ultimul fulg.

Când a vorbit, glasul îi era răgușit de la fum.

La primăvară, a zis, putem pune niște pietre frumoase aici, poate plantăm și niște flori.

Fetița a încuviințat, iar apoi l-a cuprins cu brațele de mijloc și și-a îngropat fața în haina lui. Jack a rămas neclintit o clipă, stând stânjenit cu brațele pe lângă corp, iar apoi a îmbrățișat-o și el încet, a bătut-o ușurel pe spate și i-a netezit părul cu mâna lui aspră.

Haide, haide. Bine. O să fie bine. Acum e gata.

- [1. *Walking* \(1862\)](#) – eseu al scriitorului american Henry David Thoreau, publicat postum în *Atlantic Monthly* (n.r.).
- [2. *Queen Silver-Bell* \(1906\)](#) – carte pentru copii a celebrei scriitoare britanice Frances Hodgson Burnett (n.r.).

Partea a doua

Iar apoi, într-o dimineață, după ce s-au topit și ultimele zăpezi, ea a venit către perechea de bătrâni și i-a sărutat pe amândoi.

— Acum trebuie să vă las, le-a zis.

— De ce ? au strigat ei.

— Sunt o copilă de zăpadă. Trebuie să mă duc într-un loc unde e frig.

— Nu ! Nu ! au strigat ei. Nu poți să pleci !

Au strâns-o aproape de ei, iar câteva picături din zăpadă au căzut pe podea. Iute, ea li s-a strecurat din brațe și a fugit pe ușă.

— Întoarce-te ! au strigat ei.

— Întoarce-te la noi !

Din basmul *The Snow Child*,
repovestit de Freya Littledale

Era surprinzător felul în care abia aștepta fiecare nouă zi. Când se trezea dimineața, Mabel era cuprinsă de o înfrigurare veselă, iar pentru o clipă nu înțelegea de ce. Era cumva o zi specială, din vreun motiv anume ? Vreo zi de naștere ? Vreo sărbătoare ? Era cumva ceva planificat ? Apoi își dădea seama – era posibil să vină în vizită copila.

Mabel veghea adesea la fereastră, dar nu cu sfârșeala melancolică a iernii trecute. Acum, privea cu entuziasm și speranță, așteptând ca fetița cu căciulă de blană și mocasini de piele să se ivească din pădure. Zilele de decembrie aveau o anumită luminozitate și scânteiere, precum chiciura pe ramurile golașe, luminată în zori, chiar înainte de-a se topi.

Mabel reușea însă să se stăpânească. Se închipuia alergând către fată atunci când aceasta apărea la lizieră și cuprinzând-o în brațe, învârtind-o în aer. Dar nu o făcea. În schimb, aștepta răbdătoare în colibă și se prefăcea că nu-i observa sosirea. Când copila intra în casă, Mabel nu se apuca să o curețe lună, să-i scuture frunzele și lichenii din păr, să-i spele hainele și să o îmbrace iarăși. Era adevărat – uneori își imagina copila purtând o rochie plisată adorabilă și funde drăguțe în păr. Uneori chiar visa cu ochii deschiși cum o invită pe Esther la ceai, ca să se mândrească cu fata, de parcă ar fi fost a ei.

Nu făcea nimic din toate aceste lucruri. Erau fantezii prostești, care aveau de-a face mai mult cu propriile ei idei romantice despre copilărie decât cu misterioasa fată. Singura dorință cu adevărat fierbinte, care îi rămânea după ce alunga nimicurile și prostiile, era să o atingă pe copilă, să-i mângâie obrazul, să o strângă la piept și să-i inspire mireasma de aer de munte. Dar se mulțumea cu zâmbetele copilei, iar în fiecare dimineață veghea la fereastră, sperând că în acea zi micuța va sosi.

Mabel nu reușise să stabilească vreo regulă după care se produceau vizitele. Copila venise din două în două seri vreme de vreo săptămână, dar apoi nu apăruse timp de două sau trei zile, după care a venit într-o dimineață și a stat cu Mabel în bucătărie, în loc să se țină după Jack prin hambar. A privit-o pe Mabel frământând aluatul de pâine și era de parcă pe pervazul unui dormitor ar fi poposit o pasăre cântătoare. Mabel nu voia să o sperie mișcându-se prea brusc, așa că a adoptat stilul domol și tăcut al lui Jack. I-a vorbit încet copilei. I-a descris cum aluatul trebuia presărat cu făină și frământat întruna până când îl simțea bine în mână, uniform și elastic. I-a spus copilei că mătușa lui Jack o învățase cum să facă pâine și că aceasta fusese uluită că o femeie în toată firea și căsătorită nu știa cum se face.

În seara aceea fetița a rămas la cină. Jack a venit din hambar, iar Mabel și copila i s-au alăturat la masă. Fata și-a plecat capul înainte ca el să înceapă măcar să spună rugăciunea, iar privirile lui Jack și Mabel s-au întâlnit. Micuța se învățase cu obiceiurile lor.

Jack părea într-o dispoziție neobișnuit de bună, făcând glume și povestind despre munca lui din acea

zi, în timp ce-și treceau mâncarea de la unul la altul. La un moment dat, s-a întors spre fată ca să o roage să-i dea sarea. Ea era concentrată asupra farfuriei și nu l-a observat. Jack și-a dres glasul, iar apoi a bătut ușurel în masă.

Devine cam ciudat, a spus el.

Fetița a tresărit. El și-a domolit tonul.

Trebuie să îți spunem cumva. O să rămână „fata“ pentru totdeauna ?

Copila tăcea. Jack s-a întins peste ea după sare, părând să renunțe la ideea de-a scoate un nume de la ea. Mabel a așteptat, dar Jack s-a apucat iar de mâncat.

Faina, a șoptit fata.

Ce-ai zis, copilă ? a întrebat Mabel.

Numele meu. Este Faina.

Vrei să-l spui din nou, mai rar ?

Faa-ii-na.

Fiecare silabă, o șoptă înceată. La început, Mabel n-a putut înțelege sunetele străine, atâtea vocale fără consoanele obișnuite, dar apoi mintea i-a gonit spre cuvinte ca „fin“ și „nea“ și la sfârșit o răsufare, sunete ce alcătuiau într-adevăr această fetiță care ședea la masa lor. Faina.

Ce înseamnă ? a întrebat Mabel.

Fetița și-a mușcat buza de jos și s-a încruntat.

Trebuie să vezi ca să înțelegi.

Apoi chipul i s-a luminat.

Dar o să vă arăt. Într-o zi o să vă arăt ce înseamnă.

Faina. E un nume adorabil.

Foarte bine, a zis Jack. Păi, asta ușurează lucrurile, nu-i așa ?

În noaptea aceea, după ce a plecat copila, i-au rostit numele iar și iar. Acesta a început să le curgă lin de pe buze, iar lui Mabel îi plăcea felul în care îl simțea în gură, felul în care îi susura în ureche – Ai văzut cum și-a plecat Faina capul la cină ? Nu-i așa că Faina e un copil frumos ? Oare ce-o să ne aducă Faina data viitoare când vine în vizită ? Erau ca niște copii care se joacă de-a mama și de-a tata, iar Mabel era fericită.

Zorii au argintat nămeții și molizii, iar Mabel stătea la masa din bucătărie, încercând să deseneze coșul din scoarță de mesteacăn pe care îl adusese fata. Îl sprijinise de cutia din lemn cu rețete, așa încât era înclinat către ea, și încerca să-și amintească cum arăta plin cu fructe de pădure. Nu mai desenase de mult și ținea creionul stângaci în mână, umbrele și unghiurile desenului nu-i ieșeau bine. Frustrată, și-a dus o mână la ceafă și s-a întins.

La vederea fetei care privea pe fereastră, Mabel a tresărit, dar apoi a zâmbit și a înălțat mâna a salut. Când copila i-a răspuns fluturând și ea mâna, dragostea i-a inundat tot trupul.

Faina, copilă. Hai, intră, intră.

Copila a adus cu ea înăuntru mirosul de zăpadă, iar aerul din colibă s-a răcorit și s-a luminat. Mabel i-a desfășurat fularul de la gât, i-a luat mănușile, căciula de blană și haina de lână. Copila a lăsat-o, iar Mabel a strâns hainele la piept, simțind răceala iernii, lâna aspră și blana maro mățăsoasă. Și-a trecut dosul unei palme peste fular, minunându-se că stropul de rouă al surorii ei împodobește această fetiță.

Ce e asta ? Ce făceai ?

Copila stătea la masă, ținând unul dintre creioanele ei în mână.

Desenam, a zis Mabel. Vrei să vezi ?

A pus hainele copilei pe un scaun și a lăsat ușa crăpată, așa încât un curent să poată străbate coliba și s-o răcorească pe micuță. Apoi și-a tras și ea un scaun și s-a așezat alături.

Acesta este blocul meu de desen. Iar acestea sunt creioanele mele. Voiam să desenez coșul pe care ni l-ai dat tu. Vezi ?

Mabel a ridicat desenul.

Ah, a zis copila.

Nu e prea reușit, nu ? Mă tem că mi-am pierdut și câtă îndemânare oi fi avut.

Mie mi se pare foarte drăguț.

Copila și-a trecut degetele peste coala de hârtie și și-a rotunjit buzele, gânditoare.

Și ce mai poți desena ? a întrebat.

Mabel a ridicat din umeri.

Orice îmi propun, bănuiesc. Deși nu va arăta neapărat așa cum ar trebui.

M-ai putea desena pe mine ?

Da. Ah, da. Dar trebuie să te avertizez că niciodată n-am fost foarte bună la portrete.

Mabel a așezat scaunul copilei lângă fereastră, așa încât soarele de iarnă să-i lumineze profilul și părul blond. Timp de o oră, Mabel și-a tot mutat privirea de la coala de desen la copilă și înapoi și s-a așteptat ca fata să protesteze, dar ea nu s-a plâns absolut deloc și nici nu s-a mișcat. Era vitează, cu bărbia ușor înălțată și privirea fixă.

Cu fiecare linie a creionului, Mabel se simțea de parcă i s-ar fi îndeplinit dorința, de parcă ar fi ținut copila în brațe, i-ar fi dezmiertat obrazii, ar fi mângâiat-o pe păr. A desenat curba delicată a pomeților copilei, conturul buzelor ei mitite, arcul curios al sprâncenelor blonde. Reținută, prudentă și curajoasă, inocentă și cunoscătoare... ceva din rotirea capului, din înclinarea privirii aducea a sălbăticiune, iar Mabel voia să surprindă și asta. Toate aceste detalii le-a observat și le-a reținut.

Vrei să vezi ?

E gata ?

Mabel a zâmbit.

Atât pot face astăzi.

A întors blocul de desen către copilă, neștiind la ce reacție să se aștepte.

Copila a tras aer în piept, iar apoi și-a împreunat mâinile, încântată.

Îți place ?

Ah, da ! Asta sunt eu ? Așa arăt eu ?

Copilă, tu nu te-ai văzut niciodată ?

Fata a scuturat din cap.

Niciodată ? Nici într-o oglindă ? Ei bine, am eu ceva foarte bun. Mai bun decât orice desen pot eu să fac.

Mabel s-a dus în dormitor și a revenit cu o oglindă de mână.

Știi ce e asta ? E o sticlă mică, în care te poți vedea.

Copila a ridicat din umerii mititei.

Uite, vezi ? Asta ești tu.

Fetița s-a uitat lung în oglindă, cu ochii mari și cu fața posomorâtă. S-a întins și a atins suprafața strălucitoare cu vârful unui deget, apoi și-a atins propriul păr, fața. A zâmbit, a rotit capul într-o parte și-n alta, și-a dat părul deoparte de pe frunte, în tot acest timp privind în oglindă.

Vrei să iei tu desenul pe care ți l-am făcut ?

Faina a zâmbit și-a încuviințat.

Mabel a împăturit portretul până când acesta a devenit un pătrat mic, care să încapă în buzunarul copilei.

După ce fetița a plecat și s-a încheiat cina, Mabel s-a așezat lângă sobă, împletind. Afară vântul vuia prin valea râului, iar ea s-a gândit că aproape mai putea auzi și un alt sunet. Un urlat îndurerat.

— Vântul se-aude așa, Jack ?

El stătea la fereastră, privind afară, în beznă.

— Nu. Cred că sunt lupii aceia de lângă râu. I-am auzit urlând și noaptea trecută.

— Mai întetești un pic focul ? Cred că am răcit.

S-a uitat la el cum punea lemne de mestecăn pe foc, la flăcările cuprinzând scoarța ca hârtia și aruncând lumini jucăușe pe pereții colibeii. Apoi el s-a dus la fereastră și s-a mai uitat o vreme afară, în noapte, cum făcea întotdeauna.

— E-n siguranță fata ? a întrebat Mabel. Vântul ăla suflă ca turbat. Și lupii.

— Bănuiesc că e-n regulă.

S-au dus la culcare neobișnuit de târziu. Jack a ieșit afară de câteva ori ca să mai aducă lemne, în ciuda stivei de surcele din casă, iar Mabel a continuat să împletească, deși mâinile îi obosiseră și ochii îi

ardeau. În cele din urmă, n-au mai rezistat și s-au dus amândoi agale în dormitor. Au adormit în vuietul vântului care sufla în vale.

15

Era mijlocul lunii februarie când a sosit un pachet pentru Mabel, ambalat în hârtie maro și livrat cu trenul la Alpine. Jack l-a adus de la oraș, laolaltă cu ceva produse cumpărate de la magazinul universal, atât cât mai puteau lua pe credit.

Mabel a așteptat până când el a ieșit din nou, înainte să se așeze la masă și să-l deschidă. Oare era, în sfârșit, ceea ce aștepta ? Parcă trecuseră secole de când îi scrisese surorii ei, întrebând-o de carte. Sperase vreme de câteva săptămâni, dar când văzuse că nu vine nimic, presupusese că fie sora ei nu o găsisse, fie nu își dăduse interesul s-o caute.

Îi venea să deschidă pachetul sfâșiind ambalajul, dar simțea nevoia să fie calmă și rezervată. A încălzit un ibric cu apă și și-a făcut o ceașcă de ceai. Când a fost gata, s-a așezat la masă, a desfăcut sfoara și a despachetat cu grijă hârtia. Înăuntru erau două pachete ambalate separat.

Cel mai mare arăta exact ca o carte, dar Mabel a ales să-l deschidă întâi pe cel mai mic. Înăuntru erau câteva creioane de desenat de foarte bună calitate, precum și mine de cărbune. S-a întors apoi către pachetul cel mare și a despachetat încet hârtia maro.

Cartea era exact așa cum și-o amintea – neobișnuit de mare și perfect pătrată, o formă diferită de toate celelalte cărți pentru copii pe care le mai văzuse. Era legată în marochin albastru. Un model extraordinar, cu fulgi de zăpadă argintii, era reliefat pe copertă, și același argintiu decora cotorul. A pus cartea pe masă, în fața ei, și a deschis-o. „Snegurocika, 1857“ era scris delicat, cu stiloul, în colțul de sus al primei foi de un albastru marmorat. *Fata de zăpadă*. Era scrisul îngrijit al tatălui ei. Adunase multe cărți în călătoriile lui, iar pe unele le aducea anume pentru ea. Le păstra pe un raft din biroul lui, dar oricând dorea să se uite prin ele, i le dădea jos și o ținea în poală în timp ce el întorcea paginile.

Cu cartea în față, Mabel se simțea iarăși ca în biroul tatălui, cu mireasma acestuia de tutun de pipă și cărți vechi. A dat prima pagină. Pe toată partea stângă era o ilustrație color, acoperită cu o foiță subțire de hârtie transparentă, iar pe cealaltă era povestea, scrisă cu litere pătrătoase, nelizibile. Era în rusă ! Cum de uitase ? Sau poate nu băgase de seamă niciodată. Aceasta fusese una dintre cărțile ei preferate din copilărie, și abia acum își dădea seama că de fapt nici n-o citise, la propriu, niciodată. Tatăl ei îi spusese povestea, în timp ce ea privea ilustrațiile. Acum se întreba dacă tatăl ei știuse cuvintele sau inventase povestea bazându-se pe imagini.

Trecuseră mulți ani de când murise tatăl ei, dar acum își amintea vocea lui, melodioasă și tulburătoare.

„Au fost odată un bărbat și o femeie în vârstă care se iubeau foarte mult și erau tare mulțumiți de ceea ce le hărăzise soarta, în afară de un mare necaz – nu aveau nici un copil.“

Mabel și-a mutat privirea înapoi la ilustrație. Era asemenea unei picturi rusești lăcuite, cu culori vii și limpezi, cu detalii delicate. Înfățișa doi oameni în vârstă, un bărbat și o femeie, îngenuncheați în omăt, la picioarele unei fete care părea să fie făcută din zăpadă de la pământ până în talie, și copil în carne și oase de la talie în sus.

Obrajii copilei de zăpadă dogoreau însuflețiți, iar părul blond îi era împodobit cu nestemate. Zâmbea dulce în jos, către perechea în vârstă, întinzând spre cei doi mâinile vârâte în mănuși cu un deget. Pelerina brodată i se revărsa de la umeri, strălucind alb-argintie, fără să se distingă bine în zăpadă. În spatele ei, peisajul înzăpezit era mărginit de un pâlcc de mesteceni în nuanțe de verde și negru, iar în depărtare, de munții cu culmi ascuțite, acoperite de nea. Între doi copaci stătea o vulpe roșcată, cu ochi înguști și aurii ca de pisică.

S-a întins după ceașca de ceai și a descoperit că se răcise. Cât timp se tot uitase doar la acea ilustrație ? A sorbit din ceaiul rece și a dat pagina. Era noapte. Fetița fugea printre copaci. Pe cerul indigo de deasupra ei scânteiau stele argintii, iar perechea se uita tristă din ușa căsuței.

Cu fiecare pagină întoarsă, Mabel se simțea tot mai îmbătată și mai tulburată.

A ridicat cartea și-a apropiat-o de ochi. Ilustrația următoare fusese mereu preferata ei. Într-un luminiș acoperit de nea, fata era înconjurată din toate părțile de animalele sălbatice din pădure – urși, lupi, iepuri, hermine, un cerb, o vulpe roșcată și chiar un șoarece mititel. Animalele stăteau așezate lângă fată, într-o atitudine nici amenințătoare, nici iubitoare. Era de parcă ar fi pozat pentru un tablou, arătându-și blana și colții și ghearele și ochii galbeni, iar fetița privea senină către cititor, fără teamă sau plăcere. Oare animalele o iubeau pe fetiță sau voiau s-o mănânce ? Nici după atâția ani, Mabel nu putea afla un răspuns în privirile lor sălbatice și scânteietoare.

A închis cartea și a pipăit cu vârfurile degetelor fulgul de zăpadă în relief. A început să strângă ambalajul maro. Abia atunci a văzut scrisoarea de la sora ei, înghesuită între pliurile hârtiei și cât pe ce să fie aruncată.

Scumpă Mabel,

Ce bucurie să citesc scrisoarea de la tine, să îți văd iarăși scrisul de mână atât de frumos și să știu că ești bine, sănătoasă. Ție asta sigur îți va suna teribil de bizar, dar pentru noi, acasă, e ca și cum ai fi fost exilată la Polul Nord. A fost o ușurare să aflu că ți-e cald, că ești în siguranță, ba chiar că ai și vecini primitivi. Trebuie să fie o binecuvântare rară în sălbăticia aceea. Mai sunt încântată și să aflu că o să te atingi iarăși de blocul de desen. Am știut mereu că ești o artistă talentată. Nu ne trimiți niște mici desene cu noua ta patrie ? Suntem nerăbdători să ne împărtășești aventurile tale.

Cât despre cartea pe care ai cerut-o, a fost un noroc chior să ți-o pot trimite. Un student de la universitate, un domn Arthur Ransome, a făcut ordine prin colecțiile tatei și s-a îndrăgostit în mod deosebit de această carte. Dintre toate temele posibile, el studiază basmele din nordul îndepărtat. Eu

nu eram atașată de carte, așa că i-am permis să o ia, pentru studiile lui. Când am primit scrisoarea ta, am fost încântată să-mi dau seama că știam cu exactitate unde este. Bineînțeles, a trebuit să o smulg, practic, din mâinile tânărului. El m-a avertizat că este o ediție rară și că trebuie tratată cu grijă. A fost îngrozit să afle că urma să ți-o trimit acolo, dincolo de hotarele civilizației.

Când mă pregăteam să-ți trimit cartea, am observat întâmplător că e scrisă în rusă. În afară de cazul în care ai învățat limba în Alaska, m-am temut că o să te pomenești pusă în încurcătură când o să descoperi că povestea este imposibil de citit. Înainte de a o împacheta, l-am rugat pe tânăr să îmi spună câte ceva despre Snegurocika, Fata de zăpadă.

Domnul Ransome spune că povestea copilei de zăpadă este în Rusia de o importanță la fel de mare cum sunt la noi Scufița Roșie sau Albă-ca-zăpada. Ca în cazul multor basme, există numeroase versiuni, dar începutul este mereu același. Un bărbat și o femeie în vârstă locuiesc fericiți în căsuța lor din pădure, însă au o singură supărare : nu au copii. Într-o zi de iarnă, fac o fată de zăpadă.

Îmi pare rău să spun că în toate versiunile povestea se termină rău. Fetița de zăpadă vine și pleacă odată cu iarna, dar în cele din urmă se topește întotdeauna. Fie se joacă cu copiii din sat prea aproape de un foc, fie nu o ia din loc suficient de repede la sosirea primăverii, fie, ca în varianta din cartea tatei, întâlnește un băiat și alege dragostea, care o face muritoare.

În povestea tradițională, după spusele domnului Ransome, copila de zăpadă se rătăcește în pădure. Se întâlnește cu un urs care se oferă s-o ajute să găsească drumul. Dar ea se uită la ghearele lungi ale ursului și la colții lui ascuțiți și se teme ca acesta să nu o mănânce. Îi refuză ajutorul. Apoi apare un lup, care tot așa îi promite să o conducă în siguranță până la căsuță, dar și el arată aproape la fel de înspăimântător ca și ursul. Copila refuză iarăși.

Dar apoi întâlnește o vulpe. „Te duc eu acasă“, îi promite aceasta. Copilei i se pare că vulpea arată mai prietenoasă decât celelalte animale. O apucă de blana de pe ceafă, iar vulpea o conduce afară din pădure. Când ajung la căsuța bătrânilor, vulpea îi cere o găină grasă, ca plată pentru faptul că a ajutat-o să se întoarcă cu bine. Bătrânii sunt săraci și hotărâsc să păcălească vulpea, dându-i un sac în care se află câinele lor de vânătoare. Vulpea târăște sacul în pădure și îl deschide. Câinele o zbughește, urmărește vulpea și o omoară.

Copila de zăpadă e supărată și tristă. Își ia rămas-bun de la bătrâni zicându-le că, de vreme ce n-o iubesc nici măcar cât pe una dintre găinile lor, se va întoarce să trăiască cu Tatăl Iarnă și Mama Primăvară.

Când bătrâna se uită afară, tot ce-a mai rămas sunt ghetele roșii ale copilei, mânușile roșii și o băltoacă de apă.

Ce poveste tragică ! Nu înțeleg de ce poveștile astea pentru copii se termină întotdeauna atât de îngrozitor. Cred că, dac-o voi spune vreodată nepoților mei, voi schimba finalul și îi voi face pe toți să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Avem voie, nu-i așa, Mabel ? Să inventăm propriile noastre finaluri și să alegem bucuria în locul tristeții ?

N—am putea păstra măcar una ? s-a rugat Mabel. Găina

roșie. E așa de drăguță, i-am putea da resturile de la masă.

— Găinile nu sunt ființe solitare, a zis Jack. Sunt ca un stol. N-ar fi în regulă.

— Nu ne mai acordă domnul Palmer un pic de credit, doar cât să mai cumpărăm ceva hrană pentru restul iernii ? N-ar costa așa mult, nu ?

Pe Jack îl strângea gulerul cămășii, iar coliba era prea încinsă și prea mică. Hrană pentru pui, Dumnezeule. Ce fel de oameni nu-și pot permite hrană pentru pui ? Deja rămăseseră fără cafea și nici zahărul n-avea să mai țină mult.

— Trebuie s-o facem.

A ieșit pe ușă și aproape că o închisese în urma lui, când a auzit-o pe Mabel.

— Esther zice că cel mai bine e să le scufunzi în apă clocotită, ca să se jumulească. Să încălzesc o oală cu apă ?

— Ar fi bine.

Și a închis ușa.

Lui Jack nu-i făcea nici o plăcere să taie găinile. Dacă ar fi fost după el, le-ar fi ținut bine mersi, vii și îndopate, câte zile aveau ele, în hambar. Pe timpul verii, erau bune ouătoare, cele mai multe dintre ele, și știa că Mabel se atașase cumva. Dar nu puteai să lași un animal să moară de foame câtă vreme era în grija ta. Mai bine îl omorai și gata.

A ochit un topor lângă stiva de lemne, când mergea spre hambar. Acum își dorea să-i fi dat prin minte să-i ceară un sfat și lui George. Bunica lui era renumită fiindcă știa să sucească gâtul unui pui direct cu mâna, dar în general auzise că li se taie capul și se lasă să li se scurgă sângele. O sarcină neplăcută, oricum ar fi fost dusă la bun sfârșit.

O duzină de pui fără cap, și în curând o să i-i ducă în bucătărie bieteii Mabel, care a ținut atâta la ei. Totuși, ea o să facă ce trebuie. O să le scoată măruntaiele păsărilor și o să le jumulească, fără să se plângă vreo clipă, așa cum nu s-a plâns nici de proviziile pe terminate sau de șirul nesfârșit de mese cu carne de elan și cartofi. În ultimele câteva săptămâni, strânsese afine și măceșe înghețate și pusese ceva gem la borcan, reușind să facă o prăjitură fără ou care nu era tocmai rea. Se descurca destul de bine cu ce avea, și într-un fel o și prindea. Era îmbujorată și râdea mai mult decât răsese în toți ultimii ani, chiar și atunci când mai servea încă o farfurie cu friptură de elan.

În plus, se apropiase din nou de cărțile și creioanele ei. Jack observase. Copila îi aducea mereu ceva nou de desenat — o pană de bufniță, un ciorchine de fructe de scoruș-de-munte, o creangă de molid cu

conurile încă pe ea. Stăteau amândouă la masa din bucătărie, cu ușa colibeii crăpată în așa fel încât „să nu-i fie prea cald copilei“, cu capetele apropiate în timp ce ea desena. Era o priveliște plăcută.

Dar totodată îl speria ce mult se atașa Mabel de fată. Și el. Își dădea seama. Poate că nu pândea pe fereastră, dar și el o aștepta cu nerăbdare, sperând întruna. Sperând că nu era singură sau în pericol. Sperând că se va ivi dintre copaci și va veni alergând, râzând, înspre el.

Uneori voia să-i spună lui Mabel adevărul. Era o povară și nu prea știa cum s-o ducă. Voia să-i spună lui Mabel despre bărbatul mort și despre locul izolat din munți unde îl îngropase. Voia să-i spună despre ușa ciudată din versantul muntelui. Faptul că el cunoștea suferința copilei îl apăsa, ca un lucru rece și greu, în stomac, iar uneori nici nu putea privi chipul ei mic și palid de teamă să nu se sufoce de durere.

Îi promisese fetei, dar poate că asta nu era decât o scuză. Cruntul adevăr al faptelor la care fusese martoră copila i-ar fi frânt inima lui Mabel, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i provoace și mai multă tristețe. Puterea ei de-a suferi îl înspăimânta. Se întrebase, nu doar o dată, dacă nu cumva ea se aventurase pe gheața râului în noiembrie, cunoscând prea bine pericolul.

Jack a înhățat de picioare o găină și a dus-o, în timp ce aceasta cârâia și flutura din aripi, la butucul de tăiat lemne de lângă stivă. Zarva nu s-a oprit imediat, nici măcar la ceva vreme după ce capul a fost tăiat. Doar încă unsprezece, s-a gândit Jack posomorât, așezând pasărea moartă în zăpadă.

Nu plănuise să ajute la jumulit, dar apoi a văzut ce treabă solicitantă și neplăcută ar fi fost pentru o singură persoană. Unul lângă celălalt la tejgheaua din bucătărie, acoperiți de pene și cu mânecile suflecate, Jack și Mabel cufundau rând pe rând câte un pui în apă clocotită, apoi jumuleau pene după pene. Au încercat să strângă penele roșii, negre și galbene în saci, însă curând mai multe erau lipite de podea sau pluteau prin colibă decât în saci.

— Poate c-ar fi trebuit să facem asta afară, a zis Mabel încercând să-și dea la o parte o pană umedă de pe frunte cu dosul palmei.

Jack a chicotit.

— Ți-aș lua-o eu, dar mă tem că doar aș adăuga și altele, a zis ridicându-și mâinile acoperite de pene.

— Și mirosul ăsta îngrozitor, a zis Mabel.

Aburul ce se ridica din apa clocotită mirosea a pene opărite și a piele de pui fiartă pe jumătate.

— Mă gândeam... ce-ar fi să servim pui la cină, a zis Jack, încercând să-și păstreze expresia serioasă.

— Nu, nu. N-aș putea... Ah, mă tachinezi, a zis ea și a dat un bobârnac unei pene înspre el.

Când el s-a apucat să jumulească alt pui, Mabel a oftat alături.

— Ce e ?

— E draga, scumpa de Nușa Găinușa, a zis ea privind tristă în jos, la găina moartă din mâinile ei.

— Ți-am zis că-i mai bine să nu le dai nume.

— Dar nu e chestie de nume. Le-aș fi recunoscut oricum, indiferent cum le-aș fi zis. Nușa Găinușa mă urma peste tot când adunam ouăle, cloncănind de parcă m-ar fi sfătuit.

— Îmi pare rău, Mabel. Nu știu ce altceva să facem.

Și-a îndoit mâna, a simțit tendoanele frecându-se între ele și s-a întrebat cum putea s-o dezamăgească întruna pe Mabel.

— Crezi că te învinovățesc pe tine ? a zis ea.

— Doar nu pe altcineva. Pe mine cade.

— Cum de ajungi mereu la concluzia asta ? Că totul e din vina ta și numai a ta ? N-a fost ideea mea să venim aici ? Nu eu am vrut să ne stabilim în locul ăsta, cu toată munca grea și cu toate eșecurile ce-aveau să decurgă de-aici ? Dacă e cineva de învinovățit, atunci eu sunt aceea, fiindcă am ajutat atât de puțin.

Jack își privea în continuare mâinile.

— Nu înțelegi ? Toate astea trebuiau să fie ale amândurora, succesele și eșecurile, a zis Mabel, gesticulând larg în timp ce vorbea, ca pentru a cuprinde totul, și puii jumuliți, și penele ude.

— Toate astea ? a zis el, neputând să-și rețină un zâmbet.

— Da, toate astea.

Atunci a zâmbit și ea.

— Fiecare blestemată de pană. Ale mele și ale tale.

Jack s-a întins și a sărutat-o pe vârful nasului, apoi i-a prins o pană pe după ureche.

— Bine, atunci, i-a zis.

După ce au terminat cu ultimul pui, au încercat să măture penele din colibă, dar imposibilitatea sarcinii lor i-a făcut să rătăcească, până când Mabel a renunțat și s-a prăbușit într-un scaun din bucătărie, cu picioarele întinse înainte. Jack și-a șters sudoarea de pe frunte cu antebrațul.

— Cine s-ar fi gândit că o să fie atâta muncă, doar ca să pregătim puii ăștia ?

Mabel își făcea vânt cu o mână. Jack a încuviințat din cap, apoi a luat păsările ca să le atârne în hambar, alături de carnea de elan. Aveau să se păstreze înghețate până când se vor putea îndura să le mănânce.

Când s-a întors, a văzut că Mabel pusese un pui deoparte.

— Glumeam, nu ? În legătură cu gătitul unuia diseară ?

— Nu e pentru noi.

— Dar ?

Mabel și-a pus haina și ghetetele.

— Îl duc într-un loc din pădure.

— Ce loc ?

— Acolo unde ai lăsat tu darurile pentru ea și păpușa.

Deci știuse tot timpul.

— Păi, un pui mort ? a întrebat el. Pentru copilă ?

— Nu pentru ea. Pentru vulpea ei.

— Adică ai de gând să dai un pui de-al nostru unei vulpi ?

— Trebuie s-o fac.

— De ce ?

Jack ridicase vocea.

— Ce rost are, pentru numele lui Dumnezeu, când noi abia ne mai descurcăm, să arunci o cină în pădure ?

— Vreau ca ea să știe..., aici Mabel a înălțat bărbia, de parcă ce spunea cerea ceva curaj. Faina trebuie să știe că o iubim.

— Și un pui îi va demonstra asta ?

— Ți-am zis, e pentru vulpea ei.

Pe când Mabel ducea pasărea moartă și jumulită afară, în bezna nopții, lui Jack i-a venit să râdă de absurditatea gestului. S-a pomenit însă gândindu-se la ce spusese Esther despre nebunia iernii întunecate.

17

În timp ce se apropia de colibă, Jack a auzit voci de femei stând la taclale, iar când a intrat pe ușă cu un braț de lemne de foc, a dat peste Esther, cu picioarele necuviincios proptite de un scaun din fața sobei. Purta niște pantaloni marinărești de lână, cu manșetele vârâte în șosete lungi, cu dungii roșii. Unul dintre degetele mari i se ițea printr-o gaură dintr-o șosetă, iar pe când Jack mai băga lemne în sobă, ea își mișca degetele de la picioare, ca să se încălzească.

— Tocmai îi spuneam lui Mabel că sper că băiatul ăla al meu nu vă sâcâie prea tare. Știi că tot trece pe-aici în iarna asta, sigur v-a-mpuiat capul, a zis ea.

Mabel i-a întins o ceașcă de ceai, iar ea a sorbit.

— Nu. Nu.

Jack a încercat să nu se uite la degetul gol.

— Absolut deloc. Ca să fiu sincer, cred că-mi face plăcere compania lui. Am multe de învățat de la el.

— Nu care cumva să-i spui. O să i se urce la cap și n-o să-i mai ajungem la nas nici cu prăjina. Băiatul ăla știe multe, dar nici pe jumătate din câte crede el că știe.

— Păi, bănuiesc că așa eram cam toți la vârsta lui.

— Dar de tine îi place. Mereu vorbește de tine. Jack zice aia, Jack zice aialaltă.

Mabel i-a întins lui Jack o ceașcă de ceai.

— Sunt și turte de mălai. Le-a adus Esther.

Cele două femei își petrecuseră mare parte din zi schimbând rețete și modele, și chiar și din curte le auzise râsetele. Era bucuros că Mabel avea companie.

Esther s-a ridicat, s-a întins și a luat o turtă de mălai de pe farfurie.

— Am mai adus și-un mic sfat. I-am zis lui Mabel că ar trebui să iasă mai mult din coliba asta. Toată vorbăria asta despre fetițe care aleargă pe-aici, printre copaci. Măine-poimăine o vezi că se apucă să dea ceaiuri dansante în curtea din fața casei, purtând doar chiloței și o pălărie înflorată.

Esther a înghiontit-o pe Mabel cu cotul și i-a făcut cu ochiul, dar ea nu a zâmbit.

— Ah, uită-te la tine, palidă ca o fantomă. Nu-ți spun noutăți. E o aiureală toată vorbăria asta despre o fetiță.

— Nu sunt nebună, Esther.

Vocea lui Mabel era încordată, privirea ei a întâlnit-o pe a lui Jack.

— Deci ai ceva nerv, draga mea, a zis Esther îmbrățișând-o. O să ai mare nevoie de așa ceva ca să supraviețuiești aici.

Jack se aștepta ca Esther să găsească atunci un motiv ca să plece, dar ea fie n-a observat că Mabel tăcea, supărată, fie avea mai multă putere ca s-o înfrunte decât el. S-a instalat pe un scaun de la masă, plimbându-și ceaiul prin gură.

— Bun ceai. Foarte bun ceai, a zis ea. V-am povestit vreodată despre ceaiul de grizzly ?

— Nu. Nu-mi amintesc s-o fi făcut, a răspuns Jack.

Intenționase să mai lucreze pe-afară vreme de-un ceas sau două, dar și-a tras un scaun în fața ei și-a lui Mabel și a mai luat o turtă de mălai.

— Danny... Jeffers ? Jaspers ? Ah, la naiba, nu mai știu cum. În tot cazul, Danny tot căra un sac puturos plin cu... hm, hai să zicem părțile mai puțin dorite ale urșilor grizzly. Jura că se poate face din ele un ceai care ar îmbunătăți viața sexuală.

Ochii lui Esther au licărit zburdalnici.

— Așaaa, și-ți dădeai întotdeauna seama cine-avea necazuri în așternut, după cine stătea de vorbă cu bătrânul Danny.

— Ah, a trebuit să bei chestia aia ? Ce îngrozitor.

Mabel a strâmbat din nas.

— Eu mă gândeam mai degrabă la bieții urși grizzly, a zis Jack. Închipești-vă cum e să treci prin asta !

Esther a râs ținându-se de burtă.

— Ce priveliște ar mai fi și asta, să te lupți corp la corp cu un urs grizzly.

— Păi, doar nu vrei să spui...

Mabel avea o figură îngrozită.

Esther abia mai putea vorbi, așa râdea de tare.

— Nu... nu... Urșii nu mai erau vii. Îi omora mai întâi.

— Oh, a zis Mabel încet, iar Jack nu și-a putut da seama dacă era jenată sau se gândea la urșii grizzly omorâți.

— Bănuiesc că multe figuri s-au perindat pe-aici de-a lungul anilor, a zis el.

— Ah, bineînțeles. Locul ăsta atrage zărghiții ca pe muște. Dacă noi ne socotim printre cei sănătoși, asta îți spune ceva.

Mabel a zâmbit de data asta.

— Ați auzit, probabil, de tipul care și-a vopsit coliba în portocaliu țipător ? a întrebat Esther.

— Nu, nu.

Mabel a râs și a scuturat din cap.

— Nu te mai cred. Inventezi.

Esther și-a ridicat solemn mâna dreaptă.

— Jur că-i adevărat. Portocaliu ca portocala. Zicea că o să-l înveselească în timpul iernilor întunecate. Locul lui era chiar dincolo de calea ferată. Mie mi s-a părut destul de drăguț, dar toți oamenii de la oraș l-au sâcâit neîncetat.

— Și a mers ?

— N-aș zice. Și-a dat foc colibei în acea iarnă, a ars totul până în temelii. M-am întrebat mereu – fiindcă se plângea de frig mai mult decât orice om pe care l-am întâlnit vreodată – ce Ucigă-l-toaca făcea în Alaska, dar n-am priceput. Toată lumea a zis că incendiul a fost un accident și că toată vopseaua aia a alimentat flăcările, dar poate că el se săturase pur și simplu să-i fie frig. O fi vrut să plece într-o mare vâlvătaie, ca bătrânul Sam McGee.

— Care Sam ? a întrebat Mabel. Cineva care locuiește pe-aici ?

— Care Sam ! Și zici că taică-tău a fost profesor de literatură ?

Esther s-a pornit să recite un poem de un poet din Yukon, pe nume Robert Service, care vorbea despre lucrurile ciudate care se petrec sub un soare de la miezul nopții¹.

Cum începea să se întunece, Mabel a invitat-o să rămână la cină, dar ea a refuzat, trebuia să se întoarcă și să gătească pentru casa ei plină de bărbați. După ce și-a pus haina și ghetele și a fost gata de plecare, a îmbrățișat-o iar pe Mabel.

— Zău dacă nu mi-ai devenit cea mai bună prietenă, a zis. Ai grijă de tine, da ?

— Sigur, a zis Mabel. Mi-a făcut plăcere să ne vedem.

Jack a urmat-o pe Esther în curte și s-a oferit să îi înhame calul la căruță.

— Mă descurc și singură, Jack, a zis ea.

S-a apropiat de el și-a aruncat o privire înapoi spre colibă.

— Pentru ea îmi fac griji, a zis. Are, așa, o tristețe, cum avea și mama mea. Fii cu ochii pe ea.

Jack se aștepta ca Mabel să fie posomorâtă și tăcută când a revenit în casă, dar ea fredona ceva la ligheanul din bucătărie.

— V-ați simțit bine împreună ?

— Da. N-am mai întâlnit pe nimeni ca ea. E plină de surprize și așa zice că-mi place.

Turna apă într-o oală și nu ridică privirea în timp ce vorbea.

— Tu de ce nu-mi iei niciodată apărarea, de ce nu-i spui că și tu ai văzut copila ?

Deci el, și nu Esther, o înfuriase.

— Nu pricep, Jack. E adevărată. Ai văzut-o cu ochii tăi, ai stat cu ea chiar la masa asta. Și totuși nici măcar o dată nu ai recunoscut-o în fața Bensonilor.

— Nu știu, a zis el. Poate că nu-s așa de curajos ca tine.

— Îți bați joc de mine.

— Nu. Tu ești altfel. Ești complet sinceră, chiar dacă asta înseamnă ca oamenii să spună că ești nebună. Dar eu... cred că eu...

— Nu mai zi o vorbă, a spus Mabel, mai degrabă uluită decât furioasă.

S-a apucat să sorteze cartofii dintr-un sac.

— Oare ar trebui să-mi fac și eu rost de o pereche de pantaloni de lână din aceia cum poartă Esther ? a întrebat ea.

— Numai dacă porți și ciorapi cu găuri.

— Dar nu ți se păreau călduroși și practici ?

— Ciorapii ? a tachinat-o el.

— Nu. Nu. Cu ciorapii e altă treabă.

Când a început să curețe cartofii, el stătea în picioare în spatele ei și i-a atins cărlionții care scăpaseră din agrafe și i se ondulau pe ceafă. Apoi a cuprins-o de talie și s-a lipit de ea. Toți anii ăștia, și el tot mai era atras de mirosul pielii ei, de săpun aromat și aer proaspăt. I-a șoptit în ureche :

— Dansezi ?

— Cum ?

— Zic să dansăm.

— Să dansăm ? Aici, în colibă ? Cred că tu ești ăla nebun.

— Te rog.

— Dar nu avem muzică.

— Putem să ne amintim noi o melodie, nu-i așa ?

El a început să fredoneze *La umbra mărului bătrân*.

— Uite, i-a zis și a rotit-o cu fața la el, cu brațul ținând-o încă din talie, cu mâna ei firavă în mâna lui.

A fredonat mai tare și a început să o conducă în piruete pe podeaua de scândură.

— Mmm, mmmm, cu inima deschisă, eu te voi aștepta...

— ...la umbra mărilor bătrân.

Ea l-a sărutat pe obraz, iar el a aplecat-o pe spate, ținând-o cu brațul.

— Ah, mi-a venit și mie una, a zis ea. Stai să văd...

Și a început să fredoneze neclar. Jack n-a recunoscut melodia de la început, dar apoi și-a dat seama și i s-a alăturat și el la cântat.

— Când părul îmi va fi albit – o aplecare pe spate și o piruetă lângă masa din bucătărie –, îmi vei da o sărutare și-mi vei zice de iubire că-n decembrie e-n floare cum era în luna mai ?

Iar apoi au ajuns lângă sobă și Mabel l-a sărutat, cu gura întredeschisă și moale. Jack a tras-o și mai aproape de el, a strâns-o în brațe și a sărutat-o lângă ureche și apoi în josul gâtului dezgolit și, în timp ce ea își lăsa delicat capul pe spate, pe claviculă. Apoi el și-a strecurat un braț pe sub genunchii ei și a ridicat-o.

— Dar ce, Doamne... o să-ți rupi spinarea, a bâiguit ea între hohote de râs. Suntem prea bătrâni pentru asta.

— Chiar suntem ? a întrebat el.

Și-a frecat barba de obrazul ei. Ea a țipat și a râs nebunește, iar el a purtat-o în dormitor, deși nu luaseră încă cina.

18

Afinele se vedeau ca niște rubine mititele și roșii pe neaua albă, iar privirea lui Mabel se uita după ele. Crezuse că nu sunt comestibile, însă Esther îi spusese că de fapt deveneau mai dulci odată ce înghețau și erau perfecte pentru sosuri și jeleuri. Vremea de la sfârșitul lunii februarie se mai încălzise, exact până sub limita de îngheț. Cerul era albastru, nu bătea vântul și era surprinzător de plăcut să stai pe-afară. Mabel mergea prin zăpada adâncă din preajma colibei, purtând coșul din scoarță de mestecăn dăruit de Faina. Fructele erau mici și risipite printre crenguțele golașe și fine, dar puțin câte puțin Mabel începea să umple coșul. Plănuia să gătească un fel delicios cu afinele, cepele de la Esther și condimente. Poate că asta avea să dea cărnii de elan un alt gust decât cel de la fiecare masă servită zi de zi, de nesfârșite săptămâni. Zâmbea absorbită, gândindu-se ce necesitate reală este inventivitatea, când a înălțat privirea și a văzut copila și vulpea.

Faina nu înceta să o sperie pe Mabel. Nu era doar felul în care apărea pe neașteptate, ci atitudinea ei. Stătea cu brațele pe lângă corp, toată în alb și albastru, cu haina ei de lână, mănușile, fularul, tivul de blană și părul blond. Căciula maro de blană îi era presărată cu nea, la fel și genele. Avea o figură atentă și calmă, de parcă ar fi așteptat minute în șir, sau poate ani, știind că era doar o chestiune de timp ca

Mabel să vină în acest loc din pădure.

Mabel nu mai era sigură de vârsta copilei. Părea, totodată, și abia născută, și la fel de bătrână ca munții, cu ochii animați de gânduri nerostite, cu chipul impasibil. Aici, cu copila între copaci, totul părea posibil și real.

La fel de uimitoare era și vulpea. Stătea lângă Faina cu coada ei roșie și mătăsoasă încolăcită în jurul labelor și cu urechile ciulite. Ceva din privirea ei vorace și din gura îngustă și neagră povestea despre o mie de morți mărunte, iar Mabel nu-i putea uita botul mânjit de sânge.

E prietena ta ? a întrebat-o pe copilă.

Faina a ridicat din umerii ei mici.

Vânăăm împreună, a răspuns.

Și cine ucide ? a întrebat Mabel.

Amândouă.

O mângâi vreodată ?

Fata a scuturat din cap.

Cândva o făceam, a zis. Când era pui, îmi lua din mână bucățele de carne, și nu m-a mușcat niciodată. Iar noaptea, uneori dormea lângă mine. Însă acum e prea sălbatică. Alergăm și vânăăm împreună, dar asta-i tot.

Ca pentru a demonstra că a zis adevărul, Faina a întins mâna înmănușată în jos, către vulpe. Aceasta s-a ferit cu agerime și a țâșnit printre picioarele copilei, între copaci. Fata s-a uitat, iar lui Mabel i s-a părut că a văzut pe chipul ei uimire și dor.

Ai cules multe fructe ? a întrebat Faina întorcându-se iarăși spre ea.

Câteva, a zis Mabel. Nu câte ar trebui. Dar e o zi minunată. Nu mă deranjează că mi-am pierdut așa cam toată dimineața.

Fata a încuviințat, apoi a arătat după un pâlc de molizi.

Mai sunt, uite-acolo, a zis.

Mulțumesc. Nu vii cu mine ?

Dar fata deja se îndepărta, alergând înspre colibă. A licărit printre copaci și a fluturat pe deasupra stratului de nea, până când Mabel a rămas iarăși singură în pădure. Lumina soarelui strălucea pe zăpadă și putea auzi vântul suflând dinspre ghețar, însă aici era liniște, atât de liniște, încât Mabel s-a întrebat dacă nu fusese singură în tot acest timp. A pornit prin zăpadă, printre molizi.

I-a luat ceva timp ca să își dea seama ce auzea. Mabel își umpluse până la refuz coșul cu fructele către care o îndrumase Faina. Și-a pus la loc mânușile și ținea coșul cu grijă, ca să nu îi cadă nici o singură afină în zăpadă. În timp ce se apropia de colibă, i s-a părut că auzea strigăte. Sau poate era un

cântec. Apoi, când a ieșit dintre copaci și a ajuns în curte, a auzit clar – râsete.

Jack și copila stăteau unul lângă altul, cu brațele deschise și mâinile aproape atingându-li-se. Iar apoi, pe neașteptate, se aruncau pe spate, în zăpada adâncă.

Hai să vezi ! Hai să vezi ! i-a strigat copila lui Mabel.

Jack ? Faina ? Dar ce tot...

Suntem îngeri de zăpadă, a strigat Jack, iar fata a chicotit.

Mabel s-a apropiat de ei, cu coșul în mâini, și a privit în jos. Jack era cufundat aproape treizeci de centimetri în nea și își flutura brațele și picioarele ca un om care se îneacă. Zâmbea larg, iar Mabel a văzut că avea barba și mustața garnisite cu zăpadă.

Lângă el, copila stătea întinsă pe stratul de nea, zâmbind, cu privirea albastră pierdută pe cer.

Mabel a văzut acum că amândoi erau înconjurați de îngeri de zăpadă – silueta mai mare, mai adâncită, a lui Jack și a copilei, mai mică și mai ușoară. O duzină sau chiar mai mulți erau împrăștiați prin curte, doi câte doi, și străluceau în lumina soarelui. Mabel nu văzuse vreodată ceva mai frumos. S-a plimbat printre ei.

Jack s-a chinuit să se ridice în picioare. Apoi s-a întins către Faina și a apucat-o de mâini.

Uite, a strigat copila către Mabel.

Jack a tras-o pe Faina din zăpadă, amândoi râzând.

Ceea ce vedea Mabel în zăpadă, la picioarele ei, îi tăia răsuflarea. Îngerul era atât de delicat și aripile sale erau perfect alcătuite, ca urma lăsată pe nea de o pasăre sălbatică atunci când se înalță în zbor.

Nu-i frumos ? a întrebat Jack.

Nu înțeleg. Cum...

Nu îți minte, nu făceai așa când erai mică ? a întrebat-o Jack. Nu trebuie decât să-ți fluturi brațele și picioarele pe lângă tine. Hai. Încearcă și tu.

Mabel a ezitat, cu coșul de fructe în brațe.

Ah, te rugăm. Nu vrei ? a implorat-o copila.

Jack a luat coșul și i l-a dat Fainei.

Nu știu. Cu fustele mele lungi și toate celelalte.

Dar el a apucat-o de umeri și, înainte ca ea să-și dea seama ce-i face, a trântit-o ușurel pe spate. Ea s-a așteptat să o doară, dar când colo zăpada pufoasă era ca o pătură groasă care i-a atenuat căderea și a înăbușit orice sunet. I-a văzut pe Jack și pe copilă zâmbindu-i larg de sus, iar deasupra chipurilor lor, cerul de-un albastru strălucitor. Apoi, mai aproape, cristalele de zăpadă ce-i încadrau fața.

Și-acum, haide, i-a strigat Jack. Trebuie să-ți fluturi brațele ca să faci aripile.

Mabel și-a mișcat brațele în sus și a simțit rezistența zăpezii, apoi iarăși, în jos. După aceea și-a depărtat și apropiat picioarele.

E bine ? i-a întrebat.

Jack s-a întins spre ea, mâinile li s-au unit, mânușile cu un deget și mânușile de lucru, iar el a icnit când a ridicat-o în picioare.

Ah, uite ! Uite ! a strigat copila. Nu e perfect ?

Mabel s-a uitat în jos, la îngerul ei de zăpadă. Ca și al lui Jack, era adâncit în omăt și aripile nu erau ușoare ca pana. Dar era drăguț, trebuia să recunoască.

Al tău e cel mai frumos din toate, a zis Faina, cuprinzând-o pe Mabel de talie și strângând-o puternic, iar Mabel s-a simțit de parcă ar fi căzut iarăși, de parcă s-ar fi prăbușit, râzând, înapoi în zăpada pufoasă.

Îngerii de zăpadă au rămas în curte, cu toate drumurile fetiței înspre și dinspre pădure, iar Mabel zâmbea când îi vedea. Nu era doar prezența lor stranie, dansând dinspre hambar spre colibă, dinspre colibă spre stiva de lemne. Mai era și amintirea lui Jack lăsându-se să cadă pe spate ca un băiețel, cu Faina chicotind lângă el. Și apoi, brațele copilei în jurul ei, îmbrățișând-o așa cum își îmbrățișează o fiică mama. Într-un fel plin de bucurie. Spontan. Cel mai frumos dintre toate. Cel mai frumos dintre toate.

Mabel a părăsit fereastra de la bucătărie și s-a întors la sobă. Să vezi când o să dea Esther cu ochii de asta, s-a gândit. Dacă înainte ne credea nebuni, după ce-o să vadă că ne-am petrecut zilele făcând îngeri de zăpadă în curte, sigur o să ne creadă buni de legat. A amestecat în afinele care bolboroseau. Mirosul acrișor, ca de mosc, îmbiba coliba, iar Mabel și-a dat seama că mirosea foarte asemănător cu coliba aglomerată a Bensonilor, în acea primă zi când o vizitaseră.

A aruncat iarăși o privire pe fereastră. Minunați, nebuni îngeri de zăpadă ! Și atunci și-a dat seama deodată – printre acei îngeri de zăpadă erau și ai Fainei. Îngerii ei delicați, cu aripile ca de pene. Existența lor nu putea fi negată.

Când o să-i vadă și Esther, o să înțeleagă că e adevărat, că fetița e adevărată. Cum ar fi putut ea și Jack să facă o duzină de îngeri de forma și mărimea unei fetițe ?

Dacă la început copila fusese o temă pe care Esther o tachina cu blândețe, cu cât înaintau în iarnă, devenise mai atentă și mai precaută în îndoielile ei. O întreba pe Mabel dacă ieșea suficient la aer, dacă nu dormea prea mult în timpul zilei. O încuraja să vină în vizită, iar când Mabel i-a zis că nu se bizuia să mâne singură calul, Esther a început să apară pe la ei în mod regulat.

Nu exista nici o garanție că Esther avea să treacă pe-aici curând, dar venea în vizită la câteva săptămâni, în funcție de vreme și de cele mai multe ori duminica după-amiaza. Trecuseră mai bine de două săptămâni de la ultima ei vizită și acușica se făcea duminică. Câtă vreme nu ninge, avea să vadă dovada că fetița venită din pădure exista, iar Mabel avea să fie reabilitată.

Neîncrederea lui Esther îi era nespus de familiară. Lui Mabel îi reamintea de mulții ani din copilărie petrecuți căutând zâne și vrăjitoare și sâcâită de frații mai mari. Are numai tâmpenii în cap, îl avertizase un profesor pe tatăl ei. O lăsați să citească prea multe cărți.

Odată, Mabel a fost sigură că prinsese o zână. Când avea opt ani, construisese o capcană, o cutie din crenguțe, și o atârname în stejarul din curte, în spatele casei. În toiul nopții, a stat la pândă de la fereastra dormitorului și a văzut-o legănându-se încolo și-ncoace sub razele lunii, iar când a deschis fereastra a

putut auzi un ciripit ascuțit, exact așa cum își imagina ea că ar trebui să sune o zână captivă.

Ada ! Ada ! a strigat-o pe sora ei. Am prins o zână. Hai să vezi. Acum o să vezi că-s adevărate.

Iar Ada a venit, cu ochii lipiți de somn și bodogănind, și au mers desculțe și în cămășile de noapte la stejar, dar când Mabel a dat jos cutia de pe creangă și s-a uitat înăuntru, nu a văzut o zână, ci o pasăre cântătoare, prinsă acolo și tremurând de frică. A deschis ușița, dar pasărea nu voia să zboare. Ada a scuturat cutia din bețișoare, iar când pasărea a căzut în iarbă, Mabel a văzut că era suferindă și, înainte ca ea să-i poată face din casă un cuib, era deja moartă.

Amintirea îi făcea rău. În faldurile sale erau strâns înfășurate rușinea și umilința, precum și vina teribilă de-a fi provocat moartea păsării. Dar în miezul său era emoția reală – o dezamăgire furibundă. Dacă nu reușea să convingă pe nimeni, atunci ea cum mai putea continua să creadă ?

Zilele următoare au fost senine și liniștite. Mabel a păzit îngerii de zăpadă, iar aceștia nu s-au șters. Scânteiau și străluceau sub cerul albastru, în timp ce ziua creștea. Când bătea soarele, se temea ca îngerii să nu se topească, însă aerul se păstra răcoros, iar zăpada pufoasă și uscată.

Abia duminică dimineață vântul a început să sufle dinspre ghețar. Mabel îl putea auzi vuind de-a lungul albiei râului și îl vedea agitând vârfulurile copacilor, doborând zăpada la pământ. Te rog, s-a gândit Mabel. Vino repede. Vino să vezi, și-o să înțelegi că e adevărată.

Mabel nu a auzit calul intrând la trap în curte în acea după-amiază. Vântul sufla prea puternic. Nu a știut că a sosit Esther înainte ca ușa să se dea de perete și ea să năvălească în colibă.

— Ia uite ce ți-a suflat vântul în casă ! a zis Esther.

A râs în hohote și a trântit ușa.

— Vai, Esther ! Ai venit. Și pe vremea asta !

— Nu era chiar așa rău înainte de-a ajunge la jumătatea drumului, și-atunci mi-am zis că-i totuna, și-ncolo, și-ncoace, așa că iată-mă.

— Ce bine-mi pare ! Stai ! Nu-ți scoate haina. Vreau să îți arăt ceva.

Și-a înfășurat un fular în jurul bărbiei și și-a tras o căciulă pe urechi.

Fire aventuroasă, Esther n-a refuzat și nici n-a întrebat de ce. A făcut stânga-mprejur și a urmat-o pe Mabel în după-amiaza furtunoasă. Deși soarele încă strălucea și cerul era senin, vântul viscolea zăpada fină de pe jos, o înălța în vârtejuri prin aer. Au traversat curtea bâjbâind, pe jumătate orbite.

— Uite, aici, i-a strigat Mabel lui Esther.

— Ce e ?

Nu se puteau auzi din cauza vântului, așa că Mabel i-a făcut semn cu mâna să o urmeze și au mers spre hambar. Poate că pe partea ferită îngerii de zăpadă erau protejați.

Când au ajuns însă, mai rămăsese numai o vagă impresie, doar câteva adâncituri fără formă în zăpada

viscolită.

— Vezi ? a strigat Mabel în vânt.

Esther a scuturat din cap, apoi a înălțat din sprâncene și a ridicat mâinile întrebător.

Vântul a slăbit pentru o clipă, deși încă se mai putea auzi în depărtare.

— Nu vezi nimic ?

Mabel i-a indicat locul unde fuseseră îngerii de zăpadă.

— Nu, Mabel. Nu văd decât zăpadă. Ce-ar trebui să văd ?

— Doar... Erau aici.

— Ce era aici ?

Esther vorbea încet, îngrijorată.

Mabel a zâmbit forțat.

— Nimic. Nu era nimic.

A luat-o pe Esther de braț.

— Haide. Hai să intrăm în casă înainte să-nceapă iar să bată vântul. Vreau să guști delicatesa mea din afine.

19

Jack croise cu lopata o potecă printre nămeți și despica surcele când Garrett a intrat călare în curte, cu o vulpe moartă atârând la oblânc. Jack a rămas lângă butucul de spart lemne și l-a privit cum se apropie. Băiatul călărea cu ușurință, cu capul plecat, cu umerii mișcându-i-se odată cu pașii calului, una cu animalul și cu pământul de sub el. Abia când a înălțat privirea și l-a văzut pe Jack, a înflorit. S-a îndreptat în șa cu un zâmbet larg, și-a ridicat mâna deasupra capului a salut, iar apoi a arătat spre vulpea moartă pe care o avea în poală.

— Ce-ai adus azi ?

— Nu-i o frumusețe ? a zis Garrett în timp ce sărea de pe cal.

S-a întins în sus, a apucat animalul de ceafă și i-a ridicat capul moale.

— Vulpe argintie, a zis băiatul cu oarecare mândrie.

Jack a lăsat jos securea și s-a apropiat de cal. Urechile și botul vulpii erau negre ca tăciunele, dar pe spinare și pe părți blana era de-un argintiu ca de gheață.

— E înghețată ?

— Nu, domnule, a zis Garrett. Așa se fac – se argintesc.

— Splendidă, ce-i drept, a zis Jack. Ai prins multe ?

— Asta-i prima din viața mea. Nu sunt chiar multe de felul ăsta, a zis Garrett. Majoritatea sunt vulpi

roșcate sau corcite. Ai văzut vreodată una corcită ? Sunt un amestec de roșu și negru și au o dungă neagră de-a lungul spinării.

Jack s-a întors la grămada lui de surcele și s-a așezat pe butucul de tăiat lemne.

— Și vreuna din aia ai prins în ultima vreme ? Vreuna roșcată ?

— Cam acum vreo lună, am găsit una corcită într-o capcană. Pe alta am pierdut-o fiindcă a călcat chiar pe lângă capcana mea. Sigur că asta habar n-am ce culoare avea, a zis Garrett și a râs de poanta lui.

— Nu, bănuiesc că nu. Cu asta ce-o să faci ?

— Mă gândeam la un guler pentru *parka* mamei. Dar nu cumva să-i spui. Aș vrea să îi fac o surpriză.

— O să fie un dar frumos.

— I-am luat o pereche de mănuși cu un deget din blană de răs făcute anul trecut. Betty, de la hotel, o să-ți coasă ce vrei dacă îi dai ceva blană ca plată pentru lucru. Căciuli, mănuși. Se pricepe destul de bine, să știi. Eu aș vrea un guler de gloton, dacă o să prind unul vreodată.

Jack era gata să se apuce iar de despiciat surcele, însă băiatul avea chef de vorbă, așa că l-a lăsat să vorbească. Pe când el așeza un alt lemn de molid pe butuc, băiatul s-a apucat de stivuit surcele, povestindu-i ce urme văzuse în ziua respectivă – o grămadă de iepuri, un porc-spinos, câțiva râși și un lup singuratic mergând în susul râului.

— Nu e ceva neobișnuit, un lup de unul singur ?

— Probabil că era unu' alungat de haită și căutându-și un rost. Am pus niște capcane în jurul unei prăzi – un elan bătrân. Sper să-l prind.

Jack a lovit bucata de molid cu securea și surcelele au căzut frumos la pământ.

— Îți place stilul ăsta de viață, nu ? a zis luând un alt lemn. Să prinzi animale sălbatice.

Băiatul a ridicat din umeri.

— E mult mai fain decât să lucrezi pământul, a răspuns Garrett.

Și, după o privire rapidă, a adăugat :

— Fără să vreau să jignesc.

— Ei bine, nici eu nu mă prea dau în vânt după asta. Dar e un mod de-a trăi. Vânatul însă – trebuie să fie treabă grea. Și cam singuratică.

— Mie-mi place. Mă plimb pe râu. Doar eu, vântul și zăpada. Îmi place să mă uit la urme, să văd animalele mergând încolo și-ncoace. Când o să mai cresc, o să-mi fac o colibă în susul râului. Și o să-mi iau niște câini. Mi-aș lua și acum o pereche, dacă m-ar lăsa mama, dar nu suportă lătratul și urlatul, zice că o să ne halească cu tot cu casă. Dar după ce-o să plec de acasă, o să-mi iau o pereche și o s-o tai spre ghețar.

— Nu o să rămâi la fermă ?

— Nu. Sunt frații mei – le rămâne lor dacă o vor.

Jack îl înțelegea. Nu e ușor să-ți croiești calea cu frați care deja ți-o iau înainte. Văzuse cum băieții mai mari îl sâcâiau pe Garrett, îl luau de sus și îl necăjeau. Nu era de mirare că apucase calea pădurii.

— Se pare că te descurci. Tatăl tău se mândrește cu tine.

Băiatul a ridicat din umeri și a lovit cu vârful gheții în zăpadă, dar Jack vedea că îi făcea plăcere să audă asta.

— Bănuiesc că-i vremea să mă cam duc, se face târziu, a zis Garrett. Crezi că soția ta ar vrea să vadă vulpea înainte să plec ?

— Poate altă dată, i-a răspuns.

Garrett a dat din cap, s-a săltat în șa și a pornit către casă.

— Ce ți-a arătat azi Garrett ? a întrebat Mabel când Jack a intrat seara în casă.

Tocmai așeza cina pe masă.

— O vulpe.

Ea s-a oprit din ce făcea.

— O vulpe ?

— Știu la ce te gândești, dar nu era a Fainei. Era una argintie. Nu semăna deloc cu cea roșcată cu care aleargă ea.

Lucrurile s-ar fi putut opri aici, dar n-a fost așa. De-a lungul cinei, ea a tot revenit la acest subiect.

— Chiar trebuie să prindă vulpi ? Dar încearcă să prindă și din cele roșcate ?

— Cu asta se ocupă, Mabel. Și nu poate alege de care culoare să fie.

O clipă de tăcere, iar apoi :

— Dar așa ar putea să o prindă și pe a Fainei, nu ? Ar putea să-i omoare vulpea ?

— Nu mi-aș face griji în privința asta. Vulpea ei pare foarte vigilentă. N-o să pice ea într-una din capcanele lui Garrett.

— Și dacă pică ? Nu putem să-i zicem să înceteze ?

— Să mai pună capcane ? Nu cred că suntem noi în măsură s-o facem. Și Garrett nici nu e singurul de pe-aici. Oamenii pun capcane peste tot în susul și-n josul râului,.

Dar Mabel părea zdruncinată de spusele lui. Abia dacă s-a atins de mâncare și apoi s-a tot plimbat prin fața bibliotecii, înainte să se decidă să scoată o scrisoare dintr-o carte. Jack a fost ușurat când ea s-a așezat în sfârșit în scaunul de lângă foc ca să citească.

cele care o preocupau. Orice sunet care semăna cu un tropot de copite pe zăpadă o aducea pe Mabel în fața ferestrei, îi îndrepta privirea către copaci. Uneori chiar se ducea la râu, ca să se uite în susul și-n josul albiei înghețate.

Dacă s-ar fi întâmplat ca Garrett să intre călare în gospodăria lor cu o vulpe roșie moartă în brațe, Faina era ca și pierdută pentru ei. Așa stăteau lucrurile. Mabel recitise scrisoarea surorii ei până când se rupsese pe la îndoituri, iar acolo se spunea clar, cu scrisul de mână minunat și educat al Adei – vulpea, cea care aduce copila în siguranță din sălbăticie, e omorâtă la ușa colibeii lor. Dragostea pusă la îndoială. Ghetele și mănușile abandonate. Zăpada topindu-se în grămăjoare. Alt copil plecând din viețile lor.

Era o posibilitate pe care n-o putea îndura. Se strângea puternic, de parcă dincolo de coastele încorsetate ar fi putut cuprinde toate posibilitățile, toate variantele de viitor și toate morțile. Poate că dacă se strângea tare. Poate că dacă ar ști ce va fi sau ce ar putea fi. Sau dacă și-ar dori îndeajuns de puternic. Dacă ar putea crede.

Înainte nu putuse, atunci când o viață mișcase chiar în pântecul ei. Într-un cotlon al sufletului, știa că era vina ei. Cât fusese gravidă, se întrebase – oare sunt făcută să fiu mamă ? Oare sunt în stare de atâta iubire ? Și astfel, acea ființă murise înăuntrul ei. De nu s-ar fi îndoit, ar fi putut aduce copilul la viață, scâncind, gata de a fi alăptat la pieptul ei.

Așa că de data asta nu avea să-și lase iubirea să slăbească, nici măcar pentru o clipă. Avea să fie vigilentă și să-și dorească și iar să-și dorească. Te rog, copilă. Te rog, copilă. Te rog să nu ne părăsești.

Dar apoi se gândea la Faina alergând printre copaci cu vulpea sălbatică pe urmele ei și la Garrett cu lațurile și capcanele lui de oțel și se pomenea întrebându-se dacă într-adevăr putea fi oprit inevitabilul. Era oare adevărat ce sugera Ada, că ne putem alege singuri finalurile, fericite în loc de triste ? Sau lumea cea crudă ne dă și ne ia, pur și simplu ne dă și ne ia, în timp ce noi ne zbatem prin sălbăticie ?

Oricum ar fi fost, Mabel nu se putea opri. Se plimba încolo și-ncoace, stătea la pândă și era mereu pe fază. Îl bombarda pe Jack cu întrebări. Cât timp avea să mai pună băiatul capcane ? Unde se ducea ? Ce prinsese de data asta ? Când Garrett trecea cu calul prin fața ferestrei colibeii și flutura vesel din mână, cu un lup mort legat la șa, Mabel își ținea răsuflarea. Iar când Faina apărea la ușa lor în ziua următoare, respira din nou, întrebând : Ce mai face vulpea ? Iar copila zicea : Bine.

În cele din urmă, când a venit luna martie și Jack a zis că în curând băiatul o să-și strângă capcanele, Mabel a început să respire mai ușurată. Primele semne de primăvară apăreau ici și colo – zăpadă ce se topea și apoi ploaie și iarăși zăpadă. Nămeții din curte scăzuseră, devenind niște mici petice, dar în pădure zăpada era încă adâncă. În fiecare dimineață, gheața se prefăcea în băltoace, iar apa care picura din streșini îngheța până a doua zi în turturi lungi și sticloși.

Când Garrett a trecut pe-acolo în drum spre casă, Mabel l-a invitat în colibă ca să bea ceva cald și să

guste un pic de pâine.

— Deci, câte vulpi ai prins ? l-a întrebat ca împinsă de simpla curiozitate, nu de disperare.

A așezat câteva felii de pâine proaspătă pe masă, în fața lui.

— Nici una, a zis el, după aceea argintie. Am prins însă un lup. Și câțiva râși și coioți.

Băiatul stătea stânjenit la masă, mai întâi cu mâinile pe lângă corp, apoi punându-și coatele pe tăblie.

Și-a mișcat picioarele agitat, apoi a luat o felie de pâine.

— Și cât o să mai vânezi ? l-a întrebat Mabel, în timp ce îi așeza o cană cu ceai dinainte și stătea în spatele scaunului său.

— Gheața râului se tot înmoaie, a zis el mestecând pâinea. Câteva zile și gata, îmi strâng capcanele și închei anul.

Mabel a întins un braț și l-a cuprins pe după umeri.

— Ne facem griji pentru tine, a zis ea.

S-a îndreptat, jenată de ieșirea ei, și și-a aranjat rochia.

— Jack și cu mine n-am vrea să te știm pe râu dacă nu mai e sigur. Și te-ai descurcat binișor până acum, nu-i așa ?

El a părut surprins de tandrețea ei, cu toate astea a zâmbit.

— O să scot ceva bani de pe blănuri anul ăsta.

— Bravo ție, a zis ea, întorcându-se la tezgheaua din bucătărie.

Mabel a picotit lângă sobă până înainte de amiază, cu o carte deschisă în poală. Mare parte din iarnă nu-și dăduse voie să doarmă în miezul zilei, fie și numai fiindcă voia să demonstreze că nu are nici urmă de febră a colibei. Dar nu dormise bine în noaptea dinainte, chinuită fiind de coșmaruri. Acum, amorțită de lumina zilei și de căldura focului, se lăsase în voia somnului.

S-a trezit simțind o mână mică și răcoroasă pe a ei. A deschis ochii și a văzut-o pe Faina.

Am ceva, a zis fetița trăgând-o de mână pe Mabel.

Ah, fetițo, m-ai speriat.

Grăbește-te, te rog, a zis ea.

Ceva de desenat ?

Copila a încuviințat și a tras de ea.

Unde ?

Faina a arătat pe fereastră.

Afară ? Bine. Bine. Stai să-mi iau ghetetele și haina.

Și creioanele ?

Da, da. Și blocul de desen.

Când Mabel a deschis ușa, ninsoarea a uluit-o. Era prima săptămână de aprilie și ninge.

Faina a luat-o iarăși de mână pe Mabel și au mers împreună în curte. În ciuda zăpezii, mirosea a primăvară, a maluri de pârâu dezghețându-se și a pământ reavăn, a frunze moarte și frunze fragede, a rădăcini și scoarță. Mabel și-a dat seama că ea și copila se țineau încă de mână, iar a Fainei era atât de firavă și răcoroasă, în timp ce inima lui Mabel era ca o gaură în piept umplându-se, asemenea unei fântâni, cu apă dulce și rece ca gheața.

Desenezi ? a întrebat Faina încetișor.

Zăpada ? Nu prea știu cum să fac.

Faina i-a dat drumul lui Mabel și și-a ridicat palma către cer, cu mânușa atârându-i de un șnur roșu, de la încheietură. Un singur fulg de nea i s-a așezat în palma goală. Faina s-a întors și i l-a arătat lui Mabel.

Acum poți să desenezi ?

Fulgul nu era mai mare decât cel mai mic nasture de fustă. Avea șase vârfuri, cu capete franjurate și un centru hexagonal, și stătea în palma copilei ca o pană mititică, fără a se topi.

Era de parcă timpul încetinise, așa încât Mabel nu mai putea respira și nu-și mai putea simți propriul puls. Ceea ce vedea era peste poate, și totuși așa era. Acolo, în mâna copilei. Un singur fulg de nea, luminos și translucid. Un miracol cu margini ascuțite.

Te rog, îl desenezi ?

Ochii albaștri ai copilei erau larg deschiși și tiviți cu chiciură.

Ce altceva era de făcut ? Mabel a băjbăit și a deschis blocul de desen. A apucat creionul cu degetele moi și a început să deseneze. Faina stătea neclintită, cu fulgul de nea în mână.

Poate că ar trebui să intrăm în casă și să ne așezăm ca să facem asta, a zis Mabel, dar apoi și-a înțeles greșeala. Copila a zâmbit și a scuturat din cap.

Nu, nu. Bănuiesc că nu putem intra în coliba încălzită ca să desenăm zăpadă, nu ?

Schița era prea mică, iar Mabel și-a dat seama că îi va fi imposibil să capteze fiecare striatație și linie. Își dorea să fi avut o lupă. A trecut la o pagină nouă din blocul de desen.

N-am fost niciodată prea bună la desenele geometrice, a zis ea, mai mult pentru sine decât pentru copilă. Nu prea am răbdare. Nu sunt destul de precisă.

A luat-o iar de la capăt, desenând cu linii mai largi și umplând întreaga pagină cu acea unică formă geometrică. Și-a sprijinit blocul de desen de o mână, desenând cu cealaltă, ușor aplecată pentru a vedea mai de aproape. Dar răsufierea ei, fie numai ea singură, putea preface fulgul într-o picătură. Și-a întors fața într-o parte, ca să nu răsufle asupra acestuia.

Zăpada începuse să se așeze în pete umede pe foaie. Mabel lucra tot mai repede și scotea oftaturi de frustrare. De-ar fi fost o artistă mai pricepută...

E perfect, a șoptit Faina. Știam eu c-o să fie.

Mabel s-a uitat de la desenul ei la fulgul din mâna copilei.

Mai pot lucra și mai târziu la detalii. Să zicem, așadar, că deocamdată am terminat ? a întrebat-o.

Da, a zis Faina.

Copila și-a apropiat palma de buze și a suflat spre fulgul care a plutit în jos prin aer, ca puful de păpădie.

Ah, a zis Mabel.

I-au dat lacrimile și nu înțelegea de ce.

Faina a luat-o iarăși de mână, s-a sprijinit de Mabel și s-a lipit strâns de ea. Fulgii umezi cădeau împrejurul lor. Lumea întreagă tăcea. Ninge tot mai puternic și mai umed, iar haina lui Mabel se îmbiba.

Faina a tras-o de mânecă. Mabel s-a aplecat către ea, așteptându-se să îi șoptească ceva la ureche, însă Faina și-a lipit buzele reci și uscate de obrajii lui Mabel și a sărutat-o.

La revedere, a zis copila.

Când Faina i-a dat drumul la mână și a fugit prin ninsoarea care acum era ploaie, Mabel a înțeles. A vârât blocul de desen sub haină și a rămas în ploaie până când părul îi șiroia și haina îi era learcă, iar ghetetele i se înnămoliseră. A rămas uitându-se lung prin ploaie și-a încercat să vadă până departe, în pădure, dar deja înțelesese.

21

Iarna fusese o mare pierdere de vreme. Meșterise prin hambar, sortase unelte, jumulise găini, se jucase în zăpadă. Ar fi trebuit să facă mai multe în lunile de iarnă ca să se pregătească, dar cum ? Era adevărat ce se spunea despre ținutul acesta – toată munca se făcea în câteva luni frenetice. Singurul motiv pentru care un om putea face agricultură aici era acela că soarele bătea timp de douăzeci de ore pe zi în toiul verii, iar legumele creșteau peste noapte până la dimensiuni fantastice. George zicea că văzuse o varză de aproape cincizeci de kilograme crescută pe terenurile astea.

Dar acum era luna mai, iar Jack nu putea ara o brazdă fără ca bietul cal aproape să se înece în nămol. Acasă, semințele ar fi fost puse în pământ deja de o lună. În vreme ce aștepta ca solul să se dezghețe și să se usuce, auzea ticăitul unui ceas, nu doar acela ce indica minutele fiecărei zile, dar și un altul, cu o bătaie mai răsunătoare, ce marca numărătoarea inversă a propriilor lui zile.

În acest anotimp, gospodăria trebuia să se susțină singură. Jack se baza pe faptul că unii fermieri renunțaseră, își abandonaseră gospodăriile tocmai când piața părea să se învioreze, odată cu extinderea căii ferate. El avea să dea totul în acest an. Plănuise să pună nu doar cartofi, dar și morcovi, salată și varză, și să vândă legume pe timpul verii prin taberele minerilor.

El și Mabel vorbeau puțin, iar când o făceau, se certau. Jack i-a zis că avea nevoie să angajeze o echipă de băieți de la oraș ca să îl ajute la semănat, dar că nu aveau bani pentru asta.

— Trebuie să găsim altă soluție, a zis Mabel absentă, privind-și mâinile.

— Ce soluție ? Care, pentru numele lui Dumnezeu ?

Vocea îi era nervoasă, tonul mult prea ridicat.

— Nu mai sunt tânăr, i-a zis mai blând. Mă doare spatele și abia pot strânge pumnul dimineața. Am nevoie de ajutor.

— Dar cine zice că trebuie să faci asta singur ? Eu ce sunt ?

— Tu nu ești agricultor, Mabel. Și nici n-am de gând să te las să devii așa ceva.

— Deci preferi să te spetești tu muncind până la moarte pe câmp, iar eu să stau aici, ca să putem suferi fiecare, separat.

— N-am vrut eu să fie așa. Dar adevărul e că suntem doar noi doi. Cineva trebuie să aibă grijă de casă și altcineva trebuie să câștige pentru traiul de zi cu zi.

Așadar, se învârteau din nou în jurul golului dintre ei, unde ar fi trebuit să se afle un copil. O fată care s-o ajute pe Mabel la treburile casnice. Un băiat care să muncească la câmp.

— Dar hotelul ? Poate c-aș putea găti iarăși pentru Betty.

— Credeam c-am venit aici ca să facem agricultură, nu ca să vindem plăcinte și prăjituri de colo-colo ca țigani. Asta e. Dacă pământul ăsta o să ne susțină vreodată, atunci ăsta-i anul potrivit ca s-o facem. Și chiar nu văd cum aș putea s-o fac de unul singur.

A ieșit, dar s-a abținut să trântască ușa.

Încă de pe când era băiat, Jack iubise mirosul pământului înmuindu-se la dezgheț și revenind la viață. Dar nu și în primăvara asta. O mohorâre umedă și mucegăită, aducând a singurătate, pusese stăpânire pe gospodărie. La început Jack nu-i înțelesese cauza. Poate că nu era decât dispoziția lui. Poate că era vremea de primăvară, cu cerurile sale înnorate și ploaia rece care îmbiba pereții colibei. Și Mabel părea să fie cuprinsă de o neliniște posacă.

Iar apoi Jack a numărat zilele – aproape trei săptămâni de la ultima vizită a fetei, cea mai lungă absență de când intrase în viața lor. Se străduia să-și îndrepte gândurile spre sezonul de semănat care urma, dar era tulburat.

Numele fetei rămânea nerostit, scaunul ei rămânea gol, iar Mabel nu mai așeza o farfurie în dreptul său. Jack își făcea griji atât pentru soția lui, cât și pentru fată. Mabel nu se mai uita pe fereastră după ea, în schimb o găsea adesea privind apa murdară din ligheanul pentru spălat vase, de parcă pierduse orice noțiune a timpului. Uneori, nu părea să-și dea seama că el intrase în colibă decât atunci când o atinge cu mâna pe braț.

În iarna care trecuse, totul fusese așa de diferit. Jack abia aștepta mesele împreună, chiar și când Faina nu era acolo. El și Mabel vorbeau atunci despre planurile lor în legătură cu gospodăria și despre

viitor. Jack nu adormea imediat după cină, ci o ajuta pe Mabel să strângă masa. Prima oară când se oferise și se apucase să spele el vasele, ea se prefăcuse că leșină, ducând dosul palmei la frunte, privind prin pleoapele întredeschise, până când a sărutat-o, făcând-o să zâmbească. Au râs și au dansat și au făcut dragoste.

Bucuria aceea dispăruse odată cu copila.

A trecut de hambar și a mers către terenul cel nou. Ghetetele i se afundau în noroi. A părăsit drumul, vrând să meargă prin mușchiul și iarba terenului neatins. Bobocele verzi începeau să pocnească prin mesteceni. Ceva s-a mișcat prin pădure.

— Faina ?

Mișcare din nou, întunecată și iute, dar prea departe între copaci pentru ca el să poată distinge mai mult. O cărare pleca dinspre teren, iar el a urmat-o. Cu trei zile în urmă văzuse urme de urs în noroi și murdărie pe potecă. Nu avea pușca la el, dar nu voia să se întoarcă acum.

O săptămână ar fi fost explicabilă. Ar fi putut să fie plecată la vânătoare. Dar trei săptămâni erau cu totul altceva. Boală, o avalanșă cu zăpadă topită de primăvară, gheața șubredă de pe râu. Jack a alungat sumbrele posibilități, înaintând printre copaci.

Pământul era golaș, lipsit de zăpadă sau de verdeața primăverii. La picioarele lui, lujeri tineri de ferigă începeau să-și desfășoare spiralele și mlădițe minuscule străpungeau covorul de frunze moarte de anul trecut. Urca atât de iute cât îi permitea bătrâna inimă. După o vreme, a ajuns la pereții de stâncă și și-a dat seama că sigur cotise și ratase pârâul. A urmat o potecă de vânătoare pe la baza stâncilor, strecurându-se pe sub anini, până ce a auzit apa curgând. A mers după sunet până ce-a ajuns la pârâul umflat de zăpada topită de primăvară. Era asurzitor.

A luat-o în susul râului până a ajuns la o creastă și a văzut pâlcul cunoscut de molizi înalți. Acolo era ciotul copacului pe care îl tăiasse și-l arsese. Pe mormântul bărbatului fusese aranjată o movilă de pietre. Faina trebuie să le fi adus din albia pârâului.

— Faina ? Faina ! Ești aici ?

Strigătele lui se pierdeau în hruitul apei.

— Faina ? Sunt eu, Jack. Mă auzi ?

Și-a amintit de ușa din munte, dincolo de care văzuse fata dispărând. A scrutat versantul de câteva ori cu privirea înainte să o vadă. Era ca o ușă obișnuită de colibă, făcută din scânduri brute, doar că era mai joasă, așa încât un adult ar fi trebuit să se aplece ca să poată intra, și nu era prinsă în structura unei colibe, ci mai degrabă în coasta unei coline înverzite. Nu vedea urme, nici intrând, nici ieșind. Când a ciocănit în ea cu încheieturile degetelor, ușa s-a deschis spre interior, ținându-se în balamale de piele.

— Faina ? Copilă scumpă, ești aici ?

Se temea să n-o găsească cuibărită într-un pat, bolnavă sau înfometată sau mai rău. Înăuntru nu era atât de întuneric cum se așteptase. De undeva de sus cădea lumina zilei.

— Faina ?

Nici un răspuns. Ochii i s-au obișnuit. Pereții de jur împrejur erau făcuți din bușteni ce fuseseră nivelati cu un topor. Deasupra, de asemenea, era un tavan de lemn, în afara unei deschideri pătrate către cer, nu mult mai mare decât hornul unei sobe. Chiar sub această deschidere era o groapă mare unde fusese un foc, cu resturile reci și carbonizate ale câtorva bușteni mici. Vatra era de asemenea pătrată, scobită direct în pământ, dar încadrată de bârne de lemn ca acelea de la ușă.

Constructorul săpase în coasta dealului și înjghebase încăperea dinăuntru, apoi plantase din nou iarbă deasupra. Prin urmare, această mică colibă arăta ca un dâmb înverzit, parte din versantul muntelui. Probabil că astfel oferea o izolare bună, mai cu seamă iarna, când dealul era acoperit de nea, dar nu părea doar o chestie practică. Structura asta spunea ceva. Oricine ar fi fost cel ce locuia între acești pereți, era cineva care iubea întunericul și taina.

Aerul era stătut, ca într-un pod părăsit, dar mergând prin încăperea mică distingea diferite arome – de lemn, carne afumată și pește, blănuri uscate și ierburi sălbatice. Sus, plante uscate atârnav în buchete de scheletul acoperișului. Când Jack stătea în picioare, capul îi ajungea la mai puțin de două palme de tavan.

În urma lui, ușa s-a trântit cu un bufnet.

— Faina ?

A deschis-o la loc, dar nu era nimeni acolo.

Acum, că se afla în acest loc umed și singuratic, era și mai îngrijorat în privința copilei. A mers prin locuința mititică. Dacă n-ar fi văzut-o intrând pe ușă, n-ar fi crezut că o fată locuise vreodată aici. Nu erau jucării, nici rochii sau haine de mărimea unui copil. Poate că plecase undeva și luase toate astea cu ea – era imposibil de știut ce fusese aici cândva și nu mai era acum. A împins cu piciorul bucățile de lemn carbonizat din vatră. Nu erau nici scânteii, nici fum. Focul era stins de zile întregi, dacă nu de săptămâni.

Înăuntru era și un pat făcut din bușteni de molid curățați de scoarță. În loc de pături și cearșafuri, în pat erau piei de karibu și alte blănuri. Într-un colț era improvizată un fel de bucătărie, cu o tejghea și rafturi pline cu te miri ce – borcane de fasole și făină, dar nu cine știe ce hrană. Pe peretele opus se afla o serie de cârlige de lemn în care atârnav rachete pentru mers pe zăpadă, topoare, fierăstraie, unelte de prelucrat lemnul, lucruri pe care le-ar folosi un adult, nu un copil. Uneltele erau înnegrite, unele dintre ele chiar începuseră să ruginească. Mai erau și câteva obiecte de îmbrăcăminte – o *parka* cu guler de blană care i-ar fi fost mare chiar și lui Jack. A dat-o jos din cuier și a auzit un clinchet. A pipăit buzunarele și a găsit șase sticlute goale. Le-a dus pe fiecare la nas. Unele miroseau a urină de animal și a momeală din secreții glandulare, altele a băutură de contrabandă puternică. Apa lui Peter, așa îi zisese copila.

A scuturat din cap ca să-și curețe nările și a agățat *parka* la loc în cuiul ei. În alt colț, Jack a zărit o stivă de blănuri uscate : castor, lup, jder, nură.

S-a îndreptat spre ușă, gata să plece, dar atunci și-a amintit de păpușă. Ar fi putut să fie pe-aici pe undeva. S-a întors la pat, a scotocit pe sub blănuri, dar n-a găsit nimic. Apoi a observat o cutie de lemn sub pat. A îngenunchat și a tras-o afară.

Înăuntru era o păturică roz de copil, ponosită și murdară, dar atent împăturită. Sub ea erau împrăștiate câteva fotografii alb-negru. Jack le-a ridicat. Una dintre ele înfățișa un cuplu frumos îmbrăcat stând pe un doc, cu valize și cufere alături, de parcă s-ar fi îmbarcat într-o călătorie. La început nu l-a recunoscut pe bărbat – în fotografie era mult mai tânăr, cu o tunsoare îngrijită și fața proaspăt bărbierită. Femeia de lângă el purta o rochie de bun-gust, iar pe chipul ei cu trăsături fine și în părul blond, Jack o vedea pe Faina. Aceștia trebuiau să fie părinții ei, probabil plecând din Seattle, cu un vapor, spre Alaska. Mai erau și alte fotografii, una cu femeia ținând un copilăș înfășat într-o pătură ce părea nouă și curată, iar Jack era absolut sigur că era una și aceeași cu cea împăturită în cutie. Alta cu bărbatul pozând încălțat cu rachete de mers pe zăpadă, *parka* și un zâmbet pieziș. Arăta foarte diferit de cadavrul cu păr cărunt pe care Jack îl împinsese în groapă, dar era el.

Jack și-a încleștat fălcile. Cum putea un bărbat să-și abandoneze fiica în sălbăticie ? A pus fotografiile și pătura la loc în cutie și a împins-o înapoi sub pat. Când s-a ridicat în picioare, i-au trosnit genunchii și s-a simțit bătrân și speriat. Copila dispăruse. Locul acesta o înghițise.

S-a gândit din nou la păpușă. A mai aruncat o ultimă privire prin cameră, dar știa că nu o s-o găsească. Era o mică alinare. Faina era pierdută pentru ei, însă indiferent unde se afla și ce i se întâmplase, păpușa era cu ea.

Când a ieșit afară, a clipit des în de lumina zilei și a bâjbâit căutând să închidă ușa. A mai rămas acolo o vreme, ascultând pârâul și lăsându-și fața mângâiată de aerul de munte. Chiar și cu toate aceste neazuri, aici era minunat. Putea vedea desfășurându-se întreaga vale a râului, aproape putea distinge, departe în jos, gospodăria lor.

22

În ziua următoare, când s-a făcut ora prânzului și apoi, după ce aceasta a trecut, iar Jack tot nu s-a întors de la câmp, Mabel a fost doar ușor nedumerită. Poate că lucrase fără să ia pauză. Când s-a lăsat seara și cina s-a răcit pe masă, și-a dat seama că se întâmplase ceva. Se sufoca de panică, însă s-a îmbrăcat calmă, și-a pus haina și ghetele. În ultima clipă, a dat pușca jos de pe perete și și-a umplut buzunarul cu gloanțe. Jurase să învețe să tragă.

Tivul rochiei i se târa prin noroi în timp ce mergea pe potecă, înspre câmpuri. Socrul ei murise în livadă, făcuse un infarct, iar Mabel și-l imagina pe Jack căzut pe câmp. Ar fi rămas singură, cu nici o altă opțiune decât aceea de-a se întoarce în casa părintească, unde acum locuia sora ei. Sau de-a se duce să trăiască cu familia lui Jack.

A scrutat primul câmp la care a ajuns, dar n-a văzut nici urmă de Jack sau de cal. Umbrele înserării întunecau siluetele copacilor și o mână de stele erau împrăștiate pe albastrul deschis al cerului. Un stol

de cocori s-a înălțat de pe o pajiște, în strigăte fantomatice aidoma cenușiului lor, fluturând încet din aripi. Noroiul începea să se întărească în frig. Mabel a urmat poteca, tremurând nestăpânit.

De printre copaci a auzit calul nechezând. A urmat poteca, de jur împrejurul terenului nou, iar acolo a putut vedea conturul calului, ridicând o copită, apoi alta, încă înhămat la plugul răsturnat.

— Jack ? Jack ? a strigat.

Nu putea distinge decât forme în penumbra înserării, dar a înaintat spre cal. S-a auzit un geamăt înăbușit.

— Mabel ?

Voia să fugă către voce, însă pământul plin de dâmburi și hârtoape nu-i permitea. Încă nu vedea nici urmă de Jack.

— Aici, Mabel. Aici.

A urmat sunetul, cu capul aplecat spre pământ. Nu l-a văzut până în clipa când era cât pe ce să calce pe el. Stătea întins pe spate, cu fața către cerul tot mai întunecat.

— Ce s-a întâmplat ?

— Calul. M-a târât. Acum câteva ore.

Bolborosea cuvintele printr-o pâclă de țărână și sânge. Mabel a îngenuncheat lângă el pe pământ și a încercat să-i șteargă cu mâneca mizeria de la gură.

— Cum s-a întâmplat ?

— Ursul.

— Aici ?

— La marginea pădurii. Mi se stricase un șurub la blestematul de plug, încercam să-l repar. Calul a văzut ursul și a început să se agite.

Mabel s-a uitat spre pădure.

— S-a dus. Nu cred că voia să ne facă vreun rău. Mergea agale, de parcă nici nu ne văzuse. Am încercat să mă debarasez de plug. Dar calul s-a speriat și a sărit peste mine, mi-a prins piciorul în el. M-a târât pe pământ, până m-am desprins. Speram să ajungă cu blestematul de plug până acasă, ca măcar să-ți dai seama. Dar s-a oprit aici.

Jack a încercat să se ridice în capul oaselor, dar s-a schimonosit de durere.

— Ce te doare ?

— La naiba, aproape totul, a zis Jack încercând să râdă, însă i-a ieșit doar o tuse hârâită. Spatele.

— Ce pot să fac ?

— Deshamă calul. Nu, nu-ți fie frică. Acum e complet epuizat.

— Și apoi ?

— Apoi trebuie să facem cumva să mă pui în spinarea lui, ca să putem ajunge acasă.

— Poți să stai în picioare ?

— Nu știu.

După ce Jack i-a zis ce să facă, ea a deshămat calul și l-a adus unde zăcea el. Apoi și-a strecurat brațele pe sub subsuorile lui, încercând să-l ajute să se ridice. Era mult mai greu decât se așteptase, simțea cum se cufundă în nămolul rece sub greutatea lui. El s-a apucat cu brațele de umerii ei și, gemând, s-a ridicat în genunchi.

— Doamne.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ar trebui să merg după ajutoare. Îl aduc pe George.

— Nu. Ne descurcăm noi. Haide.

A apucat-o iarăși de umeri, iar Mabel s-a ridicat împreună cu el, cu fața strivită de cămașa lui plină de noroi.

— Ușor. Ușurel. Apucă-l de frâu.

Mabel a încercat să țină calul nemișcat cu o mână, în timp ce acesta își tot ferea capul. Jack s-a desprins de ea și s-a apucat de trupul calului.

— Jack. Nu poți. Nu te poți urca pur și simplu pe el.

— Trebuie.

S-a prins zdravăn cu mâinile de coamă și, urlând în timp ce se sălta în spinarea lui, s-a suit pe cal, întins cu burta în jos.

— Prrr ! Prrr !

Mabel se străduia să țină calul în loc. Jack și-a mișcat un picior astfel încât să încalce calul neînșeuat, cu capul lipit de gâtul animalului, unde părul îi era țepăn de sudoare înghețată. Respirația lui Jack era însoțită de-un gălgâit.

— Doamne, a șoptit. Doamne.

— Jack ? Să încep să merg acum ?

— Ușor. Mergi ușor.

Drumul spre casă a fost lung și derutant. Mabel nu putea distinge distanțele sau adâncimile în lumina crepusculară. Ducea pușca într-o mână și călăuzea calul cu cealaltă. Ori de câte ori calul se împiedica sau se poticnea, Jack țipa. Mabel își dorea să fi avut o frânghie sau un hăț. De câteva ori, animalul i-a smuls căpăstrul din mâini, iar ea s-a temut că l-ar putea trânti pe Jack la pământ, gonind spre casă.

— E bine așa, Mabel. Doar mergi încet.

A ajuns cu calul la ușa colibei și l-a ajutat pe Jack să alunece ușurel pe pământ, sprijinit în mâini și genunchi.

— Du-te, a zis el. Du calul în hambar.

— Dar...

— Ajung eu singur înăuntru. Du-te.

În timp ce ducea calul, s-a uitat înapoi și l-a văzut pe Jack târându-se peste prag.

A reușit să se adune în timp ce încălzea apă și îl ajuta pe Jack să scape de haine. I-a așternut o pătură de lână în fața sobei, așa încât să poată sta întins acolo cât îi spăla sângele și murdăria de pe corp și din păr. El mormăia de durere din când în când, mai cu seamă atunci când îi tampona zonele zgâriate de pe omoplați. Ce o îngrijora cel mai mult era vânătaia care începea să i se umfle la șale.

— Ar trebui să mă duc după ajutor.

El a scuturat din cap.

— Nu, doar bagă-mă în pat.

A hotărât să-i lase nebandajate rănila ușoare, sperând că așa se vor vindeca mai repede, și i-a tras peste cap o cămașă curată și lungă. Pe jumătate dezbrăcat, Jack a mers de-a bușilea în dormitor. Mabel l-a ajutat să se bage în pat. Mai târziu, i-a adus un castron cu supă și a încercat să-i dea să mănânce cu lingura, dar el nu putea decât să-și scrâșnească dinții de durere.

Mabel a stat până târziu în acea noapte, cu o lumânare aprinsă pe masă și o ceașcă de ceai rece în față. Din când în când auzea patul scârțâind și pe Jack gemând. Își mai frânsese el oase și înainte – își prinsese mâna între paleți la ferma familiei, își rupsesse piciorul când se prăvălise un cal peste el –, dar în halul ăsta nu-l mai văzuse niciodată. Știa că durerea avea să se înrăutățească până mâine. S-a gândit la câmpurile goale și la ritmul nebunesc în care lucrase Jack, adesea douăsprezece ore în șir, și tot zicea că n-o să termine niciodată. Chiar și dacă se vindeca repede, întâmplarea asta i-ar fi putut ruina.

Mabel n-a dormit, de fapt, deloc în acea noapte. Agitată, mintea i s-a învârtit în nesfârșite cercuri ale zilelor de semănat și calculelor de câștig, cercuri ce se terminau întotdeauna într-un punct fără răspunsuri. Din când în când aștea în scaun, numai pentru a tresări la auzul țipetelor lui Jack.

Predicția ei a fost corectă – durerea s-a dublat de-a lungul nopții, iar dimineață Jack abia mai putea vorbi. L-a întors cu grijă pe o parte, i-a ridicat cămașa. Vânătaia i se înnegrise.

— Nu-mi simt picioarele, Mabel.

Șoapta îi era disperată.

I-a trecut o palmă peste frunte și l-a sărutat pe buze. I-a vorbit cu o siguranță și un calm pe care nu le simțea.

— Mă întorc imediat.

I-a adus apă și pâine moale, apoi i-a spus că iese un pic, ca să-i dea calului ceva de mâncare.

Mabel nu înșeuase un cal decât de câteva ori în viața ei, dar a hotărât că astfel va merge mai repede decât cu căruța. Nu voia să-l lase pe Jack singur, dar – ca și în cazul problemelor care o îngrijoraseră peste noapte – părea să nu existe altă soluție. Avea să se ducă după un doctor.

În ciuda verii petrecute în oraș, nu reușea să-și amintească unde putea fi găsit doctorul. Probabil că avea o cameră la pensiune sau undeva la hotel. După obositorul drum călare de două ore, Mabel a descălecat și a mers pe lângă cal pe ulița de pământ, spre magazinul universal. Jack vorbise întotdeauna de bine despre proprietarul acestuia, Joseph Palmer. Ea și-l amintea ca pe un om de treabă, cu o barbă scurtă și albă și liniștit din fire.

Bătrânului i-a părut rău pentru Mabel când l-a întrebat de doctor.

— Nu-i nici un doctor pe-aici. Cel mai apropiat ar fi în Anchorage. Trebuie să prindeți trenul.

— Cum ?

— Nu avem nici un doctor, draga mea. Nu am avut niciodată, a repetat cu blândețe.

— Trebuie să glumiți ! Nici un doctor ? Dar ăsta nu-i oraș, ce Dumnezeu e ?

Mabel a tras aer în piept pe îndelete, încercând să-și găsească o sursă cât de mică de forță lăuntrică. Domnul Palmer a clătinat din cap când ea îi spunea de rănilor lui Jack. Cunoștea și el bărbați care își rupseseră spatele și în cazul cărora doctorii nu mai putuseră oricum să facă vreodată mare lucru.

— Trebuie să lăsați timpul să treacă. Ori o să se vindece, ori nu, a zis el de parcă ar fi regretat adevărul, de parcă ar fi știut că lucrurile atârnă de-un fir de păr.

În afară de bilete de tren pentru Anchorage, domnul Palmer nu-i mai putea oferi decât o sticlă maro plină cu un lichid.

— Dă-i câte-un pic la fiecare câteva ore. O să îi mai ia durerea și o să-l ajute să doarmă, i-a zis. Și nu-ți face griji că i-ai putea da prea mult. Știu bărbați care beau așa ceva în mod regulat și nu par să fie prea afectați.

Mabel i-a plătit și i-a mulțumit. Când se îndrepta spre ușă, el i-a vorbit iarăși.

— Poate nu se cuvinte, dar te-ai putea gândi să-i duci și ceva băuturistică. Ted Swanson, de partea aialaltă a șinelor, jos lângă râu. El te-ar putea ajuta. S-ar putea să-i facă bine lui Jack, amestecă un pic din chestia aia în alcool. Nu dau de obicei asemenea sfaturi, însă din câte se pare el are nevoie.

Laudanum și băutură de contrabandă – asta era tot ce-i putea oferi acest loc pentru soțul ei rănit. A încălecat și a pornit în galop către gospodăria lor, mult prea furioasă ca să mai fie și înspăimântată.

Muguri de plop lipicioși se deschideau pocnind sub cerul albastru, iar noroiul de pe câmpuri se prefăcea într-un sol jilav și fertil, numai mahnirea lui Mabel părea ceva stors, prăfuit și deja mult prea obișnuit. O senzație înrudită cu foamea sau setea îi stătea întotdeauna în gât, iar ea se gândea să bea din laudanumul lui Jack, însă nu o făcea. Având în spate soarele puternic, coliba rămânea întunecată și răcoroasă. Mabel nu făcea focul, ci aprindea lumânări. În patul unde nu mai dormea și ea, Jack zăcea fără cunoștință,

strigând doar când nu-și mai făceau efectul analgezicele. Ea s-a gândit la ce îi spusese Esther despre elani, la cum aceștia adesea flămânzesc până la moarte la sosirea primăverii. După ce-au reușit să treacă de greul iernii, animalele cu picioare lungi se zvârcolesc prin zăpada grea și apoasă, căzând pradă epuizării și disperării.

Era singură. Soțul ei cel puternic, care avusese grijă de ea, era acum un bărbat distrus, care plângea noaptea și o implora să-l părăsească, să se întoarcă acasă și să-și facă o viață nouă fără el. Fetița pe care ea începuse s-o iubească dispăruse, alt copil pierdut. Stând așezată în scaun, dormea pe apucate, în episoade scurte și intense, la ore ciudate și visa un bebeluș născut mort, însângerat, și băltoace de zăpadă topită. Basmul din scrisoarea surorii ei îi bântuia visele. „Ori de câte ori voi ști că puțin mă veți iubi, eu din nou mă voi topi. Dusă-n ceruri iar voi fi – Mica fiică a Zăpezii.“

Când se trezea, Mabel nu putea nici măcar să stea și să-și trăiască mâhnirea viselor. Erau prea multe de făcut. De îngrijit calul. De cărat apă. De schimbat oala de noapte a lui Jack. De pregătit mesele, deși nu mânca decât ea. Oboseala îi deforma simțul timpului și adesea nu mai știa dacă era zi sau noapte, răsărit sau asfințit.

Într-o după-amiază, când nu reușea să scape de coșmaruri, a ieșit afară și a clipit în soarele puternic. Le-a aruncat niște firimituri de pâine pițigoilor și botgroșilor și le-a vorbit de parcă ar fi putut s-o înțeleagă, dar păsările s-au risipit la sunetul vocii ei. S-a dus la pășune și a mângâiat botul moale al calului. A rătăcit printre copaci și a cules rămurele din tufele de afine și, cu floricelele albe ținute strâns în mână, și-a lăsat ochii să o caute în voie pe fetiță, însă pădurea era neclintită. S-a gândit la urs și la lupi. Nu trebuia decât să-l pună pe Jack pe picioare cât să poată călători și atunci puteau să plece de-aici. Nu era locul lor aici.

— Hei ! Hei ! E cineva acasă ?

Cu soarele în ochi, nu putea distinge silueta de pe cal. Bărbatul a descălecat și a dat jos un sac de la oblânc. Era George. De ușurare, Mabel aproape că a căzut din picioare, iar când el i-a oferit brațul, l-a apucat recunoscătoare.

— Deci bătrânul e la pat, hă ?

A condus-o înăuntru, ajutând-o să se așeze pe un scaun, și s-a apucat să scoată zdrăngănind din sac niște borcane cu filet. Le-a aliniat pe masă – fiecare borcan strălucea, plin cu un lichid limpede.

— Nu te uita așa la mine, Mabel. Nu există scuză mai bună decât o spinare ruptă. Deci, unde e ?

Mabel a arătat spre încăperea unde dormea Jack.

— Nu poate încă să meargă singur, a șoptit Mabel. Iar când nu ia laudanum, durerea e insuportabilă.

George a clătinat din cap și a plescăit ușurel.

— Fir-ar să fie. Nu prea-i cum trebe, nu ?

— Nu, George. Nu e deloc.

Mabel s-a ridicat și a început să așeze borcanele cu băutură de contrabandă pe un raft din bucătărie, ca pe ceva important.

— De îndată ce se însănătoșește suficient, o să-ncep pregătirile pentru călătorie, a zis ea. Și știu că Jack o să vrea ca tu să primești oricare dintre scule și unelte, și desigur calul. Mă tem că n-o să le putem lua cu noi.

— Mabel ?

— Nu putem rămâne. Înțelegi, nu ?

— Părășiți gospodăria ? De tot ?

— Abia ne descurcam și-așa, George. Și nu suntem decât noi doi. A fost o aventură grozavă să venim aici. Dar acum e vremea să ne acceptăm soarta și să ne întoarcem acasă.

— Dar nu puteți pleca așa, pur și simplu. Ați muncit atât de mult aici. Trebuie să existe altă soluție.

George a aruncat o privire înspre dormitor.

— De când e așa ?

— De mai mult de-o săptămână.

— Și cât apucase să lucreze pământurile, înainte să se rănească ?

— Abia le pregătea.

— Nu e nimic semănat ?

Mabel a scuturat din cap.

— La dracu' ... Scuzați franceza. Da-i nasol de tot, nu-i așa ?

— Da, George. Chiar e.

Neobișnuit de tăcut, bărbatul a încălecat pe cal și a plecat.

— O să vă spunem la revedere înainte să plecăm, i-a strigat Mabel din ușa colibei. Zi-i lui Esther că îi mulțumesc pentru tot. Ați fost cei mai grozavi vecini la care-am fi putut spera.

George a privit în urmă către ea, a scuturat din cap și a plecat fără o vorbă. Mabel a fost convinsă că privirea lui era plină de reproș.

Mai târziu în acea după-amiază, Mabel golea ligheanul în spatele colibei când a auzit o căruță apropiindu-se pe drumul de pământ. S-a repezit în colibă și a început să ascundă din rufăria și lenjeria pe care o spălase.

— Nu te obosi să faci asta pentru noi, a auzit-o pe Esther râzând la ușă.

— Of, Esther ! a strigat surprinsă și s-a pomenit îmbrățișând-o și apoi lipindu-și obrazul de umărul prietenei sale și lăcrimând.

— Plângi. Plângi. Îți prinde bine, a zis Esther și a bătut-o ușurel pe spate. Așa.

Mabel s-a desprins, a zâmbit și și-a șters fața.

— Uită-te la mine. Sunt un dezastru. Ce mod minunat de-a întâmpina un oaspete.

— Nici nu mă așteptam la altceva. Biata de tine, singură aici de zile în șir îngrijindu-ți bărbatul lovit.

Așa puternici cum sunt ei, când îi doare ceva se poartă ca niște copii. Că pe ei n-are ce naștere să-i călească.

Esther a privit-o pe Mabel în ochi când a zis asta, fără nici o tremurare a pleoapelor în semn de regret sau de jenă. Era de parcă Esther ar fi știut exact ce amintiri scotea la iveală, iar Mabel a înțeles – trecuse și ea prin travaliu, chiar și numai pentru a naște un copil mort. Supraviețuise, nu-i așa ? Era de parcă s-ar fi căutat prin buzunar și ar fi descoperit o pietricică, tare ca un diamant, pe care uitase că o avea.

— Unde naiba să pun astea ?

Garrett stătea în ușă, uitându-se încruntat pe deasupra unui morman de pachete pe care le ținea în brațe.

— Ia vezi cum vorbești. Pune-le unde găsești loc. Apoi du-te și adu restul.

— Ce sunt toate astea, Esther ?

— Provizii.

— Dar noi nu... nu ți-a zis George ?

— De planul vostru descreierat de-a ne lăsa cu buza umflată ? A, da, mi-a zis. Ne găsim și noi în sfârșit niște prieteni interesanți și crezi că vă lăsăm să plecați așa, cu una, cu două ?

— Dar plecăm, așa că nu avem nevoie de toate astea.

Mabel a coborât vocea aproape până la șoaptă.

— Și, sincer, Esther, nu avem bani să le plătim.

Garrett a intrat poticnindu-se și a mai trântit un braț de lucruri pe masă. Pe când băiatul trecea pe acolo, Esther s-a prefăcut că-l plesnește ușor peste ceafă. Mabel a zâmbit, deși nu-i venea.

— Nu-ți face griji de bani. Toată lumea a aflat de necazul vostru și am strâns împreună câte ceva. Nimic deosebit, dar o să vă ajungă o vreme.

— Nici nu știu ce să zic. E prea mult... e atât de generos.

— Păi, n-om avea noi doctor pe-aici, dar avem câteva inimi bune printre noi, a zis Esther făcându-i cu ochiul peste umăr, în timp ce începea să desfacă sacii și cutiile.

— Of, sunt îngrozită de cum m-am purtat. N-am vrut. Eram atât de frustrată.

— Nu-i nimic. Moș Palmer a fost prea impresionat de talentele tale de călărească ca să se simtă jignit. A zis că n-a văzut niciodată o doamnă călărind într-un stil atât de bărbătesc. Garrett, pune sacii ăia de dormit acolo, după sobă. Să nu stea-n drum.

— Saci de dormit ?

— A, nu ți-am zis ? Ne mutăm aici. Băiatul și cu mine. S-ar putea să fim o pereche cam despotică și cam iute din fire, dar nu te poți plânge de ceva ajutor.

— Ajutor ? Cu Jack ?

— Cu Jack. Cu semănatul. Te-ai pricopsit cu noi pentru restul sezonului sau până te saturi de noi.

— Esther... nu, nu. Nu putem primi.

— Nu puteți ? Cred că nu înțelegi cu cine ai de-a face, scumpa mea. O să semănăm terenurile alea,

Garrett și cu mine. Tu poți fie să ajuți, fie să nu ne încurci, dar noi o s-o facem oricum.

Vocea i-a fost acoperită de zarva făcută de Garrett, care trăgea o adăpătoare pentru cai pe ușa colibei.

— Văleu, măculiță. Da' asta de ce naiba a trebuit s-o aducem ?

— Dacă n-ai da atâta din fleancă, ai face treaba mai iute. Ad-o colea, lângă sobă.

— Da' nu crezi că poate au și ei o adăpătoare sau două ? a zis el dându-și ochii peste cap și arătând sarcastic spre hambar.

— Nu ca asta.

Adăpătorea pentru cai era curată lună și, așezată lângă sobă, ocupa mare parte din camera de zi, iar Mabel și-a dat seama amuzată că asista la transformarea casei ei în căminul Bensonilor, cu certuri și tărăboi și toate cele.

— Garrett, ia mergi tu cu Mabel pe câmp ca să arunci o privire la plugul ăla. Vezi dacă are nevoie de reparații. Du-te, Mabel. O să-ți facă bine niște aer proaspăt, iar eu o să mă ocup de treburi pe-aici.

Pe drum, băiatul a fost posomorât și tăcut, iar Mabel l-a lăsat în câmp ca să lucreze la plug. În ciuda vinovăției care o rodea, a făcut un ocol la înapoiere. A respirat mireasma proaspătă a frunzelor noi și a cercetat conturul clar, de-a lungul vârfulilor munților, unde zăpada albă se întâlnea cu pădurile înfrunzite. Apoi și-a dat seama că uitase de doza de laudanum pentru Jack.

— Te-ai și întors ? Trebuia să mai stai. Nu-i gata apa pentru tine.

Esther și-a cufundat un deget în oala uriașă de pe sobă. Proptise ușa colibei, ca să stea deschisă și să iasă căldura. Mabel s-a repezit în dormitor. Părul lui Jack era umed și pieptănat, iar el îi zâmbea cu blândețe de pe pernă.

— Mi-a făcut baie, i-a zis.

— Esther ?

El a încuviințat, așa cum putea. În jurul lui fuseseră aranjate cu grijă perne și pături, așa încât stătea proptit într-o poziție ciudată, cu genunchii îndoiți și depărtați.

— Stai bine ?

El a strâns din ochi cam forțat, apoi a încuviințat :

— Chiar dacă nu pare.

— Îmi pare rău că n-am fost să-ți dau doza de medicament.

— Mi-a dat-o Esther, cu un strop de tărie.

— Hei, hai odată, a strigat Esther din cealaltă cameră. Înainte să se răcească apa sau să se-ntoarcă fiu-meu.

Esther vărsa apa aburindă din oală în adăpătorea pentru cai.

— În mod normal ar fi tocmai invers, doamnele întâi, însă am vrut să curăț rănile alea cât de bine se poate. Și-n plus, uite, te mai alegi și cu niște apă fierbinte, faină.

Mabel a vrut să refuze, să-i spună că deja făcuse prea multe, dar s-a dezbrăcat și a intrat în apa

fierbinte, până la genunchi, în timp ce Esther stătea de pază la ușă.

— Nu te grăbi. Nu-n fiecare zi faci o baie ca asta.

Esther așezase un scaun lângă cada improvizată, iar pe acesta Mabel a găsit o cârpă de spălat curată, un săpun de casă și o sticlă de șampon cu aromă de lavandă. Apa era aproape insuportabil de fierbinte, dar Mabel și-a cufundat până și capul, iar părul desfăcut îi plutea de jur împrejur. De fiecare dată când dădea să iasă din cadă, Esther îi ordona să intre la loc, așa că a tot stat la înmuiat până când apa a devenit călâie, iar pielea de pe degetele de la mâini și picioare i s-a încrețit. Când în cele din urmă a ieșit, soarele dispăruse după copaci și lăsase locul amurgului nesfârșit al unei nopți de vară. Esther a înfășurat-o într-un prosop și i-a înfocat părul.

— Na. Așa mai merge. Curând o să fie gata cina. Îmbracă-te cu ceva confortabil. Nimic deosebit. Ceva în care să dormi. Bănuiesc că Garrett n-o să vină decât târziu, o să tot stea la câmp. Nu se dă el în vânt să doarmă cu două femei în vârstă, da' până la urmă tot o să obosească.

Amândouă în cămăși de noapte, Esther a servit-o pe Mabel cu friptură de urs fierbinte, abia scoasă din cuptor, și biscuiți proaspeți. Apoi a întins trei saci de dormit unul lângă altul.

— Bănuiesc că ai dormit în scaun atâtea zile. Știu cum e când ai pe cineva bolnav, foindu-se și zvârcolindu-se în patul tău. Dar să știi că sacii ăștia nu-s tocmai răi. Ba ție ți-am adus chiar unul curat. Haide, a zis Esther strecurându-se în sacul ei și bătându-l cu palma pe cel de alături.

Mabel a fost neașteptat de ușurată – să își odihnească în sfârșit capul pe-o pernă, să fie curată și hrănită și să nu mai fie singură.

— Deci, chiar crezi că ne putem descurca ? a șoptit de sub așternuturi. Tu, Garrett și cu mine ? Să semănăm tot ?

— Dacă n-aș crede că putem face ceva, n-aș fi aici.

— Dar cum rămâne cu casa voastră ?

— George îi are pe Bill și pe Michael să-l ajute acolo, iar noi plănuiserăm să angajăm o pereche de tineri din oraș să ne ajute la semănat. O bucată zdravănă e deja gata.

— Nu știi cum să-ți mulțumesc, Esther.

— Stai, că încă n-am ajuns acolo.

Cele două femei au tăcut o vreme, iar apoi Esther a întrebat cu blândețe :

— Și care mai e treaba cu fetița ta ?

— A plecat, Esther.

Ea s-a întins, a găsit mâna lui Mabel și i-a strâns-o.

— Scumpa mea, a zis. Bănuiesc că acum, când ai parte de ceva soare și aer curat, nu mai vine pe aici.

Mabel nu i-a răspuns, ci a rămas privind lung în tavanul colibei. S-a gândit că poate Esther a și adormit, aproape că ațipise și ea, când deodată a început să râdă, mai întâi încetișor, apoi mai tare.

— Hei, ce te gădilă ?

— Chiar i-ai făcut baie lui Jack ? Nu-mi vine să cred, a zis Mabel. Mama lui. Eu. Dar cred că nici o altă femeie, niciodată...

— Sunt măritată de treizeci de ani și am trei fii. Când l-ai văzut pe unul, i-ai văzut pe toți.

Cele două femei chicoteau când a intrat Garrett pe ușă.

— Ce-i ? Ce-i așa amuzant ? le-a întrebat, dar chipul serios și obrajii lui îmbujorați doar le-au făcut să râdă și mai tare.

Vocile ajungeau la Jack în valuri care îl năuceau și îl nedumereau, așa că s-a cufundat iar în amestecul gros de laudanum și băătură. Era un loc cald și întunecat, fără trecut, viitor sau sens. Mai târziu, când s-a trezit între umbre tăcute, mintea îi era limpede și amortită. Nu înțelegea răsetele pe care le auzise înainte. Apoi și-a amintit de Esther, ajutându-l să intre dezbrăcat într-o adăpătoare pentru cai plină cu apă fierbinte. Durerea îi sfredelea o gaură mijlocul spatelui și iradia până în piept, iar el a început să plângă. Și-a vârât pumnul în gură ca să înăbușe suspinele și a plâns îndelung. Mila de sine. Asta era. Nu nervii chinuți și spasmele musculare erau cele care îl torturau. Ci viața lui redusă la a fi o povară.

— Jack ?

O șoaptă din ușa dormitorului.

— Ai nevoie de ceva ?

A înghițit cu zgomot și și-a șters gura cu dosul palmei.

— E vremea pentru altă doză ?

Nu era Mabel.

— Esther ? Tu ești ?

— Șșș. Las-o pe nevastă-ta să se odihnească. Bea asta.

Amestecase niște laudanum cu băătură într-o cană de tinichea, iar el a băut totul dintr-o sorbitură gălăgioasă. Ea a luat cana, apoi i-a șters cu o batistă umezeala de pe ochi și obraji.

— O să treacă și asta, Jack. Știu că acum nu pare, dar o să treacă. Eu și cu Garrett am venit să vă ajutăm, iar Mabel e mai puternică decât arată. Nu mai duceți totul singuri de-acum. Aveți un pic de ajutor. Pricepi ? O să fie bine.

Însă Jack era în căutarea aceluși loc adânc și opac unde sunetele și durerea și lumina se sting, unde omul nu are nevoie de cuvinte pentru a-și exprima disperarea, fiindcă limba lui amortită și buzele nefolositoare nu pot rosti absolut nimic.

Esther a insistat să fie asistenta-șefă a lui Jack, reducând treptat dozele de laudanum și crescând lungimea plimbărilor lui zilnice. Mai întâi, doar până la masa din bucătărie. Apoi până la toaleta de-afară, ca măcar să nu mai fie nevoit să folosească oala de noapte.

— Tu ești prea blândă cu el, Mabel. Trebuie să se scoale și să se miște. E singura cale prin care mușchii ăia pot începe iarăși să funcționeze.

— Dar îl doare așa de tare.

— La un moment dat, există o durere mai adâncă decât cea de spate. Știi despre ce vorbesc ? Există un soi de durere mult mai cumplit, un soi pe care opiul și băutura doar îl înrăutățesc. Trebuie să se ridice pe picioare. Trebuie să-și vadă pământul și să ne ajute să luăm niște decizii, așa încât să știe că e încă al lui, chiar dacă nu poate să bage mâinile în țărână și să-l lucreze.

Astfel că, în timp ce Garrett îi arăta lui Mabel cum să taie cartofii de sămânță așa încât fiecare bucată să aibă un mugur, Esther își petrecea diminețile mergând cu Jack pe câmpuri. Mabel nu putea îndura să-i vadă mersul târșăit. Era de parcă ar fi îmbătrânit cu un secol într-o lună. Chipul îi era tras, spinarea îndoită. Când piciorul i se prindea în vreo rădăcină sau în vreun șanț, mârâia și rămânea pe loc, cu ochii închiși și fălcile încleștându-se și descleștându-se. I-ar fi fost rușine să o recunoască în fața cuiva, dar era bucuroasă să stea în curte cu Garrett, ca să taie cartofii de sămânță, decât să-și însoțească bărbatul în plimbările lui de calvar.

Iar băiatul nu era deloc o companie atât de cumplită. Esther zicea că era deranjat de umiliința de-a fi nevoit să lucreze în gospodăria altui bărbat, cu două femei în vârstă. Vrea să se facă vânător, zicea Esther, crede că agricultura e sub demnitatea lui. Dar e băiat bun. Muncitor, când își pune mintea.

Mabel vedea ciuda lui Garrett – pășea apăsător când intra și ieșea din colibă, se îmbufna când mama lui îi dădea ordine. Dar când rămânea singură cu el, băiatul era mai puțin năzuos. De fapt, era chiar răbdător și instructiv și nu o lua de sus. Nici măcar o singură dată nu-i zisese : „Atenție la cuțitul ăla“ sau „Vedeți să nu vă tăiați“. Presupunea că Mabel putea face treaba, iar ea chiar putea. Curând, era aproape la fel de rapidă ca el cu cuțitul de curățat.

Soarele se înălțase sus pe cer și îi încingea creștetul lui Mabel în timp ce arunca fiecare bucată de cartof de sămânță în sacul dintre ei. Era ora prânzului și nu-și dădea seama când trecuse dimineața. Băiatul a urmat-o înăuntru și a ajutat-o să pregătească o masă, cu felii de friptură rece de elan și pâinea din ziua trecută. După ce Esther l-a ajutat pe Jack să se bage în pat, toți trei au mâncat repede, stând în picioare în bucătărie, Mabel cu mâinile încă murdare de țărână și cu mânecile rochiei suflecate.

Când au ieșit afară ca să încarce în căruță cartofii de sămânță tăiați, Mabel i-a urmat. Abia când i-a dat un sac greu lui Garrett, prin spatele căruței, și-a dat seama ce făcea – agricultură. Băiatul n-a băgat de seamă ezitarea ei, ci a apucat sacii și a sărit jos. În timp ce Esther mâna căruța spre teren, Mabel și Garrett mergeau în urmă.

— Poate că nu-i treaba mea, a zis el, dar rochia aia s-ar putea să vă încurce. Nu aveți niște pantaloni sau ceva de genul ăsta ? Mama poartă mereu salopete când lucrează.

— Nu. N-am așa ceva. Trebuie să mă descurc în rochie.

Garrett părea sceptic, dar a continuat să meargă.

Ajunși la teren, Esther a aruncat sacii cu cartofi de sămânță ici și colo pe câmp, iar apoi a înhămat calul la un cultivator, ca să facă rândurile. Garrett și Mabel mergeau în urmă. Băiatul i-a arătat la ce distanță să semene și cât de adânc să sape groapa înainte să pună bucata de cartof, apoi cum să arunce pământ deasupra și să-l bătucescă ușor. În timp ce lucrau, trăgeau și sacul după ei.

După o vreme, munca a devenit metodică și ritmică, iar gândurile lui Mabel au început să hoinărească. Semăna cu mâinile goale și se gândea la pământul cald și fărâmicios dintre degetele ei, la plantele încolțind și la frunzele putrede. S-a ridicat, și-a scuturat fustele, s-a aplecat iarăși spre pământ, a mai săpat o groapă, a aruncat un cartof, apoi altă groapă, alt cartof. Își apăsa mâna pe movila de pământ ca pe un mormânt mic.

Aici, pe câmpul cu cartofi, culorile erau foarte vii și pline de soare auriu și de cer albastru – iar aerul era diferit de cel de acasă, din Pennsylvania, unde era mai uscat și mai limpede. Trecuse ceva vreme, mai bine de un deceniu. Și totuși, îngenuncheată aici, Mabel se trezea purtată într-acolo. Lumina de cositor a lunii. Cărările livezii. Pământul aspru de sub genunchii ei. Un copil mort, îngropat la două zile.

Și-a amintit cum îl lăsase pe Jack adormit în pat pentru a se plimba pe-afară în cămașă de noapte. Slăbită și bolnavă după travaliul lung, nu știa ce o mână. A mers pe aleea cu pietriș în livadă, unde copacii se înălțau, maronii și desfrunziți, în lumina albastră a lunii.

Aici trebuie să fi săpat el mormântul, în pământul pe care-l muncise familia lui de generații. S-a târât printre copaci, zgâriindu-și genunchii și palmele. După ce a văzut că nu găsește nimic, s-a ridicat și a simțit o furnicătură dureroasă în sâni și deodată laptele a început să i se prelingă, să-i ude cămașa, să-i curgă pe burtă, să se verse, fără rost, pe pământ.

Nu pot supraviețui acestei dureri, se gândise.

— Sunteți bine ?

Umbra lui Garrett îi cădea pe față, iar ea nu știa de când stătea așa, îngenuncheată în țărână.

— Da. Da. Sunt bine, a zis Mabel, ștergându-și de rochie mâinile murdare. Doar îmi aminteam ceva.

Când a privit în sus la Garrett, el a făcut ochii mari.

— Sigur sunteți bine ? Fiindcă... păi, fiindcă nu arătați prea bine.

Băiatul a făcut un gest către fața ei. Câteva lacrimi îi cuseseră probabil pe obrajii mânjiți de praf, iar dărele trebuie să fi arătat cumplit.

— Te rog, iartă plânsul unei femei în vârstă, a zis ea și-a început să caute ceva cu care să-și șteargă fața.

Garrett stătea în picioare, holbându-se la ea.

— Sigur ai mai văzut o femeie plângând și înainte.

El a ridicat din umeri.

— Nu ? Poate că nu. Pe mama ta, bineînțeles, nu mi-o pot imagina smiorcăindu-se.

— Să ne întoarcem ? Vreți să vă odihniți ?

— Nu. Nu. Doar ceva să-mi șterg fața.

Băiatul s-a căutat prin buzunare după o batistă, dar nu a găsit nimic, așa că și-a tras în jos mânecile cămășii de lucru și i-a întins manșeta.

— E destul de murdară, dar o puteți folosi.

Mabel a zâmbit și și-a șters ochii cu mâneca lui.

— Mulțumesc, i-a zis.

Băiatul s-a întors și-a dat să ridice sacul de la picioarele lui, dar Mabel l-a prins iarăși de mânecă și l-a apucat de braț cu ambele mâini.

— Am tot vrut să te întreb ceva, Garrett.

— Da, doamnă ?

— Ai mai prins cumva altă vulpe, după cea argintie ?

— Nu, n-am mai prins nici una, a zis el.

A privit-o gânditor.

— Vreți un guler de vulpe ? Fiindcă, dacă vreți, mai am eu câteva blănuri rămase de anul trecut. Sunt sigur că Betty v-ar putea coase ceva.

Dar Mabel deja era aplecată, gata să sape altă groapă în pământ.

Supraviețuise, nu-i așa ? Tocmai când își dorise să se întindă noaptea în livadă și să se cufunde într-un mormânt al ei, se înapoiase împleticindu-se acasă pe întuneric și se spălase în lighean, iar dimineață gătitise micul dejun pentru Jack. Dăduse vasele deoparte și frecase masa și tejghelele. Copsese pâine. Muncise și încercase să-și ignore sânii umflați dureros și golul ca o crampă din pântec. Iar apoi a făcut inimaginabilul – a intrat în camera copiilor și a pus mâinile pe pătuțul de stejar, cel în care dormise și Jack când fusese mic, iar înaintea sa, mama lui. A atins păturica pastelată pe care o cususe ea, iar atunci tristețea a făcut-o să se prăbușească în balansoar, unde a rămas cu brațele încrucișate pe burta lăsată și și-a amintit cum fusese când avea o altă ființă vie crescând înăuntrul ei.

Când a avut puterea, s-a apucat să împăturească hăinuțele, păturelele și scutecele de pânză și să le pună în cutii maro simple. Nu se oprea din lucru, dar câte un suspin urca și îi schimonosea chipul, îi încețoșa privirea, îi făcea nasul să curgă. Nu l-a auzit pe Jack venind la ușă. Când a ridicat ochii, o privea tăcut, iar apoi s-a întors, stânjenit, deranjat de mâhnirea ei necontrolată. Nu i-a pus mâna pe umăr. Nu a îmbrățișat-o. Nu a zis o vorbă. Chiar și după atâția ani, ea nu-i putea ierta asta.

La capătul rândului, Mabel s-a ridicat, și-a dus mâinile la șale și s-a întins. Tivul rochiei îi era năclăit de pământ, iar mâinile, prăfuite și obosite. S-a uitat în lungul câmpului și a văzut cât făcuseră. Garrett și-a plesnit palmele de cracii pantalonilor.

— Un rând gata, a zis el. Și-ncă o mie rămase.

Și i-a zâmbit cu jumătate de gură, cu sprâncenele ridicate ca și când ar fi întrebat : „Ei, acum mai vrei să continui ?“.

Mabel a încuviințat.

— Tot înainte ? a întrebat ea.

Garrett a ridicat o mână, ca un explorator pus pe cuceriri.

— Tot înainte !

După ce dăduse ocol unui rând și acum se întorcea spre câmp, Esther a domolit calul și le-a făcut cu mâna. Mabel i-a răspuns la fel. O adiere îi ciufulea șuvițele libere din jurul chipului și îi usca sudoarea. Cerul înalt era senin și strălucitor. În depărtare, dincolo de copaci, putea vedea vârfurile albe ale munților. Mabel și-a ridicat fustele și a sărit peste rândul abia semănat. Garrett a tras sacul spre ea și au luat-o iar de la capăt.

Au muncit până la asfințit și s-au întors la colibă mult după ora cinei. Jack aprinsese lămpile și frigea niște fripturi.

— Ce-i asta ? a întrebat Esther.

A amușinat în jur și a zâmbit.

— Ceva miroase grozav.

— Mare lucru nu sunt în stare să fac. Dar m-am gândit că aș putea măcar să-mi hrănesc ajutoarele.

A zâmbit ca un om vinovat.

Zilele următoare au fost un amestec încețoșat de cartofi, pământ, soare și mușchi care dureau cu fiecare nou rând semănat. Jack făcea ce putea, dar în general stătea în colibă și pregătea mesele. Seara, toată lumea era mult prea obosită ca să mai vorbească. Băiatul picotea la cină cu bărbia sprijinită în

măinile murdare. Până se lăsa noaptea, Mabel era frântă de oboseală. Nu pricepuse niciodată cum putea Jack să adoarmă în scaun fără să se spele, fără să-i povestească despre cum a fost ziua respectivă și fără măcar să-și dea jos ghetetele mizerabile. Acum știa. Și totuși, în ciuda febrei musculare și a monotoniei, zilele de lucru la câmp o umpleau de un soi de mândrie pe care n-o mai cunoscuse înainte. Coliba nu i se mai părea un loc rece, ci mai degrabă era recunoscătoare că la sfârșitul zilei avea mâncare caldă și un sac de dormit pe care să se prăbușească. Nu mai băga de seamă dacă rămâneau vase nespălate sau podeaua nemăturată.

— Cred că am reușit, Jack, a anunțat într-o după-amiază Esther, cu mâinile-n șolduri. Știu că plănuiseși mai multe pentru anul ăsta, să pui și niște salată și altele, pe lângă cartofi. Dar uite ce zic eu, cartofii sunt puși în pământ și-om vedea ce se mai întâmplă.

Jack a încuviințat din cap. Poate că le va fi de-ajuns ca să se descurce.

— N-am mai fi aici, dacă n-ați fi fost voi doi.

Vorbea serios și din inimă, dar în privirea lui era ceva neclar, care îi amintea lui Mabel de rușine.

— Nu știi cum ne vom răscumpăra vreodată.

Esther l-a oprit, dând nerăbdătoare din mână, și a zis că plănuia să plece acasă în seara aceea.

— A fost o distracție pe cinste, dar sunt gata să mă duc să dorm în patul meu, cu soțul meu care sforăie și toate cele. Ești tot mai în formă, Jack, și cred că Garrett se poate descurca cu pământurile. Nu – fără dacă și cu parcă. Am vorbit deja cu George. Garrett muncește aici mult mai bine decât a făcut-o vreodată acasă, iar la noi s-a terminat însămânțatul. Poți să-i aranjezi un loc al lui în hambar, să nu-ți mai stea-n coaste. Și-atunci puteți și voi să rămâneți cu-ale voastre.

Sosise clipa, și totuși lui Mabel îi era groază de ea. Jack era acum un om diferit, nesigur pe el. Nu putea uita cum, atunci când era mai rău, plânsese și o implorase să-l părăsească. Iar apoi, când mergea șontâc-șontâc, ea se dusesse la câmp și muncise cu o forță și-o siguranță necunoscute înainte. Odată ce Esther și Garrett aveau să plece din colibă, ea și Jack aveau să împartă din nou același pat, iar ea se întreba dacă va fi ca și cum ar dormi cu un străin. Jack o privea trist, de parcă i-ar fi putut ghici gândurile.

După cină, Esther a plecat, iar Mabel l-a condus pe Garrett în podul hambarului. El și-a adus sacul de dormit și ea a întors cu fundul în sus o cutie de lemn, ca să o poată folosi pe post de noptieră. Pe aceasta i-a pus o lampă, precum și un ceas deșteptător și o carte.

— *Colț Alb*, de Jack London. Ai citit-o cumva ?

— Nu, doamnă.

— Te rog, spune-mi Mabel. Cred că o să-ți placă, dar dacă nu, mai am multe alte cărți dintre care să alegi.

Era pe cale să-l prevină să aibă grijă cu lampa, dar apoi s-a răzgândit. El o tratase ca pe egala lui, așa că avea și ea să încerce să se poarte la fel.

— Să vii în casă dacă ai nevoie de ceva, de orice, chiar și numai de companie.

— Da, doamnă... Adică, Mabel.

— Garrett, mai voiam să te întreb ceva.

— Da ?

— Când mergeai la vânătoare iarna trecută, ai văzut vreodată ceva neobișnuit ? Urme pe zăpadă ?

Ceva ce nu-ți puteai explica ?

— Te referi la fetiță, nu ? Am auzit de ea.

— Și ? Ai văzut vreodată vreo urmă de-a ei ?

Băiatul a dat din cap încet și dezamăgit.

— Absolut nimic ? Niciodată ?

— Îmi pare rău, a zis el.

Era o seară rece, iar Jack făcuse focul. Vasele murdare rămăseseră stivuite în bucătărie, iar Mabel stătea într-un scaun în fața sobei, cu picioarele întinse ca să se încălzească. Era mai obosită decât își amintea să fi fost vreodată. O dureau mușchii de-i zbârnâiau. Când închidea ochii, vedea brazde cât cuprindea cu privirea. Plutea pe deasupra pământului.

— Mabel. Adormi. Hai la culcare.

Jack i-a masat umerii.

— A fost prea greu pentru tine.

— Nu, nu.

S-a uitat în sus, la el.

— E minunat. Să iau parte la muncă, să simt că fac și eu ceva. Se prea poate ca ziua de azi să fi fost una dintre cele mai bune din viața mea.

Vocea i s-a stins pe măsură ce înțelegea ce spune. Jack a încuviințat fără să zică nimic.

Mabel și-a pus cămașa de noapte și s-a băgat în pat. Jack, numai în izmene, stătea pe margine.

— Jack ?

— Ce-i ?

— O să fie în regulă, nu-i așa ? Adică, cu noi doi ?

El a gemut în timp ce-și ridica picioarele pe pat. S-a răsucit cu fața spre Mabel, s-a întins către ea și i-a trecut mâna prin părul despletit, iar și iar, fără să vorbească. Mabel a văzut că avea lacrimi în colțul ochilor și s-a ridicat într-un cot. S-a aplecat spre el și l-a sărutat pe pleoapele închise și umede.

— O să fie. O să fie bine, a zis și i-a cuibărit capul în îndoitura brațului ei, lăsându-l să plângă.

Vara aceea a fost mană cerească pentru agricultură. Până și Jack își dădea seama. Ploile și soarele alternau regulat. De capul lui, Garrett a plantat câteva straturi de legume pentru aprovizionarea celor de la calea ferată, iar plantele înfloriseră în câmp.

Pe Jack încă îl mai supăra spatele și în unele dimineți trebuia să dea jos din pat alunecând pe podea și târându-se până la birou, iar acolo trăgându-se în sus până se ridica. Mâinile și picioarele îi amorțeau uneori, iar în alte zile încheieturile i se umflau și îl dureau. Bănuia că va veni o dimineață în care nu va mai fi în stare nici măcar să se dea jos din pat.

Însă pe înserat, când munții acoperiți de nea deveneau liliachii în crepusculul soarelui nocturn, mergea singur pe câmpuri și pasul îi era mai ușor. Mergea de-a lungul straturilor perfecte de salată și varză, cu imensele lor frunze verzi și bogate. Pământul se simțea moale sub ghete și mirosea a humus. Adesea își umplea căușul palmei de pământ și își trecea degetul mare peste acesta, minunându-se de bogăția sa, iar uneori trăgea câte o ridiche afară, o curăța frecând-o de pantaloni și mușca din ea cu un crăntănit satisfăcut, apoi arunca frunzele printre copaci. De acolo, mergea la terenul nou, unde plantele de cartof crescuseră până la genunchi și tocmai începuseră să înflorească. Pământul nu mai părea acea întindere lipsită de viață și aspră de să-ți rupi oasele pe care îl târâse calul iarna trecută.

Toate astea i le datora lui Esther, știa, și băiatului. Garrett se ocupa de recoltele de salată și ridichi, așa încât să fie gata atunci când era nevoie de ele, săptămânal, la calea ferată. El plivea și prășea cartofii. El știa care îngrășământ mergea și care nu, așa încât Jack nu trebuia să aibă încredere în vânzătorul din Anchorage, ci putea să se bazeze pe experiența adevărată.

Chiar și la numai paisprezece ani, băiatul era un agricultor de nădejde, dar nu asta era pasiunea lui. Cerând voie, Garrett pleca uneori cu zilele, luându-și doar calul, o pușcă și un rucsac. Uneori se întorcea cu tolba plină de păstrăv-curcubeu sau cu un cocoș-de-munte la cină. Odată i-a adus lui Mabel o gentuță din piele de elan cu mărgele, cusută de o athabaskană din susul râului. Alteori venea cu povești despre vreo cascadă pe care o descoperise în munți sau despre vreun urs grizzly pe care îl văzuse jucându-se pe un petic de nea.

— Ursul ăla era exact ca un copilaș, cățărându-se în vârf și alunecând la vale, apoi cățărându-se iar în vârf.

Într-o seară, când soarele de vară cobora aurind valea, Garrett i-a cerut lui Jack să-l însoțească în plimbarea lui pe câmpuri.

— Iau și-o pușcă. Poate dăm peste vreun cocoș-de-munte.

Jack era conștient de mersul său încet și nu prea era dornic să renunțe la singurătate. În plus, nu prea

se omora după jocul de-a vânătoarea al băiatului pe la fermă. Jack zărise vreo câțiva cocoși în plimbările lui și-i plăcuse străfulgerarea de entuziasm pe care i-o stârnise fâlfâitul greoi al păsării ce se ridicase de la picioarele lui și apoi se așezase, dolofană și înfoiată, pe vreo creangă de molid. N-a spus nimic, sperând că băiatul va pricepe aluzia, însă Garrett a dat fuga în hambar ca să-și ia pușca.

— Ne întoarcem repede, a zis Jack peste umăr când ieșea pe ușă, dar se îndoia că Mabel auzise.

Stătea aplecată asupra mesei, lucrând la ceva ce tot cosea seară de seară, iar el a simțit un val de afecțiune pentru ea.

La început i se păruse umilitor că ea lucra terenul în locul lui. Dar acum, mare parte din vară fiind dusă, înțelegea că pasul îi era mai ușor și datorită ei. Iar ea nu mai era un suflet rătăcit – era acolo, chiar alături de el, cu aceeași țărână pe mâini, cu aceleași gânduri în minte. Câte rânduri de cartofi roșii să punem la anul ? Trebuie să tratăm cu var terenul din nord ? Când începe să se ouă găina cea nouă, o lăsăm să clocească vreo duzină ? Soarta tuturor lucrurilor, a fermei, a fericirii lor, nu mai era doar în seama lui. Iată ce am făcut împreună, i-a spus ea într-o dimineață, arătându-i straturile de ridichi, varză, broccoli și salată.

Cu pușca la subsuoară, Garrett a alergat pe drumul de pământ și l-a ajuns din urmă pe Jack.

— Cred că n-o să mai vedem noi an ca ăsta, a zis băiatul.

Apoi a clătinat din cap a neîncredere și a privit peste câmpuri.

— Îți dai seama ? Vrei ploaie, plouă. Vrei soare, iese soarele.

— A fost bine.

Jack s-a aplecat și a smuls două plante. I-a dat o ridiche lui Garrett. Amândoi le-au șters pe pantaloni și le-au mâncat în tăcere.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru tot ce-ai făcut aici.

Jack a aruncat frunzele printre copaci.

— N-ai pentru ce.

— Ba chiar am.

Au urmat cărarea care ducea la terenul nou. Garrett deschidea calea, cărând pușca și dând câte-un șut bulgărilor de pământ de pe drum. Ce-i dai să mănânce lui fiu-meu ? întrebuse Esther în glumă, iar Jack observase și el că Garrett se înălțase cu câțiva centimetri peste vară. Fața lui își mai pierduse ceva din dulceața copilăriei, iar bărbia și pomeții îi erau mai proeminente. Și purtările i se schimbaseră. Îl privea pe Jack în ochi, își spunea părerile răspicat și limpede și rareori trebuia să fie rugat să facă ceva. George se îndoia, zicea că îl laudau ei pe mezin din amabilitate, dar venind în vizită a observat și el schimbarea până la urmă. Poate că ar fi trebuit să vi-i trimitem și pe ceilalți, a zis George râzând. Însă Jack bănuia că băiatul se putuse dezvolta și fiindcă frații săi nu fuseseră prin preajmă. Garrett chiar părea că se

mândrește cu munca pe care o făcuse aici, în gospodăria lor.

Cărarea mergea pe la marginea terenului și pe lângă un șir de molizi negri. Lumina slabă a zilei nu pătrundea mult printre copacii înalți și deși, iar aerul era considerabil mai răcoros aici, la umbra lor. O linie extrem de subțire, cât urmele lăsate de căruță, despărțea pădurea de verdele îngrijit al câmpului, iar Jack se gândea la munca depusă pe acest pământ când Garrett s-a oprit în mijlocul drumului și a coborât pușca, de parcă ar fi urmat să o încarce. Jack a privit dincolo de el. Ochiul lui au avut nevoie de o clipă ca să se poată concentra, iar tocmai când au reușit, Garrett a scos un cartuș din buzunar și l-a vârat pe țevă.

— Nu ! Stai.

Jack și-a pus palma pe spatele băiatului.

— Nu.

Garrett s-a uitat la el cu coada ochiului și a țintit.

— Am zis să n-o împuști.

— Vulpea aia ? De ce nu ?

Garrett a mijit ochii neîncrezător, apoi și-a întors privirea la țeava puștii, de parcă n-ar fi auzit bine. Vulpea a fugit din pădurea de molizi și s-a ghemuit pe cărare. Jack nu putea fi sigur – cum să deosebești o vulpe roșcată de alta ? Dar petele păreau la fel, urechile negre, blana stacojie-portocalie, picioarele negre jos. Animalul ăsta era tot ce-i rămăsese de la ea.

— Las-o-n pace.

— Pe vulpe ?

— Da, ce Dumnezeu. Pe vulpe. Las-o-n pace.

Jack a împins în jos țeava puștii.

Animalul a profitat de ocazie și a țâșnit în câmpul cu cartofi. Jack a mai zărit o dată coada roșie și stufoasă printre plante și-apoi dusă a fost.

— Ai înnebunit ? Puteam s-o prindem.

Garrett a îndoit pușca, a scos cartușul și l-a vârat în buzunar. Ochiul li s-au întâlnit, iar Jack a văzut o scânteie de enervare, poate chiar de dispreț.

— Uite, nu m-ar fi deranjat, dar...

— O să se întoarcă, știi doar.

Tonul aspru și lipsit de respect al lui Garrett l-a surprins pe Jack.

— Om vedea.

— Așa fac mereu. Data viitoare o să-ți cotrobăie prin gunoi sau o să adulmece pe la hambar.

Garrett a luat-o înainte și, în timp ce dădeau roată terenului, se uita pe unde fugise vulpea, dar nu zicea nimic. Abia când se apropiau de casă a vorbit din nou.

— Nu prea a avut nici o noimă s-o lăsăm să ne scape așa.

— Hai să zicem că o cunosc pe vulpea aia. A fost a cuiva, a zis Jack găsimdu-și cu greutate cuvintele.

— A cuiva ? O vulpe ?

S-au apropiat de hambar, iar Jack ar fi vrut să încheie discuția și Garrett să se ducă la culcare. Însă băiatul s-a oprit în fața ușii hambarului.

— A cui a fost ?

— A unei cunoștințe.

— Dar nu mai e nimeni aici pe-o rază de câțiva kilometri...

Vocea i s-a stins, iar el s-a îndreptat spre hambar, însă apoi s-a întors iarăși.

— Ia stai. Nu fetița aia, nu ? Cea despre care i-am auzit vorbind pe mama și pe tata. Cea despre care zicea Mabel că venea pe-aici iarna trecută.

— Ba da. Era vulpea ei și nu vreau s-o împuște nimeni.

Garrett a scuturat din cap și a pufnit zgomotos pe nas.

— Ai o problemă cu asta ?

— Nu. Nu, domnule.

De mult nu i se mai adresase lui Jack cu „domnule“.

Jack a pornit către casă.

— Dar... n-a fost cu adevărat o fetiță pe-aici, nu-i așa ?

Jack a continuat să meargă. Nu era o discuție pe care să și-o dorească. Era obosit. Seara îi fusese tulburată și și-ar fi dorit să stea liniștit acasă, în fața sobei. Dar l-a înfruntat pe Garrett.

— Ba da. A fost o fetiță. Ea a crescut vulpea aia de când era pui. Și vulpea încă vine pe-aici uneori, dar niciodată n-a făcut nici un rău, a luat mereu numai ce i-am oferit noi.

Din nou un clătinat din cap și un pufnet ușor.

— Nu se poate.

— Ce ? Să crești o vulpe de pui ?

— Nu. Fetița. Să trăiască de una singură, în pădure. În toiul iernii ? N-ar avea nici o șansă.

— Crezi că nimeni n-ar putea să supraviețuiască aici ? Să trăiască în pădure ?

— A, ba da. Un bărbat. Cineva care chiar are habar care-i treaba. Nu-s mulți așa, iar Garrett a zis-o de parcă el ar fi fost unul dintre acei puțini. Cu siguranță nu o fetiță, a adăugat.

Probabil că Garrett a văzut o anumită expresie pe figura lui Jack, fiindcă deodată a ezitat.

— Adică, nu pun la îndoială ce crezi că ai văzut. Poate că e doar un fel de-a interpreta lucrurile.

— Poate.

Jack a pornit încet înspre casă. N-a așteptat ca Garrett să mai zică ceva, dar când s-a apropiat de ușă l-a auzit strigând :

— Noapte bună. Și spune-i și lui Mabel noapte bună din partea mea.

Fără să se întoarcă, Jack a ridicat o mână și a fluturat-o un pic.

— A fost plăcută plimbarea ?

Ochii lui Mabel erau ațintiți asupra lucrului de mână. Aprinsese o lampă și era aplecată foarte aproape de material, în lumina slabă. Jack și-a dat jos ghetele și s-a dus la lighean, ca să se spele pe mâini. Și-a aruncat niște apă rece și pe față, iar apoi și-a șters fața și ceafa cu un prosop.

— Cum merge cusutul ?

— Încet, dar sigur. A trebuit să desfac o parte din tiv, așa că acum îmi cam ies ochii.

A pus lucrul deoparte, s-a lăsat pe spate în scaun și și-a întins gâtul.

— Deci, a fost plăcută plimbarea ?

— Da, în regulă. Când sunt singur e mai liniște.

— Da. A devenit mare vorbăreț, nu-i așa ? Dar mie-mi place. Și e tare muncitor.

— Da. Este.

Jack a întesit focul și a mai adăugat un buștean. Noptile erau tot mai răcoroase pe măsură ce se apropia toamna.

— Și ce coși tu acolo ?

— Ah, așa, ceva mic.

— E secret ? Vreun cadou de Crăciun, nu ?

— Nu pentru tine. Nu ăsta, a zâmbit Mabel.

— Și-atunci ?

— Ah, nimic, zău..., a zis ea, iar el a înțeles că de fapt își dorea să-i spună.

— Haide. Spune. Parcă ești o pisică prinsă cu peștișorul de aur în bot.

— Bine, atunci. E pentru Faina. O haină nouă de iarnă. Cred că mi-am dat seama cum să o împodobesc.

Mabel s-a ridicat și și-a ținut părțile hăinuței în față, întinzând bucățile de păslă albastră pe piept și de-a lungul brațelor, de parcă ar fi fost cusute laolaltă. Apoi a luat câteva fâșii de blană albă.

— Pentru Faina ?

— Da. Nu-i frumoasă ? E blană de iepure. De iepure de zăpadă, de fapt. I-am cerut-o lui Garrett. I-am zis că lucrez ceva de mână. A zis el că asta-i cea mai fină, și chiar e. Pune mâna.

Deci cu asta își pierduse vremea în ultimele câteva zile. Asta o ținea trează noaptea până târziu, tot făcând schițe în carnetelul ei și zâbind binedispusă. Îi venea să-i smulgă lucrul acela din mâini și să-l azvârle pe podea. I se făcea rău, mai că-l lua cu amețală.

— Nu-ți place ? Știi, ultima oară când am văzut-o noi, am observat că haina îi era uzată, ponosită. Și aproape că-i rămăsese mică iarna trecută. Îi ieșeau încheieturile din mâneci. Nu sunt sigură de măsură, dar am încercat să-mi amintesc cât de înaltă era atunci când stătea aici pe scaun și cât de înguști îi erau umerii.

Mabel a întins haina pe masă și a ridicat niște papiote de ață. Chipul îi radia.

— O să fie minunată. Știu că o să fie. Sper numai s-o termin la timp.

— La timp pentru ce ?

— Pentru când o să se întoarcă, i-a răspuns Mabel, cu o seninătate de parcă era simplu ca bună ziua.

— De unde știi ?

— Ce să știi ?

— Doamne, Mabel, dar nu se mai întoarce. Tu nu-ți dai seama ?

Ea s-a tras înapoi, cu palmele lipite de obraji. O speriase, dar apoi ochii i-au scânteiat deodată.

— Ba se întoarce.

A împăturit haina și-a început să înfigă boldurile în pernuța de ace, cu mișcări iuți și furioase. Jack stătea în scaunul de lângă sobă. Și-a proptit coatele de genunchi și și-a prins capul între palme, cu degetele cufundate în păr. Nu se putea uita la Mabel. O auzea în bucătărie, zăngănind vase și trântind căni, iar apoi îndreptându-se spre ușa dormitorului. Acolo s-a oprit. El n-a ridicat capul. Cu răsuflarea tăiată, cu glasul stins, dar aspru, Mabel i-a zis :

— Ba se întoarce. Și, la naiba, Jack, n-o să las pe nimeni să-mi spună altceva.

Apoi a intrat cu ultima lampă aprinsă în dormitor, lăsându-l pe Jack singur în întuneric.

26

Copila de zăpadă i s-a arătat în vis lui Mabel, dându-i speranță. Cu haina ei albastră aidoma ochilor, cu părul ei alb strălucind în timp ce sărea și alerga prin văile munților. În vis, Faina râdea și râsul ei răsuna ca un clinchet de clopoței în aerul rece, țopăia printre pietroaie și, acolo unde picioarele ei atingeau piatra, apărea gheață. Cânta și făcea piruete prin tundra alpină, cu brațele întinse spre cer, iar dincolo de ea ninge și era de parcă, atunci când alerga, trăgea după ea o mantie albă.

Când Mabel s-a trezit în dimineața următoare și s-a uitat pe fereastra dormitorului, a văzut zăpadă. Era doar o pulbere pe vârfulurile îndepărtate, dar ea și-a dat seama că fusese mai mult decât un vis.

Copila nu murise. Poate că nu plecase de lângă ei pentru totdeauna. Ar fi putut să se ducă în nord, în munți, unde zăpada nu se topește niciodată, și ar putea să se întoarcă odată cu iarna la bărbatul și femeia în vârstă, în căsuța lor de lângă sat.

Mabel nu trebuia decât să-și dorească și să creadă. Iubirea ei avea să fie un far călăuzitor pentru copilă. Te rog, copilă. Te rog, copilă. Te rog, întoarce-te la noi.

Cum ar fi sucit povestea în minte, Mabel ajungea mereu, pe urmele copilei, înapoi la seara în care ea și Jack o modelaseră din zăpadă. Jack îi sculptase buzele și ochii. Mabel îi pusese mânușile și îi înroșise

buzele. În noaptea aceea, copila se născuse pentru ei din gheață și nea și dor.

Ce se întâmplase în bezna aceea rece, când gerul a format un halou în părul de paie al fetiței, iar fulgii de nea s-au transformat în carne și oase ? Se întâmplase oare la fel ca în cartea pentru copii, oare căldura se răspândise, cuprinzându-i fruntea rece și apoi obrazii, gâtul și apoi plămâni, carnea caldă separându-se de stratul de nea și de pământul înghețat ? Fenomenul exact al transformării unei molecule în alta – pe acesta Mabel nu-l putea explica, dar la fel nu putea explica nici cum se formează un făt în pântec, cum devin celulele o inimă palpitândă și un suflet fremătând de speranță. Nu putea pătrunde miracolul hexagonal al fulgilor de zăpadă născuți din nori, ferigi și pene cristalizate ce cad pentru a împodobi mâneca unei haine, stele albe topindu-se chiar când se așază. Cum putea exista atâta forță și atâta frumusețe în ceva atât de mic și efemer și imposibil de înțeles ?

Nu trebuie să înțelegi miracolele ca să crezi în ele, iar Mabel ajunsese de fapt să simtă chiar contrariul. Ca să crezi, probabil că trebuie să încetezi să mai cauți explicații și, mai degrabă, să ții lucrul acela mic în mâinile tale atâta vreme cât îți stă în puteri, înainte să ți se scurgă precum apa printre degete.

Așa se face că, pe când toamna întărea pământul și iarna cobora furișându-se în josul munților, ea cosea o haină pentru o copilă despre care era sigură că se va întoarce.

Mabel comandase câțiva metri de pâslă, iar apoi, într-o oală uriașă, o vopsise într-un albastru intens, care-i amintea de valea râului în timpul iernii. Căptușeala avea să fie de mătase matlasată, iar garnitura din blană albă. Avea să fie rezistentă și practică, însă potrivită pentru o fată a zăpezii. Nasturii – dintr-un argint de cea mai bună calitate, în filigran. Îi avea de la un magazin din Boston și îi păstrase cu anii în borcanul ei cu nasturi, neputând niciodată să le găsească o întrebuințare până acum. Garnitura de blană albă avea să o coasă în jurul glugii și de-a lungul hainei în partea din față, pe tiv și în jurul fiecărei mâneci. Fulgii de zăpadă, brodați cu fir de mătase albă, aveau să curgă în cascadă pe fața și spatele hainei.

Și-a luat blocul de desen și un exemplar din cartea lui Robert Hooke : *Micrografia : Sau câteva descrieri fiziologice ale corpurilor minuscule făcute prin lupă*. Era una dintre puținele cărți de istorie naturală ale tatălui ei pe care le adusese cu ea și la care se gândise într-o seară, când lucra la haina Fainei. Cartea aceea veche cuprindea ilustrații cu imagini mărite, iar când era mică, Mabel fusese îndrăgostită în mod special de gravura în cupru, de pe o pagină pliată, a unui păduche, cu toate picioarele sale fusiforme. Dar își amintea că acolo erau și desene cu fulgi de zăpadă.

„Expunând o bucată de stofă neagră sau o pălărie neagră sub ninsoare, adesea am observat, cu nețârmurită plăcere, o asemenea varietate nesfârșită de forme ciudate pe care le ia neaua, încât ar fi absolut imposibil de desenat fiecare model și formă...” Iar alături de aceste cuvinte, Hooke inclusese schițele lui după o duzină de fulgi de nea – rotunzi și franjurați, steluțe și hexagoane.

Mabel a copiat câteva dintre modele. Apoi, din amintire, a încercat să-l recreeze pe cel pe care-l văzuse pe mâneca ei în seara în care ea și Jack au făcut copila de zăpadă.

Folosea un tipar simplu de haină, pe care îl comandase dintr-un catalog. Seara, chiar și atunci când

afară era încă lumină, copacii și streașina împiedicau lumina să pătrundă pe ferestrele mici ale colibei, așa că aprindea o lampă și desfășura materialul pe masă. Folosirea tiparului îi oferea un fel de liniște, un echilibru tainic după munca la câmp din timpul zilei. Agricultură era o treabă dură, istovitoare și, în mare, o chestie de noroc – fermierul pune tot ce are în pământ, dar în cele din urmă nu de el depinde dacă plouă sau nu. Cusutul era diferit. Mabel știa că, dacă era răbdătoare și meticuloasă, dacă urma atentă liniile, dacă înainta pas cu pas și se supunea regulilor, atunci la sfârșit totul avea să iasă bine, exact așa cum trebuia. Un mic miracol în sine, și unul pe care viața îl oferă atât de rar.

Dar oricât de mult i-ar fi făcut plăcere să coasă, broderia era cea care avea să-i exprime speranța, fiecare împunsătură de ac fiind o dovadă de devotament, fiecare fulg de nea – o celebrare a miracolelor.

Primul pe care a ales să-l brodeze a fost al Fainei, acela pe care copila îl ținuse direct în palmă – o stea cu șase vârfuri perfecte, toate cu același model ca de ferigă. Între ferigi, vârfurile unor steluțe mai mici se intersectau în centru, iar în mijloc era o inimă hexagonală.

Mabel era aplecată asupra gherghefului rotund pe care-l ținea în mâini, cu nasul la câțiva centimetri de pânză, când Jack s-a întors de afară. Fusese să hrănească și să adape calul. N-o deranja că stătea afară tot mai târziu în fiecare seară, deși se întreba de ce o evită. Mai degrabă o intriga iritabilitatea lui.

— E totul în regulă ? l-a întrebat ridicând privirea de la ac și ață.

El a dat din cap spre ea.

— Am văzut c-a înghețat astă-noapte, a zis ea. O să scoatem toți cartofii la timp ?

Altă încuviințare grăbită.

— Garrett s-a dus la culcare ? Voiam să-i mai dau o carte de citit. Mă gândeam la alta de Jack London sau poate *Comoara din insulă*. Dacă n-o termină la timp, poate s-o ia cu el.

Mabel a rupt ața cu dinții și a depărtat fulgul de nea la distanță de un braț ca să-l cerceteze. I-l putea arăta lui Jack, dar n-ar fi făcut decât să-l enerveze. Haina, schițele după fulgi de zăpadă, orice discuție despre Faina îl făceau să se închidă în el și să nu mai vorbească. L-ar fi putut întreba de ce, dar se temea de răspuns. Las-o baltă, îi plăcea lui să zică, și-atunci exact asta și făcea.

O săptămână mai târziu, ultimii cartofi erau puși în saci și s-au pomenit în zori cu o primă ninsoare fină așternută peste tot, dar era una timpurie și firavă. Până la amiază avea să se topească, iar Mabel era convinsă că mai erau câteva săptămâni înainte ca iarna să se instaleze de-a binelea. Și totuși, priveliștea o încânta. A pregătit iute micul dejun pentru Jack și Garrett și apoi și-a pus haina și ghetetele.

— Încotro ? a întrebat-o Jack în timp ce lua ultima furculiță de ou și cartof din farfurie.

— Mă gândeam să mă duc la plimbare, ca să văd zăpada.

Jack a încuviințat, însă i-a citit presimțirile rele în ridurile ostenite din jurul ochilor. Că va fi dezamăgită în curând. Că Faina nu se va întoarce. Că fetița nu era miracolul pe care și-l dorea.

Mabel și-a încheiat haina până sus la gât și și-a pus o căciulă și mănușile de lucru înainte să iasă. Era mai cald decât se aștepta. Norii se risipiseră deja și soarele se ivea dintre copaci. Plopii și mestecenii se scuturaseră și noua zăpadă se așternuse pe ramurile lor, în linii albe subțiri. Ghetele lăsau urme pe zăpadă în timp ce mergea, scoțând la iveală pământul, iarba maronie și frunzele galbene. Dincolo de hambar și de plopi, câmpurile erau de-un alb imaculat. S-a gândit că ar putea să meargă la râu sau să urmeze drumul căruței spre câmpurile îndepărtate, dar apoi și-a amintit că aceasta era ultima zi a lui Garrett. Se întorcea la familia lui pe timpul iernii și, deși cu siguranță aveau să-l vadă în lunile următoare, tot era un fel de rămas-bun. Ea voia să-l lase să-și aleagă o carte și să o ia cu el.

Când s-a întors, Garrett spăla vasele.

— Nu. Nu trebuie. Nu în ultima ta zi.

Mabel și-a atârnat haina în cuierul de lângă ușă.

— Ce-o să ne facem noi fără tine, Garrett ?

— Nu știu. Dar poate c-aș putea să rămân.

— Nu cred că mama ta ar fi de acord, a zis Jack, stivind farfuriile lângă ligheanul de spălat. E pregătită să-și primească mezinul înapoi acasă.

Garrett nu era prea sigur, dar părea să-și muște limba. Crescuse și se schimbase în aceste luni. Preluase multe dintre responsabilitățile fermei, iar seara discutau despre soiuri de cereale și tipare după care se schimba vremea, despre cărți și artă. Mabel nu se mai ținea deoparte de discuții. Era la fel de nerăbdătoare să vorbească despre soiurile de napi pe care aveau să le planteze, ca și să descrie muzeele pe care le vizitase în New York.

Cine-ar fi crezut că un adolescent ar avea ce s-o învețe pe o femeie în vârstă ? Dar Garrett era cel care o îndrumase la munca câmpului și o ajutase să se obișnuiască cu viața pe care și-o imaginase ea în Alaska. Nu putea găsi o cale prin care să-i explice lui asta. Având-o drept mamă pe Esther, cu siguranță că nu-și putea imagina o femeie făcând ceva împotriva propriei voințe, sau, și mai rău, fără să aibă o voință proprie. Era de parcă ea ar fi trăit într-o gaură, oricât de confortabilă și sigură ar fi fost aceasta, iar el nu făcuse decât să-i întindă o mână și s-o ajute să iasă afară, la soare. De acolo, era liberă să se ducă unde poftea.

— Garrett, mă gândeam că ai putea să împrumuți o carte, să o iei cu tine acasă. Doar dacă vrei, desigur.

— Aș putea ? Nu te superi ? O să am mare grijă de ea.

— Sunt sigură. De asta te și invit.

Mabel l-a condus în dormitor și a îngenuncheat pe podea ca să tragă cușorul.

— Stai că-l scot eu.

Garrett l-a tras cu ușurință de sub pat.

— Ăsta-i plin cu cărți ? Tot ?

— Ăsta, și încă alte câteva.

A râs de uimirea lui Garrett.

— Ar fi trebuit să vezi biblioteca tatălui meu. O cameră aproape la fel de mare cât toată coliba asta, plină cu rafturi peste rafturi de cărți. Dar n-am putut aduce cu mine decât câteva.

— Vă e dor ?

— De cărți ?

— Și de familie ? Și de toate celelalte ? Trebuie să fie foarte diferit de-aici.

— Ah, uneori îmi doresc să am o anumită carte sau să pot merge în vizită la un anumit prieten sau rudă, dar în general mă bucur că sunt aici.

Mabel a deschis cufărul, iar Garrett a început să scoată cărți din teancurile dinăuntru.

— Nu te grăbi. Mama ta nu se așteaptă să vii înainte de cină.

S-a ridicat în picioare și și-a scuturat fusta de praf. Era deja la ușă când l-a auzit pe Garrett zicând :

— Mulțumesc, Mabel.

S-a gândit să-și exprime propria recunoștință, să încerce să-i explice ce făcuse el pentru ea.

— Cu plăcere, Garrett.

27

Dragă Ada,

Felicitări pentru noul tău nepot. Ce binecuvântare ! Și să îi ai pe toți atât de aproape. Trebuie să fie minunat să auzi lipăitul piciorușelor tuturor copiilor pe scările vechi de lemn atunci când vin în vizită. Mi-a părut așa de rău să aud că s-a prăpădit mătușa Harriet, dar se pare că a părăsit lumea asta în cel mai bun mod posibil, în liniște și la o vârstă înaintată, respectabilă. Toate veștile tale despre familie sunt un dar neprețuit pentru mine.

Noi aici suntem bine, să știi, chiar așa este. Știu că ne-ai considerat nebuni să ne mutăm în Alaska, și pentru o vreme așa am crezut și eu. Totuși, acest ultim an a recompensat totul. Am început să ajut mai mult la munca câmpului. Imaginează-ți, eu – cea căreia i se spune mereu „timidă“ și „fragilă“ – săpând după cartofi și dând cu hârlețul. Dar e un sentiment minunat să faci o muncă pe care o simți într-adevăr ca fiind muncă. Jack a transformat această întindere sălbatică de pământ pe care o numim casă într-o fermă rodnică, iar acum simt și eu că am luat parte la asta. Avem rafturile cămării pline de gemuri de fructe de pădure și borcane cu carne de la elanul pe care l-a împușcat Jack astă-toamnă. Ah, da, uneori mi-e dor de locurile de-acasă, din „Estul Îndepărtat“, cum se zice pe-aici, și sigur că în adâncul sufletului mi-e dor să vă revăd, pe tine și pe toți ceilalți din familie, dar recent am hotărât că am venit ca să rămânem. Asta a devenit casa noastră, iar Jack și cu mine avem acum un nou stil de viață, care ni se potrivește foarte bine.

Îți trimit câteva dintre noile mele desene. Unul dintre ele este cu parcela cu căpșuni de care sunt atât de mândră și care a umplut multe plăcinte astă-vară. Celălalt este cu pufulița în floare pe valea râului. În fundal poți vedea munții care mărginesc această vale. Ultimul este cu un fulg de nea pe care am avut plăcerea să-l cercetez iarna trecută. Am desenat iar și iar, de câteva ori, acest singur fulg de nea, nu mă mai săturam de eleganța sa infinitezimală.

Strecurat printre aceste pagini mai este și un buchețel de afine presat. Floricelele albe sunt cam trecute acum, că sunt uscate, dar sunt așa de drăguțe când umplu pădurile, primăvara. Și îți mai trimit și o pereche de ghetuțe pentru noua fetiță a lui Sophie. Blana de la garnitură este de iepure de zăpadă, am primit-o de la un băiat din vecini. Sper să ajungă la tine înainte să îi rămână prea mici.

Ne așteptăm la zăpadă în curând. Munții sunt albi, iar diminețile s-au răcit, abia aștept să ningă.

Cu drag, sora ta iubitoare,

Mabel

28

Iarna a venit brusc și în forță, chiar în ultimele zile de octombrie. N-a fost ninsoarea aceea lentă și umedă care pune blând capăt toamnei, ci o furtună de zăpadă cu boabe înghețate, ivită din senin, adusă de vântul rece dinspre râu. Imediat după cină s-a întunecat ca în toiul nopții, iar Jack și Mabel au auzit deodată cum furtuna se izbește în ușa colibei. Jack și-a înălțat privirea dinspre ghetele pe care și le dădea cu cremă lângă sobă, iar Mabel s-a oprit din cusut la masa din bucătărie. Bătaia s-a auzit iar și iar, tot mai tare. În cele din urmă, Jack s-a dus la ușă și a deschis-o.

A avut senzația, o fracțiune de secundă, că ceea ce se afla în fața lui era o fantomă a munților, o apariție înzăpezită și însângerată. Faina era mai înaltă și, dacă era posibil așa ceva, mai subțire decât și-o amintea. Căciula de blană și haina de lână îi erau acoperite de nea, iar părul lung îi atârna precum sfoara udă și roasă. Dâre de sânge uscat îi brăzdau fruntea. Jack a rămas mut, înlemnit.

Fata și-a scos căciula, a scuturat zăpada de pe ea și a ridicat privirea.

Sunt eu. Faina.

Răsuflarea îi era puțin întretăiată, dar vocea ei, egală și veselă, a rupt vraja. Jack a luat copila în brațe și-a strâns-o, legănându-se de pe un picior pe altul.

Faina ? Faina. Doamne, Dumnezeule. Ai venit. Ia uite, chiar ai venit.

Nu era sigur dacă rostea într-adevăr cuvintele acestea sau doar le auzea în mintea lui. Apoi și-a lipit barba de părul ei și a simțit mirosul vântului glaciari ce sufla peste vârfurile molizilor și al sângelui ce curgea prin vene sălbatice și aproape că i s-au tăiat picioarele. Cu un braț încă ținând-o pe după umeri, a

adus fetița în colibă și a închis ușa.

Doamne, Mabel, a zis el dându-și seama că i se citește în glas tulburarea. E Faina. E aici. La ușa noastră.

Ah, copilă. Mă întrebam când vei veni.

Mabel era calmă și zâmbitoare. Cum de putea să rămână atât de stăpână pe ea, când el, om în toată firea, abia se mai putea ține pe picioare la vederea fetei ? De ce nu plângea, de ce nu fugea înspre copilă, de ce nu îi cădea la picioare ? Mabel însă se dusesse în spatele ei și îi dădea deoparte zăpada de pe umeri.

Uită-te la tine. Ia uită-te la tine.

Ochii lui Mabel scânteiau și obrajii îi erau luminoși, dar nu țipa, nu plângea. Faina a început să-și descheie haina, iar Mabel a ajutat-o să și-o scoată, a scuturat-o de zăpadă.

Așa. Ia să văd.

A ținut fetița la depărtare de-un braț.

Știam eu c-ai crescut.

Crescut ? Cu siguranță, Mabel își pierduse mințile. Nimic despre sânge, despre înfățișarea jalnică a copilei, despre dispariția ei vreme de luni în șir.

Jack a atins bărbia copilei și i-a întors fața spre el.

Ce ți s-a întâmplat, Faina ? Ești bine ?

A, asta ?

Fata și-a privit mâinile.

Am jupuit iepuri, a zis.

Ochii ei erau largi, întrebători.

Sunt aici, a zis. M-am întors.

Dar bineînțeles că te-ai întors. Dar bineînțeles, a zis Mabel atât de firesc, de parcă niciodată n-ar fi existat vreo îndoială.

Cum..., dar cuvintele lui Jack s-au stins când Mabel a așezat fata la masă.

Știam că o să se întâmple curând, a zis ea. De asta m-am și grăbit așa. Tocmai am terminat-o aseară. Dar stai. Mă ia gura pe dinainte. Vrei să te speli și să te aranjezi, nu ?

Faina a zâmbit și și-a arătat mâinile. Erau crăpate de frig și pătate, fiecare unghie fiind tivită cu sânge, dar Mabel abia de-a cloncănit ca o cloșcă, de parcă n-ar fi fost decât un pic de murdărie pe-un băiețel care se jucase-n noroi. Și-a îndesat lucrul de mână într-un scaun.

Ei, ia să vedem, a zis. Aveam deja apă pe sobă, pentru ceai. Ar trebui să ajungă cât să te speli.

Faina a zâmbit sfioasă. Nu peste mult timp, Mabel stătea cu ea, spălându-i mâinile în apă caldă cu săpun, ștergându-i fața cu o cârpă de baie. Jack a rămas lângă sobă, uluit atât de calmul nevestei, cât și de înfățișarea copilei. Când Mabel a plecat ca să aducă ceva din dormitor, Jack s-a apropiat iute de Faina și a îngenuncheat lângă scaunul ei, luptându-se cu nevoia de-a o îmbrățișa iarăși.

A arătat spre apa însângerată din lighean și a vorbit mai sever decât avusese de gând.

Ce-i cu toate astea ? Unde ai fost ? Ce ți s-a întâmplat ?

Jack, nu o mai bate la cap, a zis Mabel din spatele lui. E obosită frântă. Las-o să se odihnească.

Faina a început să vorbească, dar Mabel i-a făcut semn cu blândețe să tacă și a ridicat o oglindă în fața ei, ca să se vadă.

Acum totul e în regulă. Ești aici, bine mersi. Și arăți minunat.

Era adevărat. Copila era vie și sănătoasă, aici, în coliba lor. Garrett se îndoie că așa ceva ar fi posibil, iar Jack s-a simțit deodată mândru de ea. Supraviețuise, în ciuda tuturor.

Cum ți se pare ? l-a întrebat Mabel pe Jack, întorcând-o pe Faina cu fața la el.

Copila și-a întins brațele și a privit în jos, la haina cea nouă. Jack nu mai văzuse vreodată ceva asemănător. Era albastrul răcoros al unui cer de iarnă, cu nasturi de argint ce sclipeau ca gheața și garnitură de blană albă la glugă, la manșete și de-a lungul tivului. Dar splendoarea hainei era dată de fulgii de nea. Diferitele mărimi și modele le confereau mișcare, astfel că păreau să se rotească pe lâna albastră. Frumusețea stranie a hainei i se potrivea copilei.

Drăguț, a zis, nevoit să-și înăbușe emoțiile la vederea fetei în haina cu fulgi de nea, întoarsă în sfârșit acasă.

Dar ție ? a întrebat el. Ție îți place haina asta nouă ?

Copila nu a răspuns și a părut că se încruntă.

Faina ? Ah, scumpa mea, nu-i nimic, a zis Mabel. Dacă nu-ți place, nu-i nimic. E doar o haină.

Fata a scuturat din cap : Nu, nu.

Serios. Nu-i nimic. Dacă-i prea strâmtă, pot să fac alta. Dacă-i prea mare, o putem păstra pentru la anul. Nu te agita.

Tu ai făcut asta ? a șoptit Faina. Tu ai făcut asta pentru mine ?

Păi, da. Dar nu-i decât niște material cu câteva cusături.

Fetița și-a trecut palmele peste partea din față, peste fulgii care cădeau unul câte unul.

Îți place ?

Drept răspuns, fata a sărit în brațele lui Mabel și s-a întors într-o parte, ca să-și cuibărească obrazul pe umărul ei, iar în zâmbetul copilei Jack a văzut o nemaipomenită tandrețe.

Îmi place mai mult decât orice, a șoptit ea din brațele lui Mabel.

Ah, mă faci nespus de fericită, a zis Mabel ridicându-se, luând mâinile copilei într-ale sale și privind-o din cap până-n picioare.

E bună ca mărime, nu ?

Fetița a dat din cap, apoi a aruncat o privire spre locul unde atârna haina cea veche.

Știi ce mă gândeam, Faina ? Poate c-aș putea să iau haina ta cea veche și să ți-o transform într-o pătură. Astfel, ai putea s-o ai în continuare. Ce zici, ți-ar plăcea ? Ar trebui să o tai în bucăți, dar apoi aș putea să le cos la loc, într-o păturică frumoasă.

Chiar ai putea ? Chiar ? Și așa avea-o în continuare ?

Ah, da. Sigur că da.

Mabel a fost distrată și vorbărețată tot timpul cât a pregătit cina, nelăsându-i pe Jack sau pe copilă să vorbească despre nimic altceva în afară de bucuria lor de-a fi împreună. Poate că asta ar fi trebuit să fie de-ajuns. Poate că ar fi trebuit să fie recunoscător, fără să ceară mai mult.

Însă când coliba s-a încins foarte tare, de la sobă și de la aburul mâncării gătite, când fata părea să se ofilească stând pe scaunul ei, abia atunci Jack a simțit valurile de sub suprafață, un soi de îndoială sau teamă în fericirea disperată a lui Mabel. Ea s-a repezit spre ușă și a adus un pumn de zăpadă. A tamponat cu el obraji și fruntea fetei.

Gata, gata. E mult prea cald aici. Gata, gata.

Jack a pus o palmă pe fruntea copilei, dar era rece la atingere.

Bănuiesc că e doar obosită, Mabel.

Însă ea a continuat cu zăpada, punându-i un pic și pe buze.

Prea cald, prea cald, a șoptit Mabel. Te rog, mai adu niște zăpadă.

Jack a deschis ușa, dar afară era o adevărată vârtoare, o furtună cu vârtejuri în toate direcțiile, adusă de vânt dinspre râu. Era o seară cumplită. Fata s-ar fi făcut learcă imediat, iar vântul i-ar fi stors și ultimul strop de căldură. N-avea să o lase să plece, nu ca să se întoarcă la bordeiul acela lipsit de viață din munți.

Rămâi aici peste noapte, a zis el când s-a întors cu un alt pumn de zăpadă.

Mabel s-a încruntat.

Da ?

Da.

El vorbea cu mult mai multă încredere decât simțea.

Fata s-a îndreptat în scaun, îngustându-și ochii albaștri și îndârjindu-se.

Ba o să plec, a zis.

Nu în seara asta, a insistat el. O să rămâi aici, cu noi.

Ah, da, neapărat, copilo. Nu auzi cum suflă vântul ? Poți dormi în hambar.

Jack s-a uitat uimit la nevasta lui. În hambar ? De ce ar sugera așa ceva ? Era ger acolo, aproape la fel de frig ca afară, dar ea stăruia.

O să-ți fie bine, a zis ea. Avem aranjat și un mic dormitor, pentru băiatul care ne-a ajutat astă-vară. E foarte comod și ferit de vânt.

Dar Faina se ridicase. L-a privit pe Jack fără să spună nimic, dar era de parcă ar fi țipat : Ai promis. Nu mă poți ține aici.

El s-a întrebat ce-ar fi putut face. Să rețină cu forța copila, să o facă să rămână împotriva voinței ei ? S-ar lupta ca un dihor prins în cușcă. Ar lovi și-ar striga, poate chiar ar mușca și ar zgâria, de asta nu se îndoia, și el însuși s-ar simți ca o fiară.

Dar nu putea nici s-o lase să se întorcă în sălbăticie de una singură, după ce venise, poticnindu-se însângerată, la ei acasă. Dacă ar fi fost rănită sau ar fi murit, când ei ar fi putut să o țină aici în siguranță, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Dar Faina își încheiase deja nasturii strălucitori de argint de la haina cea nouă.

Vă rog să nu vă supărați, a zis ea.

Dar nu auzi vântul ? a stăruit Jack.

Însă copila era la ușă. S-a așteptat ca Mabel să protesteze, chiar să implore.

Bine, a zis ea. Dacă trebuie să pleci, trebuie. Dar o să te întorci, da ? Promite-mi că te vei întoarce mereu.

Cu un aer solemn, de parcă ar fi depus un jurământ, copila a zis : Promit.

Jack s-a uitat la ea cum pleacă și totul părea un vis supărător, copila cu fruntea mânjită de sânge, cu părul blond încâlcit și cu hăinuța ei cu fulgi de zăpadă și nevasta lui acceptând calmă. A rămas o vreme la fereastră, privind în noapte. În spatele lui, Mabel se agita cu vasele și cu niște petice.

— Cum de-ai știut ? a întrebat-o.

— Hmm ?

— Cum de-ai știut că se întoarce ? Acum. Cândva.

— E prima zăpadă. Exact ca în seara aceea.

Jack a privit-o și a clătinat ușor din cap, neînțelegând.

— Nu-ți amintești ? Seara când am făcut copila de zăpadă. Cu fulgi de nea mari cât farfuriile. Aruncam cu bulgări unul în celălalt. Atunci am făcut-o. Tu i-ai cioplit chipul drăgălaș. Eu i-am pus mânușile.

— Ce tot spui, Mabel ?

Ea s-a dus la rafturi și a adus o carte foarte mare, legată în piele albastră și garnisită cu poleială argintie.

— Uite, a zis împingând cartea pe masă înspre el. Deși nu vei putea citi. E în rusă.

Jack a ridicat cartea. Era neașteptat de grea, de parcă paginile erau făcute din plumb, nu din hârtie. A frunzărit-o, sărind nerăbdător de la o ilustrație la alta.

— Ce-i asta ?

— O carte de povești.

— Asta văd și eu. Dar ce are de-a face cu...

— E despre un bărbat și o femeie în vârstă. Își doresc mai mult decât orice pe lume un copil, dar nu-l pot avea. Apoi, într-o seară de iarnă, fac o fetiță din zăpadă, iar aceasta prinde viață.

Jack a simțit cum se scufundă și stomacul i se întoarce pe dos, de parcă ar fi călcat pe un strat de

nisip mișcător nesfârșit și, oricât s-ar fi străduit, nu putea păși înapoi pe pământ solid.

— Oprește-te, i-a zis.

— Pleacă în fiecare vară și se întoarce când ninge. Nu înțelegi ? Fiindcă altfel... s-ar putea topi.

Mabel părea un pic înspăimântată de propriile vorbe, dar nu s-a bâlbâit.

— Doamne, Mabel. Ce tot spui acolo ?

Ea a deschis cartea la o ilustrație cu bărbatul și femeia în vârstă îngenuncheați lângă o fetiță frumoasă, cu picioarele și gamba prinse în zăpadă și capul împodobit cu giuvaiere de argint.

— Vezi ? a zis ea.

Vorbea ca o infirmieră aflată lângă patul de suferință, calmă și sigură pe ea.

— Vezi ?

— Nu, Mabel. Nu văd nimic.

El a închis cartea cu zgomot și s-a ridicat.

— Ți-ai pierdut mințile. Îmi spui că tu crezi că acea copilă, acea fetiță e un fel de spirit, un fel de crăiasă a zăpezii. Doamne. Doamne.

A mers apăsător până în celălalt capăt al colibeii, dornic să evadeze, însă incapabil.

Mabel a tras din nou cu grijă cartea în fața ei și și-a lăsat palmele să alunece în susul și-n josul copertei de piele. Tremura ușor.

— Știu că nu sună plauzibil, dar nu vezi ? i-a zis. Noi ne-am dorit-o, noi am făcut-o, din dragoste și speranță, iar ea a venit la noi. Este fetița noastră și, nu știu exact cum, dar e făcută din acest loc, din această zăpadă, din frigul acesta. Chiar nu poți să crezi asta ?

— Nu. Nu pot.

Îi venea să o apuce pe Mabel de umeri și să o scuture.

— De ce nu ?

— Fiindcă... fiindcă eu știu lucruri pe care tu nu le știi.

Acum părea speriată. Strângea cartea la piept, cu buzele încleștate, tremurând.

— Ce știi ?

— Doamne, Dumnezeule, Mabel, l-am îngropat pe tatăl ei. A băut până a crăpat, în fața bieteii copile. Ea l-a implorat să se oprească. Și-a pus mânuțele pe fața lui, încercând să-l încălzească, chiar în timp ce el murea dinaintea ei. Propriul ei tată. Toate zilele acelea în care am fost plecat ? Unde crezi că am fost ? Acolo sus, în munți, încercând s-o ajut. Săpând un blestemat de mormânt în toiul iernii.

— Dar mie nu mi-ai zis nimic.

De parcă ar fi mințit-o, inventând această poveste cumplită doar ca să-i arate ei că n-are dreptate. Așa de strâns se agăța de iluziile ei. Jack și-a încleștat fălcile, iar și iar, simțea mușchii trudind în timp ce-și stăpânea furia.

— Fata m-a făcut să-i promit că nu-ți spun nici ție, nici altcuiva.

Părea o slăbiciune cumplită. Om în toată firea să promită așa ceva unei fetițe. Fusese un prost.

— Și mama ?

— Moartă și ea. Când ea era mică de tot.

Era bătrân și obosit și nu putea să fluture asemenea lucruri într-o ceartă.

— Tuberculoză probabil. Faina a zis că a murit de o boală de piept, în spitalul din Anchorage.

Mabel privea în gol. Încuviința încet din cap și pălise de tot. S-a apropiat de ea, a îngenuncheat lângă scaun, i-a cuprins mâinile într-ale sale.

— Ar fi trebuit să-ți spun. Îmi pare rău, Mabel. Chiar îmi pare. Aș vrea să fie adevărat, să fie a noastră, să fie un spiriduș sălbatic. Mi-ar fi plăcut și mie.

Ea a șoptit printre dinți :

— Unde locuiește ?

— Cum ?

— Unde locuiește ?

— Într-un fel de colibă săpată în versantul muntelui. Nu-i chiar rău. E un loc uscat și sigur, și are ce mânca. Știe să-și poarte de grijă.

Jack își dorea să creadă că fata era puternică și stăpână pe picioarele ei, ca o capră de munte.

— De una singură ? Acolo ?

— Bineînțeles, Mabel, a insistat el. Tu ce-ți închipuiai, că atunci când nu-i aici, cu noi, e un fel de fulg de nea, un copil de zăpadă ? Așa-ți închipuiai ?

Ea și-a tras mâinile dintr-ale lui și s-a ridicat atât de brusc, încât a dărâmat scaunul din spate.

— Fir-ai să fii ! Fir-ai să fii ! Cum ai putut ?

Furia ei l-a surprins.

— Mabel ?

Și-a pus mâinile pe umerii ei, vrând să o strângă în brațe, dar îi putea simți fierbințeala furiei prin pânda rochiei.

— Cum ai putut ? S-o lași să trăiască acolo, ca un animal înfometat ? Fără mamă. Fără tată. Flămândă de mâncare și iubire. Cum ai putut ?

S-a repezit la cuierul cu haine.

— Mabel ? Ce faci ? Unde te duci ? a întrebat-o, dar ea n-a zis nimic.

A apucat-o de braț, însă ea l-a respins. Și-a înfășurat un fular în jurul gâtului și și-a pus niște mănuși și o căciulă, apoi a luat lampa cu gaz din cuiul de deasupra mesei.

— Mabel ? Ce faci ?

A rămas acolo, în șosete, când ea a trântit ușa în urma ei.

O să se întoarcă. Era noapte, ninge. Nu se putea duce departe. Nu știa drumul, nu prea pășise dincolo de hotarele gospodăriei lor, decât însoțită de el, cu căruța.

Însă liniștea colibeii îl tulbura. A aprins altă lampă, s-a plimbat încolo și-ncoace prin fața ușii. Clipele se scurgeau ticăind din vechiul ceas de lemn de pe raft. În cele din urmă, și-a pus haina și ghetele

și a luat lampa. Afară ningeă puternic. Atât de deasă era ninsoarea, încât nu putea vedea la o distanță mai mare de jumătate de metru sau un metru în față, iar urmele lui Mabel dispăruseră.

29

Mabel fugea fără să vadă, cu fața udă de lacrimi și nea, împiedicându-se în propriile picioare. Cercul mic al luminii lămpii se legăna nebunește printre copacii plini de zăpadă. O vreme, tot ce-a făcut a fost să alerge de la colibă spre munți, și nici măcar de lucrul ăsta nu era sigură, dar tot nu s-a oprit. Fusta i se târa prin zăpada adâncă, ramurile de molid îi zgâriau fața, și nu o dată aproape că a căzut la pământ, dar nu simțea nici frig, nici durere. Tot ce simțea era sângele zvâcnindu-i în urechi și o furie fierbinte care, cu fiecă pas, începea să scadă, prefăcându-se într-un fel de stupoare încărcată de mâhnire.

A încetinit atunci când terenul a început să coboare în pantă către o viroagă, iar copacii lăsau locul unor tufe sălbatice, cu ramurile dese împrăștiat pe pământ, gata să o prindă ca într-un laț. S-a strecurat pe sub și peste acestea, cu lampa legănându-i-se într-o mână. Nici una din ele nu crescuse de înălțimea unui copac, dar nu erau nici ca tufele de afine de pe acasă. Unele ramuri erau groase cât piciorul ei și frunze maronii uscate atârnav de multe dintre crengi. Mabel s-a apucat de una din ele și, când i-a dat drumul, avea mâna plină de o grămadă de ace mititele. Printre aceste tufe erau împrăștiat plante de ciomagul-dracului, lipsite de frunzele verzi și late, dar nu și de spini. Din loc în loc, ramurile și tufele erau așa de încâlcite și răsucite, încât se sufoca de spaimă – dacă n-o să mai poată ieși ?

În cele din urmă, terenul a început să urce ușor, iar Mabel s-a pomenit din nou printre molizi, mesteceni și plopi răzleți. S-a oprit și s-a uitat înapoi, dincotro venise. Nu se vedea nici urmă de colibă și, dincolo de cercul mic de lumină pâlpâitoare al lămpii, era beznă de jur împrejur. Părul ud i se lipise de ceafă, iar hainele îi atârnav grele și reci. Dar n-avea să se întoarcă. Jack putea să stea s-aștepte în colibă, fără să știe nimic, așa cum petrecuse și ea atâta ore. Avea să găsească fetița, așa cum se cuvenea.

A ridicat lampa mult deasupra capului și a scrutat bezna plină de nea. Acolo unde lumina se revărsa înaintea ei, Mabel a văzut că zăpada era răscolită. A fugit înspre urme. S-a uitat în susul și-n josul șirului de urme, încercând să înțeleagă unde se duceau și de unde veneau. Oare puteau fi ale fetei ? Dar în ce parte ? După ce fugise atât de orbește, nu-și mai dădea seama deloc în ce parte erau casa, râul, munții. În plus, ceva părea aiurea cu urmele, zăpada era prea adâncă pentru a le distinge clar. Dar le-a urmat, chiar și așa.

Urmele duceau la un mestecăn căzut și s-a chinuit să sară peste acesta cu fusta ei lungă. După ce a trecut de buștean, era scaldată în sudoare și zăpadă, iar picioarele îi tremurau de epuizare. A urmat șirul în stânga sa, aproape alergând. Când își simțea gâtul arzând și plămânii stând să explodeze, se oprea numai cât să tragă aer în piept de câteva ori. Și-a imaginat cum găsește fata cuibărită, ferindu-se de

furtună. Mabel ar apuca-o și nu i-ar mai da drumul niciodată. S-a întrebat cât de departe ajunsese. Oare se apropia de dealurile de la poalele munților ? Pământul era plat, dar i se părea că alerga de ore întregi.

Abia când a ajuns iarăși la mestecănul căzut și a văzut locul pe unde trecuse și-a înțeles greșeala. Era o bătrână nebună, fugind în cercuri, urmărindu-se pe ea însăși, noaptea, prin pădure. Își dădea seama că orice creatură cu ochi din pădure putea să o vadă foarte limpede în lumina lămpii, în timp ce ea era oarbă, nu putea vedea nimic. Pe de altă parte, era de parcă ar fi zburat peste vârfurile copacilor, privind în jos la propria nebunie. Mabel se vedea pe sine, ciufulită și disperată, întorcându-și capul încolo și înapoi, cu rămurele agățate în părul ud, și era o arătare cumplită, de parcă în acest act final se dezlănțuia și se prăbușea. S-a gândit la Jack, undeva în coliba din spatele ei, l-a văzut ca pe-o lumină statornică în mijlocul sălbăticiiei. Putea să se întoarcă și să meargă pe propriile urme până acasă. Nu se îndepărtase chiar așa de mult. Însă furia nu i se domolise de tot.

Când a început să alerge iarăși, nu mai căuta urme sau contururi ale munților pe cerul întunecat. Totul era ciudat și necunoscut și nu vedea decât la câțiva pași înainte. Uneori, ciorchinii de afine înghețate pe crengi golașe sau molizii fusiformi sau trunchiurile tărcate ale mestecenilor erau scäldate pentru o clipă în lumină, înainte de-a se cufunda la loc în bezna lor. La un moment dat, și-a dat seama că ceva se izbea de copacii de lângă ea și s-a oprit, cu inima bubuindu-i, cu respirația tăiată.

— Faina ? Tu ești ? a șoptit tare.

Dar știa că nu era copila. Era ceva mult mai mare. Nu s-a auzit nici un răspuns, doar ramuri trosnind. Inima îi bătea în urechi. S-a străduit să vadă mai departe decât știa că poate, dincolo de aburul ce se înălța din propriul corp. La început nu a fost sigură, dar sunetul din pădure părea să se îndepărteze. Voia să se ducă acasă, numai de-ar fi știut drumul.

Nu avea destulă putere ca să alerge, iar la început n-a fost sigură nici măcar că mai poate merge. Era încinsă și însetată. A luat niște zăpadă în mâna înmănușată și a dus-o la gură, lăsând-o să i se topească pe gâtlej. Era tentată să-și scoată căciula, ba chiar și haina, dar știa că așa ar fi putut muri înghețată. Și-a tamponat fruntea cu un bulgăre de zăpadă, apoi a continuat să meargă. Spera să găsească alte urme, orice fel de urme, și acestea să o poarte oriunde, poate către munți, poate către râu, poate înapoi acasă. Oboșită, își târa picioarele, iar ghetetele i se prindeau în tufe și rădăcini.

Când a căzut, a fost așa de puternic, așa de brusc, aproape de parcă cineva ar fi împins-o din spate. N-a fost în stare nici măcar să-și ridice brațele, ca să se apere atunci când s-a prăbușit la pământ, iar zdruncinătura i-a scos tot aerul din plămâni. În același timp, lampa i-a căzut în zăpadă zăngănind și sfârâind, iar când a reușit să-și ridice fața din omăt a crezut că poate orbise. Dar mâinile îi erau goale. Scăpase lampa. Mabel a clipit, iar și iar, repede și apoi mai încet. Întunericul era atât de profund încât, de n-ar fi fost atingerea aerului rece, n-ar fi putut spune dacă ochii îi erau deschiși sau închiși. S-a ridicat în patru labe și a pipăit în jur până când a găsit lampa, în locul unde aceasta se cufundase în zăpada pufoasă. Sticla era încă fierbinte, dar flacăra se stinsese. Mabel s-a ridicat în picioare și era atât de dezorientată, înconjurată de aceeași întunecime când înălța privirea spre cer sau o cobora spre pământ, încât

era să se prăbușească iarăși, dar n-a făcut decât să se clatine.

Doamne, Dumnezeu, ce-am făcut ? M-am împiedicat în picioarele astea stângace. Am pierdut singura lumină. N-am chibrituri. Nici un petic de haină uscată. Nici un adăpost. Nici un pic de orientare. Poate, s-a pomenit gândind, poate că nici un pic de minte.

S-a întrebat dacă ar putea să-și găsească propriile urme. S-a lăsat pe vine, a pipăit zăpada din jur și i s-a părut că a găsit niște urme de picioare. S-a ținut după ele, aplecată, mergând și pipăind, până când ceva a apucat-o de păr. A încercat să se ridice și s-a lovit cu capul de o ramură. Când s-a întins, mâinile i s-au frecat de ceva tare. Și-a scos mânușile și a pipăit, ca un orb care pipăie un chip. Era un trunchi de copac. Nu își găsisese propriile urme, ci se poticnise pe sub ramurile unui molid mare. A cercetat pământul de la picioare și a fost surprinsă să nu găsească zăpadă, ci un pat de ace uscate. Poate că asta era tot ce-și putea dori. Și totuși, fără nici o sursă de căldură sau haine uscate, nu putea rezista până în zori. S-a așezat la picioarele copacului și s-a sprijinit de acesta.

Frigul i-a cuprins întâi conturul frunții, ud de sudoare și zăpadă topită. I s-a târât pe la ceafă și pe pulpele umede. Pe când frigul își croia drum pe sub haine, de-a lungul pielii de pe coaste și în jos pe șira spinării, ea știa exact ce înseamnă asta – un frig de moarte, un frig care, dacă-l lăsa să pună stăpânire pe ea avea să-i înghețe chiar viața. Și, ca pentru a-i adevărați bănuielile, dinții au început să-i clănțâne. S-a pornit ca un tremur ușor din fălci, atunci când trăgea aer printre dinții încleștați, dar curând întregul corp îi tremura și până și oasele păreau să îi clănțâne.

— Jack.

Numele s-a desprins ca o șoaptă de pe buzele ei reci.

— Jack ?

Doar un pic mai tare. El n-avea cum s-o audă așa. Și cine știe cât de departe era de colibă.

— Jack !

S-a târât de sub trunchiul copacului și, când a simțit că ieșise de sub crengile acestuia, s-a ridicat în picioare și a strigat cât de tare a putut.

— Jack ! Jack ! Sunt aici ! Mă auzi ? Jack ! Ajută-mă ! Ajutor ! Jack ! Sunt aici. Te rog. Te rog.

S-a oprit din strigat și s-a străduit să asculte, ținându-și respirația o clipă sau două, dar singurul sunet era ceva ce nici nu crezuse că-i posibil să fie auzit – neîncetatele bătăi infime ale fulgilor de zăpadă căzând rând pe rând pe haina ei, pe păr și în gene, pe ramurile copacilor.

— Of, Jack ! Te rog ! Am nevoie de tine. Te rog.

A tot strigat și a țipat până când a răgușit, iar vocea i-a devenit un biet scrâșnet mut. Te rog, Jack. Te rog. S-a târât înapoi sub molid, căutând pe pipăite crengile acestuia, trunchiul gros, patul de ace. Acolo s-a ghemuit, cu hainele atârându-i ude și reci, cu corpul cutremurat de frisoane, cu zăpada îngreunând crengile de deasupra capului.

S-a trezit la trosnetul rămurelelor și scânteierea focului, iar pentru o clipă a crezut că era acasă și ațipise în fața sobei. Și totuși nu era așa. Era prea întuneric, prea frig. Corpul o durea și nu se putea mișca. Ceva o ținea. Era ceva sufocant, mirosea familiar. A acasă. Cu coada ochiului, a văzut mișcare prin fața focului. O siluetă aplecându-se și aruncând ceva în flăcări. Apoi rupând ceva pe un genunchi, apoi iarăși flăcări. Silueta s-a întors spre ea, acoperind lumina.

— Mabel ? Te-ai trezit ?

Nu putea vorbi. Fălcile îi păreau încleștate, mușchii rigizi. A încercat să dea din cap, dar o durea. Totul o durea.

— Mabel ? Eu sunt. Jack. Mă auzi ?

A venit lângă ea, îngenunchind și dându-i părul la o parte de pe față.

— Ți-e mai cald acum ? Am întezit bine focul. Îl simți ?

Jack. Îi putea simți mirosul de lemn tăiat și de lână. S-a întins spre ea, apăsând-o binișor din toate părțile, de parcă ar fi învelit un copil la culcare, și atunci și-a dat și ea seama de ce se simțea ca legată. Era învelită în pături. Iarăși se simțea confuză. Era acasă, în propriul ei pat ? Dar aerul era atât de rece și fremăta ușor, iar deasupra capului avea ramuri și dincolo de acestea era un cer nespus de negru și plin de stele. Stele ? De unde apăruseră, ca niște crâmpeie de gheață ?

— Jack ?

Era doar o șoaptă, dar el a auzit-o. Se răsucise cu spatele la ea, ca să se ducă la foc, dar s-a întors.

— Jack ? Unde suntem ?

L-a auzit dregându-și glasul, ca și când ar fi început să tușească, iar apoi :

— E bine. Totul o să fie bine. Stai să mai întezesc focul și o să te încălzești.

Când s-a ridicat în picioare, cocoșat pe sub ramuri, și s-a îndepărtat de ea, trupul lui a blocat lumina și căldura focului. Mabel a închis ochii. Își dădea seama că greșise. Era supărat pe ea. Și-a amintit încet, așa cum se întorc amintirile dureroase. Și-a adus aminte de copilă, de zăpadă, de noapte.

— Cum m-ai găsit ?

El punea crengi pe foc, înălțându-l tot mai mult și mai mult, până când i-a putut zări fața și a simțit dogoarea flăcărilor.

— Nu știu.

— Unde suntem ? Suntem departe de casă ?

— Nici asta nu știu prea bine.

Probabil și-a dat seama că asta o va speria, fiindcă a adăugat :

— O să fie bine, Mabel. Doar că trebuie să mai rezistăm aici preț de câteva ore. Apoi o să se lumineze și o să găsim drumul.

Vocea i s-a stins. Mabel s-a lăsat purtată, s-a cufundat în căldură, și era ca o febră din copilărie, ca

un vis și aproape ca o alinare.

— Poți să te ridici în fund ? a întrebat Jack.

Ținea o gamelă. Ea s-a întrebat cât de mult dormise, dar dincolo de foc încă era întuneric.

— Cred că da.

A cuprins-o pe după umeri și a ajutat-o să se așeze. Când s-a întins după gamelă, pătura a căzut, dezvelindu-i brațul gol. Era dezbrăcată.

— Cu grijă. N-o lăsa să-ți cadă, a zis el.

— Hainele mele ! Dar ce naiba...

El a arătat către foc, unde rochia atârna de creanga unui copac, alături de lenjerie. Mai aproape de foc, ghetele îi erau proptite, desfăcute, lângă flăcări.

— Altfel nu se putea, a zis el, aproape ca și cum s-ar fi scuzat.

A încercat să nu bea apa pe nerăsuflăte, ci din înghițituri mici.

— Mulțumesc, i-a zis.

— Din când în când te auzeam strigându-mă pe nume, a zis el. Mi s-a părut că te aud în tufăriș, dar nu era decât o femelă de elan cu puiul ei. Apoi m-am împiedicat de lampă și mi-am dat seama că trebuie să fii pe-aici.

Jack s-a dus la foc. A dat jos rochia și a scuturat-o.

— Nu mai ninge, i-a zis în timp ce se strecura sub copac, lângă ea.

A gemut încet când s-a sprijinit de trunchiul copacului și a cuprins-o cu un braț. S-a gândit la spatele lui abia vindecat.

— Se înseninase și era și mai frig. Erai udă leoarcă.

Mabel și-a proptit capul pe pieptul lui.

— Dar ea cum se descurcă ?

La început el nu i-a răspuns, iar Mabel se întreba dacă îi înțelesese întrebarea.

— Ea e diferită, a zis în cele din urmă. N-o fi chiar o crăiasă a zăpezii, dar cunoaște ținutul ăsta. Îl cunoaște mai bine decât orice ființă pe care am întâlnit-o vreodată.

Ea a tresărit la cuvintele „crăiasă a zăpezii“, dar știa că nu era nici urmă de răutate în ele.

— Nu pot să-mi imaginez, cum e să-ți petreci fiecare noapte afară. Cum ai putut s-o lași... Nu mai sunt supărată. Nu e vorba de asta. Dar cum de nu-ți făceai griji pentru ea ? E doar un copil mic.

El a vorbit cu privirea ațintită la foc.

— În primăvară, când nu s-a mai întors, am urcat în munți ca s-o caut. Eram groaznic de îngrijorat. M-am gândit că am făcut o greșeală cumplită și că am pierdut-o.

— Nu pot îndura să i se întâmple ceva, a zis Mabel. O fi ea adorabilă, curajoasă și puternică, dar nu e

decât o fetiță. Și cu tatăl ei mort... e singură-singurică pe-aici. Dacă ar fi să i se întâmple ceva, noi am fi de vină, nu-i așa ?

Jack a încuviințat. A cuprins-o iarăși în brațe.

— Adevărat, a zis.

— Pur și simplu, nu cred că aş putea suporta. Nu iarăși. Nu după ce...

S-a așteptat ca Jack să-i zică să tacă, să se retragă, să se întoarcă lângă foc, însă n-a făcut-o.

— Mi-a părut întotdeauna rău că n-am făcut mai mult, a zis ea. Nu că l-am fi putut salva. Ci că eu n-am făcut mai mult. Că n-am avut destul curaj ca să țin în brațe copilul nostru și să mă uit la el așa cum era.

S-a întors, ca să îl privească în față.

— Jack. Știu că a trecut atâta vreme. Doamne, deja zece ani. Dar spune-mi că tu ți-ai luat rămas-bun așa cum se cuvine. Spune-mi că tu ai rostit o rugăciune la mormântul ei. Te rog să-mi spui asta.

— Al lui.

— Cum ?

— Mormântul lui. Era un băiețel. Iar înainte să-l așez în groapă, i-am dat numele Joseph Maurice.

Mabel a râs zgomotos.

— Joseph Maurice, a șoptit.

Era un nume care ar fi stârnit discuții aprinse, erau două nume care ar fi șocat ambele lor familii – doi stră-străbunici, din fiecare parte, fiecare o oaie neagră în familia sa.

— Joseph Maurice.

— E bine ?

Ea a încuviințat.

— Ai rostit o rugăciune ?

— Bineînțeles, a răspuns el, părând jignit că-l întreabă.

— Ce-ai spus ? Îți mai amintești ?

— M-am rugat ca Domnul să ia copilașul nostru în brațele lui și să-l legene cum l-am fi legănat noi, să-l legene și să-l iubească și să-l aibă în pază.

Mabel a lăsat să-i scape un oftat, apoi l-a îmbrățișat pe Jack cu brațele dezgolite. El i-a tras pătura la loc. S-au ținut în brațe.

— Un băiat ? Ești sigur ?

— Sunt destul de sigur, Mabel.

— Ciudat, nu ? Cât timp copilul a fost în mine, zvârcolindu-se și răsucindu-se, hrănindu-se din sângele meu, am crezut că e fată. Și nu era. Era un băiețel. Unde l-ai îngropat ?

— În livadă, la pârâu.

Ea știa exact locul. Era acolo unde se sărutaseră prima oară, unde se îmbrățișaseră prima oară ca iubiți.

— Ar fi trebuit să știu. L-am căutat fiindcă mi-am dat seama că nu-mi luasem rămas-bun.

— Ți-aș fi spus.

— Știu. Suntem niște proști uneori, nu-i așa ?

Jack s-a ridicat să întetească focul, iar când acesta ardea zdravăn, s-a așezat iarăși lângă Mabel, sub copac.

— Ți-e suficient de cald ?

— Da, a zis ea. Dar nu intri și tu aici ?

— Nu, ți-aș fura căldura.

Ea a stăruit, ajutându-l să scape de hainele umede și dând la o parte păturile, ca să poată intra. La început așa a fost, aerul rece chiar a intrat odată cu el, iar lâna aspră a izmenelor lui se freca de pielea ei goală, dar ea s-a cuibărit și mai strâns lângă el. Cu tot trupul ei, îi simțea uscăciunea, simțea cum vârsta îi împușinase mușchii și lăsase în urmă piele care atârnă și oase netede, dar strânsoarea încă îi era viguroasă. Și-a odihnit capul pe pieptul lui și a privit focul pâlپând și aruncând scânteii către cerul rece al nopții.

30

De-acum, Mabel reducea fata la niște haine jerpelite și la trupul firav al unei orfane în carne și oase, iar pentru Jack asta era ceva dureros de văzut. Duse erau nedumerirea și uimirea lui Mabel. În ochii ei, Faina nu mai era o crăiasă a zăpezii, ci o fetiță abandonată, ai cărei mamă și tată muriseră. Un copil sălbatic care avea nevoie de-o baie.

— Ar trebui să ne interesăm de o școală în oraș, a zis ea la numai câteva zile după ce Jack i-a spus adevărul. Am înțeles că administrația locală a desemnat un profesor nou în zonă. Elevii se întâlnesc la subsolul internatului. Ar trebui să o ducem cu căruța în fiecare dimineață sau ar putea sta acolo câteva zile la rând.

— Mabel ?

— Nu te uita așa la mine. O să reziste. Dacă poate petrece luni de zile singură în sălbăticie, cu siguranță poate sta și câteva nopți în oraș.

— Da, dar nu știu dacă...

— Și hainele alea. O să iau niște stofă și o să-i cos niște rochii noi. Și-i trebuie și niște pantofi adevărați. Nu mai are nevoie de mocasinii ăia de-acum.

Dar copila nu era ușor de împlânzit.

Nu vreau, a zis atunci când Mabel i-a arătat cada de baie plină cu apă fierbinte.

Dar uită-te la tine, copilă. Părul ți-e vrașiște. Ești murdară.

Mabel a tras de o mânecă zdrențuită a rochiei de bumbac a fetei.

Trebuie spălată, poate chiar aruncată. O să-ți fac eu câteva rochii noi.

Copila s-a tras înapoi, către ușă. Mabel a apucat-o de încheietură, dar Faina s-a eliberat.

— Mabel, a zis Jack. Lasă copila în pace.

Fata a plecat și a lipsit cu zilele, iar când s-a întors era sperioasă, însă Mabel n-a luat asta în seamă.

A ciupit fata de haine și de păr și a întrebat-o dacă a fost vreodată la școală, dacă a văzut vreodată o carte. Cu fiecare întrebare iscoditoare, fata mai dădea un pas înapoi. O s-o pierdem așa, ar fi vrut Jack să îi spună lui Mabel.

Nu era omul care să creadă în copile de basm făcute din zăpadă. Și totuși Faina era ieșită din comun. Șiruri imense de munți și sălbăticie nesfârșită, cer și gheață. Nu puteai să o înțelegi niciodată perfect sau să îi pătrunzi mintea. Poate că așa era cu toți copiii. Cu siguranță că nici el și Mabel nu luaseră forma șabloanelor pe care le pregătiseră părinții lor pentru ei.

Totuși era ceva diferit. Nimic n-o putea lega serios pe Faina de ei. Putea să dispară, să nu se întoarcă niciodată, și atunci cine-ar mai fi știut vreodată că fusese cândva iubită de ei ?

Nu, a zis copila.

Privirea Fainei a trecut iute de la Mabel la Jack și, din scânteierea ei albastră, el a înțeles că îi era frică.

Nu te voi mai lăsa să trăiești ca un animal, a zis Mabel.

Se mișca ageră și hotărâtă pe la masa din bucătărie, stivind vasele, strângând resturile. Fata o privea – o pasăre sălbatică cu inima bătându-i nebunește în piept.

De acum, o să stai aici, cu noi. Gata cu fugitul printre copaci și cu disparițiile zile în șir. Asta o să fie casa ta. Cu noi.

Nu, a zis din nou copila, mai apăsător.

Jack se aștepta să o vadă luându-și zborul.

— Te rog, Mabel. Nu putem să vorbim despre asta mai târziu ?

— Dar uită-te la ea. Uită-te la ea. Am neglijat-o. Are nevoie de un cămin curat, de-o educație.

— Nu în fața copilei.

— Și s-o lăsăm iarăși să se ducă în sălbăticie diseară ? Și în seara următoare, și-n următoarea ? Cum o să-și facă un drum în viață, dacă tot ce știe e pădurea ?

Din câte putea vedea Jack, copila își găsisese drumul prea bine, dar n-avea rost să se certe.

— De ce ? insista Mabel. De ce ar vrea să stea acolo, singură în frig ? Nu știe că noi am trata-o cum se cuvine ?

Deci asta era. Dincolo de iritarea și de nevoia ei de-a deține controlul, era de fapt dragoste rănită.

— Nu e asta, a zis Jack. Ea aparține acelor locuri. Nu îți dai seama ? Acolo e casa ei.

S-a întins către Mabel și a împiedicat-o să apuce o farfurie. I-a luat mâinile într-ale lui. Degetele îi erau subțiri și frumoase, iar el i le-a mângâiat cu degetele lui mari. Ce bine cunoștea aceste mâini.

— Mă străduiesc, Jack, chiar mă străduiesc. Dar pur și simplu e ceva de neînțeles. Preferă să stea acolo, în pământ și sânge și într-un frig de-ți crapă oasele, jupuind animale sălbatice ca să aibă ce mânca. Aici, cu noi, ar sta la căldură și ar fi ocrotită și iubită.

— Știu, a zis el.

Oare el nu-și dorea copila drept fiică, să se mândrească cu ea și să o acopere cu daruri ? Oare el nu voia să o strângă în brațe și să spună că-i a lui ? Însă dorința asta fierbinte nu-l orbea. Asemenea unui păstrăv-curcubeu într-un pârâu, fata își arăta uneori sclipirile adevăratului eu față de Jack. Un lucru sălbatic strălucind într-o apă întunecată.

Mabel și-a desprins mâinile și s-a întors spre copilă.

Rămâi aici la noapte, i-a zis.

A apucat copila de umeri, iar pentru o clipă Jack s-a gândit că avea să o scuture. Însă Mabel și-a trecut palmele de-a lungul brațelor fetei și i-a vorbit mai blând.

Înțelegi ? Iar mâine o să mergem în oraș ca să ne interesăm de școală.

Obrajii fetei s-au îmbujorat, iar ea a scuturat din cap : Nu, nu.

Faina, nu este decizia ta. E în interesul tău. Trebuie să încetezi să hoinărești ca un spiriduș. Într-o bună zi o să crești, și atunci ?

Nu, a zis ea.

Ușor, ușor, fata se pregătea să plece, deja își pusese haina și căciula. Mabel a făcut un pas spre ea.

E spre binele tău, nu înțelegi ?

Dar copila plecase.

Mabel s-a lăsat în scaun, cu palmele împreunate în poală.

— Nu înțelege că o iubim ?

Jack s-a dus să deschidă ușa. Era o noapte senină și liniștită, luna strălucea printre ramurile copacilor. A văzut copila la marginea pădurii. Se oprise din alergat și acum se uita în urmă, spre colibă. Apoi s-a întors și, când a început să alerge, și-a scuturat brațele pe lângă corp, într-un gest de frustrare. Zăpada s-a înălțat în vârtejuri.

Draci de zăpadă. Așa le ziceau în copilărie. Niște vârtejuri înalte de zăpadă, aproape ca niște tornade

albe stârnite de vânt, însă acestea de acum țâșniseră chiar din mâinile copilei.

Fata a dispărut în pădure, însă dracii de zăpadă s-au rotit și s-au tot rotit, crescând. Jack a privit uimit, chiar speriat. Zăpada venea în vârtejuri spre colibă, tot crescând și rotindu-se, înghițind totul. Curtea s-a întunecat. Lumina lunii a dispărut. Vântul vuia și zăpada îl șfichiuia pe Jack pe pantaloni.

Noaptea, furtuna de zăpadă a tot izbit în colibă, iar Jack nu a putut închide un ochi. A stat întins, holbându-se în tavanul din bușteni al dormitorului și simțind trupul cald al lui Mabel alături. Ar fi putut să o trezească, să-și strecoare mâinile pe sub cămașa ei de noapte și să-i sărute ceafa, dar era prea abătut chiar și pentru asta. S-a silit să țină ochii închiși și a încercat să-și oprească vârtoarea din minte. S-a răsucit de pe o parte pe alta, apoi s-a dat jos din pat. A bâjbâit până a ajuns în bucătărie. A aprins o lampă, a micșorat flacăra cât de mult a putut, apoi a dat jos cartea din raft. La masă, a răsfoit paginile cu ilustrații și litere străine.

Nu a observat-o pe Mabel decât când ea s-a așezat pe scaunul din fața lui. Părul îi era desfăcut și ciufulit, iar pe chip avea urme de la cutele feței de pernă.

— Ce faci aici, treaz ? l-a întrebat.

El a privit în jos, către carte.

— E ciudat, nu-i așa ?

— Ce ? a întrebat ea în șoaptă, de parcă ar mai fi putut trezi pe cineva.

— Copila pe care am făcut-o noi din zăpadă. În noaptea aceea. Mănușile și fularul. Apoi Faina. Părul ei blond. Și felul ei de-a fi.

— Ce vrei să spui ?

Jack a dat înapoi.

— Cred că încă-s adormit pe jumătate, a zis.

A închis cartea și i-a zâmbit vag.

— Am mintea răvășită.

Nu a convins-o, cu toate astea ea s-a ridicat, și-a netezit cămașa de noapte și s-a întors în dormitor.

Jack a așteptat până a auzit-o băgându-se în pat, învelindu-se și mai apoi, după o vreme, respirând încet și adânc, adormind. Apoi a deschis iarăși cartea, de data asta la o imagine cu fata de zăpadă între animalele pădurii, cu fulgi de zăpadă căzând din cerul indigo peste ei.

Spusese prea multe, dar nu atât de multe câte-ar fi putut. Nu îi spusese lui Mabel de dracii de zăpadă, nici cum Faina stârnise o ninsoare peste mormântul tatălui ei, de parcă ar fi scuturat cenușă. Nu îi spusese cum, atunci când copila stătea pe mormânt, zăpada se așeza pe pielea ei de parcă ar fi fost făcută din sticlă rece. Fulgii nu i se topeau pe obraji. Nu îi umezeau genele. Se așezau precum zăpada pe gheață, până ce erau risipiți de o adiere.

Ț—i-a adus băiatul ceva, Mabel.

Jack a deschis mai larg ușa colibei, așa încât Garrett să-l poată urma, cu pachetul lui înfășurat în piele și legat cu o funie de piele netăbăcită. Stătea lejer sub brațul băiatului și nu părea să aibă rigiditatea sau mărimea unui animal mort. Și totuși, poate c-ar fi trebuit să-l întrebe ce e, înainte să-l lase pe Garrett să îl aducă înăuntru.

— Hei, bună dimineața. Intră. Intră.

Mabel și-a șters palmele de șorț și și-a dat câteva șuvițe de păr după ureche.

— Vrei să bei ceva fierbinte ?

— Da, mulțumesc, a zis băiatul.

— Ei, cum merge cu capcanele ? a întrebat Jack.

— Abia m-am apucat să le pun. Dar Moș Boyd zice că pot să preiau eu traseul lui pentru jderi. El se retrage la San Francisco.

— Chiar așa ?

— Bănuiesc c-a dat de ceva aur într-un pârâu mai la nord și-acum se pregătește să plece. Zice că vrea căldură pentru oasele lui bătrâne.

— Deci preiei traseul lui ?

— Nu încă. Dar în curând. Are toți țărșii bătuți pe poziții. Și îmi vinde și cursele lui cu arc cele mai bune. Zice că-n California n-o să mai vâneze nimic în afară de femei frumoase.

Mabel scotea ceștile de cafea din dulap și nu părea să asculte, dar băiatul s-a înroșit brusc.

— Adică... așa zice el că...

— Și e lung traseul ăsta al lui ? a întrebat Jack.

— O să-mi ia două zile să-l verific. Am un cort pe care o să mi-l instalez, așa încât să pot sta peste noapte dacă-i vreme rea.

— Ți-e frică ? a întrebat Mabel de unde se afla, la fereastră.

Întrebarea a părut să-l nedumerească pe băiat.

— Când ești singur acolo, în pădure, a zis ea, nu ți-e frică ?

— Nu. N-aș zice că-mi este.

Mabel a tăcut.

— Adică, poate că m-am speriat de câteva ori, a zis Garrett. Dar nu degeaba. Toamna trecută m-am pomenit cu un urs negru care parcă mă vâna. M-a urmărit tot drumul spre casă, iar eu nu puteam nici măcar să-l țintesc bine. N-am mai pomenit așa ceva. Zbieram la el, căutam să-l alung, credeam că a plecat. Și apoi îi vedeam iar capul pe deasupra tufelor. Tot drumul spre casă a ținut-o așa.

— Dar urșii nu se iau de oameni de obicei, a zis Jack, aruncând o privire spre Mabel.

— Ah, uneori. Ați auzit de minerul ăla dinspre Anchorage. Ursul grizzly i-a smuls pur și simplu fața.

Jack s-a încruntat spre băiat. Mabel stătea încremenită și tăcută la fereastră.

— Ah, sigur. Adică, nu e ceva obișnuit, a bâiguit băiatul. Cel mai adesea, ursul își ia tălpășița când vede un om.

— Dar te simți singur ?

Mabel tot nu se întorcea cu fața spre ei când vorbea.

— Poftim ?

— Singur. Când ești absolut singur în sălbăticie, trebuie să fie ceva cumplit.

— Păi, nu stau chiar așa de mult în pădure de unul singur. Mi-ar plăcea mie. Cel mai mult am fost plecat vreme de-o săptămână, când am mers la pescuit de somoni pe râu, vara trecută. Și mi-a plăcut la nebunie. Pescuiam toată ziua și uneori toată noaptea, că soarele nu apunea niciodată. Uscam și afumam peștii pe țărushi de anini. Atunci am văzut pentru prima oară o nurcă. A venit pe pârâu și a încercat să-mi fure un somon întreg chiar de sub nas. Râdeam mult prea tare ca s-o împușc. Trăgea și târa somonul ăla cât de repede putea.

— Dar dacă ai o casă, un cămin sigur și cald, cu familia ta, de ce ai vrea să stai în pădure ?

Băiatul a ezitat și s-a uitat la Jack.

— Nu știu, a răspuns ridicând din umeri. Poate că nu vreau să fiu în siguranță și la căldură, cred. Vreau să trăiesc.

— Să trăiești ? Păi și ăsta nu e trăit ?

Mabel a oftat adânc.

N-a mai vorbit nimeni până când a venit ea la masă cu ibricul de cafea, și atunci a fost de parcă băiatul abia ar fi sosit.

— Deci ai venit. Și ce zici că ne-ai adus ? a întrebat ea.

Garrett s-a luminat la față și s-a fâstâcit.

— Păi, ă, păi..., și a împins pachetul pe masă înspre ea. E pentru tine.

— Deci, să-l deschid ?

Băiatul a dat din cap, iar Mabel a dezlegat șnurul și a dat deoparte pielea. Înăuntru, Jack a văzut o blană de vulpe. Argintie și neagră.

Mabel a rămas impasibilă în timp ce o atingea cu vârfurile degetelor.

— E o căciulă. Vezi ?

Băiatul i-a luat-o și a umflat-o, apăsând-o ușurel dinăuntru, așa încât calota să stea bombată.

— Betty ți-a cusut-o. Are și urechi, pe care le poți lega sus, uite așa, sau le poți trage în jos și lega sub bărbie.

I-a dat-o înapoi lui Mabel, care a rotit-o ușor în mâini.

— Sper că e bună. Am folosit capul mamei mele drept măsură.

— Nu pot... Nu pot primi.

Băiatul a rămas cu gura căscată.

— Bine, a bâiguit. Dacă nu-ți place.

— Mabel, a zis Jack punându-i o mână pe braț.

— Nu de asta, a zis ea. E prea mult.

— Dar nu m-a costat nici un ban. Am făcut troc, pe blănuri.

— E prea frumoasă. Nici nu am unde s-o port.

— Dar nu-i ceva special, a zis băiatul. Și vânătorii poartă așa ceva. Nu trebuie să o ții de bună, pentru călătorii la oraș sau chestii din astea. Ține de cald.

— Probeaz-o, Mabel, a zis Jack încet.

Nu era pregătit pentru efect. Când Mabel și-a tras-o pe cap și și-a legat șnurul sub bărbie, blana deasă și neagră, minunat punctată cu argintiu, i-a încadrat chipul, iar ochii îi străluceau cenușii și pielea îi era ca frișca. Era uluitoare. Nici el, nici băiatul n-au zis o vorbă, doar se holbau.

— Da. După cum vă zgâți, bănuiesc că nu-mi vine bine, a zis ea și și-a tras-o din cap agitată.

— Ți vine foarte bine, a zis Jack.

— Ai putea apărea într-una din revistele acelea de modă din Estul Îndepărtat, a întărit băiatul. Și n-o zic doar așa.

— Are dreptate. Ți stă mai bine decât foarte bine.

— Nu ziceți doar așa ? a întrebat ea atingându-și părul cu o mână.

— Pune-o la loc, să te vedem iarăși, a îndemnat-o Jack.

— Ca mărime e bună, a zis ea, de parcă ar fi fost croită pentru mine. Și ține de cald.

Jack s-a ridicat și i-a arătat cum să lege urechile de blană în sus, ca să stea ca o bonetă.

— Bănuiesc că o să fiu cea mai bine îmbrăcată nevastă de agricultor care s-a pomenit vreodată, a zis ea.

Mabel a trimis băiatul acasă cu câteva cărți din cuferele ei. După ce el a plecat, ea a rămas lângă sobă, citind. Jack a venit din spate și i-a atins ușor ceafa.

— Mă gâdili, a zis ea și i-a dat într-o doară peste mână.

— Cred că s-a amoretat băiatul de tine, cu căciula aia.

— Nu te prosti, a zis ea. Sunt femeie bătrână.

— Ești încă frumoasă. Și pare să nu te supere că e făcută din vulpe. Credeam c-o să obiectezi.

— E practică. O să-mi fie mai cald cu ea.

Unde-ai fost, copilă ?

Acum ? Am fost la râu. Acolo am găsit asta.

Faina ținea în mână un craniu de somon uscat de vânt. Mabel încerca să-l deseneze, dintr-o parte și din cealaltă.

Nu. Nu doar acum. Mereu. Vara trecută. Atunci unde te-ai dus ?

În munți.

De ce ? Ce te-așteaptă acolo ?

Totul. Zăpada și vântul. Karibuul. Floricelele și fructele de pădure. Cresc chiar și pe stânci, lângă zăpadă, până sus la cer.

O să ne părăsești din nou, nu-i așa ? La primăvară o să te întorci în munți.

Fata a încuviințat.

Iar diseară, când pleci, unde te duci ?

Acasă.

Ce fel de casă poți să ai tu acolo ?

O să-ți arăt.

În următoarea zi senină, copila a venit să o ia pe Mabel și să o ducă departe, prin pădure. Jack le-a dat un rucsac de mâncare și i-a zis lui Mabel să nu-și facă griji. Faina știe bine ce face. O să te aducă înapoi în siguranță.

A urmat-o pe fetiță departe de gospodărie, de-a lungul unor urme pe care Mabel, de una singură, nu le-ar fi văzut sau deslușit niciodată – urme de iepure de zăpadă pe sub ramuri de salcie, urme de lup pe nămeți bătătoriți. Ziua era rece și liniștită. Răsuflarea lui Mabel se înălța în jurul feței și se prefăcea în chiciură pe gene și pe marginile căciulii de vulpe. Se împiedica în pantalonii de lână ai lui Jack și în rachetele de zăpadă pe care el i le prinsese de picioare ; în fața ei, Faina mergea cu ușurință și grație, pășind pe nea ca un fulg.

Au urcat, ieșind din valea râului, apoi mai sus, spre cerul albastru, și tot mai sus, până când au ajuns pe versantul muntelui.

Uite, a zis fata.

A arătat către urma în evantai lăsată de aripile unei păsărele pe suprafața zăpezii, amprenta fiecărei pene fiind de o simetrie perfectă, neobișnuită.

Ce este ?

A zburat un cocoș polar.

Și acolo ?

Mabel a arătat spre o serie de puncte mărunte pe zăpadă.

A fugit o hermină.

Totul era sclipitor și clar, de parcă lumea ar fi fost nouă, abia ieșită în acea dimineață dintr-un ou de gheață. Ramurile de salcie erau învelite în straturi de chiciură, cascadele încastrate în gheață, iar pământul acoperit cu nea era împestrițat de urmele a sute de animale sălbatice : șoareci-de-câmp cu spinarea roșcată, coioți și vulpi, râși cu labe puternice, elani și coțofene săltărețe.

Apoi au ajuns într-un loc înfricoșător, un pâlcc de molizi înalți unde aerul era neclintit, iar umbrele reci. O aripă de pasăre era prinsă de trunchiul unui copac gros, un petic de blană de iepure alb de un altul, erau precum totemurile unei vrăjitoare, unde animalele moarte prind în mreje spiritele călătoare.

Fata s-a apropiat de un al treilea copac, iar o fâșie de blană maronie s-a răsucit. Era ceva viu.

Mabel a tras aer în piept.

Jder, a zis fata.

Animalul se rotea în jurul uneia dintre labele din față, suspendat într-o cursă de oțel, în vârful unui țăruiș. Ochiul săi mici și negri erau umezi și strălucitori ca onixul. Nu clipeau. Priveau.

Ce-ai de gând să faci cu el ?

Nedumerită sau nemulțumită – Mabel nu putea citi expresia Fainei.

Să-l omor, a zis copila.

A apucat corpul ce se zvârcolea direct cu mâinile și i-a apăsat pieptul îngust de trunchiul copacului până când animalul a rămas moale.

Cum faci ?

Îi presez inima până nu mai poate să bată.

Nu era răspunsul așteptat de Mabel, dar nu știa cum altfel să pună întrebarea. Faina a desprins lăbuța din capcană.

Îmi dai voie ?

Mabel și-a dat jos mănușile și a luat jderul mort. Era cald și ușor, avea blana mai fină decât părul unei femei. Și-a apropiat nasul de creștetul capului, acesta mirosea ca un pisoi într-un hambar. I-a cercetat pleoapele înguste și dințișorii feroce.

Faina a pregătit din nou capcana și a vârât jderul în sac.

Mai târziu au găsit un iepure mort într-un laț, iar după aceea o hermină albă, încremenită cu ochii deschiși și țeapănă într-o capcană, ca vrăjită. Toate au intrat în sacul Fainei.

Poteca trecea printr-o mlaștină înghețată, unde molizii negri erau aproape uscați și golași, iar apoi peste un mal abrupt și iarăși printr-o pădure de molizi albi mari și mesteceni noduroși, încâlciți. Au ajuns la un alt țăruiș cu capcană. Dar în aceasta se afla numai laba unui animal, capătul zdrențuit al osului, cu tendoanele rupte, blană maronie înghețată bocnă. Faina și-a proptit capcana de genunchi, a deschis-o și a aruncat laba în pădure.

Ce era ?

Piciorul unui jder.

Și restul unde e ?

L-a furat un gluton, a zis copila.

Nu înțeleg.

Faina a arătat spre urmele din zăpadă. Mabel se întreba cum de nu le văzuse înainte, fiindcă amprenta fiecărei labe cu gheare era cât palma ei de mare. Urmele de gluton înconjura copacul în pași tot mai mari, până ce dispăreau în pădure.

A mâncat jderul din capcană, a zis fata.

Faina nu părea tulburată de această constatare. A continuat să meargă, cu pașii la fel de ageri și agili ca întotdeauna. Mabel a urmat-o fără să vorbească, cu ochii mai atenți după urme și pieptul plin de ritmul propriei inimi și-al propriilor plămâni. Atunci și-a dat seama că se întorseseră la râu și acum mergeau către gospodăria lor.

Dar stai. Nu se poate să ne întoarcem deja. Nu mi-ai arătat casa ta.

Asta este. Ți-am arătat-o.

Aici ?

Mabel n-avea de gând să o contrazică. Poate că fetei îi era rușine cu locuința ei. Poate că locul unde dormea și mânca nu era demn de-a fi vizitat.

Însă știa și ea adevărul. Pantele înzăpezite, cerul liber, locurile întunecate dintre copaci, unde un gluton a ros laba unui animăluț mort – acestea erau casa copilei.

Putem să ne oprim aici, doar o clipă ? a întrebat Mabel.

De mult nu mai simțise o nevoie atât de puternică să deseneze. S-au așezat pe un dâmb, privind spre vale. Și-a scos blocul de desen și creionul din sac și, neținând seamă de degetele ei amorțite și reci, a început să deseneze. Faina ținea jderul în fața ei, așa încât să-i poată cerceta din nou botul mustăcios și ochii înguști. Apoi a desenat iute blana și ghearele lăbuțelor maronii, cu pernuțe. A dat pagina și a schițat în grabă ramurile de molid încărcate de nea de deasupra lor, apoi munții ițindu-se din râu. În timp ce lumina scădea, a încercat să-și amintească aripa de pasăre prinsă de copac și urmele de hermină din zăpadă. A încercat să-și amintească totul și să-și imagineze că aceasta e o casă. Poate că aici, pe pagină, o putea reduce la linii și curbe și putea, în sfârșit, să înțeleagă.

Putea înțelege, acum că i se arătase. Soarele dispăruse în spatele lor, iar fetița i-a arătat, dincolo de vale, versanții munților luminați într-un roșu-violaceu răcoros. Profilate pe cer, vârtejuri de nea se desfăceau dinspre vârfuri, suflate de ceea ce trebuia să fie un vânt violent. Aici, pe dâmbul lor, aerul era însă liniștit. Culoarele erau depărtate, imposibile, de neatins.

Asta înseamnă numele meu, a zis Faina, încă arătând cu degetul.

Munte ?

Nu. Lumina aceea. Tata mi-a dat numele după culoarea zăpezii atunci când apune soarele.

Alpenglow, a șoptit Mabel.

Era cuprinsă de sentimentul de evlavie pe care îl ai atunci când intri într-o catedrală, simțea că i se arăta ceva esențial și intim și că în această prezență trebuia să vorbească în șoaptă sau deloc. S-a tot uitat la acea culoare, încercând să-și imagineze un tată care își numește copila după o asemenea frumusețe, pentru ca apoi să o abandoneze.

Ar trebui să mergem, a zis Faina. În curând se înnoptează.

Copila a condus-o pe Mabel înapoi acasă, în coliba caldă unde Jack le aștepta cu ceai fierbinte și niște pâine pe care o copsese într-un tuci.

Așa, a zis el. Deci, ce-ai văzut ?

33

Dragă Mabel,

Scrisorile cu schițele tale au devenit o adevărată atracție la noi acasă. Ori de câte ori sosește vreuna, îi invităm la cină pe mulți dintre apropiații noștri, rude și prieteni. Cu permisiunea ta, am citit scrisorile cu voce tare, iar schițele tale au trecut din mână în mână, smulgând exclamații ca „Remarcabil !“, „Câtă frumusețe !“. Nu o dată mi s-a spus că ești colonistul echivalent cu un maestru italian care studiază anatomia umană. Schițele tale cu zibelina, cu colții rânjiți și labele cu gheare, au fost printre preferatele de aseară, la fel ca și studiile tale cu conuri de anin și ierburi arse de iarnă. Și scrisorile tale surprind crâmpie ale aceluia loc sălbatic care ți-a devenit cămin. Ai avut întotdeauna talent la descrieri și poate că nicicând în viață nu ai avut privescitori atât de extraordinare la dispoziție. Singura noastră dorință ar fi să ne scrii mai des. Cred că voi păstra tot ceea ce trimiți, iar într-o bună zi poate vei publica o carte cu desenele și observațiile tale. Au ceva fantastic, și totuși funebru.

Interesul tău pentru basmul fetei de zăpadă mi-a amintit de timpul pe care l-ai petrecut, când erai mică, urmărind zâne în păduricea de lângă casa noastră. Din câte îmi amintesc, ai dormit nu o dată în acei stejari uriași, iar când mama te găsea dimineața, jurai că văzuseși zâne care zburau ca fluturii și luminau noaptea ca licuricii. Îmi amintesc cu oarecare rușine că noi, ceilalți, râdeam de tine când susțineai că vezi asemenea arătări, dar acum și nepoții mei urmăresc asemenea năluciri, iar eu nu-i descurajez. La vârsta mea înaintată, înțeleg că viața în sine este adesea chiar mai fantastică și mai teribilă decât poveștile pe care le credeam când eram copii și că poate nu e nici un rău în a descoperi magicul printre copaci.

Sora ta iubitoare,

34

Esther a dat buzna în colibă ca o găină prietenoasă, agitându-se și turuind și aproape doborând-o pe Mabel pe când încerca să-și deschidă singură ușa. Într-o mână ținea o oală de fontă acoperită cu un șervet, iar cu cealaltă a îmbrățișat-o pe Mabel, pupând-o pe obraz.

— Deci de asta e nevoie pentru o cină cu voi doi ? a zis și s-a strecurat dincolo de Mabel, ca să pună oala pe plită. George aduce desertul. Adică, dacă nu-l mănâncă pe drum încoace. Ar trebui să fie destul pui cu găluște pentru toți. Ar trebui să zic răs cu găluște, dar nu sună la fel de bine. Bănuiesc că i-am putea spune „pisicuță cu găluște“.

Esther a chicotit și și-a azvârlit haina pe spătarul unui scaun.

— Răs ? Ai gătit un răs ?

— Haide, nu face mutra asta. Ai gustat vreodată ? Cea mai super extra minunată carne pe care ai s-o mănânci vreodată. Garrett l-a prins viu într-un laț, așa că l-a omorât cum se cuvine și a adus carnea acasă. Bănuiesc că l-am crescut ca lumea, până la urmă.

— A venit și el ?

— Nu. Țsta-i și motivul pentru care s-ar putea să ne ajungă mâncarea. Băiatul ăla poate să halească juma de vacă și apoi s-o ceară și pe aialaltă. Dar e plecat pentru câteva nopți, doarme sub cerul liber pe traseul pentru capcane.

— Sub cerul liber ?

— Ca un indian. Fără cort. Fără companie umană. Sacul ușor și drumul greu.

— Ah.

— Ai o lingură, să amestec asta ?

Înainte să apuce ea să-i dea, găsisese deja una, iar Mabel s-a uitat înduioșată și amuzată cum Esther îi lua iarăși casa în stăpânire. În câteva clipe își și legase la brâu unul dintre șorțurile lui Mabel, gustase din răs, așezase masa și mai pusese un buștean pe foc, deși Mabel abia îl întese.

— Vreau să-mi povestești totul despre ce-ai mai făcut. Dar mai întâi trebuie să iei o dușcă din asta.

Esther a scos o sticlucă mică din buzunarul de la spate al pantalonilor ei bărbătești și a pus-o pe masă.

— Tonic de afine. Dumnezeiesc. Repede. Adu niște pahare să-l putem da gata înainte să vină bărbații.

Mabel nici nu s-a mișcat de pe scaun, fiindcă Esther era deja în drum spre dulap. S-a întors cu două dintre borcanele de gem ale lui Mabel și le-a umplut pe fiecare pe jumătate cu lichidul de-un roșu intens. Era dulce și acrișor, gros la atingere, și i-a încălzit gâtul.

— E delicios.

— Ți-am zis eu. Uite, mai ia puțin. Asta-i ultima sticlă și să fiu a naibii dacă-l las pe George să guste vreun pic. Mi-a dat gata ultima sticlă de tonic de coacăze negre fără să zică măcar !

Mabel l-a băut pe tot dintr-o înghițitură, apoi încă un rând, după ce Esther a golit sticla în paharele lor.

— Așa. Acum mai merge.

Chiar atunci au intrat George și Jack, scuturându-și zăpada de pe ghete.

— Hei, unde-i prăjitura ? Doar n-ai lăsat-o în căruță ?

George a zâmbit jenat, ținând o mână la spate.

— Îmi pare rău, dragă. Nu m-am putut abține, a zis el lingându-se pe buze. A fost grozav de bună.

— Sper că glumești, că dacă nu o să te...

George a zâmbit larg și a scos prăjitura de la spate.

— Nu lipsește nici o îmbucătură. Jack poate depune mărturie.

Jack a încuviințat, dând din cap cu o seriozitate exagerată. Apoi s-a uitat la Mabel.

— Te simți bine ?

— De ce mă întrebi ?

— Ești îmbujorată.

Mabel a văzut-o pe Esther cu coada ochiului, ridicând degetul mare la buze de parcă mâna i-ar fi fost o sticlă.

— Am încercat s-o domolesc, dar o știi și tu cum e.

— Esther ! a protestat Mabel.

— Ei, râd și eu de tine. Dar are ceva efect tonicul ăla, nu ?

— Efect ? Adică are alcool ?

— Dacă are alcool ? Mă iei peste picior ? Păi altfel care-ar fi chichirezul ?

— Vai, Jack. Habar n-am avut. Am crezut că e doar un fel de sirop. Dar, ce-i drept, îmi cam ardea gâtul.

Jack a zâmbit larg și a sărutat-o pe Mabel pe obraz.

— Mai e vreun pic, Esther ?

— Nu. Nevastă-ta a băut și ultimul strop.

Încăperea era caldă și încețoșată, iar Mabel a încercat să țină pasul cu conversația și cu trecutul mâncării de la unul la altul. Pentru o clipă i s-a părut că alunecă din propriu-i corp, și era un sentiment plăcut să vezi patru prieteni împărțind mâncarea, râzând și vorbind în coliba micuță din sălbăticie.

— Ei ? Nu-i așa rea pisica, nu ?

— Nu-i, George.

Jack s-a lăsat pe spate în scaun și s-a plesnit peste burtă.

— Trebuie să mărturisesc că aveam îndoieli, dar a fost tare gustoasă. Mulțumim, Esther. Și transmite-i mulțumirile noastre și lui Garrett.

După ce au strâns masa, Esther insistând să ajute și bărbații, Jack și George s-au dus în hambar ca să se uite la plugul pe care încercau să-l mai pună la punct pentru încă un sezon. Când bărbații au părăsit coliba, aerul proaspăt al nopții a mângâiat-o pe Mabel pe față, iar ea a rămas în ușa deschisă, trăgând aer în piept. În spate, a auzit-o pe Esther agitându-se cu vasele.

— Ah, te rog să nu le speli. Mă ocup eu mâine.

— Minunată idee.

Esther s-a trântit pe un scaun la masă și și-a pus picioarele pe un altul, din fața ei.

— Mi-ar fi plăcut să mai avem o țără de tonic.

Mabel a râs.

— Cred că mie mi-a ajuns, mulțumesc frumos. Dar o să fac niște ceai.

— Bine, și-apoi hai și stai aici. Avem câte ceva de povestit. Sunt puțin îngrijorată din cauza ta.

— Îngrijorată ? De ce spui asta ?

— Aud iar fel și fel de lucruri. Despre tine și fetița aia. Uite, să nu crezi că nu văd cum îți ții lacăt la gură, și chiar crezi că n-o să spui o vorbă. Dar trebuie să vorbim despre asta. De ce tot revine povestea asta ?

În colibă s-a făcut atât de liniște, încât Mabel putea auzi focul trosnind și ceasul ticăind. Nu a zis nimic și nici nu s-a mișcat o vreme, iar Esther a așteptat răbdătoare. Apoi Mabel s-a dus la raft și i-a adus cartea lui Esther.

— Ce-i asta ?

— O carte pentru copii. Una pe care obișnuia tata să mi-o citească. De fapt, nu tocmai să mi-o citească. Uite, e în rusă, a zis deschizând-o la una dintre primele ilustrații colorate.

— Și ?

— E povestea unor soți în vârstă care își doresc cu disperare un copil și fac unul din zăpadă. Și... și ea prinde viață. Copila de zăpadă, adică.

— Mă tem că nu pricep.

— Sora mea zicea mereu că sunt o zăpăcită, că am capul prea plin de fantezii. O imaginație nebună, cred că așa zicea.

— Și ?

Așa că Mabel i-a spus tot, despre iarna în care au modelat o copilă din zăpadă și cum apoi Faina a apărut purtând mănușile roșii și fularul și semănând atât de mult cu fetița pe care o făcuseră ei. I-a povestit cum Jack l-a îngropat pe tatăl ei în munți și a aflat că murise, lăsând-o orfană pe Faina, chiar cu câteva ore înainte ca ei să ridice figurina de zăpadă. Acea a fost noaptea în care copila a venit la ei pentru prima oară.

— Am încercat să o convingem să rămână cu noi, dar refuză. Zice că sălbăticia e casa ei, și-am fost și

eu acolo cu ea, și așa este. E casa ei. Merge pe deasupra zăpezii. Și știu că pare incredibil, Esther, dar poate ține un fulg de nea în palmă fără să se topească. Nu înțelegi ? A renăscut în noaptea aceea... a renăscut din zăpadă, suferință și iubire.

— Nu vreau să te contrazic, dar n-a văzut nimeni altcineva nici urmă de ea. Eu și Garrett, în toate acele luni, lucrând aici cu voi. Nici țipenie de copilă.

— A plecat. A fost plecată toată vara. Exact așa cum ți-am spus.

— Și-acum ?

— S-a întors. Odată cu zăpada.

Esther a răsfoit în liniște paginile cărții, uitându-se la fiecare ilustrație.

— Mă crezi nebună, nu-i așa ? E cum ai zis tu – iernile și coliba mică. O febră, nu așa i-ai zis ? Febra colibei ?

Esther a oftat prelung, apoi a revenit la prima ilustrație, cu perechea în vârstă și copila, pe jumătate din zăpadă, pe jumătate om.

— Asta crezi tu ? a întrebat Esther.

— Nu, a zis Mabel. Așa fantastic cum sună, eu știu că fata e adevărată și că a devenit fiica noastră. Dar nu pot să arăt nici cea mai mică dovadă. Nu ai nici un motiv să mă crezi și îmi dau seama de asta.

Esther a închis cartea și, cu mâinile împreunate deasupra acesteia, a privit țintă la Mabel.

— Trebuie să-ți mărturisesc că m-am înșelat în privința ta.

— Ce vrei să spui ? a întrebat Mabel.

— Atunci, la început. Te-am crezut moale. O femeie ale cărei minți pot fi sucite de-o iarnă singuratică. Cineva mai potrivit în altfel de locuri, cu o altfel de viață.

Mabel simțea cum îi crește pulsul.

— Nu te șifona, a continuat Esther. Stai și ascultă-mă, fiindcă m-am tot gândit. Am greșit. Aș zice că am ajuns să te cunosc destul de bine. Te consider unul dintre cei mai dragi prieteni. Și nu ești deloc influențabilă. Un pic înfumurată la început. Prea sensibilă, poate. Și, Dumnezeu e martor, gândești prea mult. Dar nu ești vreo nătăfleață săracă cu duhul. Dacă tu zici că fata asta e adevărată, atunci precis trebuie să fie.

— Mulțumesc, Esther, însă știu că vrei doar să-mi faci pe plac. Ca prietenă, sunt încântată să aflu. Și totuși, îmi faci pe plac.

— M-ai mai văzut tu pe mine să mă răzgândesc numai ca să fac pe plac cuiva ? a zis Esther.

Mabel a zâmbit ușor, rotind încet ceașca de ceai între palme.

— De ce nu țopăi de bucurie ? S-ar putea ca asta să fie o premieră. Eu, recunoscând că s-ar putea să fi greșit într-o privință. Dar nu-i spune lui George. Șocul l-ar putea ucide.

— Știi, e aproape primăvară, a zis Mabel. Ai văzut cum se topește zăpada ? Râul se va dezgheța în curând.

— Mda. Am văzut. Dar ce-are asta de-a face cu...

— În curând, ea va pleca din nou. E exact ca în basm. Faina ne va părăsi la primăvară, iar eu pur și simplu nu pot îndura acest gând. Dacă o pierdem ? Dacă nu se mai întoarce niciodată la noi ?

— Hm...

Esther a sorbit gânditoare din ceai. Apoi a pus jos ceașca și s-a uitat la Mabel de parcă și-ar fi măsurat atent vorbele.

— Dragă, scumpă Mabel, a zis. Nu știm niciodată ce are să se întâmple, nu ? Viața ne aruncă mereu încolo și-ncoace. În asta constă aventura. Nu știi unde-o să ajungi și cum o să te descurci. Totul e un mister, iar dacă pretindem altceva, nu facem decât să ne mințim. Spune-mi, când te-ai simțit mai vie ?

35

Zilele de martie erau tot mai lungi. Jack privea soarele înălțându-se tot mai sus deasupra munților în fiecare zi. Zăpada era grea și apoasă și curgea de pe streșini. Apă șiroia pe deasupra pojghiței de gheață a râului. Iar apoi, într-o noapte, cerurile s-au înseninat și gerul s-a lăsat ca o ceață peste vale. Jack s-a trezit și a descoperit că focul arsese până nu mai rămăseseră decât niște cărbuni negri, iar ferestrele erau înghețate pe dinafară și pe dinăuntru. După ce-a aprins focul și a mai pus o pătură pe Mabel în timp ce ea dormea, a pornit spre oraș. Era mai frig decât fusese toată iarna și, până a ajuns la magazinul universal, se întreba dacă nu-i degerase nasul. S-a oprit chiar dincolo de ușă și l-a masat ușurel.

— Nu-ți face griji, i-a zis George ironic de unde stătea, lângă soba burtoasă, nu cred că Mabel te părăsește dacă-ți cade.

Jack i s-a alăturat lângă sobă și și-a frecat palmele la căldură, încercând să-și pună iarăși sângele în mișcare.

— Tot voiam să-ți zic, Mabel încă mai poartă căciula aia, aproape în fiecare zi. A fost un dar foarte generos din partea fiului tău.

— Știi că aia-i singura vulpe argintie pe care-a prins-o vreodată ? Abia mai avea răbdare, băiatul. Săptămâni în șir m-a tot întrebat dacă n-a terminat-o Betty.

— Da, și-o pune și dacă dă doar o fugă până la toaletă. Mai ales pe vremea asta.

George a râs și s-a plesnit peste fund, de parcă i s-ar fi încins pantalonii.

— Ce-o să se mai distreze Esther – Mabel la toaletă cu o căciulă elegantă de vulpe.

— Ei, nu sufla o vorbă, că mă bagi la necaz.

George a râs iarăși.

— Fiu-meu dă lovitura-n iarna asta – cu capcane în susul și-n josul râului, plecat cu zilele. Pe vechiul traseu pentru jderi al lui Boyd, iar acum se duce după lupii pe care i-a văzut Esther pe la noi.

— Lupi ?

— O haită a doborât un elan, o femelă, lângă râu. Nu multe o impresionează pe nevastă-mea, dar asta a reușit. S-a uitat la toată treaba aia sângeroasă. Femela s-a luptat din greu, prin zăpada așa de adâncă, iar lupii o mușcau și-i smulgeau mațele chiar când încerca să fugă. Eu și cu Garrett ne-am dus după câteva zile în locul unde-au omorât-o și nu mai rămăsese nimic în afară de oase. Puteai să le vezi urmele colților pe coaste. Linse, n-au lăsat nici măcar o fărâmă de zgârci. N-am mai văzut așa ceva.

— I-am auzit de câteva ori urlând când eram pe drum. E un sunet pe care nu poți să-l uiți.

— Așa-i. Așa-i.

Jack a hotărât să nu-i spună lui Mabel despre lupi. Mai făcuse odată greșeala asta, după ce-i povestise George despre un râs. Unul dintre vecinii Bensonilor avusese un mic cârd de rațe domestice. Într-o noapte, fermierul își băga păsările în adăpost, când un râs s-a repezit și a înhățat o rață chiar de sub nasul lui. Pisica sălbatică a revenit iar și iar în următoarele săptămâni, tot furând păsări și distrugând investiția fermierului. Râsul venea în câte o noapte, omora câteva rațe, se hrănea din ele timp de câteva zile, apoi se întorcea iar, ca să mai omoare. Într-o dimineață, omul a deschis adăpostul rațelor, iar râsul a țâșnit chiar spre el. Fermierul era să moară de inimă. George și Jack au chicotit imaginându-și cum bietul fermier s-a prăvălit pe spate când ditamai pisica a zbughit-o pe lângă el.

Însă Mabel n-a fost amuzată. A refuzat să se mai ducă la toaletă după apusul soarelui, zicea că îi e frică să nu stea pitulat pe-acolo vreun animal sălbatic. Jack a încercat să o liniștească, dar s-a pomenit făcând pe paznicul la ușa toaletei, noaptea, și nu o dată.

Jack se pregătea să plece de la magazinul universal cu o ladă de provizii, când i-au căzut ochii pe niște patine ale căror lame sclipeau în vitrina însorită. Nu se mai gândise la patine de când, copil fiind, obișnuia să patineze pe iaz. Era un capriciu, dar a plecat acasă cu trei perechi.

În seara următoare a venit Faina și și-au văzut cu toții de obiceiurile lor legate de pregătirea cinei și servitul mesei împreună. Când Faina a căscat, Jack s-a ridicat în picioare și a anunțat :

Luați-vă hainele. Mergem afară.

Cum ? Afară unde ? a întrebat Mabel.

La râu.

Copila a sărit în picioare, cu ochii sclipind.

Mergem cu toții ? a întrebat.

Jack a încuviințat.

Dar e ger afară, a zis Mabel. Și de ce, Doamne, iartă-mă, ne-am duce la râu ?

Nu-i vremea de-ntrebări. Îmbracă-te.

Rareori dădea ordine așa de directe, iar Mabel s-a supus, surprinsă. Și-au pus hainele și ghetetele, iar Jack a insistat să își ia izmene și pantaloni de lână. I-a pus și un fular la gât.

Așa. Mabel, ia tu lampa.

A apucat o geantă de pânză de după ușă.

Ce iei tu acolo ? l-a întrebat Mabel.

El abia de-a ridicat caraghios dintr-o sprânceană și a râs.

Și de ce mergem în toiul nopții ?

Din nou, doar o zvâcnire a sprâncenei.

Cred că nu prea am încredere în tine. Chiar deloc.

Afară era frig, senin și calm, iar o lună aproape plină strălucea chiar dincolo de munți. Cu zăpada proaspătă și lumina lunii, nu aveau nevoie de lampă, însă aceasta împrăștia o aură liniștitoare. Au urmat poteca spre râul Wolverine.

Pe-aici, a zis Jack, și le-a condus printr-un pâlc de sălcii și dincolo de acesta, către un mic braț lateral al râului. Vântul curățase gheața de stratul de nea, iar aceasta strălucea neagră și lucioasă sub razele lunii. Jack a găsit un buștean adus de ape și le-a rugat pe Faina și pe Mabel să se așeze una lângă alta. A îngenuncheat la picioarele lor.

Doamne, Jack. Dar ce faci ?

El a scos patinele din geantă. Mabel a dat să se ridice.

A, nu, nu, nu ! a zis. Ți-ai pierdut mințile ? Să nu crezi că-mi pui mie alea în picioare. O să cad pe spate cât sunt de lată. Sau o să sparg gheața și-o să mă înec.

Jack a râs, i-a apucat ambele picioare și i-a prins lamele patinelor de ghetă. Mabel bolborosea indignată.

Repede, Faina, a zis Jack. Știi ce-s astea ?

Fata a scuturat din cap, cu buzele strânse de teamă și entuziasm.

Sunt patine. Le pui în picioare și aluneci pe gheață.

I-a arătat cum să le pună și să încheie cataramele curelușelor. Apoi s-a întors spre Mabel și i-a șoptit la ureche :

Știi că nu te-aș lăsa să ți se întâmple vreodată ceva. Știi, nu-i așa ?

Ochii lui Mabel au scânteiat în lumina lunii.

Da. Știu, a zis și s-a ridicat nesigură în picioare.

Râul e încă înghețat zdravăn de astă-iarnă, a zis el. Tot ce-a făcut dezghețul zilele trecute n-a fost decât să lustruiască frumos gheața. Și chiar dacă am cădea, asta nu-i cursul principal. Apa n-are decât vreo treizeci de centimetri. Ne-am uda și ne-ar fi frig, atâta tot, dar n-o să fie cazul. Promit.

Jack și-a pus patinele și le-a condus pe gheață.

Mabel ezita, dar curând i-au revenit amintirile din copilărie și a început să alunece cu încredere pe gheață. Copila, pe de altă parte, părea să-și fi pierdut acea latură curajoasă, nu mai era fata care omora animale sălbatice și dormea singură în sălbăticie, pe terenul ei, și l-a surprins pe Jack agățându-se de brațul lui ca un țânc.

E foarte bine, i-a zis el. Chiar dacă se întâmplă să cazi, te lovești un pic la popou și gata. Nu-i nimic. Ca un făcut, Mabel a alunecat și-a căzut.

Buf ! a zis ea.

Înainte ca Jack să se desprindă de Faina și să dea fuga la ea, Mabel se și ridicase în genunchi și apoi în picioare.

Ar fi trebuit să-mi leg o pernă la spate.

A râs și s-a scuturat.

Jack a început să patineze mai iute, iar Faina abia se ținea după el și se lăsa trasă. Mabel li s-a alăturat și toți trei, ținându-se de mâini, au patinat încet, în cerc. Albia râului răsuna de strigătele și râsetele lor și de lamele patinelor brăzdând gheața.

Mabel s-a desprins și a patinat mai departe, către cursul principal al râului.

Cât de departe e sigur ? a strigat ea în urmă.

Până colo, la cotul ăla, i-a răspuns el privind cum Mabel prindea viteză.

E-n siguranță ? a șoptit Faina, ținându-se în continuare de brațul lui.

Da. Este.

Până la urmă, Faina a devenit tot mai sigură pe patine, iar Jack a așezat lampa undeva în mijlocul patinoarului. Mabel s-a întors, patinând încet, dar grațios în jurul lămpii, dându-i ocol iar și iar, în timp ce Faina venea în urma ei ca un pui de căprioară cu picioare lungi care abia învață să meargă. Jack a venit patinând din direcția opusă și a apucat-o pe Mabel de mână.

Aveam obiceiul să patinăm așa împreună când eram tineri, a zis Jack în clipa în care au trecut pe lângă Faina. Mai știi ?

Cum aș fi putut uita ? Mereu încercai să mă săruți, dar eu patinam mult mai bine, așa că n-aveai nici o șansă.

A râs, și-a eliberat mâna dintr-a lui și a patinat înspre râu. Jack a urmărit-o pe gheața neagră, cu copacii smoliți de noapte și cerul vâjâind pe lângă el.

Mai repede ! Hai mai repede ! a strigat Faina, iar Jack nu știa pe cine încuraja fata, dar a patinat cât de repede s-a încumetat, rugându-se să nu dea peste vreo fisură sau vreun ciot în gheață. Mabel a reușit să rămână imposibil de prins, până când a încetinit și s-a rotit cu fața spre el. Împreună, mână în mână, au patinat înapoi spre locul unde stătea Faina, în cercul mic al lumini lămpii. Fără o vorbă, Jack și Mabel au apucat fetița de câte o mână și au pornit-o înspre râu, urmând curbura malului. Faina țipa de încântare. Chiar și prin stratul gros de haine, Jack îi putea simți strânsoarea brațului pe-al său, și era de parcă însăși inima lui bătea acolo, în coatele acelea lipite. Gheața era ca sticla umedă, iar ei alunecau suficient de repede încât să se stârnească o adiere pe fețele lor. S-a uitat la Mabel, a văzut lacrimi curgându-i pe obraji și s-a întrebat dacă frigul era cel care îi făcea ochii să lăcrimeze.

Când se apropiau de cotul unde micul canal se unea cu cursul principal, au încetinit până s-au oprit și au rămas toți trei ținându-se la braț, Jack și Mabel răsuflând greu. Luna lumina întreaga vale, făcând să

scânteieze gheața de pe râu și să strălucească munții albi.

Hai să mai mergem, a șoptit Faina, iar Jack își dorea și el să continue să patineze, pe râul Wolverine, pe după cot, prin defileu și în munți, acolo unde primăvara nu vine niciodată și niciodată nu se topește zăpada.

- [1.](#) Este vorba despre poemul „*The Cremation of Sam McGee*“ de Robert W. Service, publicat în 1907 (n.t.).

Partea a treia

Iar în timp ce-l privea, dragostea... i-a năpădit fiecare fibră a ființei, și atunci și-a dat seama că acesta era sentimentul în legătură cu care o avertizase Spiritul Pădurii. Lacrimi uriașe i-au umplut ochii... și deodată a început să se topească.

Din basmul „Snegurocika“,
tradus de Lucy Maxym

Nu era întotdeauna acolo. În unele zile Mabel mergea prin zăpadă la pârâul din spatele colibeii, iar animalul nu apărea. Numai susurul apei pe sub stratul de nea și gheață. Dar dacă aștepta răbdătoare și liniștită sub molid, până la urmă poate că apărea. Căpșorul său maroniu se ițea dintr-un ochi de apă al pârâului, sau coada îi foșnea peste vreun dâmb înzăpezit.

În această zi de noiembrie, vidra de râu n-o făcuse să aștepte. A auzit gheața sfărâmându-se, un plescăit și apoi, iat-o, era chiar pe partea cealaltă a pârâiașului. S-a așteptat să țâșnească peste un buștean sau s-o ia la sănătoasa, cocoșată, de-a lungul pârâului, cum făcea întotdeauna. Însă vidra s-a oprit pe malul apei, s-a întors spre ea și s-a ridicat pe lăbuțele din spate. Era remarcabil de liniștită, sprijinită în coada groasă, cu labele din față legănându-i-se pe piept. Mai mult decât își putea ține Mabel respirația, vidra s-a uitat la ea cu ochii ca niște vârtejuri adânci. Apoi s-a lăsat din nou în patru labe și a pornit țopăind în josul apei.

La revedere, bătrâne, până ne vom întâlni iarăși.

Nu avea cum să-i știe vârsta sau genul, dar ceva din bărbia deschisă la culoare și mustățile lungi și aspre o ducea cu gândul la barba unui bătrân. De departe, vidra părea caraghioasă și zburdalnică, însă când se furișa mai aproape, Mabel simțea miros de sânge de pește și un fior rece.

Nu a spus nimănui despre vidră. Garrett ar fi vrut să o prindă în capcană, Faina i-ar fi cerut să o deseneze. Respingea ideea de-a fi capturată sub orice formă, fiindcă – într-un fel straniu – știa că era inima ei. Mușchi vii și contorsionați sub blana aspră și udă. Străpungând gheața subțire, plescăind prin apa rece a pârâului, alunecând pe burtă pe zăpadă. Bucuroasă, deși ar fi trebuit să fie mai prudentă.

Nu era doar vidra de râu. Odată urmărise un coiot gri-maroniu furișându-se pe câmp cu gura întredeschisă, de parcă ar fi râs. Urmărise mătăsari zburând în stoluri de umbre crepusculare din copac în copac, de parcă o putere superioară le-ar fi orchestrat zborul. Văzuse o hermină albă gonind pe lângă hambar cu un șoarece-de-câmp gras în bot. Și de fiecare dată Mabel simțise ceva tresăltându-i în piept. Ceva puternic și pur.

Era îndrăgostită. De opt ani locuia aici și în sfârșit ținutul acesta pusese stăpânire pe ea, iar ea putea înțelege un crâmpei din sălbăticia Fainei.

Anotimpurile din ultimii șase ani fuseseră precum fluxul și refluxul unui ocean, dând și luând, trăgând fata departe și apoi aducând-o înapoi. În fiecare primăvară, Faina pleca în ținutul muntos înalt, unde

migra karibuul și munții găzduiau neaua eternă, iar Mabel nu mai plângea, deși știa că-i va fi dor.

Localnicii numeau acel anotimp dulce-amărui, când gheața râului cedează și câmpurile se înnămolesc, „destrămarea“, însă lui Mabel i se părea că are ceva tandru și blând. Își lua rămas-bun de la fată chiar când violetele din mlaștină înfloreau, mov și albe, de-a lungul pâ râului, iar femelele de elan își amușinau puii nou-născuți, când soarele începea să alunge iarna din vale.

Și apoi, când zilele se lungeau, pământul se înmuia și se încălzea, iar ferma prospera. Dincolo de hambar, sub un plop, era masa de picnic pe care o ciopliseră Jack și Garrett, iar adesea pe aceasta, în timpul verii, stătea un borcan de la băutura plin cu flori de câmp. În cele mai multe duminici, lua masa împreună cu Bensonii, uneori aici, alteori la ei acasă. Când era vreme bună și insectele erau printr-o minune mai puține, mâncau afară. Jack și George făceau un foc din lemn de anin într-o groapă, dimineața devreme, iar apoi perpeleau o halcă de carne dintr-un urs negru pe care-l împușcase Garrett în primăvară. Esther aducea cartofi și salată de sfeclă ; Mabel cocea o plăcintă cu rubarbă proaspătă și așternea o față de masă albă. Apoi cele două femei se plimbau braț la braț și culegeau pufulițe și clopoței. Undeva, în spate, îi auzeau pe bărbați vorbind și râzând, în timp ce flăcările din vatră trosneau și sfârâiau de la grăsimea de urs care picura. Uneori, când Mabel se ducea în colibă ca să aducă farfuriile și argintăria, Jack venea din spatele ei, îi dădea ușurel deoparte șuvițele de păr și o săruta pe gât. „Nnicând n-ai fost mai frumoasă“, îi spunea.

Venea vremea recoltei și uneori, în timpul acelor zile lungi și istovitoare, era așa cum își imaginase Mabel cândva – ea și Jack unul lângă celălalt pe câmp, adunând cartofi în saci sau tăind verzele de pe cotoare, și chiar și atunci când își ștergea sudoarea de pe față și simțea praf între dinți, încerca să inspire dulceața acelei clipe. Seara își masau unul altuia mușchii istoviți și se văitau glumind pe seama durerilor lor, Mabel întotdeauna mai mult decât Jack, deși ea știa că durerea lui era mult mai mare.

Apoi, când zilele se scurtau și dădea primul îngheț, își șopteau binecuvântările și se rugau să fie zăpadă. Mabel încerca să ghicească cât crescuse Faina de când n-o mai văzuseră și îi împletea ciorapi de lână și lenjerie lungă, uneori îi făcea și o haină nouă, întotdeauna din lână albastră cu tiv de blană albă și fulgi de nea brodați pe partea din față.

De fiecare dată când sosea, fata era mai înaltă și mai frumoasă decât și-o amintea și le aducea daruri din munți. Într-un an a fost un sac cu pești uscați. În altul, o piele de karibu fin tăbăcită și înmiresmată cu ierburi sălbatice. Îi îmbrățișa, îi săruta și le spunea că i-a fost dor de ei, iar după aceea alerga înapoi printre copacii plini de nea pe care îi numea „casa ei“.

Mabel nu o mai striga pe Faina prin sălbăticie și nici nu se mai gândea la căi prin care s-o facă să rămână. În schimb, stătea la masă și îi desena chipul la lumina lumânării – bărbie de drăcușor, ochi isteți. Apoi strecura aceste schițe în cartea pentru copii cu coperte din piele care spunea povestea fetei de zăpadă.

Iarnă după iarnă, Faina se întorcea la coliba lor din pădure, iar în tot acel timp nimeni altcineva n-a zărit-o vreodată. Lui Mabel asta îi convenea de minune. Ca și în cazul vidrei, ajunsese să păzească fata

Garrett se uita la vulpe prin cătarea puștii. Animalul se afla la câteva sute de metri depărtare, dar pasul nu-i șovăia în timp înainta în susul râului, înspre el. Nu peste mult timp avea să fie suficient de aproape. Garrett s-a lăsat pe spate pe bușteanul de plop pe care stătea, și-a proptit cotul de genunchi, și-a stabilizat pușca. Degetul i se odihnea pe trăgaci.

Știa că putea fi aceea. Ani de-a rândul, Jack îi interzisesese să omoare vulpea roșcată care vâna pe câmpuri și prin albia râului, chiar lângă ferma lor. Zicea că ar fi a unei fete care locuia singură în pădure, vâna în munți, rezista iernilor care omorau bărbați în toată firea. O fată pe care nimeni n-a văzut-o niciodată.

Pușca lui Garrett se înălța și cobora încet, odată cu respirația lui, însă privirea îi rămânea ațintită la animal. Nu putea să fie sigur. În lumina slabă de noiembrie, putea fi și o vulpe corcită, un amestec de negru-argintiu și roșcat. Vulpea s-a oprit și și-a înălțat nasul în vânt, de parcă ar fi prins un miros, iar apoi și-a reluat drumul în susul râului înzăpezit. Soarele a mai coborât un pic, ultimele sale raze aurii au dispărut din vale.

A lăsat vulpea să se apropie. Când a ajuns la mai puțin de o sută cincizeci de metri, Garrett s-a îndreptat, și-a proptit bărbia de patul puștii, a închis ochiul stâng și a țintit către șira spinării animalului. Însă vulpea a cotit-o, și-a întors deodată coada spre Garrett și a țâșnit într-o tufă de salcie, îndreptându-se apoi spre plopii din preajmă. Se mișca iute. Garrett a coborât pușca. Ezitase o clipă prea mult. Curând avea să fie prea întuneric pentru a vâna, iar vulpea – pierdută printre copaci.

Apoi a văzut că animalul se opri și-l privea de la marginea pădurii. Garrett a ridicat iar pușca, a țintit prin cătare și a apăsat pe trăgaci.

N-a fost nevoie decât de o singură împușcătură. Impactul a fost suficient ca să trântescă micul animal pe o parte și să-l lase nemișcat. Garrett a scos cartușul din pușcă, apoi s-a ridicat din locul lui de pe buștean. Cu pușca la picior, a mers până a ajuns lângă vulpea moartă.

De-a lungul anilor, animalul slăbise de nu mai rămăsese decât piele și os, iar blana de pe bot și gât îi albise de bătrânețe, astfel încât, în lumina slabă și de la distanță, putea fi luată drept o corcitură. Dar nu încăpea nici o îndoială. Era aceea.

În toți acești ani, Garrett se supusese poruncii lui Jack. Vulpea putea să țâșnească străbătând un câmp sau putea să-i taie calea în pădure, dar Garrett o lăsa în pace. De fiecare dată simțea o enervare. Nimic nu dovedea că vulpea ar fi fost mai mult decât un animal sălbatic de rând.

Dar acum, că o omorâse, îi părea rău. Se simțea dator. Ar trebui să o ducă la ușa lui Jack și Mabel.

Ar trebui să mărturisească, să-și ceară iertare. Jack avea să-l mustre serios. Mabel avea să tacă și să-și netezească șorțul cu palmele, clătinând ușor din cap.

Trebuia să se descotorosească de ea. Ar putea să o juipoaie și să încerce să vândă blana, dar era jerpelită și practic lipsită de valoare. Maică-sa l-ar întreba de unde o are. Taică-său ar vrea să vadă blana. Garrett ar sfârși prin a spune minciuni, iar minciunile ajung să se complice.

Și-a pus pușca pe umăr, a ridicat vulpea și a dus-o între copaci. A fost surprins cât de slabă și osoasă era la atingere când o ținea în brațe, ca o pisică bătrână.

În spatele plopilor, într-un loc cu molizi deși, Garrett a așezat animalul în zăpadă, la picioarele unui copac. A rupt crenguțe de brad și le-a așternut deasupra. Spera să ningă iarăși în curând.

Când s-a întors ca să plece acasă, în lumina amurgului, nu se mai simțea ca un bărbat de nouăsprezece ani, ci ca un băiețel rușinat.

— Garrett. Bine c-ai putut să vii.

Jack l-a întâmpinat la ușa colibei și i-a strâns mâna.

— Speram să poți veni astă-seară.

Mabel i-a zâmbit de la masa din bucătărie.

— Mi-a zis mama că voiiați să trec pe la voi.

— Da, era și cazul, a zis Mabel.

— Despre ce e vorba ? a întrebat Garrett speriat.

— Ia loc, a zis Jack întinzându-i un scaun.

— Bine.

Garrett s-a așezat și s-a uitat de la Jack la Mabel și înapoi la Jack.

— Deci, uite care-i treaba, a început Jack. Voiam să vorbim cu tine despre fermă...

— Dar n-ar trebui mai întâi să servim cina ? a întrebat Mabel.

— Nu. Afacerile mai întâi. E ceva ce ne gândeam să facem de multă vreme.

S-a uitat la Garrett.

— Știi că n-am fi putut să scoatem locul ăsta la lumină fără tine.

— Nu știu dacă-i chiar așa. Am fost doar un zilier. Putea fi altcineva.

— Aici greșești. În anii ăștia, n-am putut să te plătim nici pe de parte atât cât ai fi meritat.

— Și n-ai fost niciodată doar un zilier. Ai fost mult mai mult, pentru noi amândoi, a zis Mabel. Ce m-aș fi făcut dacă nu te-aș fi avut pe tine, să discutăm despre Mark Twain și Charles Dickens ?

Umerii lui Garrett s-au mai destins, iar el a răsuflat ușurat.

— Știi ce-s astea ? a întrebat Jack arătând spre niște hârtii întinse pe masă dinaintea lor.

— Nu. N-aș putea zice că știu.

— Sunt niște hârtii oficiale care te fac partener la ferma asta. Și totodată precizează că, atunci când noi doi nu vom mai fi, locul ăsta va deveni al tău. Stai, ascultă-ne până la capăt înainte să scuturi din cap. Știi că noi nu avem un fiu ca să-i putem lăsa locul ăsta. Și adevărul e că tu l-ai făcut ce este astăzi.

— Știu și eu...

— Înțelegem că agricultura n-a fost ceea ce ți-ai dorit, a continuat Jack, dar nouă ni se pare că trebuie să fii mândru de câte ne-ai ajutat să facem aici. Și poate că vei putea avea grijă de locul ăsta în paralel cu vânatul și celelalte treburi ale tale de peste iarnă.

— Sau, a adăugat Mabel, ești liber să vinzi locul. După ce noi nu vom mai fi.

— N-aș putea... Nu știu.

— Păi, mai gândește-te dacă vrei, a zis Jack. Deocamdată nu ne grăbim la cimitir, nu-i așa, draga mea ?

— Nu. Sper să nu fie-n curând. Dar, Garrett, orice-ai hotărî, vrem să înțelegi cât de mult însemni pentru noi. Suntem mândri de bărbatul care ai devenit...

— Mabel, faci băiatul să se rușineze.

— Te rog să mă lași să termin. E adevărat ce-a spus Jack. Noi n-am mai fi aici, ferma asta n-ar mai fi aici, dacă n-ai fi fost tu să muncești din greu. N-avem cine știe ce averi, dar puținul pe care-l avem vrem să ți-l oferim ție.

— Sunteți siguri ? Adică, nu există altcineva, cineva din familie ? a întrebat Garrett împingând ușor hârtiile înapoi spre Jack.

— Nu. Tu ne ești cel mai apropiat, a zis Jack.

— Nu mă așteptam deloc la așa ceva.

— Știm. Dar așa e corect.

— O să discut cu ai mei, a zis Garrett. Dar bănuiesc că de voi doi depinde în primul rând.

— Noi n-am fost niciodată mai siguri de ceva, a zis Jack și s-a întins peste masă ca să-i strângă din nou mâna.

38

Era abia jumătatea lunii noiembrie, dar un strat gros și greu de zăpadă deja se așternuse pe pământ. Garrett mergea prin pădure în căutare de urme. Lupi, jderi, nurci, coioți, vulpi – dar mai ales după un gluton îi tânjea inima. Era un vânător cu experiență, și totuși în fiecare iarnă îi scăpa exact acest animal. N-ar fi putut să o exprime în cuvinte, dar admira felul său îndrăzneț de-a fi, feroce și singuratic. Ca să pătrundă pe teritoriul gluttonului, trebuia să înainteze în munți mai departe decât fusese vreodată.

Mergea de unul sigur, ieșind din albia râului, spre poalele dealurilor și, pe măsură ce terenul devenea

tot mai abrupt, își dorea să fi avut rachete de zăpadă în picioare. Căra un rucsac ușor, cu suficiente provizii cât să-i ajungă la nevoie peste noapte, dar pe-o vreme ca asta avea să-i fie frig și să se facă flească. După primele ore ale dimineții a început iarăși să ningă, iar el se gândea dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă. Dar mereu era tentat să mai meargă un pic, era atras de încă o creastă, mai continua o vreme. Poate că tocmai acum avea să dea peste o vale stâncoasă și îngustă, cu urme de gloton. Când a ajuns la poalele unui deal, într-un loc presărat cu molizi, și a văzut o mlaștină întinzându-se înaintea lui, cu dâmburile ierboase acoperite de nea, a dat să se întoarcă. Nu putea să fie nici un gloton pe-aici, iar zăpada proaspătă acoperea orice urme.

A fost oprit de un sunet ca vuietul unei sobe, aer suflat puternic. S-a răsucit în loc și a văzut ceva de partea cealaltă a mlaștinii. S-a ghemuit în spatele unui mestecăn căzut la pământ și a mijit ochii, privind prin ninsoare.

La început i s-a părut a fi o movilă de zăpadă ca toate celelalte din mlaștină, însă mai mare și de o formă ciudată, iar apoi niște aripi albe uriașe, mai largi decât deschiderea brațelor lui Garrett, au fluturat prin aer. A auzit din nou acel vuiet și și-a dat seama că venea dinspre aripi. S-a târât de-a bușilea pe lângă trunchiul mestecănelului căzut, cu zăpada până la piept. S-a strecurat mai aproape, pitindu-se după un dâmb și apoi după altul. Când a putut vedea iarăși bine ființa albă, a mai zărit și altceva. Păr blond, chip de om. Fulgi de zăpadă îi încețoșau privirea, iar el a clipit puternic, însă chipul rămânea între acele aripi ce fluturau și sâsâitul continua. Pielea de pe gât i s-a înfiorat, sudoarea îi curgea șiroaie pe spinare, dar s-a târât și mai aproape, atât de aproape încât data următoare când ființa și-a fluturat aripile, a simțit aerul vibrându-i pe față.

O lebădă albă, cu gâtul lung șerpuit, și-a întors capul într-o parte și l-a privit cu unul dintre ochii ei negri strălucitori. Apoi și-a plecat capul, și-a încovoiat aripile și a sâsâit. Dincolo de aripi, a văzut din nou chipul. O fetiță cuibărită în zăpadă, chiar dincolo de lebădă. S-a ridicat în picioare și la început Garrett a crezut că îl zărise, însă ea nu făcea altceva decât să se uite la lebădă. Avea o haină albastră brodată cu fulgi de nea, iar pe cap purta o căciulă din blană de jder.

Era ea, cea despre care tot vorbiseră în șoaptă în toți acești ani. Copila pe care nimeni în afară de Jack și Mabel n-o mai văzuse vreodată. Fata care avea ca animal de companie o vulpe sălbatică. Iarnă după iarnă, n-o zărise nici măcar o clipă, nu văzuse nici o singură urmă de-a ei pe zăpadă, iar acum iată-o dinaintea lui. Și nu era fetița pe care și-o imaginase mereu. Era înaltă și zveltă, doar cu câțiva ani mai tânără ca el.

Capul lebedei aproape că a atins umerii fetei, iar aripile au învăluit-o când pasărea fâlfâia drept avertisment și țopăia înspre ea. Garrett a văzut atunci că unul dintre picioare îi era legat, prins în bucla unui laț. Nu era vreun iepure fragil sau vreun cocoș pufos pe care fata avusese probabil de gând să-l prindă. Lebăda era un uriaș superb, numai mușchi și tendoane vibrând sub penajul alb, cu ochi negri adânci și un cioc negru feroce. S-a întrebat dacă fata avea să o elibereze. Poate că reușea să se strecoare dincolo de pasăre și să rupă lațul, totuși se îndoia că putea să se apropie așa de mult fără ca lebăda să o

atace.

Apoi s-a întrebat : oare o s-o omoare ? Gândul ăsta îi făcea rău, dar nu înțelegea de ce. Fiindcă fata era suplă, cu trăsături delicate și mâini miciute ? Fiindcă lebăda avea aripi de înger și zbura prin basme cu o fecioară în spinare ? Garrett știa adevărul – carnea lebedei putea însemna hrană pentru fată timp de săptămâni în șir.

Fata a început să-și descheie haina. Fermecat, Garrett se uita chiar și când simțea că ar trebui să întoarcă privirea. Și-a pus haina pe un tufiș din spatele ei, apoi și căciula. Purta o rochie de bumbac înflorată și pe dedesubt ceva ce semăna cu niște izmene. S-a aplecat și a scos un cuțit dintr-o teacă de la picior.

Lebăda s-a tras din ciotul de salcie unde era prinsă capcana. Fata s-a strecurat ușurel, cu cuțitul în mână, dând ocol unui dâmb, de partea cealaltă a lebedei, încercând să ajungă în spatele ei. Dar pasărea a urmărit-o, întorcându-și capul și țopăind gata să-i sară în față. Fata n-ar fi rezistat dacă lebăda o lovea cu capul. Ciocul păsării i-ar fi sfârtecat pielea, i-ar fi sfărâmat oscioarele fragile. A sâsâit iarăși și și-a fâlfâit aripile spre ea, nu ca să zboare, ci ca să atace. Garrett s-a lăsat la pământ, ca să nu fie văzut.

Pe când fata înainta către lebădă, bătaile aripilor s-au întezit, făcând neaua să se ridice în vârtejuri, iar sâsâitul s-a transformat într-un mârâit cumplit, strident. Ea a dat roată iute lebedei și i-a sărit în spinare. Piciorul liber a cedat și pasărea s-a prăbușit, însă aripile solide încă băteau sub ea. Fata s-a ținut strâns, cu capul întors într-o parte, apucându-se cu mâinile de gâtul robust al lebedei. Și-a strecurat o mână în sus, apoi și-a încleștat-o chiar sub capul păsării și l-a ținut cât de departe putea. Lebăda părea să fi obosit după luptă și pentru o clipă au rămas amândouă nemișcate. Garrett o putea auzi pe copilă respirând.

Dar apoi gâtul lebedei s-a zvârcolit iarăși în mâna fetei, a țâșnit către fața ei. Ciocul i-a fulgerat pe lângă obraz. După ce a reușit să împingă capul lebedei în jos, în zăpada apoasă, fata s-a întins deasupra păsării. Garrett își putea imagina fierbințeala corpului lebedei sub ea, putea auzi pasărea sâsâind și scoțând sunete sacadate și acel mârâit urcând de undeva din trupul ei ciudat de rotund. Lebăda s-a luptat, apoi s-a liniștit, iar fata s-a întins cu cuțitul către cap, l-a strecurat sub gât și a tăiat trăgând cu forță în sus.

Și-a șters fața cu dosul palmei însângerate, iar apoi, sub ea, aripile lebedei au fâlfâit tot mai slab, au tresărit în spasme și s-au oprit. Fata s-a prăbușit lângă pasărea cu aripile moarte larg desfăcute. Sânge viu colorat curgea de sub ele și ninsoarea cădea.

Nu s-a clintit o vreme. Lui Garrett îi înțepeniseră picioarele de frig, simțea nevoia să se ridice și să se miște, însă, cuprins de vrajă, nu era în stare.

În ora care a urmat, Garrett a privit-o cum a eviscerat lebăda și i-a tăiat capul și labele negre, cu membrană. Din cavitatea corpului și din mațele împrăștiate se înălța aburul. Fata a pus deoparte ficatul, inima de mărimea unei prune, gâtul muscular. A tot jumulit lebăda, până când a adunat un ghem întreg de aripi albe, pene albe și piele însângerată. Garrett se aștepta să-l arunce, însă ea l-a întins pe zăpadă și l-a

rostogolit, aripile fiind pliate în interiorul pielii. Apoi l-a pus într-un sac. După aceea a tras carcasa curată deoparte din locul în care ucisese pasărea, unde resturile și sângele aveau să atragă corbii, coțofenele și alți necrofagi. Garrett a privit-o cum se urcă într-un molid mic de la marginea luminișului și cum începe să lege carcasa lebedei și sacul.

Era întoarsă cu spatele, așa încât Garrett s-a furișat cât de iute a putut înapoi pe unde venise. Când a ajuns la molizi, s-a ascuns după unul dintre aceștia și a privit-o cum îngenunchează în mlaștină și își freacă mâinile și lama cuțitului cu zăpadă. Apoi și-a pus haina și căciula. Garrett s-a întors înspre deal și a luat-o la fugă.

Ninsoarea se oprise și începea să se însenineze. Amurgul insinua apropierea iernii. Fâșii întortocheate de ceață se înălțau de pe râu și, în timp ce el alerga în josul versantului, era de parcă ar fi coborât în nori. Deasupra a auzit un stol de găște arctice migratoare strigându-și țipetele de adio din cerul purpuriu și, pentru prima oară de când se știa, acest sunet l-a înspăimântat.

39

Mabel și Faina decupau fulgi de nea din hârtie, ca să împodobească molidul micuț din colțul colibeii, când Bensonii au sosit neanunțați, cu darurile de Crăciun. Esther a deschis ușa brusc, fără să bată, iar Faina a făcut un salt în partea cealaltă a camerei, cu ochii măriți de spaimă, cu mușchii încordați, pregătită parcă să facă un salt. Pentru o clipă, Mabel s-a temut că fata va încerca să sară prin geamul ferestrei. S-a dus la ea și a apucat-o cu blândețe de încheietura mâinii, sperând ca atingerea ei să o liniștească.

Esther a rămas stană de piatră, cu gura căscată, iar lui Mabel figura ei i s-ar fi părut amuzantă, de n-ar fi fost spaima Fainei.

Mabel s-a îndreptat, ținând în continuare fata de mână, și a tras încet aer în piept.

Esther, a zis. Aș vrea să ți-o prezint pe Faina. Faina, ea e buna mea prietenă, Esther.

Tocmai atunci, George și Garrett au dat buzna gălăgioși pe ușa din spatele ei, iar Esther a fluturat din mână și le-a făcut semn să tacă, de parcă ar fi speriat o creatură a pădurii.

E fata, George, a șoptit ea fără să-și dezlipească ochii de la Faina. E aici. E chiar aici, în fața mea.

George a râs tare, dar Garrett, în spatele lui, tăcea. Ochii băiatului erau întunecați și larg deschiși, până când a surprins-o pe Mabel privindu-l, iar atunci a pășit înapoi în spatele tatălui său.

Mabel a înghiontit fata.

Bună, a zis Faina încetișor.

Doamne, a zis Esther. E adevărată. Fata ta chiar există, în carne și oase.

Următoarele câteva ore au fost ciudate. Esther a încercat să o cuprindă și pe Faina printre cei care primeau daruri, de parcă ar fi știut de la bun început că o să fie și ea aici.

Ah, uite. Țsta e pentru tine, a zis Esther, întinzându-i un pachet ambalat.

Faina nu a vorbit și la început nici măcar nu a întins mâinile ca să-l primească. Mabel și Jack s-au apropiat amândoi de ea, ca să intervină, dar apoi s-au oprit. Fata a luat pachetul și, cu o figură serioasă, l-a pus în poală.

Haide, hai. N-ai de gând să-l deschizi ? a zis Esther.

Faina părea atât de speriată și derutată, cu obrajii îmbujorați de-o roșeață nesănătoasă, încât Mabel tânjea să deschidă ușa și s-o lase să dea fuga la răcoare.

Ai nevoie de ajutor, Faina ?

Coliba se încinsese. Nimeni nu vorbea. Toți ochii erau pe fată. În sfârșit, Faina a început să rupă hârtia. Când, în cele din urmă, a scos o batistă cu flori brodate și a zâmbit pentru a mulțumi politicos, Mabel a crezut că o să leșine de ușurare.

Mulțumesc, a zis Faina, iar ochii lui Esther au strălucit.

Când cele două familii s-au adunat ca să ia cina, încordarea s-a mai risipit. Faina a rămas tăcută, dar se purta frumos și dădea felurile de mâncare cu grijă atunci când i se cereau, iar din când în când zâmbea ușurel. Garrett însă părea incapabil să vorbească sau să se uite la cineva, mai ales la fată. Parcă însăși prezența ei ar fi fost un afront pentru el, iar Mabel nu știa ce să înțeleagă din asta.

— Știți că băiatul prinde o grămadă de râși anul ăsta, a zis George mușcând cu poftă dintr-o prăjitură cu fructe. Populația de iepuri e-n creștere, așa că-i plin de feline în toată valea.

— Serios ? a zis Jack.

Mabel s-a uitat la Garrett, iar chipul lui i-a reamintit de acea primă vară când băiatul venise să lucreze la fermă – nervos, năzuros.

— Ei ? Te-a întrebat omul ceva, a zis George aruncându-și brațul pe spătarul scaunului lui Garrett.

Băiatul s-a uitat în farfurie și a bombănit ceva de neînțeles.

— Hm, a zis Jack binedispus, deși Mabel știa că nici el nu auzise răspunsul lui Garrett.

— Ce-i cu tine, băiete ? Ia vorbește. Doar n-ai de ce să te rușinezi. Ți-a mers foarte bine cu capcanele anul ăsta.

— Mda. Se pare c-am prins câte ceva.

Apoi a plecat iarăși capul și-a tot plimbat desertul prin farfurie cu lingurița, fără ca măcar să guste.

Acesta era fiul demn de mândrie, cel care acum arunca priviri posomorâte către toți cei din jur ? Oare

nu chiar la masa asta îi strânsese Garrett mâna lui Jack, zicând că va fi o onoare să fie partener la fermă, să moștenească gospodăria atunci când va sosi vremea ?

Tot restul serii, băiatul n-a mai scos o vorbă.

George și Esther au continuat cu poveștile. Mabel a strâns cina și a tot trecut prin spatele Fainei. Fata se micșorase în scaunul ei, picături de sudoare i se adunau pe nas. Mabel îi făcea vânt cu un șervet și îi ștergea tâmplele.

Prea cald, mult prea cald, își șoptea Mabel.

În cele din urmă, Bensonii și-au luat la revedere, iar Mabel a fost ușurată să-i conducă la ușă – pe George, Esther și Garrett la caii și căruța lor, iar pe Faina spre pădurea înzăpezită.

40

Garrett a blestemat urmele și și-a îndemnat calul, ca să-l facă să urce dealul abrupt după ele. S-a aplecat, ferindu-se de o ramură joasă de molid, dar tot s-a pomenit acoperit de zăpadă. Când a ajuns pe coamă, a oprit calul, și-a scuturat neaua de pe umeri și s-a înclinat în șa. Urmele erau vechi, forme nedefinite, adâncite câțiva centimetri în stratul de nea, dar erau ale ei. Calul s-a foit, nerăbdător să o ia fie înapoi, fie înainte. Garrett a continuat să meargă, urmând șirul ce șerpuia printre molizi.

Era sătul de fată. Vreme de șase ani îl tot ascultase pe Jack vorbind despre ea. Faina, Faina, Faina. Îngerul pădurilor. Și totuși, cu toată vorbăria, Garrett nici măcar o singură dată nu zărise nici țipenie de fată. În fiecare iarnă se uitase după urmele ei, pe jumătate sperând să le zărească, pe jumătate sperând că Jack și Mabel erau nebuni. Uneori i se părea că vede o licărire printre tufe, dar nu era decât vreo pasăre.

Atunci cum de în iarna asta totul era diferit, cum de, oriunde se ducea, zăpada din pădure era plină de urmele ei și nu mai putea scăpa de ea ?

Totul în legătură cu fata îl umplea de vinovăție. Îi împușcase vulpea și nu spusese nimănui. O spionase. Gândul îi revenea iar și iar la acea scenă, la lupta fetei cu lebăda. Emoțiile pe care i le stârnea îl deranjau, dar nu putea scăpa de imagine.

În timp ce mergea pe urmele ei, își spunea că de fapt nu făcea decât să se ducă acolo unde își dorea el – spre munți, spre gluton. Și era adevărat. Glutonul rățăcea prin părțile mai înalte ale ținutului muntos, mai aproape de ghețar. Niciodată n-ar fi putut prinde unul în zonele joase, unde se prindeau coioți, vulpi, castori sau nurci.

A mers după urme până într-un defileu îngust, unde sub stratul de nea se ascundeau bolovani. Calul se

împiedica din când în când, așa că până la urmă Garrett a descălecat și a condus animalul de căpăstru. Deși înainta în vârstă, calul era încă zdravăn, sigur pe picioarele lui și cunoștea munții ca puțini alți cai.

Capcanele și lanțurile lui Garrett zdrăngăneau în sacul legat la șa, în partea din spate. Apa curgea printre bolovani, pe sub stratul de nea. În orice clipă se aștepta să zărească urmele solide, ca de urs, ale labelor unui gluton singuratic. Însă a văzut niște urme mici, de astă dată proaspete. Tot fata. Probabil de astăzi. Garrett s-a oprit, cu mâinile pe genunchi, să privească șirul acestora. Simple urme pe suprafața zăpezii, ca de râs sau de iepure. Fata era aproape la fel de înaltă ca Garrett, deci cum putea fi atât de ușoară încât să nu se cufunde în stratul de nea ? O fascinație iritantă îl măcina pe dinăuntru. A pășit apăsat prin zăpadă, ștergând urmele delicate cu ghetetele.

Era prin preajmă. Era sigur. Ceva în atmosferă se schimbase. Era la fel ca atunci când urmărea un elan – deodată pădurea tăcea, iar simțurile i se ascuțeau. Când a privit înainte, a văzut fata, ieșise dintre copaci și stătea acolo, cu haina ei albastră împodobită cu fulgi de nea, cu părul de un blond nepământean. Ar fi putut să se întoarcă, dar sigur îl văzuse și ea. Îl aștepta. A continuat să înainteze prin defileu, încercând să meargă mai încet decât îi gonea inima.

Ea nu s-a clintit și nu i-a vorbit până n-a ajuns la vreun metru de ea. A privit agitată spre cal, dar când Garrett a dat să-i spună să nu se teamă, ea nu l-a lăsat să termine și i-a vorbit.

Tu mi-ai omorât vulpea.

Pentru o clipă, Garrett nu și-a putut mișca buzele. De unde știa ea asta ?

Da, a bâiguit în cele din urmă.

De ce-ai venit aici ?

Și el ar fi putut să o întrebe același lucru. Nu avea motive să i se simtă inferior.

După glutoni, a zis. Caut glutoni.

Aici ?

Trebuie să fie măcar unul pe pârâul ăsta. Sunt sigur.

Fata a clătinat ușor din cap. Furia i-a încetinit inima lui Garrett până la o bătaie surdă.

Dar ce știi tu ? a întrebat. Știi toată valea asta ?

Ea a încuviințat scurt.

De ce te-aș crede ?

Garrett a făcut un pas înainte, ca pentru a trece de ea, și atunci i-a surprins mireasma. Rozmarin sălbatic, boabe de soc, urzici, zăpadă proaspătă. Era atât de vagă, încât s-a pomenit trăgând-o adânc în nări, încercând să prindă cât mai mult din ea.

Fata s-a întors cu spatele la el și s-a aplecat la pământ. În zăpadă era o cutie împletită din scoarță de mesteacăn, pe care n-o observase înainte. Ea a deschis-o acolo, la picioarele sale, și s-a apucat să scoată

ceva dinăuntru. Când s-a întors cu fața, ținea de labele dinainte un gluton mort. Capul era ca al unui urs mic, corpul îndesat, picioarele scurte și puternice. Era un animal mare, de aproape douăzeci de kilograme, după cum bănuia Garrett, așa că ar fi trebuit să se lupte cu greutatea lui, însă ea i l-a aruncat cu ușurință la picioare. Calul a nechezat în spatele lui și s-a tras înapoi.

Ce-i asta ? a întrebat-o.

Un gluton.

Văd. Dar ce faci cu el ?

Ți-l dau ție. Ca să poți pleca.

Garrett a rămas fără grai pentru o clipă.

Nu-l vreau, a zis supărat. Nu așa.

Ți-l jupoi eu, a zis fata, întorcându-se din nou la cutia ei.

Cum ? La naiba. Nu asta vreau să zic. De ce să mi-l dai ?

Eu nu-l vreau. Tu, da.

De ce l-ai mai omorât, dacă nu-ți trebuia ?

Pentru că fura jderii și momeala. Ia-l.

Garrett nu mai fusese așa de furios în viața lui. Când se gândea la toți anii în care se străduise să prindă un gluton, și-acum iată fata asta aruncându-i unul la picioare ca pe-o carcasă inutilă. Poruncindu-i să plece. S-a întors la cal, a apucat șaua și a încălecat.

De ce nu-l iei ?

Vocea fetei era mai pițigăiată, mai copilăroasă ca înainte.

Garrett nu a răspuns. A scuturat hățurile, iar calul a început să meargă ușor înapoi, în josul defileului.

Alții nu mai sunt pe-aici, a strigat fata în urma lui. Doar ăsta.

El nu s-a uitat înapoi.

Ia-l, a strigat ea, ca să nu te mai întorci.

Nu vreau afurisitul tău de gluton, a țipat el peste umăr. Și, dacă vreau, mă întorc. Nu ești tu stăpână pe pământul ăsta.

S-a abținut să se uite înapoi până când a ajuns aproape de coamă. Când s-a uitat, a văzut fata stând în același loc, cu glutonul la picioare. Nu era sigur, dar i se părea că citea furie în linia strânsă a buzelor ei.

Când a socotit că ieșise din raza vederii fetei, Garrett a descălecat iarăși. Terenul era mult prea înșelător pentru mersul călare. Sub zăpadă, apa pârâului era înghețată în ochiuri, iar gheața acoperea bolovanii. A condus calul către un loc cu apă curgătoare și l-a lăsat să se adape. Când calul a terminat, s-a lăsat pe vine, a luat niște apă în căușul palmei și a băut și el. Era dulce și rece și i-a lăsat o senzație de greață.

Nu voia să se ducă acasă deocamdată. Avea încă mare parte din zi înainte și nu pusese nici o capcană.

Garrett respectase întotdeauna teritoriile celorlalți vânători. Un burlac nu cu mult mai în vârstă ca el revendicase terenul din aval de Jack și Mabel, iar el nu îi încălca granițele. Nici pe traseul lui Boyd nu pusese capcane, nici măcar când văzuse că lațurile bătrânului rămâneau neatînse, ci abia când Boyd i-a lăsat lui traseul. Un om putea fi împușcat dacă fura prada altuia din capcană, dar chiar și a te strecura pe teritoriul altuia era considerat o grosolanie. Dar ea ? Ea era doar o fată. O fată prinzând câțiva iepuri. Nu contează glotonul. Asta fusese ceva întâmplător, desigur.

Dar știa că nu exista așa ceva – glotonul nu se prindea din întâmplare, și-apoi o văzuse deja omorând lebăda. Era capabilă.

Și-a umezit fruntea cu apă din pârâu și apoi și-a uscat palmele trecându-și-le peste haină, înainte să-și pună la loc mănușile de piele. Începea să ningă. Nu prevăzuse asta. Cerul fusese senin de dimineață. Când ieșise până la toaletă înainte de răsărit, văzuse luminile nordului zvârcolindu-se și încolăcindu-se prin beznă, așa cum se întâmplă numai în nopțile senine și reci. Dar iată că, după numai câteva ore, ninge. A privit către munți, însă norii joși îi înghițiseră.

— Ei, Jackson. Poate c-ar fi vremea să mergem spre casă, nu ?

De obicei nu vorbea cu calul, dar acum era neliniștit. Ninge puternic și un vânt slab adia dinspre albia râului. S-a urcat în șa și, pentru moment, s-a simțit dezorientat. Fulgii de nea cădeau atât de deși, încât abia dacă vedea contururile celor mai apropiați copaci.

— În josul dealului, Jackson ? Dacă mergem spre râu nu putem să greșim.

Dar curând zăpada viscolită avea să-l orbească pe Garrett, iar calul să se poticnească pe poteca dispărută.

— Doamne, a zis abia trăgându-și răsuflarea. De unde-a mai venit și asta ?

Nu mai pomenise niciodată o ninsoare de iarnă ivită așa de iute, practic din senin.

Și-a ridicat gulerul hainei și a scos o căciulă de lână din geanta de la șa. A descălecat și s-a pomenit în zăpadă până peste genunchi. Se așternuse repede și încă mai cernea. S-a urcat din nou pe cal și l-a strunit printre copaci, dar își pierduse simțul orientării. Credea că urmase panta în jos, către râu, dar acum i se părea că nimerise într-o râpă din partea opusă. A încercat să-și amintească ce luase cu el. Nu avea pânză de cort. Nu avea sac de dormit. Avea numai proviziile de urgență cele mai elementare – câteva chibrituri, un briceag, o pereche de ciorapi de lână de rezervă. Masa pe care i-o pusese maică-sa la pachet. Cam atât. A zărit trunchiul abia deslușit al unui molid și s-a îndreptat spre el.

Ar fi putut să aștepte aici o vreme, să se termine furtuna. A rupt câteva crengi joase și apoi, cu talpa ghetei, a scobit în zăpadă, pe lângă trunchi. Era un adăpost, cât de cât. A rupt crengile pe genunchi, în bucăți mai mici, apoi a jupuit niște scoarță de pe un mestecăn din preajmă. Avea toporul. Odată ce făcea focul, putea tăia bucăți mai mari de lemn.

Stând cu picioarele încrucișate sub copac, a stivuit scoarța și ramurile de molid și a aprins un chibrit,

Însă acesta s-a stins imediat în zăpada viscolită. Altul. Altul. Nu mai avea decât câteva. Până la urmă, a reușit să aprindă o bucățică de scoarță ca hârtia, dar în numai câteva secunde vântul a stins-o. S-a ridicat în picioare și a dat un șut grămăjoarei. De pe crengile de deasupra, i-a căzut zăpadă în cap.

— Bine, Jackson. Se pare că ne punem la drum.

În timp ce călărea printre copaci, s-a gândit la poveștile pe care le auzise, despre bărbați care își omorau caii ca să se adăpostească în carcasa lor și să stea la cald.

— Nu te teme, Jackson. Încă nu suntem chiar așa de disperați.

Dar bine nu era. Își dădea seama. Dormise el multe nopți pe afară, dar niciodată atât de prost pregătit și în condiții atât de vitrege. Zăpada i se aduna în cutele pantalonilor și-ale hainei. Coama calului era acoperită de gheață. Nu avea de ales – a continuat să meargă, fără să știe încotro.

Când s-a pomenit pe malul a ceea ce părea să fie un lac înghețat, acoperit de nea, un lac pe care nu-l mai văzuse niciodată înainte și de care nici nu auzise, s-a speriat. A descălecat și a rămas lângă cal, pe malul înzăpezit.

La naiba. La naiba, a zis lovind cu piciorul în pământul din fața lui. Calul a clipit încet, prea obosit să se dea mai încolo.

Te-ai rătăcit.

Garrett a tresărit la auzul vocii, o șoaptă stranie la urechea lui. Peste umăr a văzut fata, ca o fantomă în zăpadă. Supărat că fusese făcut să tresară, a strigat : Ce vrei ?

Ai rătăcit drumul, a zis ea, și din nou vocea era doar o șoaptă, mai aproape decât fata însăși.

Ba nu.

Dar știau amândoi că mințea.

N-o să mai găsești drumul către casă, a zis ea.

Nu, fir-ar să fie, n-o să-l mai găsesc. Dar nu văd cum ai putea tu să fii de ajutor.

Fata s-a întors și a început să se îndepărteze.

Urmează-mă, a zis.

Cum ?

O să-ți arăt eu drumul.

Îi venea să urle, să dea din picioare, să se lupte cu această întorsătură absurdă a evenimentelor, însă a apucat hățurile și a condus calul după fată. Ea nu se uita înapoi, ci mergea iute, cu ușurință, prin zăpadă. Uneori o pierdea, dar apoi ea apărea iarăși, așteptând lângă vreun mesteacăn sau în vreun pâlc de molizi.

N-am vrut să se întâmple așa, a zis ea. Chiar dacă eram supărată. N-am vrut să te rătăcești.

Păi, sigur că nu. Cum ar putea fi vina ta ?

Fata a ridicat din umeri și a continuat să meargă. Ninsoarea s-a domolit și petice de cer senin s-au ivit

în înalțuri. Când munții s-au arătat din nou, nu erau deloc acolo unde se aștepta Garrett să fie. Oare ce i s-ar fi întâmplat, se întreba, dacă n-ar fi venit ea după el ?

Pașii fetei șerpuiau printre mestecenii golași, iar uneori ea îmbrățișa câte un trunchi, din mers, cu brațul. Nu părea să fie atentă unde mergea sau de unde venea. Era asemenea unui copil neînfricat care se joacă în pădure, și totuși era înaltă, aproape cât o femeie, cu haina albastră subțire în talie, cu părul blond și drept curgându-i pe spate.

Erai acolo, a zis ea. Când am omorât lebăda.

Fata nu s-a întors spre el când i-a vorbit, ci a fugit înainte, pășind ușor pe zăpadă, și măcar pentru atât Garrett i-a fost recunoscător. Nu trebuia să-i răspundă. Nu trebuia decât să o urmeze și să spere că niciodată, absolut niciodată, n-o să-i mai vorbească. Au mers o vreme în tăcere.

Calul tău n-o să mai facă față multă vreme pe-aici, a zis ea după un timp. Zăpada o să fie prea adâncă.

Garrett s-a oprit și s-a scărpinat la ceafă. Dintre toate blestematele de lucruri pe care le putea spune...

Știu, a răspuns. Crezi că nu știu ? Am nevoie de-o haită de câini. Dar nu mă lasă ai mei. Totuși să știi că Jackson e un cal bun. Aveam de gând să-l folosesc o vreme, apoi să trec la rachetele de zăpadă. Ar fi mers.

Dacă nu apăreai tu, ar fi vrut să adauge. Dar ura tonul plângăcios al propriei voci, ca al unui băiețel răsfățat care nu căpătase ce-și dorea. De ce nu putea să tacă ? Asta ar fi făcut un bărbat.

Uite, a zis fata, arătând printre copaci. Era casa lui Jack și-a lui Mabel. Se puteau vedea câmpurile albe, acoperite de nea, și fumul înălțându-se-n fuioare din coșul sobei.

A dat din cap și a încălecat. Când a ajuns în luminiș, a întors calul, scrutând cu privirea printre copaci, după fată, după haina ei albastră și părul ei blond strălucitor, dar ea dispăruse.

41

Faina a sosit cu un coș înalt, făcut din scoarță de copac, pe care îl purta ca pe un rucsac, cu curelușe din piele de elan. În fața colibei, l-a dat jos de pe umeri, l-a așezat în zăpadă la picioarele ei, a scos din el un pește și i l-a arătat lui Jack.

Era cea mai oribilă creatură pe care-o văzuse Jack vreodată. Atârna, lung de vreo jumătate de metru, între mâinile fetei, cu pielea în picățele și un corp alunecos, lung, gras și moale ca un limax. Avea buze groase și un cap lat și turtit, cu mustăți ițindu-i-se din bărbie. Ca un mormoloc uriaș și diform.

Ce, Doamne, iartă-mă, e ăsta ?

Un mihalț, a zis ea. L-am prins la copcă, chiar acum. L-am adus pentru cină.

Nu cred că te lasă Mabel cu el în bucătărie, a zis Jack.

Ah.

Nu, glumesc. N-am mai văzut nici unul înainte. E bun de mâncat ?

Da, a zis ea. Înnoată în ape adânci și reci. Sunt greu de prins, dar grozav de gustoși.

Păi, atunci cred c-am face bine să ne-apucăm să-l curățăm.

A însoțit fata în spatele colibei, la pârâu.

Aveți o vidră de râu, a zis Faina, arătând pe malul celălalt.

Jack a văzut urmele, în locul unde coteau pe după un copac căzut.

Vidră, zici ? N-am băgat de seamă.

Ea s-a ghemuit lângă un ochi de apă din pârâu, a scos un cuțit din teaca de la picior și a spintecat dintr-o mișcare burta peștelui.

Stai, lasă-mă pe mine, a zis Jack.

Dar ea a rămas acolo, a tras mațele din pește și le-a aruncat în apa curgătoare. Apoi a băgat o mână în cavitatea corpului și a răsădit rinichii de pe șira spinării.

De ce vine Garrett în munți ? a întrebat ea în timp ce-și scutura sângele închegat de pe vârful degetelor.

L-ai văzut tu ?

Da. De multe ori. De ce vine ?

Probabil că pune capcane.

Ah, a zis ea.

Nu trebuie să te temi de el. Nu-ți face nici un rău.

Bine, a zis ea.

A pus peștele pe zăpadă și și-a spălat mâinile de sânge.

42

Noaptele lui Garrett erau bântuite de fată. În ziua în care l-a scăpat din furtună, s-a întors acasă istovit și s-a pomenit că nu putea să doarmă, și n-a mai dormit bine săptămâni în șir. Stătea întins în pat și se gândea la ochii ei albaștri și la trăsăturile fine ale chipului ei, dar întotdeauna acestea erau încețoșate de ninsoare sau acoperite de vâlul părului blond, iar el nu le putea reconstitui cu claritate în minte. A încercat să-și reamintească forma buzelor ei. Se întreba cum ar fi să le atingă. Și, mai mult ca orice, își dorea să-și amintească mireasma ei, vagă și atât de familiară.

S-a întors iar și iar la poalele dealurilor, pentru a-i vedea urmele șerpuiind fin pe deasupra zăpezii. Le spunea tuturor, probabil și lui însuși, că se ducea la vânătoare, și totuși n-a mai pus nici o capcană cu zilele și uneori chiar uita să-și ia cu el momeala și cursele. De-acum nu se mai gândea la gluton, ci numai la ea, iar ochii îi oboseau de atâta uitat după vreo fulgerare a hainei albastre sau a părului blond-alburiu. Bănuia că fata stătea ascunsă, dar tot se ducea după ea.

Exact așa cum prevăzuse fata, zăpada din munți a devenit curând prea adâncă pentru cal, așa că a început să meargă pe rachete de zăpadă. Uneori campa ca indienii, dormind sub o pânză de cort și gătind pe un foc de tabără. Noptile acelea erau cele mai rele, fiindcă nu putea deloc să adoarmă. Se holba în bezna rece și asculta atent, încercând să prindă vreo urmă de mișcare. Era sigur că fata era chiar acolo, privindu-l dintre copaci, iar uneori îi găsea urmele pașilor în dimineața următoare. Și totuși nu i se arăta. Nu până în ziua în care el a stat, disperat și vesel totodată, lângă urmele ei proaspete și a strigat-o pe nume.

Faina ! Faina ! Nu vreau decât să vorbesc cu tine. Nu vii ?

Copacii au păstrat liniștea. Cerul era mohorât, greu de neaua ce avea să cadă.

Faina ! Știu că ești acolo. Nu vrei să ieși ?

Sunt aici, a zis ea și s-a ivit de după o ramură de molid încărcată de zăpadă. Ce vrei de la mine ?

Nu știu, a zis Garrett, surprins de propria-i sinceritate. Era nesăbuit și neînfricat. Nu știu, a repetat.

Ea și-a îngustat ochii de un albastru intens, dar nu s-a retras.

Ai mai văzut vreun gluton ? a întrebat el, numai fiindcă nu i-a venit altceva mai bun în minte.

Fata a scuturat din cap.

Dar tu ? Ai găsit vreun gluton ?

Nu. De fapt, niciodată. N-am prins niciodată un gluton.

Ah.

Mi-am dorit întotdeauna.

De asta ești pe-aici ?

Nu. Nu de asta.

Dar din ce cauză ?

Din cauza ta. Așa cred.

Fata s-a mișcat, deodată precaută, dar a rămas pe poziție.

Îmi pare rău de vulpea ta. N-ar fi trebuit s-o împușc... Stai. Nu pleca. Nu vrei să vorbești cu mine ?

N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

Ea a ridicat din umeri și chipul i-a fost străbătut de o expresie ciudată, iar lui i s-a părut că zâmbește.

Vrei să vezi ceva ? a întrebat ea.

Bine.

A țâșnit pe după un molid și dusă a fost. Temându-se să n-o piardă din ochi, el a luat-o la fugă, atât cât putea de repede cu rachetele în picioare. A urmat-o printre copaci, printre plopi și printre tufe de

coacăze. Și-au croit drum până dincolo de linia copacilor, unde văile înzăpezite se înălțau deasupra capetelor lor, făcând loc vârfulor stâncoase ale munților. El era learcă de sudoare și-l dureau plămâni, dar fata părea neobosită. L-a așteptat pe o stâncă roasă de vânt până a reușit, pufnind, să se cocoațe acolo.

Faina își scosese mânușile și își dusesese un deget la buze, făcându-i semn să tacă. Apoi a arătat către panta de lângă ea. Garrett nu vedea decât alb. Era umilitor. Întotdeauna avusese o privire ageră, dar de data asta a trebuit să scuture din cap, nu, nu vedea.

Ea a zâmbit, fără ironie, și-a îngenuncheat lângă stâncă. A scos din buzunarul hainei un pumn de pietre. Erau rotunde și netede, toate cam la fel de mari, de parcă ar fi fost alese cu grijă. A luat una din palmă, s-a ridicat în picioare și a aruncat piatra. Garrett a auzit un cârâit înăbușit și a văzut o fluturare albă. Fata a luat altă piatră, a aruncat iarăși, și altă pasăre a fost lovită. Fără să se uite în spate, spre el, a luat-o la fugă pe coastă, către pradă. Un stol de cocoși polari a prins viață deodată împrejurul picioarelor ei, cu un fâlfâit zgomotos. Sute de cocoși polari, mai mulți decât văzuse vreodată Garrett laolaltă, au umplut cerul și s-au împrăștiat în toate părțile, unii așezându-se la numai câteva sute de metri depărtare și dispărând, albi pe alb, alții zburând stângaci către culmea următoare.

Fata a alergat spre el, râzând și ținând doi cocoși morți de ghearele cu pene. El stătea iritat, cu brațele-n sân. Încercase și el o șmecherie din asta înainte. După zeci de pietre, abia de rănise unul și tot trebuise să-l împuște până la urmă.

Deci asta voiai să-mi arăți ? a întrebat-o.

Nu. Dar acum te-ai odihnit ?

În loc să-l conducă mai sus în munți, cum se aștepta el, fata a început să străbată coasta. Acolo unde atingea solul cu picioarele, se formau mici bulgări de zăpadă ce se rostogoleau la vale, lăsând urme punctate. Străbaterea terenului abrupt cu rachete de zăpadă în picioare era dificilă, însă Garrett știa că, dacă și le-ar fi scos, s-ar fi cufundat până mai sus de brâu în stratul de nea, așa că s-a chinuit în continuare. Curând au coborât într-un defileu cu pereți abrupti, plin cu tufe de anin.

La poalele unui mic dâmb, fata s-a lăsat într-un genunchi și iarăși i-a făcut semn să tacă. Zăpada groasă acoperea dealul, în afară de un punct nu mai mare decât capul unui om. Hai mai aproape, i-a făcut fata semn cu mâinile.

Era o gaură întunecoasă în pământ, o porțiune a unei intrări mult mai largi, în mare parte acoperită de zăpadă. Când și-a dat seama ce este, un fior rece i-a cuprins gâtul și pielea capului. Îl condusesse la bârlogul unui urs.

Garrett s-a așezat pe vine alături de ea, cu rachetele în picioare, și s-a aplecat spre groapă. I se părea că distinge rădăcini și țărână, dar era atât de întuneric, încât nu putea fi sigur. Se aștepta ca locul să fie cavernos și murdar, însă singurele mirosuri pe care le putea simți erau de zăpadă, pământ și, poate, frunze umede și blană. Nu auzea nimic în afară de propria lui răsuflare.

A arătat către bârlog și și-a înălțat sprâncenele spre fată, ca pentru a o întreba : E înăuntru ? Ea a

încuviințat, cu ochii vioi și mâna înmănușată pe umărul lui, în chip de avertisment. Chiar și prin haina groasă de iarnă, i-a putut simți apăsarea mâinii pe piele și l-a luat cu amețală. S-au retras încetișor de lângă bârlog și apoi au mers în liniște până au ajuns din nou în albia pârâului.

E înăuntru ? a șoptit el. Acum ?

Da. M-am uitat de-aici, de sus, cum și-a săpat bârlogul, a zis fata arătând către coasta de pe partea opusă a pârâului.

Urs brun ? a întrebat Garrett. Ea a încuviințat.

Un mascul ?

Nu. O mamă cu doi pui.

Nu există animal mai periculos în sălbăticie, s-a gândit Garrett. Zărise urși bruni pe versanții munților, le văzuse mușchii zvâcnind pe spinările curbate, blana unduindu-se în valuri. De fiecare dată când zărise măcar în treacăt un asemenea animal, fusese înfricoșat. Dar nicicând nu se aflase atât de aproape. Numai zăpada îl despărțise acum de o ursoaică grizzly, masivă, somnoroasă și puternică, cu puii hrănindu-se alături, cu ghearele lungi ivindu-i-se din labele cu perne.

43

Băiatul stătea la ușa lui Mabel, acoperit de zăpadă și ținând într-o lesă de sfoară un cățelandru, și întreba de Faina.

— Poftim ?

— Faina ? E aici ?

— Păi, nu, Garrett. Nu este. Dar intră.

El s-a oprit în prag și a privit în jos, la cățelușul cu pete albe și negre și urechi clăpăuge.

— Cred că poate să intre și noul tău prieten, a zis Mabel, poftindu-i în casă și închizând ușa înainte să pătrundă prea multă zăpadă.

Cățelușul a dat din coadă agitat și, când Mabel s-a aplecat spre el, a încercat să-i sară în poală. Ea a râs și l-a lăsat să-i lingă fața, apoi s-a ridicat și și-a șters mâinile pe șorț.

— Deci ți-ai luat un cățeluș ?

— Nu... Știi că nu mă lasă mama și tata să-mi iau nici un câine de sanie, a zis el.

A rămas lângă ușă, pășind pe loc stânjenit.

— Nu. De fapt, hm, i l-am adus ei.

— Adică Fainei ?

— Crezi că n-o să-i placă ?

— Ah. Ba da. Bănuiesc că aproape orice copil ar îndrăgi un cățeluș, dar nu-s sigură...

— Nu e un copil.

Tonul lui a fost unul neașteptat – iritat, chiar un pic defensiv.

— Nu, bănuiesc că nu mai e un copil, nu-i așa ?

Mabel observase o schimbare la Faina. Obrajii i se subțiaseră, așa încât osatura îi era mai evidentă, membrele i se lungiseră grațios. Părea mai înaltă, mai încrezătoare. Cam de șaisprezece sau șaptesprezece ani, bănuia Mabel.

— O așteptați să vină diseară ?

— Nu știu. Niciodată nu suntem siguri când vine.

Acum cățelușul țopăia prin micuța colibă, reușise deja să facă o băltoacă de pipi într-un colț și să tragă un șervet de vase pe podea, și dădea să ronțăie papucii lui Jack de lângă sobă. Mabel a luat șervetul și s-a apucat să strângă mizeria.

— Îmi pare rău, Garrett. Nu știu când o să apară și, sinceră să fiu, nu sunt sigură că e o idee prea bună. S-ar putea să nu fie în stare să aibă grijă de-un cățeluș al ei.

— Ba este.

— Păi, hai să vedem ce zice și Jack. O să ajungă acasă în câteva ore. M-aș oferi să țin eu cățelușul aici până la următoarea ei vizită, dar cred că ar fi destul de incomod.

— Aș putea rămâne aici, cu cățelușul ? Poate în hambar, până o să vină ea ?

— Ah. Bine. Cred că da. Dacă asta vrei. Dar o să fie frig.

— O să fie bine. Și poate că totuși o să vină destul de curând, nu crezi ?

Garrett a scos cățelușul afară ca să se zbenguie prin zăpadă, iar Mabel a căzut pe gânduri. Ce întorsătură ciudată a evenimentelor. Băiatul să-i aducă Fainei un cățeluș. Mabel se îndoia că fata avea să vină dacă știa că e Garrett aici. Faina nu îi vizita niciodată când erau străini pe-aici. Oare cât avea să stea Garrett să o aștepte ?

— E Garrett pe-aici ? a întrebat Jack când s-a întors, chiar înainte de lăsarea serii. I-am văzut calul în hambar.

— Da. A venit cu un dar pentru Faina.

— Pentru Faina ? Ce fel de dar ?

— Un cățeluș.

— Un cățeluș ?

— Da. Garrett zice că e un husky, din aceia care pot fi dresați pentru sanie.

— Un câine ? Pentru Faina, zici ?

La început a părut uluit. Apoi a zâmbit larg.

— Un cățeluș !

— Ți se pare o idee bună ?

— Bineînțeles. Are nevoie de un prieten.

— Dar poate avea grijă de el ?

— Ah, sigur o să se descurce. O să-i prindă bine.

— Ești sigur ?

Jack trebuie să-i fi observat tonul neliniștit, fiindcă s-a uitat la ea mai atent.

— E singură, Mabel. Trebuie să-ți dai și tu seama de asta. Împărțită între aici și acolo – stânjenită în casa noastră, absolut singură în pădure. Sunt sigur că niciodată n-a avut un cățeluș jucăuș.

Mabel era tentată să-și explice și celelalte rezerve, legate de Garrett și de comportamentul lui ciudat, însă nu-și putea găsi cuvintele și știa că ar părea agitată și prostuță.

Când Faina a bătut la ușă mai târziu în acea seară, Jack, Mabel și Garrett erau în colibă, jucându-se pe podea cu cățelușul, aruncând o cârpă înnodată prin încăpere. La auzul ciocănitului, Garrett s-a împiedicat.

Când Mabel a deschis ușa, s-a întrebat dacă Faina avea să o ia la goană văzând că mai era cineva acolo. Dar fata a intrat și a rămas chiar lângă ușă, fără să-și scoată căciula sau haina, de parcă încă ar fi putut să o ia la sănătoasa. Când l-a văzut pe Garrett, a făcut ochii mari.

Hai, copilă, a zis Mabel. Stai să îți iau haina. A început iarăși să ningă ?

Faina nu a răspuns, însă și-a dat jos căciula și haina, fără să-l slăbească o clipă din priviri pe Garrett.

Ți-l amintești pe Garrett, nu-i așa ? Fiul lui Esther și-al lui George. A fost aici mai demult, pe la începutul iernii. El... păi, ți-a adus ceva.

Garrett ținuse cățelușul de lesă, dar acum frânghia îi scăpase. Cățelușul s-a năpustit spre Faina, dând din coadă, cu limba fluturând. Fata s-a tras înapoi până s-a lipit de ușă, iar atunci cățelușul a sărit pe ea.

Nu-i nimic, copilă. Nu-i decât un cățeluș, a zis Mabel. Și aș zice că-i cam place de tine.

Nu mușcă. Pe cuvânt, a zis Garrett.

A îngenuncheat la picioarele Fainei și a atins câinele ca să-l liniștească.

Uite. Nu vrea decât să se joace. E mic, n-are decât câteva luni.

Garrett s-a întins, a apucat mâna Fainei și a coborât-o spre capul câinelui.

Uite. Poți să-l mângâi.

Cățelușul a lins degetele fetei, iar Faina a chicotit.

Ce zici, îți place ? a întrebat Garrett.

Faina a dat din cap, zâmbind și lăsând cățelușul să-i lingă vârfurile degetelor.

Fiindcă e pentru tine.

Fata s-a uitat la Mabel, apoi iarăși la Garrett, fruntea i s-a încrețit.

Da, da. E al tău, a zis Garrett. Știu că nu e la fel cum era vulpea. M-am gândit să-ți prind una vie. Dar apoi m-am gândit că un cățel ar fi mai bun.

Faina și-a pus palmele pe fălcile cățelușului, iar acesta s-a împins în mâinile care îl mângâiau, așa încât arăta de parcă ar fi zâmbit.

Trebuie să-l hrănești regulat, a vorbit Jack pentru prima oară.

Stătea cu o expresie amuzată și cu mâinile-n sân.

Dă-i orice mănânci tu și o să fie bine.

Și mă gândeam că poate ar putea să doarmă cu tine, sub haina ta, până mai crește un pic, a adăugat Garrett.

Faina încă mai mângâia câinele, absolut uluită. Mabel se aștepta să o audă mulțumind sau punând o întrebare, dar fata tăcea.

Nu te obligă nimeni să iei câinele, dacă nu îl vrei.

Dar chiar când a zis asta, Mabel și-a dat seama că era ridicol. Faina n-avea să plece fără câine.

Va trebui să te gândești la un nume, dacă o să fie al tău, a adăugat ea.

Faina a dat din cap nerăbdătoare, ca un copil pregătit să promită absolut orice, numai să-și păstreze animalul de companie.

E un câine de sanie, să știi, Faina, a zis Jack. Poate să-ți care rucsacul sau să tragă o sanie. Iar câiniiăștia iubesc zăpada. O să te însoțească peste tot. Scoate-l în curte. O să vezi ce vreau să zic.

Atunci Jack a deschis ușa, iar câinele a făcut un salt afară, în zăpadă. Faina și Garrett l-au urmat, încheindu-și hainele în timp ce fugeau. Jack a închis ușa după ei și s-a dus la fereastră, ca să se uite împreună cu Mabel. Lumina lămpii din colibă se revărsa pe fereastră iar un pic mai departe, lângă copaci, îi vedeau pe Garrett și pe Faina aruncând cu zăpadă spre cățeluș și fugind când el alerga după ei.

— Deci ești sigur că e o idee bună ? a întrebat Mabel.

Jack a încuviințat și a strâns-o de umeri. Însă se vedea că se gândește la câine, iar ea nu la asta se referise, desigur.

În următoarele câteva săptămâni, Garrett, Faina și cățelușul au țopăit prin zăpada și printre copacii de lângă colibă. Garrett venea adesea la primele ore ale zilei, de obicei cu vreun motiv, cum că ar fi adus vreun borcan cu gem făcut de maică-sa ori coada unui topor pe care o reparase pentru Jack. Atunci, inevitabil, Faina și câinele apăreau din pădure. Ochii albaștri ai fetei sclipeau de bucurie, și totuși Mabel era neliniștită. Încerca să se bucure de după-amiezile în care veneau cu toții înăuntru, cățelandrul tolănit lângă sobă, Garrett și Faina mâncând plăcintă la masa din bucătărie. Și asta fusese o parte a unei vieți la care sperase cândva – copiii dansându-i sub fereastră, copiii stând în siguranță la masa ei. A încercat, așa cum făcea în timpul recoltei, când ea și Jack lucrau împreună, să guste fiecare bucățică din plăcerea

acelei clipe, știind că s-ar putea să nu dureze.

Curând, Garrett a clocit un plan ca să dreseze câinele, iar Mabel l-a tachinat, zicând că asta trebuie să-i fi fost motivul de la bun început, să dea o mână de ajutor la creșterea unui câine de sanie. Băiatul a râs, dar a zis că știa că puiul ăsta era născut pentru zăpadă. Data viitoare când a venit, a adus o mică sanie de lemn făcută de el și niște hamuri pe care le împletise din frânghii și piele. Câinele încă nu crescuse de tot, a zis el, așa că avea să tragă sania goală. Mabel s-a uitat cum cățelușul a țâșnit către râu, cu sania săltând în urma sa, iar Garrett și Faina fugeau după el. Erau plecați de ceva vreme, destulă încât Mabel să înceapă să se îngrijoreze. Când s-a întors Jack din hambar, i-a zis ce se întâmplase.

— Sunt bine, Mabel. Copiii ăștia doi cunosc pădurea mai bine ca oricine. Ai văzut cum fuge cățelul ăla ? Garrett o să facă din el un câine grozav pentru Faina.

Băiatul s-a întors singur, chiar înainte de apus.

— Mâine vrem să ducem câinele la o tură mai lungă, în susul râului. Ne întâlnim acolo dimineață. Pot să dorm în hambar peste noapte ?

— Sigur, a zis Jack. Se pare că i-ai găsit un husky bun.

— Mda. Învață foarte repede și îi place la nebunie să muncească.

— Deci mâine ? Mergeți să stați la râu toată ziua ?

Mabel își frângea mâinile, ca o bunicuță, bătrână și agitată.

În dimineața următoare, când îi dădea lui Garrett pachetul cu mâncare pe care îl pregătise pentru ei doi, plus o halcă de elan fript pentru cățeluș, Mabel nu s-a mai putut abține.

— Garrett, promite-mi ceva, i-a zis ea aproape în șoaptă. Jack nu trebuie să audă ce-ți spun.

— Sigur. Ce anume ?

— Promite-mi că nu o să faci focul.

— Focul ?

— Da. Astăzi, când o să vă opriți să luați prânzul sau când ți se face frig. Promite-mi că n-o să faci focul, nici măcar un foc mic, din rămurele.

— Dar de ce să...

— E important, a zis Mabel, stăpânindu-se să se întindă și să-l scuture pe tânăr de umeri. Promite-mi că niciodată, absolut niciodată, n-o să o lași pe Faina lângă vreun foc.

Fiindcă ea ridicase vocea, Jack și-a înălțat privirea din hârtiile pe care le citea la masa din bucătărie, însă apoi, absent, s-a întors la ele. Mabel a coborât tonul.

— Știu că trebuie să ți se pară ciudat ce-ți cer, dar îmi promiți ?

Garrett a privit-o cu îngăduință, iar pentru o clipă ea și-a dorit să îi spună adevărul. Poate că ar fi râs împreună cu Garrett de improbabilitatea unui asemenea lucru, ceva ce nu s-ar fi putut petrece niciodată.

— Nu înțeleg, Mabel, dar îți promit, a zis Garrett cu un aer serios. Și niciodată-n-aș lăsa să i se întâmple ceva Fainei. Știi asta.

Iar pe chipul lui ea putea vedea că băiatul credea ceea ce spunea.

44

Bârlogul ursului fusese un dar pe care Faina i-l făcuse anume, înțelegându-i într-o oarecare măsură sufletul. Lui Garrett îi luase ceva timp să se gândească la un dar cu o semnificație egală, iar la început se temuse să nu fi fost o greșeală cățelușul. Nu prevăzuse că ea se va speria.

Câteva săptămâni mai târziu, era mai sigur pe alegerea lui. Cățelușul prospera de când era în grija ei, blana neagră îi era deasă și strălucitoare. Se uita tot timpul după Faina cu ochii lui, unul albastru și unul căprui. Când credea că Faina a dispărut, ședea și aștepta abătut, ca un câine mult mai bătrân. Apoi, când reapărea, cățelușul sărea și schelălăia. Încă nu-i dăduse un nume, dar îl chema la ea foarte ușor, cu un fluierat ca de pițigoi.

Iar Faina... și ea era schimbată. Dacă înainte era tăcută și serioasă în preajma lui Garrett, acum râdea și dansa. Ea și cățelușul se fugăreau unul pe celălalt în cercuri tot mai strâmte, până când fata cădea râzând în zăpadă, iar cățelușul sărea deasupra ei. După ce se ridica din nou în picioare și își scutura zăpada din părul lung, îl lua uneori pe Garrett de braț și îl trăgea după ea printre copaci, când alerga după cățeluș, și era de parcă ar fi înotat printr-un vis de nea. În visul acela, el o săruta uneori pe buzele reci și uscate.

Pe când se îndreptau spre râul Wolverine, lumina soarelui făcea să scânteieze zăpada, iar fiecare creangă și frunză uscată strălucea acoperită de chiciură. Garrett simțea cum aerul îi înțeapă plămâni și pielea descoperită a feței îi ardea în ger. Până să-nceapă să meargă serios, picioarele îi erau deja înghețate pe jumătate. Faina și câinele alergau înainte și apoi îl așteptau pe Garrett să-i ajungă din urmă. Când s-au oprit să ia masa lângă o grămadă de bușteni aduși de viitură, Garrett s-a gândit să facă un foc ca să se încălzească, dar apoi și-a amintit de rugămintea lui Mabel. Așa că au mâncat sendvișurile reci înfășurate în hârtie cerată și i-au dat cățelușului bucata de friptură de elan înghețată.

Acum am putea să ne întoarcem, a sugerat Garrett când au terminat de mâncat.

Nu, hai încă un pic. Te rog.

Așa că au continuat să meargă spre nord, uneori traversând canalele înghețate, alteori șerpuind printre copacii de pe mal. Vântul suflase toată zăpada din albia râului, iar Garrett putea vedea locurile unde gheața alb-albăstrie se vâlurise și înghețase în umflături și adâncituri mari. Pe alocuri, el ezita să meargă pe gheață, dar Faina îi făcea semn să treacă. Avea încredere în ea, era convins că ea știa unde era fisurată sau slăbită și unde era solidă și limpede ca sticla, și întotdeauna era în siguranță lângă ea.

Când au ajuns la un cot al râului, Garrett și-a dat seama că acesta era punctul cel mai îndepărtat în care ajunsese vreodată în susul râului. Când au cotit, valea s-a lărgit între munți și în depărtare străluceau turlle de gheață albastră. Era izvorul râului – un ghețar încastrat între munți albi. De la atâția kilometri distanță, vârfurile abrupte de gheață păreau să pâlpâie în lumina soarelui ca un miraj, apropiate și îndepărtate, reale și ireale.

Haide ! a strigat Faina, iar ea și câinele au țâșnit peste nămeții întăriți, într-un pâlc de sălcii de pe malul râului. Garrett a încercat să o urmeze, dar nu se putea strecura atât de ușor printre sălciile captive în gheață. Poticnindu-se prin tufăriș, nici n-a văzut fata decât atunci când i s-a ivit deodată în față. Își încolăcise brațul pe după trunchiul unei sălcii micuțe, iar acesta se încovoiasse ușor sub greutatea ei. S-a aplecat, ieșind dintre crengile scânteietoare, și s-a uitat la Garrett cu o privire pe care el n-a înțeles-o. Apoi s-a aplecat și mai mult, iar el i-a simțit răsuflarea rece pe piele. Ca un iepure de zăpadă speriat, Garrett nu s-a mișcat, nu până când buzele ei le-au atins pe ale lui.

Obrajii ei erau așa de fini, așa de reci lipiți de ai lui, iar ea avea gustul acelei miresme care îl bântuise toată iarna – ierburi de munte, pietre umede și zăpadă nouă. A cuprins-o încetișor cu brațele și a tras-o și mai aproape. Și-a scos o mână și și-a pus palma goală pe părul ei, ceva ce acum înțelegea că tânjise să facă încă de când o văzuse prima oară, în acea zi când ea omorâse lebăda. Lipită de el, întreaga linie a trupului ei era așa de delicată și totuși așa de robustă, vie și rece, ceva ce nu semăna cu nimic din ce simțise înainte.

Ești cald, a șoptit ea aproape de buzele lui.

Garrett și-a lăsat gura să-i urmeze linia bărbiei, în josul gâtului și înapoi spre ureche, știind că s-ar putea rătăci în locul unde părul ei blond se îmbina cu pielea fină. S-ar putea rătăci în finețea ei palidă, în degetele ei delicate, în ochii ei largi și albaștri.

Voia să-și lase genunchii să-i cedeze și astfel să cadă amândoi, să zacă împreună în zăpadă, dar n-a făcut-o. A rămas în picioare, cu un braț în jurul taliei ei, cu celălalt ținând-o de ceafă, cu fața lipită de gâtul ei.

Ea a fost cea care – ea s-a întins și a început să-și descheie nasturii de argint în filigran ai hainei.

Nu, nu, a bâiguit Garrett.

De ce ?

O să-ți fie prea frig.

Ea n-a mai vorbit, dar a continuat să-și descheie haina. Garrett și-a aruncat și cealaltă mână la pământ și și-a strecurat mâinile pe sub lână, pielea lui aspră apucând căptușeala de mătase. Un val de vinovăție l-a înfiorat, știind că într-un fel ce făceau era greșit, însă era prea târziu. Acolo, de-a lungul coastelor ei delicate... acolo, lângă inima ei ce bătea... acolo s-a rătăcit el.

M— ă sâcâie, Jack.

El se așteptase la asta. Felul în care Mabel se uitase toată ziua pe fereastră, mușcându-și buza de jos, oftând atunci când mătura și spăla. Dar de ce stătea mereu până venea ora mesei ca să dea glas grijilor... asta nu reușea deloc să priceapă.

— Hm ? a mormăit el punându-și un polonic de fasole în farfurie.

— Sunt îngrijorată cu copiii... păi, cam asta e, nu-i așa ? Nu mai sunt copii. Ar trebui să zic un tânăr bărbat și-o tânără femeie.

— Hm.

— Jack, mă ascuți ?

El își ungea o felie de pâine cu unt, dar a încuviințat.

— Păi, știi, e doar că... par grozav de apropiați, nu ești de acord ? Petrec așa de mult timp împreună, doar ei doi, și nu sunt sigură că se cade. Ținând cont de vârsta lor.

— Hm...

— Jack, pentru numele Domnului. Măcar înțelegeți despre ce vorbesc ? Ai auzit vreo vorbă din tot ce ți-am spus ?

El a pus jos cuțitul și furculița și s-a uitat la Mabel peste farfurie.

— Nu servesc cina, nu ?

— Scuză-mă. Doar că... Garrett și Faina. Mă gândesc că s-ar putea să fie, păi...

— Ce ?

— Tu n-ai observat ? Cât timp petrec împreună ? Cum se plimbă braț la braț.

— Sunt doar niște copii. Ei îi prinde bine să aibă un prieten.

— Dar, Jack, nu sunt copii. Nu mai sunt. Nu vezi ? Faina trebuie să aibă șaisprezece sau șaptesprezece ani acum, iar Garrett aproape nouăsprezece.

Pe el chiar l-a surprins lucrul ăsta, cum trecuse timpul. Faina fusese o copiliță când venise prima oară la ușa lor și parcă mai ieri Garrett era un puști de treisprezece ani interesat doar să prindă nevăstuici.

— Bănuiesc că ai dreptate, Mabel. Am pierdut șirul anilor. Dar n-ar trebui să-ți faci griji. Nu-i Garrett genul care să se țină după fete. Iar vremea de făcut curte e încă departe pentru ei doi.

— Nu, Jack. Te înșeli.

— Noi aveam aproape de două ori vârsta lor când îți făceam curte.

— Dar noi eram diferiți. Sora mea mai mică era deja măritată când avea vârsta Fainei.

Jack a privit în jos, la fasolea rece și la pâinea care se întărea. Darul lui Mabel de-a mirosi necazurile, prezente sau viitoare, îl îngrijora. Uneori și-ar fi dorit să-și poată pur și simplu mânca fasolea caldă și pâinea proaspătă și să mai lase problemele deoparte.

— Îmi pare rău, Jack. Poate că nu-i nimic. Dar pare periculos ca ei să petreacă atâta timp singuri, fără

însoțitor. Și am observat-o pe Faina schimbându-se, într-un fel pe care nu-l prea pot explica. Dar ce putem face ? Doar nu îi putem interzice ceva. Nu e fiica noastră, nu ?

Această ultimă lovitură a mers drept la țintă. De câte ori nu spusese el exact aceste cuvinte ? Faina nu era fiica lor. Ei nu-i puteau hotărî viața. Tot ce puteau face era să fie recunoscători pentru timpul pe care îl puteau petrece cu ea. Iar amănuntul ăsta – Faina fugind prin pădure cu băiatul –, amănuntul ăsta l-a ros așa cum te roade o pietricică în gheată. La început pare o nimica toată, un deranj neînsemnat, dar în cele din urmă te face să șchiopătezi.

Zile în șir, Jack nu prea s-a mai putut gândi la altceva. Când fusese tânăr, era nepăsător la fete. În vreme ce prietenii lui se împopoțonau la fiecare sfârșit de săptămână ca să se ducă la întâlnirile dansante, el era mai interesat să-și petreacă serile ciopbind la vreun obiect de lemn sau îngrijind vreun mânz. Sigur că sărutase câteva fete în spatele hambarului, dar numai când fusese aproape nevoit, și adesea se întrebase ce fusese diferit în privința lui Mabel, de atenția îi fusese atrasă și păstrată ferm. Ea era tăcută, blândă și gânditoare, iar la început nu arăta nici un pic de interes față de el. În timp însă, între ei s-a înfiripat o afecțiune care de asemenea era tăcută și blândă și, uneori, distantă.

Așa se gândise că va fi și cu Garrett. Esther glumise că nu exista nimeni în întreaga grădină a lui Dumnezeu care să dorească să se pună cu băiatul ei încăpățânat. În timp ce frații lui mai mari se grăbeau să se însoare cu fete drăguțe și zâmbărețe, lui Garrett îi plăcea să stea singur. Jack presimțea că în cele din urmă, poate peste niște ani, avea să apară o femeie cu o fire neașteptată, care să fie perechea perfectă pentru Garrett.

Dar Faina ? Era imposibil. Indiferent de vârsta ei, era copilăroasă, pură și fragilă. Garrett avea mai mult bun-simț decât să pângărească așa ceva.

Apoi i-a urmărit pe cei doi, felul în care stăteau așa încât brațele li se atingeau când vorbeau printre copaci, felul în care își strângeau mâinile când își spuneau la revedere. Într-o noapte, în pat, Mabel i-a dat vestea cea mare, iar în vocea ei a simțit revoltă și panică.

— Faina nu pleacă. Zice că o să rămână peste vară.

— Cum ?

— M-ai auzit. Nu mai pleacă, atunci când se topește zăpada.

— De ce ?

— Chiar trebuie să întrebi ?

— Ce ți-a zis ?

— Zice că Garrett vrea să o ducă la pescuit de somoni și în tundră, la vânat de karibu. Zice că o să rămână toată vara.

Era descurajant, dar Jack nu putea explica exact de ce. Oare nu asta își doreau ? Ca fata să fie cu ei

tot anul, ca în lunile lungi de vară să nu-și facă griji pentru siguranța ei ? Dar nu, nu era ceea ce-și dorea. Îi era dor de ea când era plecată, dar și mai mult îi plăcea să o știe în zăpada din munți, departe de soarele fierbinte și de valea râului înțesată de țăntari.

— Știi ce înseamnă asta, Jack ?

El n-a zis nimic.

S-a ivit soarele, iar zăpada a început să picure, întâi de pe streșini și ramurile copacilor, apoi în jos pe versanții munților. Primăvara a venit repede, caldă, iar râul s-a dezghețat în mare grabă, trosnind. Jack i-a spus lui Mabel că se duce la râu, ca să se uite cum se scurg sloiurile, dar de fapt voia să-i urmărească pe ei. Garrett se mutase deja în hambar, deși vremea semănatului era încă departe, iar în această dimineață băiatul s-a trezit devreme și s-a întâlnit cu Faina și cu câinele în curte. Nici măcar nu au intrat în colibă ca să le zică lui Jack și lui Mabel bună dimineața sau la revedere sau ce mai faceți, înainte de-a pleca la braț, pe potecă, înspre râu.

— Mă întorc imediat, a zis Jack.

A evitat privirea lui Mabel. Toată dimineața fusese reținută, vorbise puțin și se mișcase tăcută prin colibă. Când își punea jacheta, ea s-a întins și i-a luat o mână într-ale sale. L-a privit ca pentru a-i spune ceva, dar n-a făcut decât să-l sărute pe obraz.

Curtea și drumul principal erau pline de noroi, dar poteca înspre râu era mai plăcută, șerpuiind printre molizi. Pământul era uscat, plin de mușchi și brăzdat de rădăcinile copacilor. O veveriță i-a chițait deasupra capului, dar Jack nu a putut s-o vadă în lumina piezișă. Ici și colo, petice de zăpadă mai zăboveau pe pământ, dar mai adesea frunze pitice de corn și capete de ferigă se ițeau din solul reavăn. Curând a auzit vuietul râului, iar când s-a apropiat de apă, a văzut mugurii moi și argintii ai sălciilor. A dat să rupă câțiva de pe crengi, ca să i-i ducă lui Mabel, dar apoi și-a amintit de sarcina lui neplăcută și a continuat să meargă.

Spera să îi găsească pe malul râului, aruncând cu pietre în gheața fragilă sau trăgând de un băț din botul câinelui. Dar ei nu erau acolo, așa că a continuat să meargă pe potecă, de-a lungul râului și printre tufele de sălcii, până ce aceasta l-a purtat, în cele din urmă, din nou pe un teren mai înalt și într-o altă pădure de molid. Aici copacii erau mai falnici și mai deși, iar întregul loc avea un aer mai misterios, mai tainic. Se uita tot în jos, ca nu cumva să se împiedice în rădăcini, și astfel a zărit un ciorchine de floricele roz înflorind prin covorul de mușchi și ace de molid. Condurul-zânei, așa le zicea Mabel. Culesese odată pentru ea un buchețel mic de orhidee de primăvară sălbatică, iar Mabel îl certase, zicându-i că erau sensibile și că orice floare pe care o culegea însemna moartea întregii plante.

A ferit florile, pășind peste ele. Poteca nu ducea nicăieri, dar din când în când auzea voci. Ar fi putut să-i strige, să-i prevină că se afla acolo, dar n-ar fi avut nici un rost. Venise acolo ca să-i spioneze, și-i

era silă de asta.

În cele din urmă i-a găsit, cuibăriți sub unul dintre cei mai mari brazi, cu hainele întinse sub ei ca niște pături. Era un loc frumos ; soarele strălucea prin ramurile cu ace, împrăștiind pete de lumină pe pământ, iar aerul purta mireasma limpede și pură a molizilor. S-a uitat printre copaci numai suficient cât să înțeleagă ce vedea, apoi a întors privirea și a fost atât de cuprins de rușine și furie, încât abia și-a mai găsit drumul înapoi spre casă.

Părea că trecuse îngrozitor de mult timp de când plecase Jack, iar Mabel se tot plimba încolo și-ncoace prin fața ferestrei, nici ea nu mai știa de când. Făcuse o greșeală spunându-i. Ar fi trebuit să-și ascundă neliniștea și să vorbească direct cu fata. Acum era prea târziu.

Când Jack s-a întors în curte, a fost ușurată la început. Era singur. Dar apoi a observat cât de întins s-a dus spre hambar, cum a dat un picior ușii ca s-o deschidă și cum a trântit-o apoi, încuindu-se acolo de parcă n-ar fi știut unde să se ducă sau ce să facă. S-a îndreptat spre stiva de lemne și a luat toporul. Doamne, s-a gândit ea, o să-l omoare. El s-a apucat în schimb să despice bușteni, unul după altul, iar ea era acum la fel de tulburată. Garrett despicasese și stivuse suficiente lemne astă-iarnă, cât să îi țină ani întregi. Jack nu îndeplinea o treabă – își dezlănțuia furia. Voia să se ducă la el. Nu îi spusese despre tandrețea autentică pe care o citise pe chipul lui Garrett sau despre cum văzuse că fata îl trăgea pe el de braț. Își dădea seama că, în ciuda celor spuse mereu despre Faina, cum că ea nu ar fi fiica lor, Jack vedea acum toate astea exact prin ochii unui tată.

Mabel nu a observat când Garrett a ieșit dintre copaci, dar când n-a mai auzit trosnetul ritmic al lemnului, s-a uitat pe fereastră și i-a văzut pe cei doi bărbați stând lângă stiva de lemne. Nu le putea auzi cuvintele, dar putea înțelege din mișcărilor lor că vorbeau – mai întâi Jack, apoi Garrett. Jack își flutura mâinile și, chiar și prin fereastră, Mabel a văzut umerii băiatului căzând. Apoi s-a îndreptat la loc și a vorbit mai însuflețit. Mabel stătea la fereastră, cu una dintre palmele goale lipite de geam. Iar apoi, aparent fără nici un avertisment, Jack l-a pocnit pe Garrett în falcă și l-a doborât la pământ.

Poate că era o greșeală. Ea nu-l văzuse niciodată pe Jack lovind pe cineva și s-a rugat să fie doar o interpretare greșită de-a ei. Dar când Garrett s-a ridicat în fund, își freca falca cu dosul palmei. Jack i-a întins o mână, probabil ca să-l ajute să se ridice, dar tânărul a refuzat și, cu greutate, s-a ridicat singur în picioare.

Când Jack a intrat în colibă, nici el și nici Mabel n-au vorbit. Ea l-a dus la ligheanul cu apă, unde i-a spălat încheieturile umflate și i le-a bandajat cu o cârpă rece și udă. Afară, se auzea calul lui Garrett părăsind curtea în galop.

L a vară o să ne ducem în josul râului, spre ocean.

Da ?

Acolo o să prindem somoni, direct din apa sărată, cât încă mai strălucesc de parc-ar fi de argint. O să facem un foc de tabără din lemn adus de viitură și o să dormim în nisip. Poate c-o să mergem tocmai până la ocean.

N-am fost niciodată acolo.

E mare.

Știu. L-am văzut de pe munți.

Și știi ce-o să mai facem ?

Faina și-a răsucit capul pe pieptul lui.

Nu, a zis. Ce-o să mai facem ?

O să înotăm în râu. O să ne dăm jos toate hainele și-o să înotăm dezbrăcați în râu.

N-o să-ți fie frig ?

Nuu. Sunt trei iazuri mici în albia râului, unde apa e stătută și se încălzește de la soare. Sunt limpezi și albastre. O să vezi. O să înotăm și-o să facem pluta, iar când o să ne băgăm cu capul sub apă, o să te sărut. Uite-așa.

Era ca o sete cumplită. Putea să bea și să tot bea din ea și niciodată nu era de-ajuns.

Când erau împreună, hoinărind prin albia râului sau urcând în susul unui pârâu, își spuneau unul altuia tot ce știau. Care era culoarea ochilor lupului sur. Cum să prinzi un bizam prin crusta de gheață. Unde cuibăresc găștele de zăpadă și unde-și fac marmotele bârlogul. Zgomotul unei turme de karibu străbătând tundra. Gustul coacăzelor de munte și-al mugurilor moi de molid.

Cercetau noroiul potecilor, arătau către urme și numeau animalele care le făcuseră. Garrett încerca să o învețe cum să urle ca un elan îndrăgostit. Faina încerca să-l învețe cântecele păsărilor sălbatice. Apoi începeau să râdă și să se fugărească printre copaci, până când dădeau de unul cu ramuri largi și cu un pat de ace dedesubt. Acolo se îmbrățișau și își gustau unul altuia buzele, ochii, inimile.

Iar când erau despărțiți, el se simțea de parcă ar fi murit de sete.

D— eci cam asta a fost, a zis Jack.

Și-a scuturat palmele de funingine. La picioare avea o găleată metalică plină cu cenușa pe care o scosese din sobă.

— Deci bănuiesc că am cam terminat-o cu el. N-o să-l mai vedem pe băiatul ăla pe-aici.

— Nu poți să știi, a zis Mabel.

— Ba știi. N-o să se mai întoarcă. Vine vremea semănatului și o să-mi rup spatele în câmp, încercând să fac treaba. Și el ?

— Cred că-l subestimezi.

— Om vedea.

A lovit cu mâna în burlanul sobei și a ascultat cum cade creozotul. Apoi l-a strâns cu lopata din sobă și l-a pus în găleată.

— E același tânăr pe care-l știm dintotdeauna. Doar că e îndrăgostit.

— Om vedea.

Calul dispăruse. Jack a închis și a deschis ușa din nou, zicându-și că înnebunise. Dar nu, calul nu mai era acolo. A traversat hambarul, a ieșit pe pășune și a văzut, în partea îndepărtată, că poarta era deschisă.

Întârziase venind să hrănească și să adape calul. Avusese de gând să lucreze pe câmp chiar îndată după ivirea zorilor. Era sfârșitul lui mai și pământul începea în sfârșit să se zvânte. Câteva dintre terenurile cele mai mari tot mai trebuiau arate. Dar în dimineața asta spatele îi era mai înțepenit ca de obicei, așa că se încălzise făcându-și de lucru pe lângă colibă timp de câteva ore.

Când a traversat pășunea, a observat urme de ghetete în noroi. A închis poarta și a urmat șirul acestora către cel mai apropiat teren, întrebându-se dacă n-ar trebui să se întoarcă după pușcă.

Orbit de soarele aflat deja sus pe cer, la început Jack n-a putut vedea bine. A rămas la marginea terenului, ferindu-și ochii cu palma.

Garrett era la plug, arând pe marginea cealaltă a câmpului.

I s-a părut că băiatul l-a salutat din cap, dar nu putea fi sigur de la distanța aceea. Jack a dat să-i răspundă ridicând mâna, însă imediat a îndesat-o în buzunar. A făcut stânga-mprejur și s-a dus acasă.

— Te-ai și întors ?

— Dispăruse calul. M-am dus să-l caut.

Mabel a ridicat din sprâncene.

— Și ? L-ai găsit ?

— Mda. L-am găsit.

— Și ?

— E la Garrett. Ară un câmp.

— A, da ?

Mabel a strâns din buze. Poate că încerca să nu zâmbească. Poate că se abținea să spună „Ți-am zis eu“.

— Da. Da. Tu mi-ai zis.

— Păi, eu am încredere în el. E un tânăr care își onorează obligațiile.

— Bine, atunci când vine la prânz, spune-i că mi se pare că terenul din nord va trebui refăcut. Era prea noroiu când am trecut eu.

— Dar poți să-i spui chiar tu, a zis ea cu blândețe.

— Nu. Aici te înșeli.

Mabel a oftat.

— N-o să fiu mesagerul tău pentru totdeauna, să știi. Voi doi va trebui să vă vorbiți într-o bună zi.

— Om vedea, a zis el.

48

O ceață răcoroasă stăruia în văzduhul dimineții de primăvară, dar au plecat din colibă, fiindcă fata era ca un animal în cușcă, încordată și agitată. Mabel știa că ceva era în neregulă și se gândea că poate Faina îi va spune dacă se duceau într-o plimbare vioaie, doar ele singure. Au pornit pe urmele căruței, în jurul câmpurilor, mergând la pas una lângă alta, până când ea și-a dezlegat limba.

Oare sunt pe moarte ? a întrebat fata, fără să se uite la Mabel.

De ce-ai spune așa ceva ?

Am tot sângerat. Luni în șir, începea și se oprea și mă îndoiam de durere.

De ce nu mi-ai spus ? Nu, e vina mea. Eu ar fi trebuit să-ți explic. Ai sângerat din nou ?

Nu. M-am gândit că sunt mai bine, fiindcă sângerarea s-a oprit și n-a mai revenit. Dar acum, mă trezesc și mănânc și nu pot păstra nimic în stomac. Toată ziua nu vreau decât să mă întind și să dorm.

Mabel a înțeles în cele din urmă ; a condus fata către masa de picnic și s-a așezat pe bancă.

O să aveți un bebeluș, tu și Garrett. Porți copilul lui.

Ceața se întindea acum de-a lungul râului, iar răsuflările lor erau vizibile, înălțându-se în nori

albi dinspre buze. Rigidă, cu spatele drept, Faina s-a ridicat și s-a uitat la munții îndepărtați.

Știi că te sperie, copilă. Dar poți să faci asta. Eu am încredere în tine.

Dar cum să pot ? Ce știi eu despre copii, despre mame ?

Fata s-a întors către Mabel, iar în ochi i se citea disperarea.

Dar tu, a zis deodată. Tu trebuie să știi câte ceva despre copii. Te rog. Trebuie. Ia-l tu și fii mama lui.

Mabel și-a împreunat palmele în poală.

Ani de-a rândul, brațele o duruseră de dor. Era o slăbiciune pe care nu și-o permitea adesea, dar uneori stătea într-un scaun, cu ochii închiși, cu brațele încrucișate pe piept, și își imagina că ține un bebeluș – căldura lui încrezătoare lipită de corpul ei, căpșorul lui mirosind a lapte și a pudră de talc, pielea lui mai fină decât petalele florilor. Privise alte femei cu bebeluși și în cele din urmă înțelesese după ce tânjea : permisiunea nelimitată – nu, necesitatea absolută – de a ține în brațe, de a săruta și a mângâia această ființă mititică. Legănând un copil înfășat în brațe, mamele își lipeau, absente, buzele de frunțile bebelușilor lor. Trecând pe lângă țâncii lor pe vreun hol, mamele le ciufuleau părul sau chiar îi ridicau în brațe din mers și îi sărutau apăsător pe bărbie și pe gât, până când copiii chiuiău de veselie. În ce altă împrejurare a vieții, se întreba Mabel, mai putea o femeie să iubească atât de deschis și abandonându-se astfel ?

Acum, așadar, i se oferea pe neașteptate un copil, sau cel puțin posibilitatea unui copil, iar ea era tentată să-l accepte, ca pe un dar. Poate că asta era soarta. Totul dusese spre acest moment, când în sfârșit i se îndeplinea dorința.

Și așa era și corect să procedeze, nu ? Cum ar fi putut o fată care locuia singură în sălbăticie, doar o copilă ea însăși, să poarte de grijă unui bebeluș, să-l țină la căldură și în siguranță ? În timp ce ea și Jack, oricât de bătrâni ar fi fost, erau pregătiți să crească bebelușul. Aveau o casă, un trai. Copilul ar fi avut un pat curat în care să doarmă și mâncare caldă în farfurie. Când avea să vină vremea, copilul putea să meargă la școala din oraș și să se întrecă cu alții în silabisit și să deseneze lucruri drăgălașe și caraghioase pentru ei doi.

Mabel și-a permis să viseze astfel cu ochii deschiși, însă foarte puțin. Oricât și-ar fi dorit ea un copil, acesta nu era al ei. Era al Fainei, și asta i-a și spus, în cele din urmă.

Fata era cât pe ce să fugă, așa cum făcuse de atâtea ori înainte. În pădure. În sălbăticie. Departe. Mabel s-a întins și a apucat-o de mână, convingând-o cu blândețe să se așeze la loc lângă ea.

Nu poți fugi, copilă. Nu și de asta. Este în tine.

Degetele subțiri ale Fainei, ca oasele reci și albe ale unei păsări, se odihneau în mâna lui Mabel. Cât de diferite de mâinile ei noduroase, calde, grele și pătate de vârstă.

Vei fi ajutată, a zis Mabel cu blândețe. De noi toți. De mine și de Jack. Și de Esther. Este cea mai

generoasă femeie din câte am cunoscut vreodată și va fi nespus de bucuroasă să ajute. Și mai e și Garrett.

Fata și-a plecat privirea.

Trebuie să îi spui, Faina. Acum, că știi ce se întâmplă, că voi doi ați zămislit un copil și că acesta crește în tine. Acum, că știi, trebuie să îi spui.

O să se înfurie.

Nu. N-o să se înfurie. O să se sperie, ca și tine. Dar n-o să se înfurie. Te iubește. Iar eu am încredere în el, cum am și în tine.

Faina a lăsat-o singură la masa de picnic, iar Mabel, tremurând în haina ei, și-a încrucișat brațele și mai strâns. Era un gest de însingurare, un gest dezolant, să renunți la un copil. Faina, atât de înaltă și zveltă, un mic suflet înspăimântat, a dispărut în pădure, iar Mabel s-a înfuriat pe nedreptatea situației – ea își dorise atât de mult un copil, dar i se interzisese să aibă unul, iar fata asta tânără era blestemată cu unul, ca o povară pe care nu părea să aibă puterea s-o ducă.

— Faina e gravidă.

Mabel știa că e un obicei oribil, să aștepte cina pentru a-i da lui Jack veștile rele, dar era unul dintre puținele momente liniștite pe care le petreceau împreună. De data asta însă, s-a temut că fără să vrea l-a omorât pe Jack. S-a înecat și a tușit până s-a învinețit îngrozitor la față. A durat atât de mult, încât Mabel s-a ridicat în picioare, gata să-l lovească peste spinare ca să iasă îmbucătura înțepenită, dar chiar atunci Jack s-a oprit și și-a dres glasul. Mabel a așteptat să zică ceva, dar n-a făcut-o.

— E gravidă, Jack.

— Te-am auzit.

— Și...

— Și ?

— Păi, nu ai nimic de zis ?

— Ce-ar fi de zis ? E numai vina noastră. Era mai inocentă decât orice copil din lume, iar noi eram singurii care o puteam proteja. Noi am lăsat să se întâmple una ca asta.

— Ah, Jack. Dar de ce trebuie să fie mereu cineva de vină ?

— Fiindcă așa e mereu.

— Nu. Uneori lucrurile astea se întâmplă. Viața nu curge așa cum sperăm sau cum plănuim, dar nu trebuie să ne supărăm în halul ăsta, nu ?

Jack a continuat să mănânce, dar fără nici o plăcere, din câte putea vedea Mabel. Era de parcă și-ar fi îndesat pe gât fiecare înghițitură. Până la urmă a renunțat și a împins farfuria deoparte.

— O să fie o nuntă, bănuiesc ?

Expresia dezgustată nu-i părăsise chipul.

— Ah. Păi... Nu s-a vorbit de așa ceva.

— O să fie o nuntă, a repetat el, și era o afirmație puternică, limpede, care nu lăsa loc de discuții.

— Atunci va trebui să le dăm vestea și lui Garrett și Fainei, a zis ea zâmbindu-i ironic soțului. Dar sunt de acord. E singura cale.

Abia în noaptea aceea, când stătea întinsă în pat cugetând la planurile de nuntă, s-a gândit la basm. S-a dat jos din pat și, desculță, a aprins o lumânare și s-a dus la bibliotecă. A scos foile ei cu desene din carte atunci când a deschis-o pe masă, apoi a răsfoit printre ilustrațiile colorate până a ajuns la cea pe care și-o amintise. Era un luminiș într-o pădure, plin de frunze verzi și flori. Fata de zăpadă, cu rochia albă împodobită cu giuvaiere și purtând pe cap o coroniță de flori sălbatice, stătea alături de un tânăr arătos. Frumoasa Primăvară era în fața lor, ținând ceremonia de căsătorie. Deasupra, soarele strălucea puternic.

Mabel a vrut să închidă cartea cu putere, să o arunce în sobă și să o privească arzând în flăcări, însă a dat paginile până a ajuns la ilustrația de care se temea. Era coronița de flori sălbatice, dar nu pe capul fetei, ci înflorind din pământ, ca de pe un mormânt. Și-a dus o mână la buze, deși nu era nevoie. Nu scosese nici un sunet.

Jack s-a foit în pat. Mabel a adunat schițele și le-a strecurat înapoi în carte, înainte de-a o pune la loc în raft. Avea să mai treacă mult timp până să se uite iarăși la carte, și niciodată n-avea să mai vorbească despre ea.

49

Jack era calm. Nu mai putea da timpul înapoi, dar măcar avea un plan de acțiune.

A început când a venit Garrett la el, la numai câteva zile după veștile lui Mabel despre Faina. Bănuia că tânărul venise ca să încheie cearta sau să pună capăt oricărei asocieri. Când colo, el stătea cu căciula în mână.

— Am venit ca să cer voie să mă căsătoresc cu Faina. Știu că suntem tineri și că nu am cine știe ce să-i ofer, dar suntem legați unul de altul și am cele mai bune intenții.

A fost ca o lovitură în piept, iar Jack a trebuit să se așeze pe un scaun din bucătărie. Garrett a rămas în picioare alături, foindu-se pe loc și dregându-și glasul.

Nu prevăzuse asta. Bineînțeles că se vor căsători ; bănuise că Garrett își va asuma responsabilitatea. Dar băiatul venise la el – la Jack – ca să ceară voie.

Nu se întâmplase deloc brusc, așa cum își imaginase întotdeauna, cu o revărsare de sânge și un țipăt ascuțit, nu, ci paternitatea se instalase tăcut, treptat, de-a lungul anilor, iar el fusese ca orb. Și acum, tocmai când pricepea în sfârșit că o fiică se vânturase prin viața lui, acum i se cerea să o lase să plece.

— O să am grijă de ea. Ai cuvântul meu.

Jack și-a întors privirea la băiat, iar când s-a uitat la chipul lui nerăbdător, a văzut ceea ce încercase Mabel să-i spună : Garrett chiar o iubea pe fată. Dar era de-ajuns ? Băiatul îi trădase încrederea, îl mințise sub propriul acoperiș și profitase de împrejurări. Jack s-a ridicat de pe scaun și la privit pe Garrett drept în ochi.

— O să ai grijă de ea, a zis, și nu era o înțelegere, ci o poruncă.

S-a apropiat de Garrett și și-au strâns mâinile, ca doi bărbați care abia se cunoscuseră și nu erau încă siguri unul de celălalt.

În noaptea aceea a pus Jack planul la cale și a trezit-o pe Mabel ca să-i spună.

— O să le construim o casă, aici, pe terenul nostru.

— Ce ? Jack, cât e ceasul ?

— O să le facem o colibă lângă râu. În felul ăsta Garrett o să fie aproape de fermă, dar o să aibă și ei locul lor.

— Hm ?

Mabel era încă adormită pe jumătate, dar Jack a continuat.

— Faina și copilul o să fie aproape de tine, așa o să poți s-o ajuți. O să începem s-o ridicăm chiar după semănat. Poate o să putem face acolo chiar și nunta.

— Unde ? Nuntă ?

— Aici, Mabel. O să locuiască aici, lângă noi. O să fie bine.

— Hm ?

Dar Jack a lăsat-o să adoarmă la loc. Era mulțumit.

S-a uitat cum lumina limpede a dimineții intra pieziș pe fereastră și lumina profilul Fainei și s-a întrebat dacă mereu era așa de greu să fii tată. Dăduseră gata un ibric de ceai și câteva felii de pâine cu gem de coacăze, iar acum nu-i mai rămânea decât să poarte acea discuție, așa cum îi promisese lui Mabel. La teigheaua din bucătărie, Mabel încerca să spele vasele încet. Nu spăla niciodată dimineața, dar acum fiecare farfurie și fiecare furculiță erau spălate, clătite și uscate de parcă ar fi fost făcute din cine știe ce porțelan prețios, fiindcă se străduia să audă.

Jack și-a dres glasul, sperând să sune părintește.

Faina ? Asta este ceea ce îți dorești ?

E ceea ce faci dacă iubești pe cineva, nu ?

Viața ta se va schimba. Nu vei mai putea să dispari în pădure cu săptămânile. O să fii mamă, soție.

Înțelegi ce înseamnă asta ?

Faina și-a înclinat capul într-o parte ca și cum ar fi ridicat ușor din umeri, dar apoi s-a uitat țintă cu ochii ei albaștri într-ai lui Jack, iar limpezimea lor l-a captivat. Chipul ei purta aceeași expresie pe care o mai văzuse de atâtea ori înainte, un amestec uluitor de tinerețe și înțelepciune, de fragilitate și ferocitate. O văzuse și când împrăștiase zăpadă pe mormântul tatălui ei, și când le apărea la ușă cu mâinile mânjite de sânge. Nu era tristețe sau iubire, dezamăgire sau înțelegere ; erau toate la un loc.

Îl iubesc. Și pe copilul nostru. Știu asta.

Deci, vrei să te căsătorești cu el ?

Suntem făcuți unul pentru altul.

Jack se aștepta să fie fericit. Nu asta ar fi trebuit să simtă un tată ? Bucurie ? Și nu această inimă împovărată de mâhnire ? Își ascuseseră idila și făcuseră un copil fără să fie luați, dar altceva îl apăsa. Faina n-avea să mai fie niciodată fetița pe care o văzuse ivindu-se dintre copaci iarna, cu picioarele abia atingând neaua și cu ochii ca gheața râului. Fusese ca o magie în viețile lor, venind și plecând odată cu anotimpurile, aducând comori din sălbăticie cu mâinile ei mititele. Copila aceea dispăruse, iar Jack s-a pomenit jelind după ea.

50

Tufele de căpșuni tocmai începeau să răsară și să-și înalțe lăstarii roșii-purpurii. Mabel se apleca de la o plantă la alta și, cu o foarfecă, tăia resturile de anul trecut și arunca frunzele maronii și chircite. Când a ajuns la capătul stratului, s-a ridicat, și-a strecurat foarfeca în buzunarul șorțului de grădinărit și și-a împins borul larg al pălăriei de pai de pe frunte.

Încă era acolo. Ultimul petic de zăpadă din curte, adăpostit la umbra peretelui nordic al colibeii, unde nămeții fuseseră cei mai înalți. Se micșorase în zilele tot mai calde, până când rămăsese doar un cerc mare cât roata unei căruțe.

Mijindu-și ochii, s-a uitat la soare, deja alb și fierbinte pe cer, și și-a suflecat mânecile rochiei. Avea să fie pârjol, cum îi plăcea lui Garrett să spună. El și Jack lucrau în cămăși cu mânecă scurtă când semănau câmpurile. Aveau să vină acasă arși de soare, era sigură.

Mabel și-a tras borul pălăriei la loc, ca să-i umbrească ochii, a luat grebla de lângă stâlpul gardului de care se sprijinea și a început să râcâie și să răscolească prin grădina de căpșuni, afânând solul,

curățând rândurile. Cu coada ochiului, vedea lumina soarelui strălucind pe zăpada albă. Curând avea să dispară.

Se gândise adesea la cuvintele Adei, despre inventarea de noi finaluri pentru povești, despre alegerea bucuriei în locul tristeții. În anii din urmă, văzuse că sora ei greșise în parte. De suferință, moarte și pierderi nu se poate scăpa.

Și totuși, ceea ce Ada îi scrisese despre bucurie era absolut adevărat. Când stă în fața ta, cu brațele ei lungi și dezgolate și cu zâmbetul ei misterios, trebuie să o îmbrățișezi câtă vreme mai poți.

Când Faina a ieșit din pădurea de molizi, razele soarelui au învăluit-o deodată și i-au luminat părul blond într-un straniu argintiu auriu, așa încât, chiar și din partea cealaltă a curții, Mabel și-a amintit de zânele cu strălucire de stele și licurici. Cățelușul Fainei, acum deșirat și cu labe mari, a urmat-o gâfâind prin curte.

Brațele și picioarele fetei erau dezgolate. Purta numai rochia simplă de bumbac, cu model cu flori albastre, cusută de Mabel. Pasul ei era sigur și întins, cum mergea prin iarba proaspătă și pe sub plopul ce înfrunzea, iar atunci când s-a apropiat, Mabel a văzut că avea pielea bronzată. Nu mai purta pantofi sau mocasini. Era tot înaltă și suplă și, deocamdată, nu arăta deloc vreun semn că ar fi însărcinată.

Faina s-a oprit la marginea stratului de căpșuni și s-a lăsat pe vine lângă câine. I-a pus o mână sub bărbie, iar cu cealaltă l-a mângâiat pe cap, printre urechi, și câinele a zâmbit așa cum o făcuse în acea primă zi. Când ea s-a ridicat în picioare și a făcut un gest tăcut cu mâna, câinele s-a întins pe pământ, încă gâfâind, cu blana neagră strălucind.

Faina a mers printre rândurile de căpșuni, iar picioarele ei goale apăsau atât de puternic pământul, încât Mabel a putut vedea țărâna frământându-se între degetele ei. Fata a luat-o pe Mabel de mâini și a sărutat-o pe obraz. Când s-a desprins, Mabel a îmbrățișat-o și a ținut-o așa mult timp, chiar dacă simțea soarele dogorind pe spinarea Fainei.

Arăți bine, a zis Mabel.

Chiar îmi e bine, a răspuns ea. Îmi e.

Jack l-a condus pe Garrett pe drumul căruței și apoi pe o pajiște învecinată cu râul.

— E a voastră, a zis Jack. Considerați-o un dar de nuntă. O să ridicăm coliba chiar aici, cu vedere la munți.

— E un loc frumos.

Chiar în seara aceea, după ce au terminat cu semănatul de peste zi și au luat cina, Jack a bănuț că Garrett se dusesse la culcare în hambar. I-a zis lui Mabel că ieșea să ia un pic de aer și a făcut o plimbare până la pajiște. Acolo l-a găsit pe Garrett cu o lopată și un topor, schițând conturul unei colibe direct în țărână.

Munca avea un ritm și un scop, iar Jack și Garrett i s-au abandonat cu plăcere, chiar cu ușurare : trasul împreună de ferăstrău înainte și-napoi, copacii căzând cu trosnet ; alunecarea cuțitoaiei pe buștenii de molid, scoarța cojită în fâșii lungi ; tăiatul și crestatul cu toporul ascuțit, cioplitul manual al fiecărei muchii. Dragostea și devotamentul, speranța și teama devastatoare din pântecul crescând al unei femei – acestea rămâneau nespuse. La miezul nopții, când împingeau încă un buștean la locul lui, puteau auzi măcălendrii cu piept roșu și vrăbiuțele ciripind prin copaci, și asta le era de ajuns.

Până când s-a terminat semănatul, ridicaseră pereții din bușteni până la brâu și de-acum treaba mergea mai repede, că aveau toată ziua la dispoziție. Jack îl lăsa pe Garrett să facă treburile cele mai grele și uneori se așeza pe un buștean, ca să-și odihnească spatele obosit, privindu-l pe bărbatul mai tânăr cum lucra. Mabel venea adesea cu prânzul într-un coș și uneori stătea suficient de mult încât să discute unde ar trebui să fie o fereastră sau ce fel de verandă să construiască.

Faina nu era de văzut nicăieri. Jack bănuia că ea și Garrett se întâlneau uneori, doar ei doi, însă fata nu venea să ia cina cu Jack și Mabel. De data asta, Jack a fost cel care s-a îngrijorat.

— N-ar trebui să se odihnească, să mănânce mese regulate ?

— E bine, Jack, zicea Mabel.

— De ce nu e aici, să stea cu noi până la nuntă ?

— E acolo unde trebuie să fie. Nu mai are mult timp.

— Mult timp ?

— Viața ei se va schimba în curând. În tot cazul, n-o să mai poată goni prin pădure ca un spiriduș.

Totul o să fie diferit.

— Bănuiesc că așa e. Dar vreau să fiu sigur că e bine, sănătoasă.

— Știu, iar vocea lui Mabel avea un ton indulgent, dulce-amărui, pe care Jack nu-l mai auzise vreodată.

Faina a sosit într-o zi caldă de iunie, ea și câinele țâșnind dintre copaci de parcă erau în toiul unei curse strânse. Garrett era călare pe un perete neterminat, în timp ce Jack folosea niște scripeți ca să mai pună un buștean pe poziții. Faina a alergat spre ei desculță, în rochia ei cu mânecă scurtă, cu brațele și picioarele bronzate și musculoase, cu părul lung decolorat de soare.

Ea și Garrett și-au zâmbit timid, iar Jack s-a simțit în plus. Garrett a sărit de pe peretele din bușteni și a poftit-o să intre pe ușa nefinisată, în coliba fără acoperiș.

Știu că e greu de imaginat așa, doar cu cei patru pereți, dar aici o să fie bucătăria, iar fereastra o să dea înspre râu. Nu-i frumos ?

Faina a încuviințat, dar cu privirea pierdută, de parcă toate astea erau ca un vis străin pentru ea.

Soba o să fie acolo. Iar acolo, acolo o să fie dormitorul nostru și al copilului. Știu că nu-i tocmai mare, dar ce zici, nu-i așa că merge ?

Faina a încuviințat încet din cap.

Garrett părea neliniștit de tăcerea ei.

O să fie bine, nu ? După ce-o să punem ferestrele și ușile, o să arate ca o casă adevărată. Nu crezi, Jack ? Ne iese, așa-i ?

Jack a dat să spună că da, credea că o să fie o colibă micuță și cochetă, tocmai bună pentru o familie la început de drum, însă apoi a văzut-o pe fată zâbindu-i lui Garrett, un zâmbet tandru și încurajator. Jack a fost izbit de gândul că poate ea era cea mai înțeleaptă și mai puternică dintre ei doi.

Faina a rămas pe-acolo în timp ce cei doi bărbați munceau. Îi arunca bețe câinelui. Alerga prin iarba înaltă și verde din jurul colibeii și culegea clopoței albaștri și flori sălbatice și galbene de ochiul-boului, dar privirea îi rămânea ațintită spre copaci. Când câinele a alergat, lătrând, după o veveriță din pădure, Faina l-a urmat. Ajungând la marginea pajiștii, s-a uitat înapoi peste umăr și le-a făcut ușor cu mâna bărbaților.

— Pleacă, a zis Garrett.

— Da. Dar o să se întoarcă.

— Știu. Dar uneori mă întreb...

— Ce anume ?

— Dacă ăsta e cel mai bun lucru pentru ea. Un copil. Eu. Dacă ăsta e genul de viață potrivit pentru ea.

— Acum e prea târziu să mai schimbi asta, a zis Jack.

Și-a regretat ieșirea.

— Poate că nu trebuie să renunțe la nimic, a zis Garrett. Știi... O să punem capcane împreună iarna asta, după ce se naște copilul. O să mă duc cu ea în pădure și o să-și poată pune cursele acelea ale ei. Nu trebuie să se schimbe totul.

— Dar se va schimba. Totul se va schimba. Însă o să faci ce poți ca să fie bine.

Jack s-a întors la muncă, fiindcă asta putea face un bărbat – să doboare copacii și să marcheze

buștenii și să ridice o casă.

— Haide, a zis. Încă un pic și punem căpriorul. O să terminăm chestia asta înainte de ziua cea mare.

52

N— ici gând să poată fi gata coliba asta la timp pentru nuntă.

Esther stătea cu mâinile-n șolduri, privind în sus, la buștenii de culoarea mierii.

— Numai câteva zile, mamă. Așa-mi zice. Aproape c-am izolat-o, zice. De ce îți prețuiesc mereu bărbații puterile peste măsură ?

Mabel a zâmbit, deși nu prea-i venea.

— Au făcut multă treabă.

— Sigur că au făcut. Dar, îți zic eu, acoperișul n-o să fie pus până duminică.

— Poate că e bine și așa.

Mabel și-a imaginat-o pe Faina privind cerul printre bușteni și, într-un fel, era liniștitor.

— Totul e-n regulă, câtă vreme nu-i vreun strop de ploaie sau vreun țânțar... în Alaska... în iulie..., a zis Esther fără să încerce să-și ascundă sarcasmul.

Apoi și-a tras în sus bretelele salopetei, ca un bărbat, și a ridicat din umeri.

— Ei, asta e. Când ești tânăr, totul e romantic, nu ? Chiar și o colibă fără acoperiș.

— E minunată. Am cusut deja niște perdele pentru ferestre. Iar George mi-a zis că le faci o pătură.

— Mda. Și o să fie gata până duminică.

Esther a râs de una singură și a adăugat :

— S-ar putea să nu prea dorm săptămâna asta, așa-i ? Dar cu rochia cum merge ?

— E gata, dar Faina are niște planuri secrete. A lucrat la ceva în ultimele seri, la noi acasă. Așteaptă până ne culcăm noi și apoi rămâne și lucrează ceva la masă, dar nu vrea să-mi spună ce.

— E o pasăre ciudată, nu-i așa ?

Mabel nu se gândise niciodată în termenii ăștia la Faina, dar fata era ciudată, și chiar și neconvenționala Esther putea avea îndoieli în privința însurătorii fiului ei cu ea. O străină fascinantă era una, dar o noră era cu totul altceva.

— E adevărat... n-am mai întâlnit pe nimeni ca Faina, a zis Mabel alegându-și cu grijă cuvintele. Dar, pe de altă parte, nici pe cineva ca tine n-am mai întâlnit.

— Bine. Bine. Aici îți dau dreptate. Și știu că ar trebui să mulțumesc cerului că există cineva care vrea și poate să se pună cu fiu-meu.

— Nu doar că se pune cu el. Cred că e complet cucerită de el.

— Hm..., părea Esther să se îndoiască.

— Au foarte multe în comun. Ei doi iubesc locul ăsta și se iubesc unul pe celălalt.

— Și totuși, cine e ea ? E o sălbăticiune din munți. De cele mai multe ori, Garrett nici nu știe unde este. Dar atunci când o să fie înhămată, cu un țânc care urlă și un lighean plin de vase murdare, atunci ce-o să mai facă ? O să rămână pe-aici suficient cât să fie nevastă și mamă ?

Mabel tăcea și simțea cum se sufocă. S-a dus după colțul colibei, prefăcându-se că cercetează celălalt perete. Esther a venit îndată lângă ea.

— Of, Mabel. N-am vrut să te jignesc. Știu că ți-e ca o fiică, iar fiul meu cu siguranță c-o iubește. Vor trebui să se descurce, de dragul nostru, nu-i așa ?

Mabel a zâmbit și a încuviințat, clipind ca să-și alunge lacrimile. Cele două femei s-au îmbrățișat și s-au luat de braț, pornind înapoi spre casa lui Jack și Mabel.

Coșmarurile reveniseră. Bebeluși dezbrăcați, plângând, se topeau când îi ținea în brațe și picurau pe pământ chiar în timp ce ea se străduia să-și lipească degetele, să-și facă palmele căuș. Uneori strângea bebelușii la piept, doar pentru a-și da seama că tocmai căldura trupului ei le provoca moartea.

Apoi era Faina – chipul ei apărea printre copaci ca o scenă văzută printr-un geam stropit de ploaie. În vis, Mabel fugea afară, și ploua așa cum ploua vara pe-acasă, o ploaie caldă, năvalnică, orbitoare. O striga pe Faina pe nume, încerca să alerge prin pădure ca s-o găsească, dar ploaia îi umplea ochii și gura și se trezea gâfâind. În alt vis, Mabel stătea cufundată în apa râului până la brâu și strângea mâinile ude ale Fainei, în timp ce curentul o trăgea în aval. Mabel încerca să o țină, dar nu era niciodată suficient de puternică, iar Faina îi aluneca din strânsoare și era luată de apa mîloasă. Fata flutura din mâini și striga după Mabel să o ajute, te rog, te rog, ajutor, dar ea nu se putea clinti. Stătea și se uita cum Faina, frumoasa ei fiică, se îneca la picioarele sale. În toate aceste vise, Mabel nu putea niciodată să țipe, să se miște sau măcar să rostească o vorbă.

A sosit ziua nunții, iar Esther avusese dreptate – coliba nu era terminată, dar era cu atât mai drăguță, ca o catedrală sculptată din copaci și cer. Mabel s-a dus acolo în zori și era fericită să fie singură. Devenise un loc sfânt, cu vuietul râului, mireasma de bușteni de molid proaspăt cojiți, cerul albastru, pajiștea verde. Plopilor erau înfloriți, iar semințele albe și pufoase pluteau purtate de briză ca niște pene.

Jack era la ei acasă, încărcând căruța cu mese și scaune de dus la colibă. George și Esther veneau chiar înainte de ceremonie, așa încât să poată aduce mâncarea pentru după aceea. Fratele cel mai mare al lui Garrett avea să-i căsătorească. Nu era preot, nici măcar nu obișnuia să meargă regulat la biserică, dar

Garrett își dorise ca el să țină ceremonia și nimeni nu avusese nimic împotriva. Deși era un om cu darul vorbirii, Mabel ar fi preferat un preot adevărat, dar nu a zis nimic. Frații, cu nevestele și copiii, aveau să fie singurii invitați la nuntă. Nu mai era nimeni altcineva invitat, iar asupra acestui lucru insistase Mabel.

Împrejmuiseră cu cearșafuri albe o porțiune nefinisată a colibei, astfel încât Faina să-și poată pune rochia și să se pregătească acolo. Încă nu apăruse în această dimineață, iar rochia de nuntă o avea la ea.

Mabel îi cususe rochia din niște mătase naturală pe care i-o dăduse Esther, rămasă de la rochia de nuntă a nurorii mai mari.

„Cred c-a avut tone de metri din materialul ăsta“, zisese Esther. „Voia volane și pliuri și straturi. A fost o minune c-o mai puteam zări prin ele. Tot ce pot spune e că mă bucur c-au plătit părinții ei pentru rochie.“

Mătasea de culoarea fildeșului fusese comandată de la un magazin din San Francisco și cu siguranță costase mai mult decât și-ar fi putut permite Mabel și Jack, dar Esther a insistat că nimănui nu-i mai foloseau resturile acelea. Mabel nu s-a opus prea mult – materialul era minunat, delicat, cu textură bogată.

Mabel nu avea un tipar, dar asta n-a contat, fiindcă își putea imagina limpede rochia de nuntă a Fainei, așa că a făcut ea schița, a cusut și a brodat zile în șir. A trebuit să fie inventivă cu fâșiile și bucățile de mătase naturală, dar din fericire era o rochie simplă, care nu cerea mult material. Rochia era dreaptă, lungă până la glezne, cu mânecile lungi, iar corsajul potrivit pe corp, până sub coaste. Decolteul urma modest linia claviculelor. Nu era nimic în genul purtat de fetișcane în anii aceia ; și nici în genul rochiilor cu guler înalt, riguroase, din tinerețea lui Mabel. Era ceva diferit, ceva care-i amintea lui Mabel de miresele din capelele de la țară din Europa, de frumusețile alpine, de fecioarele din Rusia.

Rochia în sine a fost ușor de cusut ; broderia a fost cea care a ținut-o pe Mabel trează până târziu în fiecare noapte, aplecată asupra mesei din bucătărie și mijindu-și ochii de parcă abia ar mai fi văzut. În susul și-n josul mânecilor lungi, de-a latul corsajului îngust și presărate pe toată fusta, Mabel a brodat cu fir de mătase albă floricele ca niște stele, lujeri fini și cârlionțați și frunze înrourate. Cusăturile albe și pure pe mătasea de culoarea fildeșului erau subtile ; într-o anumită lumină, florile puteau fi confundate cu fulgii de nea, iar lujerii, cu vârtejuri de zăpadă.

Dar Mabel încă nu văzuse rochia pe Faina.

E o surpriză, a zis Faina. Stai să vezi.

Dar Mabel era cea care o cususe, deci cum ar fi putut să fie o surpriză ? Însă tot ce-a putut face a fost să-i smulgă fetei promisiunea că, dacă nu îi vine perfect, o va aduce înapoi la timp pentru modificări. De atunci n-o mai văzuse pe Faina.

Nici Garrett nu era de găsit în dimineața asta, iar verighetele erau la el. Și ăsta era un secret – Esther își dorise ca unul dintre nepoții ei să aducă verighetele, iar altul să țină florile, însă Garrett a zis că el și Faina aveau alte planuri. A rugat-o pe Mabel să le împletească o ghirlandă de flori.

„Ca să și-o pună Faina pe cap ?“, întrebase Mabel cu vocea tremurându-i. Nu, s-a gândit ea. Nu voi permite așa ceva. Fără coroană de flori pe capul ei.

„Nu. Nu pentru Faina“, zisese Garrett. „Trebuie să fie mai mare. Cam așa de mare“, îi zisese, arătând cu brațele un cerc de mărimea unui castron larg.

Mabel așteptase până în ziua nunții, știind că florile sălbatice se vor ofili repede în căldura verii. Și chiar era foarte cald. Abia trecuse de ora opt dimineața și deja roua se uscăse pe frunze și soarele arctic dogorea peste vârfurile munților.

Flori pentru vâlul Fainei și flori pentru buchetul ei, flori pentru borcănășe și flori pentru ghirlanda cerută de Garrett, petale și tulpini, frunze și flori – Mabel abia aștepta să fie istovită de toate astea, așa cum fusese și de broderie. Voia să se elibereze de senzația că soarta se rostogolea dinspre munți precum tunetul. Voia să uite de dâmburile de zăpadă topite, de coronițele de flori, de sărutările toride, de finalurile de basm.

Atentă să nu-și rupă rochia nouă de bumbac, abia cusută, Mabel a luat găleata metalică și s-a dus la marginea pajiștii : pufulițe, pe tulpini înalte, abia deschizându-și florile purpurii ; clopoței, cu nectarul lor dulce ; trandafiri sălbatici, simpli, cu cinci petale roz și tulpini spinoase ; mușcate, cu petalele subțiri, violacee, străbătute de vinișoare roșietice. Mai încolo în pădure, departe de soarele aspru, Mabel s-a aplecat și a cules steluțe albe delicate, suspendate deasupra solului pe tulpini fine și drepte ca firul de ață ; flori de corn pitice, cu petalele lor albe și cărnoase ; frunze diferite de ferigă ; și, în ultima clipă, câteva ramuri de coacăzi sălbatici, cu frunzele lor zimțate de-un verde crud și codițele dese ale fructelor abia coapte, roșii și translucide ca nestematele.

Bensonii au ajuns exact când aranja pufulița și frunzele de ferigă în borcane de sticlă umplute cu apă rece din râu.

— Hei, ia uită-te la noi, a zis Esther când a sărit din căruță.

— Doamne, Esther, cred că nu te-am mai văzut niciodată în rochie !

— Nu te obișnuie. Mi-am adus și salopeta pentru petrecere.

Cele două femei au râs și s-au îmbrățișat.

— Și unde-i fericitul cuplu ? N-a fugit în lume, nu ?

— N-am nici cea mai vagă idee. Sper că totuși Faina sosește curând. Trebuie s-o ajut cu rochia și părul. Cât e ceasul ?

— Acușica-i prânzul. Ce mai zboară timpul.

Exact atunci s-au întors cu toții înspre un sunet ciudat, un hureit ce se auzea dinspre drumul căruței.

— Ce se-aude ? a întrebat Mabel.

— Bill trebuie să fie, a zis George, iar de după colț s-a ivit un automobil strălucitor, săltând și lăsând rotoacele de praf în urma sa.

Esther s-a strâmbat înspre Mabel.

— Un dar din partea familiei ei. Trebuie să fie plăcut să te scalzi în bani.

Jack a rămas neclintit, în mod vădit impresionat.

— Asta-i una dintre mașinile de care-am tot auzit ?

— Mda. Un model de Ford. O camionetă, a zis George lăudăros, iar Esther și-a dat ochii peste cap înspre Mabel.

— Au trebuit s-o expedieze cu barja tocmai din California, apoi au transportat-o cu trenul. Doar ca să poată s-o conducă de la casa noastră până la a voastră, i-a zis Esther lui Mabel.

Cu un scrâșnet, automobilul s-a oprit în iarbă, foarte aproape de masa de picnic, iar fiul cel mai mare al Bensonilor a deschis portiera și a rămas la volan zâmbind larg.

— Așa mai merge să călătorești, hă ? a strigat el.

Și-a atins pălăria albă de fetru în direcția lui Mabel.

— Ai putea să dai în spate vreo câțiva metri, i-a zis Esther. Nu-i cazul să parchezi chiar în mâncare.

— Bine, mamă. Bine.

Bill, nevasta lui și doi copii mici au ieșit din automobil, arătând de parcă tocmai ar fi aterizat de pe străzile din Manhattan. Copiii erau numai volane, papioane și pantofi care luceau în soare. Nevasta purta o rochie la modă, din mătase mov, și o pălărie fără bor trasă peste părul tuns scurt.

— Zici că nici nu fac parte din familia mea, nu-i așa ? i-a șoptit Esther lui Mabel la ureche. Dar bănuiesc că nu pot să-i dau afară pentru atâta lucru.

Și, de fapt, Mabel a fost surprinsă să descopere că erau cu toții amabili și fermecători. Soția lui Bill, Lydia, s-a oferit imediat să ajute cu mâncarea și florile și orice altceva mai trebuia făcut, în timp ce copiii au început să alerge fericiți pe pajiște.

Celălalt fiu al Bensonilor, Michael, a sosit apoi cu nevasta și cele trei fiice, cea mai mică fiind încă purtată în brațe de mamă.

— Ea n-a ajuns încă ? Nu-mi vine să cred că nici unul dintre noi n-a mai întâlnit-o până acum, le-a auzit Mabel șușotind pe cele două tinere soții. Sunt curioasă cum o să se îmbrace. Ai aflat ceva de rochie ?

Când o ajuta pe Esther să aștearnă fețele albe pe mesele de picnic și pe cea din bucătărie, Mabel încerca să se concentreze asupra cutelor țesăturii și să netezească pliurile pe care le făcea materialul pe scândurile aspre, neșlefuite.

Sunt aici.

Vocea s-a auzit ca o șoaptă de peste umărul lui Mabel, dar când ea s-a întors, nu era nimeni acolo.

Aici. În colibă. Poți să mă ajuți ?

Era Faina. Vocea i se auzea prin rama ferestrei fără geam. Cum de se strecurase fără ca nimeni s-o observe ? Mabel s-a scuzat și a intrat pe ușa colibeii. Cadrul din bușteni de deasupra împărțea lumina soarelui în fâșii care o orbeau.

Sunt aici.

Ți-ai pus rochia ?

Nu. Deocamdată nu ai voie s-o vezi. Dar poți să mă ajuți cu părul ?

Faina stătea desculță, purtând furoul din bumbac pe care i-l cususe Mabel. Burta îi era ușor rotunjită, numai cât să îi stea un pic mai strâns furoul, la fel și sânii. Faina nu mai era o copilă, ci o tânără femeie înaltă și frumoasă, și nicicând înainte nu păruse atât de concretă, atât de plină de viață. Mabel a lăsat iute să cadă perdelele în urma ei. În dimineața aceea atârname boneta și voalul de mireasă într-un cui pe peretele de bușteni și așezase la soare peria din păr de mistreț și oglinda cu mâner de sidef. Faina și-a adunat părul pe un umăr dezgolit.

Mi-l împletești tu ?

Ar fi perfect așa, copilă, cu voalul pe care ți l-am făcut.

Așa că Mabel a periat părul lung al Fainei, atât de blond încât era aproape alb. I-a scos din plete fărâmele de licheni și fâșiile de scoarță de mesteacăn, nodurile de iarbă galbenă. Când părul a devenit fin ca mătasea, Mabel i l-a împletit în două cosițe, câte una de fiecare parte, care i se așezau frumos pe piept. În timp ce Faina se uita în altă parte, pe fereastra încă nemontată, Mabel a scos o foarfecă mică dintr-un buzunar al rochiei și a tăiat pe furiș o șuviță de păr dintr-o cosiță. Apoi a strecurat foarfeca și șuvița de păr în buzunar, fără să zică nimic.

Uite. Uite, gata. Arăți minunat.

Pentru cap, voal îi spuneai ?

Nu ți-l poți pune decât după ce te îmbraci cu rochia.

Ba pot. Te rog, ajută-mă. Nu trebuie să vezi rochia deocamdată.

Mabel a luat boneta și voalul din cui și le-a așezat pe capul Fainei, prinzându-le cu agrafe. Apoi a prins florile, trandafirii sălbatici cei roz și steluțele albe, în dantela de deasupra cosițelor și pe la frunte. Dar nu era o coroniță, nu, nu era un cerc de flori care ar fi putut încolți din pământ.

Acum o să pleci, ca să-mi pot pune rochia.

Ești sigură ? Oricum, tot o să fie o surpriză.

Mabel a aruncat o privire prin camera improvizată, dar rochia nu era de văzut.

Te rog.

Bine. Bine, copilă. O să te așteptăm cu toții. Buchetul e acolo, în găletușă.

Faina s-a întins, a apucat mâna lui Mabel și i-a strâns-o. Atingerea îi era fermă și caldă, iar Mabel i-a răspuns strângând-o la rândul ei și apoi, dintr-un impuls, a dus mâna fetei la buze și i-a sărutat-o.

Te iubesc, copilă, a șoptit.

Chipul Fainei era liniștit și blând.

Îmi doresc să fiu mama care ești tu pentru mine, a zis ea atât de încet, încât Mabel nu-și putea crede urechilor. Dar chiar aceste cuvinte le-a rostit, iar Mabel le-a primit în inima ei și le-a păstrat acolo pentru totdeauna.

Când Faina a pășit dincolo de pragul casei, pe iarba verde, mica adunare a amuțit. Până și copiii au tăcut și au rămas cu privirea la ea, iar Faina a plecat capul înspre toți și le-a zâmbit de parcă i-ar fi cunoscut de când lumea.

La început, Mabel nu și-a dat seama ce anume era schimbat la rochie. Îi venea perfect și foșnea ușurel la atingerea pielii. Faina purta mocasini de piele ornați cu mărgele albe strălucitoare și legați cu panglici albe pe pulpe. Voalul îi curgea pe spate și florile îi erau presărate pe frunte. Ținea buchetul de flori sălbatice, ferigi și rămurele de coacăz.

Apoi, când Faina s-a apropiat, Mabel a văzut penele. Pene albe, cusute pe decolteul rochiei. Penele stăteau lipite de material, așa încât păreau una cu mătasea, o simplă variație a țesăturii. Mabel putea vedea acum și modelul, felul în care mărimea penelor creștea către centrul pieptului. Alte pene erau cusute de-a lungul tivului, și nici una dintre ele nu acoperea broderia cu flori de nea, ci toate erau aranjate așa încât păreau să facă parte din model.

Mabel a auzit pe cineva trăgând aer în piept, probabil pe una dintre tinerele femei, dar apoi Faina a trecut pe lângă ea, îndreptându-se spre Jack, și atunci i-a putut vedea și spatele rochiei. Aici, penele absolut imaculate coborau spre mijlocul fusteii și se deschideau în evantai, tot mai mari, până ce ajungeau, de-a lungul tivului, să fie lungi cât antebrațul unei femei, toate stând lipite de material și mișcându-se ușor odată cu mătasea. Ca și materialul, penele străluceau uneori foarte discret, era un fel de luminozitate ce venea din interiorul firișoarelor.

Jack, purtând unicul său costum bun, a luat-o pe Faina de braț și împreună au pornit încet spre râu, unde borcanele cu flori sălbatice erau așezate pe cioturile copacilor. Mirosul de molid tăiat se simțea puternic în aer. Toți i-au urmat fără o vorbă, iar foșnetul rochiei Fainei a devenit una cu vuietul râului. S-au așezat lângă mal, cu vârfurile înzăpezite ale munților în spate.

— Unde e Garrett ? a auzit Mabel pe cineva șoptind.

Lumea s-a foit ușurel pe loc, iar bebelușul a scăpat un scâncet. Mabel simțea soarele dogoritor pe creștet și pe umeri, iar ochii o dureau de la lumina pătrunzătoare. Când s-a uitat la Jack, el a dat din cap spre ea și i-a făcut semn cu bărbia în spate, către drumul căruței. S-a întors și a privit peste umăr, iar acolo era Garrett, străbătând pajiștea călare, în galop. Și el purta un costum frumos, iar cu o mână își ținea pălăria neagră pe cap, în timp ce în cealaltă avea hățurile. La picioarele calului gonia cățelul

Fainei, cu limba fluturându-i.

Garrett a domolit calul când s-a apropiat de colibă și a descălecat înainte ca acesta să se oprească. L-a priponit de un plop din preajmă, și-a șters fruntea cu dosul palmei și s-a îndreptat spre adunare. Mabel a fost surprinsă să-l vadă venind direct la ea.

— Ai florile ? i-a șoptit.

Mabel s-a încruntat, neînțelegând.

— Coroana ?

Atunci ea și-a amintit și a arătat spre masa unde era așezat cercul de pufulițe, trandafiri și ferigi.

— Mulțumesc, i-a zis Garrett și a sărutat-o pe obraz.

Curioasă, l-a privit pe Garrett cum ridică cu grijă coroana și se plesnește cu palma peste picior. Câinele Fainei a venit în fugă la el. Garrett a ridicat o mână, iar câinele a șezut. Garrett a petrecut coroana peste capul animalului, iar apoi ceva care părea a fi un săculeț legat cu o bucată de panglică. A ridicat iarăși mâna, iar câinele a rămas așezat, în timp ce Garrett s-a dus către nuntași.

— Nu-i deloc o intrare rea, i-a șoptit Bill fratelui mai tânăr când Garrett i s-a alăturat.

Când a început ceremonia, Mabel se ținea de brațul lui Jack, dar era de parcă ar fi plutit și s-ar fi rotit. Soarele încins îi înțețoșa vederea. Avea să leșine, dacă nu cumva o și făcuse deja. Cuvintele pluteau și alunecau, iar ea n-ar fi putut spune dacă erau rostite tare sau doar în mintea ei...

...Speranța e un lucrușor cu pene... pe suflet poposește...¹ să-i fii alături și să-l cinstești... O iei ?... repede... repede... la ciotul de lemn...² nu-mi pune trandafiri la cap...³ Îl iei ? Până când moartea vă va despărți... până când moartea...

Da...

Da...

Da...

Da...

S-a auzit un fluierat ca de pițigoi, iar câinele Fainei a trecut țațoș și ochii lui Mabel s-au limpezit iarăși. Se ținea de brațul lui Jack. Faina îl striga pe husky, iar Garrett zâmbea mândru. Câinele, cu coroana de flori sălbatice la gât, s-a așezat supus la picioarele miresei, iar Garrett a îngenuncheat lângă el și i-a dezlegat panglica. A deschis săculețul și din acesta i-au alunecat în palmă două inele de aur. Mabel a auzit un copil bătând din palme și pe Esther râzând.

Apoi toate sunetele s-au pierdut în vuietul râului, iar Mabel a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare. I-a văzut pe Garrett și pe Faina față în față. A văzut licăritul inelelor de aur în soare, iar apoi ei se sărutau și deodată toată lumea le făcea urări.

— Mabel, ți-e bine ? Mabel ?

Jack o ținea din spate, strângând-o zdravăn cu brațele pe sub coate.

— Uite, hai să ne așezăm la masă. Căldura asta. Te stoarce, pur și simplu.

Cineva i-a adus un pahar cu apă și una dintre femeile tinere îi flutura un evantai prin față. În sfârșit, putea să respire și să gândească.

— Faina ? Unde e Faina ?

— E acolo, i-a zis Jack arătând către unul dintre plopii mari unde fata stătea, albă și sclipitoare, alături de Garrett.

— Dar... ninge ? a întrebat și a auzit pe cineva râzând lângă ea.

— Doamne, nu, draga mea.

Era Esther.

— E doar puful plopilor. Dar chiar că arată ca zăpada, nu-i așa ?

Aerul era plin de puf alb. Unele semințe pluteau sus, peste copaci, iar altele se lăsau leneșe la pământ. Faina s-a uitat la Mabel prin această ninsoare și a ridicat o mână, o mică fluturare, ca atunci când era copilă.

— Sunt căsătoriți ? a șoptit Mabel.

— Da, sunt, a zis Jack.

53

Noaptea era răcoroasă, de-un albastru deschis, iar Faina stătea goală, întinsă pe pătura de nuntă. Stătea pe o parte, cu picioarele ei lungi îndoite, cu un braț sub cap și celălalt curbat pe sub ușoara rotunjime a burții. Garrett și-a dat jos jacheta de la costum. Cămașa albă, cu nasturii încheiați, îi era transpirată toată, iar picioarele îl dureau de la pantofii de gală pe care îi purtase toată ziua. S-a dezbrăcat și și-a lăsat hainele direct pe podeaua de scânduri. Când a mers înspre pat, și-a trecut ușurel mâna pe deasupra rochiei de mireasă, care era aruncată pe un scaun de parcă o uriașă pasăre sălbatică se lepădase de piele și și-o abandonase acolo. După ceremonie, când toți mâncau somon la grătar, salată de cartofi și un tort alb extravagant, cu glazură albă și petale de trandafir confiate, când vocile creșteau și scădeau și soarele se reflecta jucăuș în paharele cu vin de soc făcut în casă, Garrett își tot lăsase mâinile să atingă scobitura spinării Fainei, unde penele stăteau lipite de mătase, știind că acestea erau ale lebedei.

Nu ți-e frig ? a șoptit Garrett în timp ce se întindea lângă ea. Faina a scuturat din cap și și-a petrecut brațul pe după gâtul lui ca să-l sărute. Deasupra, niște molii zburau printre grinzile din bușteni ale

acoperișului, iar câteva stele rătăcite străluceau chiar și în amurg. Ar fi putut să plouă, gândacii ar fi putut să fie cumpliți, o prevenise el, dar ea stăruise să doarmă în coliba lor neterminată.

E casa noastră, zisese ea. Așa că el a adus patul lor de nuntă în colibă, împreună cu pătura pe care le-o cususe mama lui și cu pernele umplute cu puf și cearșafurile fine primite ca dar de nuntă.

Faina l-a atins cu buricele degetelor pe brațul gol și a râs.

Dar ție ți-e frig. Ai pielea de găină.

Garrett a ridicat din umeri.

Nu-i nimic. N-o să îngheț.

Când au făcut dragoste sub cerul de vară, el a încercat să nu se gândească la copilul din pântecul ei sau la icnetele și oftaturile lor nestăpânite ce răsunau în tot ținutul. Voia să se gândească numai la ea.

În următoarele săptămâni, când Jack și Garrett lucrau sub soarele nesfârșit ca să pună acoperișul pe colibă, iar apoi să adauge ușa și ferestrele, soba și dulapurile, Faina dispărea printre copaci, cu câinele tropăind pe lângă ea. Lipsea cu orele, uneori întreaga zi, iar Garrett nu știa ce să înțeleagă. Refuza politicos invitațiile lui Jack și Mabel de-a merge la ei la cină, nevrând ca ei să știe cât de rar i se alătura Faina la masă. Își pregătea mâncarea singur în colibă, adesea doar o conservă de fasole încălzită pe sobă. Într-o noapte, Garrett a rămas treaz, tot așteptând-o să se întoarcă, până când s-a făcut aproape dimineață. Coliba, de-acum fără vedere liberă la cerul nopții, era întunecată și sufocantă, dar s-a abținut să iasă afară și să bântuie ca un animal care nu-și găsește liniștea. Avea să vină ea acasă.

Unde te duci ?

Când ?

În fiecare zi. Și noaptea. Credeam că vrei să fii cu mine, aici, în casa noastră.

Vreau.

Și-atunci ?

Dar ea n-a făcut decât să clipească din genele albe și să mângâie câinele. Garrett și-a amintit de acea zi, lângă lacul înghețat, când voia să blesteme și să lovească pământul cu picioarele și să riposteze, dar tot ce putea face era s-o urmeze în tăcere.

Ne iubim, nu-i așa ?

Nu voia să sune ca și cum s-ar fi văitat.

Ea s-a apropiat, i-a cuprins fața cu palmele și l-a sărutat apăsat. În noaptea aceea n-a mai plecat.

Când a venit vremea recoltei, Garrett nu mai putea ține socoteala unde se află Faina. El își petrecea zilele lungi pe câmp. După săptămâni de ploaie, se înseninase în sfârșit, iar Jack și Garrett au lucrat câteva nopți una după alta, cosind. La micul dejun, stătea amorțit la masa lui Jack, mâncând clătite, șuncă și ouă prăjite și se întreba dacă Faina dormise vreodată singură în colibă, așa cum făcuse el.

Era sfârșitul lui septembrie și era frig. Într-o seară, mergând pe drumul căruței, a simțit miros de lemn ars. Când s-a apropiat, a văzut fumul înălțându-se pe coș și apoi pe Faina stând în prag, cu mâinile pe burta rotundă. Garrett nu mai văzuse niciodată o priveliște atât de primitoare.

Ești acasă, a zis el.

Și tu.

Înăuntru, șiruri de coșuri mari, din scoarță de mesteacăn înțesau podeaua, toate umplute cu vârf.

Ce-i cu astea ?

Și eu am muncit, a zis ea zâmbind ușor.

L-a condus printre rândurile de coșuri, oprindu-se ca să îi ducă o frunză la nas, un fruct de pădure la buze. Pe unele le cunoștea și el – rădăcină de lemn-dulce, coacăze, muguri moi de molid. Pe câteva le văzuse și înainte, dar nu le știa numele ; pe altele, cum ar fi ciupercile sau lichenii, s-ar fi temut să le mănânce dacă ar fi dat peste ele în pădure. Însă avea încredere în ea, așa că a dus coșurile sus, în depozitul înalt din bușteni pe care îl construise.

Ea tot mai pleca prin pădure, cu rucsacul de pânză sau cu coșurile de mesteacăn. Purta o fustă lungă de lână și o bluză dreaptă, pe care i le cususe Mabel, și se ținea de șale ca să micșoreze greutatea burții rotunde. Aducea acasă lipan și somon, cocoși și iepuri, pe care îi curăța, îi spăla și îi usca în fâșii pe niște pari de pe malul râului Wolverine, unde vântul ținea muștele departe. Uneori făcea dedesubt câte-un foc mocnit, din lemn verde de anin, ca să afume ușor carnea.

În fiecare seară, când geamurile se întunecau tot mai mult odată cu apropierea iernii, ea era acasă. Îi servea lui Garrett supe cu un miros straniu și castroane cu un terci fără nume. I-a trebuit ceva timp ca să se obișnuiască cu bucatele făcute de ea. Ciuperci sălbatice prăjite și somon afumat la micul dejun. La cină, supă de cocoș-de-munte cu muguri de molid și panglici vegetale verzi pe Garrett nu le putea identifica. Untură de urs și fructe de vuietoare ca desert. Maică-sa observase că a slăbit și mirosea a carne afumată și-a plante sălbatice. Se interesa dacă Faina îi dădea să mănânce, dar el se plesnea peste burtă și zicea că mesele făcute de ea sunt grozave. Apoi șterpelea câțiva biscuiți cu unt sau prăjiturele făcute de maică-sa, iar când ea îl îndemna să ia câteva borcane cu gem, n-o refuza.

Faina ? Faina ? Unde ești ?

Garrett ținea lampa ridicată în noaptea de iarnă. Se trezise și, speriat, își dăduse seama că Faina nu era în pat lângă el. Ningeă năvalnic, era prima ninsoare din an, dar arăta de parcă avea să se așeze. Stătea tremurând, cu ghetele în picioarele goale, cu haina de lână pe el.

Faina ?

Aici, Garrett.

Și a zărit-o, acolo, pe malul râului.

Ce faci aici ? E miezul nopții.

Ninge.

Știu. O să răcești. Hai înăuntru.

A îndreptat lampa spre ea și a văzut că nu era îmbrăcată decât cu furoul de bumbac, ce se umfla în jurul ei în vânt și ninsoare.

Da. Da. Vin, de dragul tău.

În colibă, Garrett a așezat lampa pe masă și a mai pus un buștean pe foc. Faina a rămas afară, chiar lângă prag, cu capul aruncat pe spate. Garrett a apucat-o de mână și a tras-o înăuntru, închizând ușa în urma lor. Ea i-a zâmbit, cu fața umedă de nea, iar el i-a șters cu palma umezeala de pe obraji.

Uite, a zis ea, luându-i palma și punând-o pe burta rotundă. Uite. Simți ?

I-a apăsat mâna mai puternic și atunci ceva a împins și dinăuntru.

Este ?...

Ea a zâmbit iarăși și a încuviințat. El a rămas cu mâna acolo, iar burta Fainei s-a umflat în treacăt, ca și când copilul nenăscut ar fi făcut o tumbă.

Garrett nu era pregătit pentru urlet. Glasul Fainei fusese mereu limpede și liniștit, ca iazul unui ghețar, dar acum parcă-i era smuls din gâtlej într-un mârâit animalic, chinuit. Garrett s-a tot dus la ușa închisă cu perdele, dar Jack l-a oprit, punându-i o mână pe umăr.

— Nu-i locul tău acolo.

— Dar e în regulă ? Ce se întâmplă acolo ?

Jack părea obosit și bătrân, mai bătrân decât arătase vreodată, dar eram calm.

— Niciodată nu-i ușor.

— Vreau s-o văd.

Chiar atunci, Esther a dat perdeaua deoparte, iar Garrett a rămas cu privirea ațintită la sângele care acoperea mâinile și brațele mamei lui până la coate, de parcă ar fi măcelărit un elan.

— Ne mai trebuie cârpe.

— Dar ea e bine ? Copilul e bine ?

— Cârpe, am cerut mai multe cârpe, a zis ea și s-a întors în camera unde Faina era întinsă pe pat.

Înainte ca perdeaua să cadă la loc, Garrett i-a zărit în treacăt picioarele, picioarele dezgolate ridicate în aer, și sângele, sânge peste tot.

— Doamne. Așa e normal ?

Garrett s-a gândit că o să i se facă rău. Jack a trecut în goană pe lângă el, cu o grămadă de cârpe în brațe. Mirosul cald și umed al sângelui și al sudorii și a încă ceva, ceva ca o mlaștină sărată, l-a doborât pe Garrett, făcându-l să se repeadă împleticindu-se spre ușă.

Afară era întuneric și frig. Câte ore trecuseră de când fugise după ajutor ? A sorbit cu nesaț aerul proaspăt și a mers către râu. Apoi a auzit-o pe Faina țipând iarăși. Oare el chiar nu putea face nimic în timp ce ea suferea ? S-a dus din nou înăuntru și l-a întrebat pe Jack dacă nu putea să mai aducă niște prosoape, să mai încălzească niște apă.

La un moment dat, noaptea, Garrett a ațipit într-un scaun, iar când s-a trezit din cauză că nu se mai auzea țipătul, a sărit în picioare. S-a dus la perdea și a ascultat. Faina gemea ușurel și se mai auzea și vocea lui Mabel, gângurind și liniștind-o, ca o mamă.

— A apărut ? S-a născut copilul ? a șoptit tare, prin țesătură.

Maică-sa a ieșit și i-a pus palmele pe umeri.

— Nu încă, Garrett. Nu încă, iar tonul ei, blând și bun, era atât de nepotrivit cu firea ei, încât l-a înspăimântat și mai tare.

— Doamne, mamă. Faina e bine ? Toate astea-s așa cum ar trebui ?

— E greu. Mai greu decât mi-a fost mie cu voi. Dar ea e puternică și încă se mai luptă.

— Pot să o văd ?

— Nu acum. O lăsăm să se odihnească un pic, după care trebuie să împingă iarăși. Din toate lucrurile pe care-ar putea să le ceară, ea vrea zăpadă. Ai putea să-i aduci un pumn. Rău nu poate să-i facă.

El a umplut o ulcică cu zăpadă proaspătă și i-a dat-o maică-sii.

— Spune-i că o iubesc. Da ?

Abia ore mai târziu, când soarele era un cerc palid pe cer, s-au întezit iarăși vocile.

Așa. Haide, dragă. Împinge cu toată puterea. Haide. Haide.

Iar și iar țipătul acela sălbatic.

Se vede creștetul capului. Haide, acum. Nu ne lăsa baltă, fată dragă. Haide. Haide.

Iar apoi s-a auzit un țipăt ca mugetul unui vițeluş, iar Garrett nu pricepea ce aude. S-a uitat la Jack, care stătea lângă el, aproape de perdea.

— E copilul tău, Garrett. S-a ivit.

Jack l-a pofit să treacă de perdea.

— Vedeți că vine, doamnelor. Vine să-și vadă copilașul.

— Stați așa, măcar o blestemată de clipă. Stați așa, să ne spălăm.

— E bine ? Faina, ești bine ? Mă auzi ?

Da, Garrett, și era vocea pe care el o iubea, cea care-i era ca o șoaptă dulce în ureche. Suntem bine.

Apoi s-a auzit din nou țipătul copilului, sfâșietor și mititel.

Haide, micuțule, a zis Esther. E vremea să-l cunoști pe tati.

Mabel stătea în picioare lângă pat, cu lacrimile curgându-i în șiroaie pe obraji. Esther clătea niște cârpe într-un lighean de pe noptieră. Faina era așezată în pat, proptită între perne. Fața îi strălucea de sudoare, iar părul îi era ciufulit. S-a uitat la Garrett și apoi în brațele ei, unde avea o păturică împachetată.

Haide. Nu te teme, a zis Esther. Mergi să-ți vezi fiul.

Fiul ?

Exact. De parcă n-ați fi fost destui pe-aici.

Când a ajuns lângă pat, a cuprins cu brațul umerii Fainei și s-a uitat în păturica de unde îl privea o față micuță, zbârcită și roșie. Nou-născutul a clipit din ochii săi încețoșați și și-a încrețit fruntea. Garrett s-a aplecat și și-a lipit buzele de obrazul copilășului, iar pielea acestuia era atât de fină, încât abia dacă o simțea. Apoi s-a întors spre Faina și a sărutat-o pe fruntea umedă.

54

Zilele curgeau acum cu o repeziciune cu totul neobișnuită pentru Mabel, de parcă abia și-ar fi revenit dintr-o boală lungă și, poticnindu-se, ar fi ieșit afară pentru a descoperi că vara se preschimbase în iarnă cât dormise. Era ca atunci când o urmase pe Faina în munți, când lumea părea abia ieșită din ou și totul scânteia și lumina cu inexplicabila minune a cristalelor de gheață, o eternitate de nașteri și morți.

Și toate acestea – lumea întreagă – erau ținute în pumnișorii strânși ai copilășului abia născut. În gura care plângea și în sânii umflați de lapte ai Fainei și în cuvintele pe care Mabel știa că Garrett nu le putea rosti fiindcă era cuprins de evlavie. Dar era și mai mult decât toate astea. Era chiar și felul în care lumina soarelui se reflecta pe zăpada de februarie, așa încât Mabel trebuia să-și mijească ochii de atâta strălucire.

În fiecare dimineață mergea pe poteca acoperită de nea până la coliba lui Garrett și-a Fainei. Garrett o poftise să rămână la ei peste noapte, dar ea știa că cei trei aveau nevoie să petreacă ceva vreme singuri. Le aducea într-un coș câteva ouă fierte, pâine sau felii de șuncă rămase de la micul dejun luat cu Jack, împreună cu un săculeț cu scutece, cârpe și haine pe care le spălase acasă și le uscaseră lângă sobă.

Cum ți-e astăzi, copilă ? o întreba pe Faina, iar ea zâmbea și privea la copilul din brațe.

Sunt bine. Și el la fel. Uite cum te privește când vorbești. Știe că ești aici.

Copilul părea într-adevăr să înflorească. Primele zile de alăptat fuseseră o încercare, dar Esther dăduse o mână de ajutor, îndrumase gura copilului spre sfârcurile Fainei, iar ei îi arătase cum să-i îndese sânul bine în guriță. Nu-i da prilejul să-ți molfăie sfârcul, că o să-ți pară rău, o sfătuiseră Esther când bebelușul urla și-și tot sucea fața în toate părțile. De el depinde, a zis. Trebuie să se descurce.

Și s-a descurcat. Acum, după două săptămâni, sugea zgomotos în timp ce Faina stătea acoperită cu o pătură din blănuri de bizam cusută chiar de ea. Gângurea la el în timp ce mânca și închidea ochii mulțumită când el picotea, iar Mabel și-a scos blocul de desen și creioanele și făcea mici schițe.

Când copilul s-a trezit, Mabel i-a schimbat scutecele, iar el dădea întruna din piciorușe și țipa în semn de protest.

Nu cred că se va obișnui cu asta, nu-i așa ? a zis Mabel când îi prindea scutecul nou.

Dar Faina nu asculta. Se apropiase de fereastră și privea afară, la zăpada luminoasă.

Poți să te duci un pic pe-afară. Stau eu aici cu el.

Faina nu a zis nimic cât și-a pus haina albastră de lână și ghetele înalte până la genunchi, dar când a deschis ușa, a privit înapoi, spre Mabel și spre fiul ei. N-a zâmbit, iar Mabel nu i-a putut desluși expresia. Se simțea vinovată fiindcă își dorea un pic de timp fără copil ? Se temea să-l părăsească, fie și numai pentru o clipă ?

Fie din cauza rafalei de aer rece, fie din cauză că deodată mama lipsea, copilul s-a zvârcolit în brațele lui Mabel, așa că ea s-a ridicat, sprijinindu-l de umăr, legănându-l ușor în timp ce se plimba dintr-un capăt al colibeii în celălalt. Garrett se duseseră să îl ajute pe Jack să aibă grijă de animalele din hambarul lor. Apoi avea să mai aducă niște lemne de foc. Fuseseră o iarnă rece, rece și liniștită și cu multă zăpadă, iar stivele de lemne deja se micșorau.

Mabel s-a dus la fereastră, bătând în continuare ușurel nou-născutul pe spate și legănându-l. Copilul s-a liniștit și se uita cu ochi mari peste umărul ei. Mabel și-a întors fața către el, către mireasma și căldura lui, și era copleșită de tot acest miracol care o înconjura. S-a apucat să-i îngâne un cântecel la ureche, când a zărit cu coada ochiului haina albastră pe zăpada albă.

Faina străbătea pajiștea, mergând spre copaci, dar se lupta cu zăpada și se oprea adesea să se odihnească. I-a luat ceva vreme ca să ajungă la marginea pădurii și, în tot acest timp, Mabel a privit-o, nedumerită de ceea ce vedea. Era prea devreme. N-ar fi trebuit să o lase să iasă. Nașterea și travaliul îi săpaseră urme grele în trup, avea nevoie de mai multă odihnă. S-a gândit să se ducă la ușă și să-i strige să se întoarcă, dar acum Faina nu mai mergea. Nu mai gonia printre molizi, cum făcuse de atâtea ori înainte. Pur și simplu stătea în picioare, o siluetă singură și dezolantă în zăpadă, cu sălbăticia întinzându-i-se dinainte, cu brațele pe lângă corp, cu părul lung și blond strălucind în soarele de iarnă. Iar apoi s-a întors către colibă, către fiul și casa ei, urmându-și propriile urme adânci prin zăpadă.

I-ai pus deja un nume ?

Faina nu a răspuns. Legăna bebelușul într-un leagăn de lemn, lângă sobă.

Se însera, iar Mabel știa că ar trebui, cât de curând, să pornească spre casă.

Trebuie să-i pui un nume, copilă. Nu poate să fie ca un câine. Nu poate să-ți răspundă când fluieri ca o pasăre. Trebuie să putem, cu toții, să-i zicem într-un fel.

Dar Faina tot nu a răspuns, stătea și legăna copilul care adormise.

Se întunecase când a plecat Mabel. Garrett s-a oferit să o conducă sau să îi dea o lampă, dar ea a refuzat. Era o noapte fără lună, cu temperatura mult sub zero grade, dar avea să se descurce. După ce strălucirea ferestrelor colibei s-a preschimbat într-o pâlpâire firavă printre copaci și apoi în întuneric, ochii i s-au obișnuit și numai lumina stelelor pe zăpada albă și curată i-a fost de-ajuns pentru a-i lumina calea. Frigul îi ardea obrazii și plămâinii, dar îi era cald cu căciula de vulpe și cu haina de lână. O bufniță a zburat în picaj printre crengile de molid, o umbră lentă, dar ea nu s-a speriat. Se simțea bătrână și puternică, precum munții și râul. Avea să găsească ea drumul spre casă.

Mabel s-a trezit cu inima bătându-i nebunește, s-a ridicat iute în capul oaselor și a așteptat să înțeleagă ce o speriasse.

— Mabel ? Te-ai trezit ? Sunt eu, Garrett.

O șoaptă răgușită din ușa dormitorului.

Mabel s-a dat jos din pat, sărind cu greutate peste Jack, și și-a tras un pulover peste cămașa de noapte, în timp ce mergea spre camera principală a colibei. S-ar fi speriat de oricine ar fi trezit-o din pat în toiul nopții, dar prezența lui Garrett era suficientă ca să-i facă biata inimă bătrână și agitată să se cufunde în adâncurile stomacului.

— Îmi pare rău că te-am trezit...

Mabel a ridicat o mână spre Garrett. Se simțea slăbită și amețită.

— Stai să mă așez.

Garrett a tras un scaun de sub masă și i-a pus o mână pe umăr, ca s-o liniștească.

— Așa. Stai să-mi trag sufletul.

S-a așezat fără să spună nimic și era tentată să mai stea așa o vreme, ținând adevărul la distanță. Dar în cele din urmă a tras adânc aer în piept și a zis :

— Da ? Faina ?

— Nu-i bine, a zis Garrett, dar tocmai atunci a ieșit și Jack din dormitor.

— Ce-i ? Ce s-a întâmplat ?

— Șșșș. Ne zice. Spune, Garrett.

— Toată ziua a fost neliniștită, n-a fost în apele ei. A ieșit întruna afară, așa frig cum e, și degeaba am

Încercat s-o opresc. N-am putut. Ar fi trebuit...

— Și acum ? a întrebat Mabel, încercând să-l ajute pe tânăr să nu se abată.

— E mai rău. Zice că o doare, iar când o întreb unde, zice că peste tot, și-i ard obraji. Nu vrea să se dea jos din pat și nu mănâncă deloc. Dar a alăptat copilul și au adormit amândoi, așa că m-am gândit să aștept până dimineată și să văd cum îi mai e. Dar apoi, chiar adineaori, m-am răsucit în pat și i-am atins brațul cu al meu – ardea.

— Ar fi trebuit să nască la spital. Ar fi trebuit să o ducem în Anchorage, a zis Jack.

— N-a vrut să meargă, i-a reamintit Mabel.

S-a dus în dormitor și s-a îmbrăcat la lumina lumânării. Când s-a întors, Garrett stătea pe un scaun din bucătărie, cu capul în mâini. Ceasul arăta că tocmai trecuse de miezul nopții.

— Copilul unde e ?

— L-am lăsat acasă, dormind în pătuț. N-am știut ce să fac. Părea prea frig ca să-l aduc.

— Ai făcut bine.

— Dimineată o ducem direct la Anchorage, a zis Jack în timp ce-și lega șireturile la ghete.

— Dacă merge trenul. Dacă liniile sunt curate, a zis Mabel, dar apoi a văzut chipul înspăimântat al lui Garrett. O să facem tot ce putem. Dacă n-o putem duce mâine la Anchorage, măcar putem să trimitem o telegramă la spital și să primim vreun sfat de la un doctor. O să fie bine, Garrett. Acum hai să mergem să avem grijă de ea și de copilașul vostru.

Pe drum, Mabel a încercat să se pregătească pentru ce avea să găsească, fiind cuprinsă de același soi de determinare calmă ce pusese stăpânire pe ea și atunci când Jack se rănise la spate. Când au ajuns, copilul încă dormea în pătuț, iar Faina era în pat. Garrett avea dreptate să fie îngrijorat. Era ghemuită pe o parte, se ținea cu brațele de mijloc și gema ușor, iar apoi s-a întors pe spate și Mabel i-a putut vedea fața. Picături de sudoare îi curgeau pe la tâmpile și îi umezeau părul, iar pielea îi era roșie și pătată. Mabel s-a apropiat de pat și i-a pus o mână pe frunte. Era fierbinte. A închis ochii, ținând încă mâna pe fruntea Fainei. A simțit niște degete fierbinți în jurul încheieturii și a auzit o șoaptă uscată :

Mabel ? Ești aici ?

A deschis ochii și a văzut-o pe Faina ținând-o strâns. La început a crezut că șiroaie de sudoare îi curgeau pe obraji, dar apoi a văzut că erau lacrimi. Faina plângea.

Ce mi se întâmplă ?

Șșș. Nu te teme, copilă. O să te ajutăm să te faci bine.

Ce boală e asta ?

O infecție a sângelui. Asta îți dă febră. Dar există un medicament pentru ea și, dacă-l iei, o să te faci bine.

Nu mă duc la spital. Nu-mi las copilul.

Mabel a fost ușurată să-i vadă acea înălțare îndrăzneță a bărbiei, fulgerarea din ochii albaștri.

Hai să nu ne agităm acum din cauza asta. Uite, ți-am adus apă. Trebuie să o bei. O să te răcorească și o să te ajute să ai lapte pentru copil.

Mabel a ținut paharul la buzele crăpate ale Fainei, iar ea a băut și-a tot băut până l-a golit. Apoi Mabel i-a tamponat fruntea cu o cârpă, ștergându-i sudoarea. Când Garrett s-a ivit în ușa dormitorului, i-a cerut un lighean plin cu zăpadă. A înmuiat cârpa udă în zăpada rece și a înfășurat în ea un bulgăre de nea. Când i-a apăsato Fainei pe piele, ea a gemut și apoi a oftat de ușurare. Iar și iar, până când obrații au început să i se răcorească și să-și mai piardă roșeața. Cu mâinile goale, Mabel a luat niște zăpadă și a trecut-o peste fruntea Fainei, iar apoi i-a dus alt bulgăre la buze. Faina a deschis gura, iar Mabel a rupt o bucățică și i-a dat-o să o mănânce. S-a topit de cum i-a atins limba.

Așa. Așa. E mai bine ?

Faina a încuviințat, a luat mâna rece și umedă a lui Mabel și și-a lipit-o de obraz.

Mulțumesc.

Faina a închis ochii și și-a odihnit capul pe brațul lui Mabel. Abia după ce a fost sigură c-a adormit, Mabel și-a retras mâna de sub obrazul ei. I-a netezit părul, dându-i-l ușurel la o parte de pe gâtul transpirat, și i-a ridicat cearșaful peste umeri.

Era trei dimineața când l-a auzit pe Jack punând niște lemne în sobă. Cei doi bărbați dormiseră cu rîndul pe scaune sau își făcuseră de lucru prin casă. Copilul s-a trezit și voia să mănânce, iar Mabel i l-a dus Fainei.

Îi e foame micuțului, draga mea.

Faina s-a întors pe o parte, dar nu părea să se fi trezit de tot, nici măcar când și-a dezvelit sânul din cămașa de noapte și a strâns copilul lângă ea. Pielea îi era din nou fierbinte și pătată, iar ea își strângea genunchii de durere în timp ce bebelușul sugea.

Abia când copilul a fost pus înapoi în leagăn, hrănit, schimbat și adormit, Faina s-a trezit și a început să o roage pe Mabel.

Te rog, a șoptit. Du-mă afară.

Nu, copilă. Trebuie să stai în pat și să te odihnești.

Dar chiar când spunea asta, Mabel nu era deloc convinsă. Poate că speranța era acolo, în noaptea de iarnă. Dar ce-ar fi zis Garrett și Jack ?

Mi-e atât de cald, simt că nici nu pot să respir. Te rog !

— Vrea să iasă pe-afară.

— Ce ? Acum ? În toiul nopții ? a întrebat Jack.

— Îi e foarte cald, iar aici e înăbușitor. Cred că se simte de parcă s-ar sufoca. Vrea doar să respire un pic de aer rece.

— Putem să crăpăm ușa, a sugerat Garrett.

— Vrea să fie afară, sub cerul nopții, a zis Mabel, iar Garrett a încuviințat, înțelegând.

— Bine, a zis el în cele din urmă. O scoatem afară.

— Ați înnebunit amândoi ? s-a împotrivit Jack. Sunt minus douăzeci de grade afară. O să înghețe de moarte.

— Nu, n-o să înghețe, a zis Garrett.

Apoi s-a întors către Mabel.

— O ajuți tu să se îmbrace ?

Mabel a ajutat-o pe Faina să se așeze pe marginea patului. A legat șireturile de la mocasinii fetei și i-a tras haina albastră de lână peste cămașa de noapte. Apoi a luat fularul și mănușile cu un deget pe care i le dăduse Garrett, iar când i-a înfășurat Fainei fularul la gât a recunoscut stropul de rouă lucrat de sora ei.

Am vrut mereu să te rog....

Dar s-a oprit și i-a pus mănușile în mâini Fainei.

Trebuie să-mi promiți, copilă, că n-o să te duci să rătăcești aiurea prin noapte. O să scoatem un scaun afară și-o să poți sta așa câteva minute.

Doare prea tare.

Statul ?

Fata a încuviințat.

Mabel a ajutat-o să se întindă ușor înapoi în pat. Când i-a spus lui Garrett de durere, el a zis că știe ce să facă. S-a întors în scurt timp lângă pat și, împreună cu Mabel, a ajutat-o pe Faina să se ridice în picioare. Garrett i-a pus pe cap căciula de jder și i-a legat șnururile sub bărbie.

Hai să vezi ce pat ți-am făcut sub stele.

Faina i-a zâmbit soțului ei când o ajuta să iasă pe ușă. Nu departe de colibă, Garrett așezase câțiva bușteni unul lângă altul, iar deasupra acestora întinsese blănuri de karibu și de castor una peste alta, până au format o saltea groasă.

Noaptea era senină și rece, poate cea mai rece din câte trăise Mabel vreodată. Zăpada îi scrâșnea sub ghetete, aerul era tăios. Era genul acela de ger cumplit care trece și prin cea mai groasă lână și sugrumă plămâni, iar Mabel a ezitat. Poate că era o greșeală, dar apoi a auzit răsuflările lungi și ușurate ale Fainei și și-a imaginat aerul rece pe fruntea ei dogoritoare. Ținând-o fiecare de câte un braț, Mabel și Garrett au condus-o pe drumul scurt către patul improvizat, unde Garrett a ajutat-o să se întindă. Ea a oftat prelung când a învelit-o cu o pătură din blană de castor. Mabel adusese din patul lor și pătura de nuntă și

a așternut-o deasupra și pe aceasta.

Uită-te la stele, a șoptit Garrett. Le vezi ?

Da. Sunt frumoase.

El a rămas cu ea, stând alături pe un scaun de bucătărie, în timp ce Mabel s-a dus în colibă. Un pic mai târziu, când copilul s-a trezit și voia în brațe, Mabel l-a întrebat dacă nu vrea să intre o vreme, și să stea ea cu Faina.

Vrei să stau ? a întrebat-o el pe Faina. Sau poate c-ar trebui să intri și tu acum ?

Nu, a zis ea cu blândețe. Mergi înăuntru. Ține-l tu în brațe pe fiul nostru.

Mabel s-a aplecat asupra Fainei, i-a aranjat pătura de nuntă în toate părțile și i-a apăsut urechile căciulii de blană pe obraji. Apoi s-a înfășurat și ea într-o pătură pe care o adusese din colibă și s-a așezat pe scaun.

Ești bine, copilă ?

Ah, da. Aici, afară, cu copacii și cu zăpada, pot din nou să respir.

Era ca un vis fantastic : oftaturile tăcute ale Fainei și, din când în când, gheața râului trosnind și crăpând, ramurile copacilor plesnind în ger ; stelele pretutindeni în noaptea largă și adâncă, întrerupte doar de orizontul zimțat al pășunii montane. Spectacolul de lumini de dincolo de piscuri a izbucnit în cioburi luminoase, verzi-albăstrii, ca de foc muribund, ce se vălureau și se răsuceau iar apoi se roteau în cerc, devenind panglici purpurii ce se întindeau în sus, până peste capul lui Mabel, până când ea a auzit un trosnet electric, ca acela al scânteilor scoase de o pătură de lână într-o colibă goală, noaptea. S-a uitat în sus, drept la luminile nordului, și s-a întrebat dacă spectrele acelea reci ca gheața nu o să-i smulgă din piept răsuflarea, poate chiar sufletul, purtând-o către stele.

— Doamne, Mabel. Ești îngropată în zăpadă. Unde e Faina ?

Ea nu-și amintea să fi adormit. Cine putea picoti pe un asemenea ger ? Și totuși, într-un fel îi era cald în coconul ei, în lână și pătură, cu nasul afundat în haină, și nu s-a trezit decât când a auzit vocile bărbaților.

Faina. Nu ești aici, lângă mine ?

Dar nu era.

— Trebuie să fie în colibă, îngrijind de copil.

— Nu. Nu-i acolo.

Înțepenită și supărată, Mabel s-a ridicat și s-a mirat de toată neaua care îi acoperea pătura. Se

înnorase brusc, stelele dispăruseră și se așternuse un strat de nea de câțiva centimetri. Cât timp trecuse ? S-a dus după bărbați, îl putea auzi pe Garrett strigând în colibă.

— Faina ? Faina ?

— Unde e, Mabel ? a întrebat-o Jack, întorcându-se spre ea, aproape acuzator.

— Era aici, chiar lângă mine. Trebuie să fie pe-aici. Nu e în colibă ?

— Nu. Ți-am zis deja că nu e.

Iar Jack a început să strige spre copaci :

— Faina ! Faina !

Garrett a ieșit din colibă cu o lampă.

— Unde este ?

Nu era supărat, ci disperat, și a luat-o la fugă înspre râu.

— Faina ! Faina !

Printre blănurile de karibu, Mabel a văzut pătura de nuntă, acoperită de zăpadă. Cum putea fi atât de neglijentă ? A ridicat-o, ca să scuture zăpada, și atunci a zărit niște lână albastră.

— Jack ?

El s-a apropiat, s-a uitat în jos, acolo unde îi arăta ea, apoi a îngenuncheat și a dat deoparte zăpada cu mâinile goale. Haina albastră a Fainei, brodată cu fulgi de nea. Fularul ei. Mănușile. Mocasini. Le-a ridicat rând pe rând, scuturându-le de zăpadă.

— Vai, Jack.

Acolo, încă închisă cu nasturi înăuntru hainei, era cămașa de noapte albă a Fainei.

— Ce înseamnă asta ?

Jack nu a răspuns, ci și-a pus hainele pe braț și le-a dus înăuntru. Mabel l-a urmat cu pătura umedă de la nea, iar înăuntru le-au așezat pe toate pe masă.

— Mă duc după Garrett. Ai grijă de copilaș, a zis el.

— Dar, Jack... Nu înțeleg.

— Chiar nu ?

— A dispărut ?

El a încuviințat.

— Dar unde ?

El a ieșit din colibă, fără să răspundă.

Când copilul s-a trezit, plângând după laptele mamei, Mabel s-a pomenit în încurcătură. A înmuiat colțul unei cârpe curate în ceai cald și îndulcit și i l-a pus în gură. El a supt frenetic, apoi a întors capul și a început să plângă. Ea l-a plimbat încolo și-ncoace prin fața ferestrei, până ce micuțul a adormit

plângând, și în tot acest timp n-a zărit nici urmă de lumină a lămpii, nici de Garrett sau Jack. S-a așezat pe scaun și s-a legănat într-o parte și-n alta cu copilul adormit și s-a rugat ca noaptea aceasta să nu fie adevărată, să fie doar un coșmar. Dar atunci a intrat pe ușă Jack, fără să scoată o vorbă. În spatele lui, se iveau palizi zorii hibernali. A înălțat din sprâncene spre el, dar Jack a scuturat din cap.

— Nimic ? a întrebat ea.

— Nici măcar un rând de urme.

— Garrett unde e ?

— Nu vrea să intre. Zice că o găsește el. S-a dus să pună șaua pe cal.

— O, Doamne, Jack. Ce-am făcut ?

O vreme el n-a vorbit, s-a așezat ca să-și dezlege ghetele și să-și scoată zăpada și gheața din barbă. A pus lemne pe foc și apoi s-a întins spre Mabel, să ia copilul. Surprinsă, ea s-a ridicat și i-a pus în brațe, cu blândețe, copilul înfășat. Jack a strâns mai bine păturica și și-a trecut un deget peste obrazul bebelușului, cu capul plecat atât de mult către el, încât la început Mabel n-a putut vedea lacrimile curgându-i pe față.

— Jack ?

Mabel s-a întins și i-a cuprins fața în palme.

— Of, Jack.

I-a luat copilul din brațe și l-a așezat în pătuț, legănându-l ușurel până când a fost sigură c-a adormit. Când s-a ridicat, Jack era în spatele ei. Mabel s-a apropiat și și-a lipit capul de pieptul lui, apoi au rămas o vreme îmbrățișați.

— A plecat, nu-i așa ?

Jack și-a încleștat dinții și a dat din cap de parcă îl durea întreg corpul.

Durerea a cuprins-o pe Mabel cu atâta forță, încât gemetele îi erau lipsite și de sunete, și de cuvinte. Era un chin cutremurător, răscolitor, iar ea știa că îi va supraviețui numai fiindcă o mai făcuse și înainte. A plâns până i-au secat lacrimile, și-a șters fața cu vârfurile degetelor și a rămas pe scaun, așteptând ca Jack să iasă pe ușă și să o lase singură. Dar el a îngenuncheat la picioarele ei, și-a pus capul în poala ei, și s-au îmbrățișat strâns, împărtășindu-și tristețea de bărbat și de femeie în vârstă care și-au pierdut unicul copil.

Poate că era numai vântul sau durerea ei cumplită, dar Mabel era sigură că aude vocea lui Garrett. Uneori era ca un strigăt, dinspre râu. Alteori era un țipăt intens, de jale, ce părea să vină chiar din rărunchii munților.

Ea și Jack au stat cu bebelușul în acea noapte, așteptându-l pe Garrett să vină acasă, la coliba lui. Mabel picotea lângă leagănul unde copilul dormea liniștit, iar din când în când tresărea și se trezea.

— Ai auzit ? îl întreba.

Jack stătea lângă sobă, cu fața schimonosită de durere.

— Ce-a fost asta ? întreba ea.

— Cred că lupii.

Dar ea știa că nu era așa. Știa că era Garrett, călărind și căutând și strigând sub cerul nopții fără de stele. Faina. Faina. Faina.

Epilog

H— ei. E cineva acasă ?

Jack a ciocănit în ușa colibeii și apoi a deschis-o încet.

— Hei ?

Folosindu-se de baston, a intrat în colibă. A rămas pentru o clipă în ușă și a ascultat liniștea. Venise în această zi de toamnă ca să-l caute pe Garrett, însă s-a pomenit poticnindu-se în amintiri. Acolo, pe un raft de lângă sobă, era păpușa de porțelan a Fainei, cu părul blond încă în șuvițe ordonate, cu rochia la fel de viu colorată în roșu și albastru ca în ziua în care Jack o pusese pe un ciot și strigase : „E pentru tine. Nu știi dacă ești pe-aici sau dacă mă auzi, dar am vrea să o primești“.

Jack nu s-a clintit din ușă, dar privirea îi hoinărea. Pe brațul unui scaun, frumos împăturită, stătea pătura de lână pe care o cususe Mabel din haina purtată de Faina când era mică. Apoi Jack a văzut o serie de fotografii atârând pe peretele îndepărtat și, înaintând spre ele, nu a închis ușa în urma lui și nici măcar nu și-a dat seama când a trecut pragul. Cele mai multe dintre fotografiile erau cu Garrett și frații lui, cu Esther și cu George în ziua nunții lor. Dar cea care i-a atras atenția era aceea a unei femei ținând un bebeluș mic înfășat într-o pătură. Singura dată când mai văzuse acea fotografie fusese cu aproape cincisprezece ani în urmă, când o descoperise într-o colibă săpată în versantul muntelui. Era Faina, pe când era bebeluș.

Undeva în colibă, poate împăturite într-un cuțar sau atârând într-un dulap, se aflau o rochie de nuntă cu pene și o haină de lână albastră brodată cu fulgi de nea. Garrett trebuie să le fi păstrat, așa cum păstrase și aceste alte dovezi ale vieții ei. Dar cât de puțin era. Acest lucru l-a frapat pe Jack în timp ce se uita prin colibă. Acestea erau puținele obiecte pământești pe care Faina le lăsase în urma ei.

Așa stăteau lucrurile cu mâhnirea. Anii tociseră marginile tăioase, dar uneori tot îl mai lua prin surprindere. Ca în noaptea aceea, chiar acum câteva săptămâni, când zărise cartea albastră, legată în piele, pe raftul de la ei de-acasă. Era mereu acolo, dar privirea lui trecuse peste ea zi după zi, fără s-o vadă. Era absolut sigur că ani de-a rândul rămăsese nedeschisă. Mabel îi împrumutase lui Garrett toate cărțile ca să le citească, dar niciodată pe aceea. Era sigur că Garrett nici măcar nu știa că există, căci nici

Jack și nici Mabel nu vorbeau niciodată de ea.

Mabel era în dormitor, periindu-și părul, iar el a tras cartea dintre celelalte și a rămas lângă raft, răsfoind-o. A atins ilustrația colorată cu fata din basm, pe jumătate zăpadă și pe jumătate copil, cu bărbatul și femeia în vârstă îngenuncheați lângă ea. A crezut că a rupt cartea când foile s-au revărsat pe podea. Privind peste umăr spre dormitor, le-a strâns repede. Nu erau pagini din carte ; erau desenele lui Mabel, iar el s-a uitat la fiecare în parte și s-a minunat de pricepere și de detalii.

Chipul delicat și copilăros al Fainei, încadrat de căciula ei din blană de jder. Faina la masa lor din bucătărie, cu bărbia proptită în palme. Apoi erau desene cu Faina ca tânără femeie, cu un bebeluș abia născut la piept. Erau studii, fiecare dintr-o perspectivă diferită, unele mai apropiate, altele mai depărtate. Mâna Fainei pe copilul care dormea. Pumnul mititel al bebelușului. Ochi închiși. Ochi deschiși. Mamă. Copil.

Liniile fine ale creionului surprinseseră ceva ce simțise și el, dar n-ar fi putut exprima în cuvinte. Era o plenitudine, un fel de viață caldă și așezată care pusese stăpânire pe Faina în ultimele ei zile, și o tandrețe abundentă ce se revărsa asupra micului ei fiu, precum lumina aurie a soarelui.

Când Mabel l-a strigat, întrebându-l când vine la culcare, el strecurase cu grijă desenele la loc printre paginile cărții și o pusese iarăși în raft, unde a rămas, fără să se mai vorbească de ea.

Jack și-a dat seama că stătea, neinvitat, în mijlocul colibeii lui Garrett.

— Garrett ? a strigat iarăși, știind că nu i se va răspunde.

A plecat și a închis ușa.

Nu ajunsese prea departe pe drum, mergând cu pasul lui încet și chinuit, sprijinindu-se în baston, când l-a auzit pe băiat strigându-l dintre copaci :

— Bunu ! Bunu !

Jay alerga pe drum înspre el și, nu mult în urma lui, venea șontâc-șontâc și câinele bătrân. Fără să aibă vreun nume la care să răspundă, husky-ul Fainei hoinărea liber între cele două colibe, dar oricând era pe-afară fiul ei, câinele îi era alături.

— Bunu ! Uite ce-am prins.

Băiatul a ridicat o creangă de salcie la capătul căreia atârna un lipan mic și prăfuit.

— Tu l-ai prins ?

— Păi, m-a ajutat buna. Dar momeala am pus-o eu singur.

— Bravo. Bravo.

— Și buna zice că putem să-l mâncăm la cină.

Jack a apucat firul și a cercetat peștele.

— Din câte îmi amintesc, bunicul George și bunica Esther vin și ei la cină.

— Și tăticu' ?

— Și tatăl tău.

— L-ai găsit ?

— Nu. E încă plecat călare. Dar o să ajungă acasă curând.

— Îi plac munții, nu ? Pleacă întruna călare pe-acolo. Zice că anul ăsta pot să merg și eu cu el la vânătoare, pe traseul cel lung, și poate c-o să prindem un gluton.

— Ar fi ceva, nu ?

Dar băiatul deja o luase la goană înainte.

— Jay ? a strigat Jack după el. Crezi că mai putem prinde niște pește, ca să fim siguri că ajunge pentru toată lumea ?

— Sigur, bunu. Mai putem prinde.

Băiatul a dispărut după următoarea cotitură a potecii, gonind către coliba lui Jack și Mabel.

— Am rămas doar noi doi, bătrâne, a zis Jack și a mângâiat botul cărunt al câinelui. Cred că mersul meu o să ți se potrivească mai bine.

Ziua de toamnă era răcoroasă, iar pe potecă erau împrăștiate frunze galbene de mesteacăn. Deasupra munților se adunaseră nori.

— Miroase a ninsoare, a zis Jack, iar câinele și-a ridicat botul, ca și când ar fi fost de acord.

Jack a trecut de coliba lor, prin tufăriș și înspre pârau, tocmai la țanc ca să o vadă pe Mabel când trăgea la mal un lipan care plescăia prin apele mici. Băiatul țopăia entuziasmat pe un bolovan din preajmă.

— Buna l-a prins pe cel mai mare prins vreodată ! Uită-te, bunu. Uită-te.

Băiatul a sărit pe mal, a desprins peștele din cârlig și l-a ridicat.

Mabel i-a zâmbit lui Jack, cu undița încă în mână. Părul îi albise de tot, iar ridurile i se îndoiu ușor în jurul ochilor și gurii, însă privirea îi era încă tânără.

Petrecea multe după-amiezi afară cu băiatul, învățându-l să pescuiască, să asculte păsările și să se uite după elani. Cât de ușor vorbea ea cu băiatul ! În unele zile îi povestea lui Jay despre mama lui, cum el avea ochii ei albaștri și cum ea se trăgea din munți și zăpadă și cunoștea animalele și plantele ca pe propriile ei mâini. Iar uneori își deschidea medalionul de la gât ca să-i arate băiatului şuvița de păr blond și să-i povestească despre rochia de nuntă minunată, cu pene de lebedă, purtată de mama lui în acea zi.

— Micuțul Jack ar fi putut prinde peștele ăla mare, a zis Mabel și a sărutat copilul pe creștet. Doar că l-a lăsat să-i scape.

Micuțul Jack. Așa îi spunea ea. Garrett ceruse permisiunea, cam la o lună după ce dispăruse Faina, iar copilul încă nu avea nume. Ar fi în regulă dacă aş numi copilul după tine ? E nepotul tău, până la urmă.

— Jack ? M-ai auzit ? Cred că ai început să surzești de bătrânețe, l-a necăjit Mabel în timp ce-i întindea firul. Sau mă ignori doar fiindcă nu vrei să cureți peștele ?

— Nu mi se pare normal, a zis Jack și i-a făcut cu ochiul băiatului. Păi, n-apucă omul să prindă pește, dar trebuie să-l curețe.

— Pot să-l ajut pe bunu ? Pot ?

Mabel i-a lăsat pe cei doi la pârâu, ca să se ducă în colibă și să întetească focul. Jack s-a sprijinit zdravăn în baston în timp ce s-a îndreptat, târșându-și picioarele, spre malul apei. Băiatul a așezat peștele în iarba îngălbenită. Jack a scos briceagul din buzunarul pantalonilor. Cu o mână pe baston, tocmai se lăsa pe vine, când a simțit mânuța băiatului pe braț.

— Așa, bunu, a zis băiatul și, deși era prea mic ca să poată fi de ajutor, atingerea copilului a făcut ca deodată durerea din oasele bătrâne ale lui Jack să pară un fleac.

Băiatul i-a dat un lipan, iar Jack l-a ținut în palmă în timp ce a strecurat lama cuțitului sub pielea argintie și a despicat burta. I-a arătat băiatului cum să bage un deget pe sub falca de jos și să tragă afară maștele strălucitoare. Când le-au aruncat în apa curgătoare limpede, un somon tânăr a țâșnit și a mușcat din șiragul de intestine. Jack a băgat mâna în pește și și-a trecut degetul mare de-a lungul șirei spinării, ca să desprindă rinichiul liniar, ca un cheag de sânge subțire, și s-a clătit în apa pârâului până când l-au durut mâinile de rece ce era.

Băiatul aștepta ghemuit lângă el.

— La urmă solzii, i-a zis băiatului și i-a arătat cum să treacă lama cuțitului în sens invers.

Când Jack a clătit peștele în pârâu, solzii mici și scânteietori au strălucit și s-au împrăștiat în apă, au fost purtați de curent și lipiți de stânci ca niște paiete străvezii.

— Sunt destul de drăguți, nu-i așa, bunu ? a zis băiatul, cu un singur solz lipit de vârful degetului.

— Cred că da, a zis Jack.

George și Esther au sosit înainte de lăsarea serii, și ca întotdeauna Esther vorbea deja când a intrat pe ușă, iar brațele îi erau încărcate cu borcane și bunătăți înfășurate în șervete. Tocmai când tăvăleau lipanii prin făină și îi prăjeau într-o tigaie unsă cu unt, Jay a fugit la fereastră.

— Tati ! A venit tati !

Jay i-a sărit în brațe înainte ca Garrett să apuce măcar să-și dea jos haina și căciula.

— Ce-ai văzut, tati ? Ce-ai văzut ?

— Păi, stai să mă gândesc. A, da. Am văzut... un gluton.

— Nu râde de băiat, l-a certat Esther întorcând lipanul care sfârâia.

— Fără glumă acum. Am fost până sus, dincolo de linia copacilor, în valea asta mică pe care am vizitat-o cândva, de mult. Acolo era un gluton, dar nu mai e de ani de zile.

— Dar chiar ai văzut unul ? a întrebat băiatul.

— Am văzut. Legasem calul de un copac și urcam pe stâncile astea, pe creasta asta, când deodată am

zărit un gluton care se uita în jos, către mine. M-am temut să nu-mi sară în cap. Avea niște gheare uite-așa de lungi.

Garrett și-a depărtat arătătorul și degetul mare ca să arate câțiva centimetri.

— Ți-a fost frică ?

— Nu. Nu. Și nu mi-a sărit în cap. Doar s-a uitat la mine cu ochii lui galbeni. Apoi s-a întors, grozav de încet, și a făcut un salt, dispărând dincolo de creastă.

— Și ce-ai mai văzut, tati ? Ce ?

— Bănuiesc că n-ajunge un gluton, a zis Esther chicotind.

— Păi, nu cine știe ce. În afară de norii de deasupra munților. Aducători de ninsoare.

Băiatul s-a uitat pe fereastră, apoi iarăși la tatăl lui, cu o figură dezamăgită.

— Nu ninge.

— Fii pe pace. Pariu pe orice că ninge diseară, a zis Garrett.

Pe tot parcursul cinei, băiatul abia a avut stare, chiar dacă toți îl lăudau pentru peștele gustos la a cărui prindere ajutase și el.

— Stai locului, Jay, a zis Esther. Știi că din cerul care e privit nu ninge niciodată. Du-te la bunicul George. Poate că-ți dă un pic din prăjitura lui.

În glumă, George s-a încruntat fioros la băiat, apoi l-a luat în brațe și a început să-l gâdile.

— Doamne ! Atenție la farfurii, a zis Esther. O să dărâmați masa cu totul.

După desert, George și Esther au început să-și strângă lucrurile spunând că pleacă acasă, iar băiatul părea mâhnit. Mereu protesta la finalul acestor întâlniri, iar odată spusese că ar trebui să locuiască cu toții împreună aici, în coliba lui Jack și Mabel, așa încât nimeni să nu mai trebuiască să plece niciodată.

Mabel a ajutat-o pe Esther să-și pună haina, Jack a dat mâna cu George, iar Garrett a zis că el și Jay se duc să scoată caii și să-i înhame la căruță.

— Pune-ți căciula, micuțule Jack, i-a strigat Mabel, dar băiatul deja fugise pe ușă.

Jack stivua vasele pe masă când a auzit căruța începând să se legene pe drumul de pământ, iar apoi a prins alte sunete – lătrături scurte și râsete. Mabel era la fereastra din bucătărie.

Jack s-a uitat peste umărul ei. La început, n-a putut vedea decât propriile lor reflexii în geam, dar apoi a început să distingă, dincolo de chipurile lor bătrâne, siluetele din noapte.

Garrett stătea lângă hambar cu o lampă în mână, iar în preajma lui băiatul țopăia și își arunca brațele spre cer. Chiar și dinăuntrul colibeii din bușteni, Jack putea auzi țipetele de bucurie ale băiatului. Câinele se arcuia jucăuș lângă băiat, lătra, apoi sărea și alerga și el în cercuri.

Când ochii i s-au obișnuit cu întunericul, Jack a văzut pământul acoperit cu alb și, în lumina lămpii lui Garrett, fulgi de nea rotindu-se și căzând.

A luat-o pe Mabel de mână, iar când ea s-a întors spre el, în ochii ei se zăreau bucuria și tristețea unei vieți întregi.

— Ninge, a zis ea.

- [1.](#) Primele două versuri (parțial) ale poemului „*Speranța*“ („*Hope*“) de Emily Dickinson, în care speranța e comparată cu o pasăre (n.t.).
- [2.](#) Fragmente din versurile poemului „*Ciotul de lemn*“ („*The Ragged Wood*“) de W.B. Yeats (n.t.).
- [3.](#) Fragment din poemul „*Cântec*“ („*Song*“) de Christina Rossetti (n.t.).

Mulțumiri

Întâi și-ntâi, îi mulțumesc lui Sam, care a crezut întotdeauna în mine. Îi mulțumesc fiicei mele, Grace, a cărei imaginație incredibilă a hrănit-o pe a mea. Mamei mele, Julie LeMay, o poetă care m-a învățat magia cuvintelor și puterea empatiei. Tatălui meu, John LeMay, care m-a învățat să iubesc locurile sălbatice, animalele pădurii și, întotdeauna, cărțile. Și frățiorului meu, Forrest LeMay, care m-a învățat prima oară ce înseamnă o iubire de copil.

Le sunt extrem de recunoscătoare editorilor mei, Andrea Walker și Reagan Arthur, și agentului meu, Jeff Kleinman, de la Folio Literary Management – nu sunt pagini de-ajuns pentru a descrie talentul, entuziasmul și sârguința pe care le-ați investit în acest proiect. Mulțumesc tuturor celor de la Reagan Arthur Books / Little, Brown & Co, în special Amandei Tobier, Marlenei Bittner, lui Terry Adams, Tracy Williams, Karen Torres, Heather Fain și Michael Pietsch. Mulțumesc editorilor, librarilor și cititorilor de pe întreg cuprinsul lumii care au întâmpinat-o cu căldură pe Faina. Le mulțumesc lui Alessandro Gottardo și Keith Hayes pentru coperta pe care vreau s-o înrămez și s-o atârâ pe perete.

Primilor mei cititori binevoitori – John Straley, Victoria Curey Naegele, Rindi White și Melissa Behnke –, încurajările și sfaturile voastre au fost neprețuite.

Câteva cărți mi-au influențat scriitura – basmul *The Snow Child*, repovestit de Freya Littledale și ilustrat de Barbara Lavalley ; *Russian Lacquer, Legends and Fairy Tales* de Lucy Maxym, în special povestea „Snegurocika“ ; și povestea „Little Daughter of the Snow“ din volumul *Old Peter's Russian Tales* de Arthur Ransome.

De-a lungul vieții, mulți oameni m-au îndrumat, inspirat și susținut ca scriitoare cât am lucrat la acest prim roman : James și Michele Hungiville, Jacqueline LeMay, Michael Hungiville, cei de la Kachemak Bay Writers' Conference, David Cheezem și toți prietenii și clienții mei de la Fireside Books, Andromeda Romano-Lax și 49 Writers și Baers. Pentru multele Betty – primele șase cărți scoase din cutie sunt ale voastre.

Ridic o cupă de șampanie și în memoria dragii noastre prietene, Laura Mitchell McDonald (26 noiembrie 1973 – 1 ianuarie 2007).